

သံသရာ
ပြန်လည်ရောက်ရှိ

အိန္ဒိယ

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

Graphic Design
by Phyo
0976818439
09796554136

ဒို့တာဝန်ရလေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

Kyaw Kyaw Swe 1965@ gmail.com

အိမ်အေးအေးအေးအေး

မပျက်စီးစိုက်

တိုက်(၉)၊ ၃၀၁-ပိတောက်လမ်း၊ ယုဇနပလာဇာမင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၀၉၄၇၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၇၆၂၃၀၊ ၀၉၅၀၃၆၆၀၂

[http:// www.facebook.com/Secret San Kyal](http://www.facebook.com/Secret San Kyal)

DEAR MARRY FASHION HOUSE

အမှတ်(၅၆)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာ
ဥပုသ်နေ့

အိန္ဒြေမင်း

မဂ္ဂဇင်း

ကျော်ကျော်ဆွေ

စုစည်းတင်ဆက်သည်။

အတွဲ (၁၉)၊ အမှတ် (၄)၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်။ မိုးဆန်းပန်းစာပေ၊ Dear Marry (Myanmar) တိုက်(၉) ၃၁၁ ဝိတောက်လမ်း၊ ယုဇနပလာတ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိပါသည်။ ဖုန်း-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီးဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်စံဝင်း
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး သောင်းဝေဦး

တတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ
မိုးသိင်္ဂီ BE (Electronic)
အိမြတ် BE (Civil)

ငါးစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော်

ဝေဖြိုး

ကွန်ပျူတာတစ်

မွှေးမွှေးနဲ့အဖွဲ့ (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဇြမ်း B.sc (Chem)

စာမျက်နှာဖွဲ့ဝည်းမှု

မွှေးမွှေး၊ မျိုးဟန် (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီဒီဂိုင်းအဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ မိုးဒီလွန်း၊ မိုးဝေ
မိုးအောင်၊ ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်ထွန်း၊
ပန်းချီချစ်ဦး (ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစက္ကူ

ဖြန့်ချိရေး

ရန်ကုန်-ကျော်သိန်းစာပေ၊ ဇြမ်းစာပေ
စောဦးစာပေ၊ နေ့စေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊
ပန်းရွက်ဝေစာပေ၊ ဗြိတိန်စာပေ၊ မြသော်တာစာပေ
အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာပေ၊
ဦးတင်မိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ
မွန်လေး-နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ၊
တောင်ကြီး-ဂေါ်နီစာပေ၊ ဝိလျံနာစာပေ၊
ပဲခူး-သခင်စာပေ၊
ခေတ္တရာစာပေ-သထုံ၊ သော်တာစန်းစာပေ-နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနား။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁) ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (၀၁၁၅၆၂) ၁၉/၂၁ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် အုပ်စုမှိုပ်သူ - ဒေါ်ခင်ခင်ဆင့် (၀၀၄၂၄၂) ရွှေနှင်းအောင်ဆက် အမှတ်-၂၃ လွင်လွန်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်း CTP - (Eagle) စောင်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀၊ စာအုပ်ချုပ် - ရှုဂီ၊ (တင်ထွန်း) ၁၁၄ လူ

ပန်းချီကျော်ရွှေသန်း၊ ချစ်ဆန်း (၅၂၈) ဦးသူ (သမ္မာ) အထူးကူညီသည်။

၁၁၄
New
၀၀၄

စိတ်အားဖြည့်ဓမ္မသံဃ်

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်

ကြည့်မိရင် သတိ

ကြည့်နိုင်ရင် သမာဓိ

ကြည့်တတ်ရင် ပညာ

ကြည့်နေရင် ဝီရိယာ

ခုကြည့်

ခုသေချာသိတယ်လို့

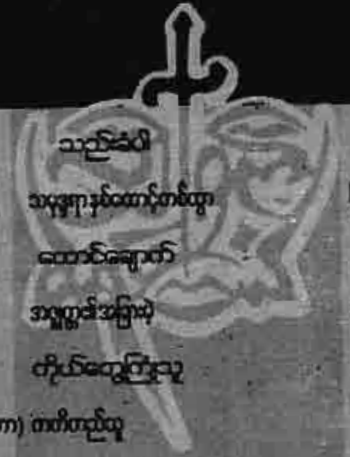
ယုံတာက သဒ္ဓါပေါ့

ချမ်းသာတယ်။

ဓမ္မဒူတအရှင်ဆေကိန္ဒ

မာတိကာ

ဤစာတော်တော်ထဲတော်				
ကြော့ရှင်	ဉာဏ်တော်လေးတော်	၉	အေးခွင့်ပန်(သင်တော်)	သုန္ဒရီနှင့်အောင်တော်
	အာထွတ်အထိပ်			ထောင်ချော်တော်
ရွှေတံတူသာသနာပြု	လက်ပျော့ပျော်ခြင်းတော်	၂၀	မင်းသား	အလှူတော်အခြား
မယ်တော်ကြီး				ကိုယ်တော်ကြီး
	ကြီးစားအားထုတ်ပါ			မော့တော်(ပုဂံတော်)
မောင်ကြီး(စလွန်)	အသံသရာမိန့်	၂၆		သံယောဇဉ်တော်
	ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်ကြီးများအား			ကြည်နိုးလှ(အရမ်း)
ရွှေတံတူသာသနာပြု	ရွှေတံတူသာသနာပြုမိသားစု	၃၀		အောင်ကြီးတော်
မယ်တော်ကြီး	အောင်တော်ကြီးအောင်တော်ကြီး			ကြည်ဝင်း(ဟင်္သာတ)
	မောင်တော်ကြီး			မိမိမိမိအား
ရဲရဲထွန်း(ဟင်္သာတ)	အောင်တော်ကြီးအောင်တော်ကြီး	၄၄		ပေးပေးအမျှကြပါစေ
	ဘာမဆိုအောင်တော်ကြီး			ပြန်နံ့သာတော်
ရဲရဲထွန်း(ဟင်္သာတ)	အောင်တော်ကြီး	၄၇		၂၀၁၆ခုနှစ် ဇွန်လအတွင်း (၇)ရက်သားသမီးများအတွက်
	သိချင်ကြရင်			အေးတော်တော်
ကဝိလဝိုင်းယောတန်(စလွန်)	ကံကြမ္မာတော်ကြီးများ	၄၉		ထိုသုံးမျိုးတော်
	အေးအေးအေး			အောင်တော်ကြီး
တော်တော်(ကင်းစိတ်ပြင်)	အထုံ	၅၇		အောင်တော်ကြီး
	ဒေါသနဲ့ပါပဲ			နောက်တော်
သောင်လှ	တိရစ္ဆာန်တော်ကြီးများ	၆၁		တော်တော်တော်
(ကျောက်စိမ်းဆွမ်း)				ခွန်သက်တော်
	ဝိဇ္ဇာတော်ကြီး			လူတိုင်းကျင့်ကြံရမည့်
စေတော်တော်တော်	ကိုယ်တော်ကြီးတော်	၆၅		တော်တော်(လေးတော်)
				မာတိကာ

“မကောင်းတာကြံ မမှန်တာလုပ်

မဟုတ်တာပြောရင်

ဒီကံတွေက မကောင်းတဲ့အကျိုးကို

မုချပေးတော့မှာပဲ၊

ငုံခံဖို့သာပြင်ထားကြ။”

❀ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ❀

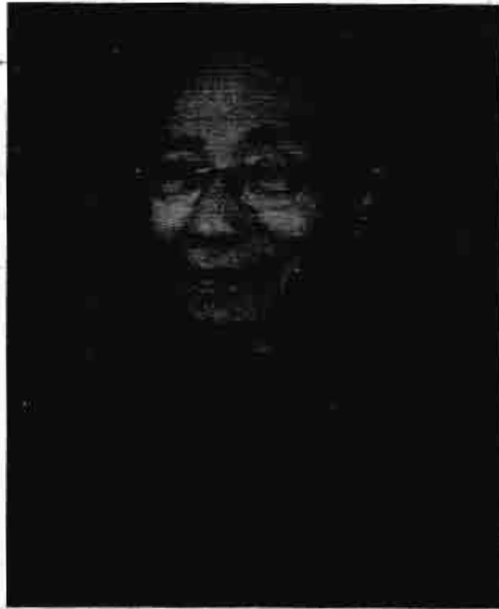
Donated by Young Buddhist's Association

မာတိကာ

အမောင်		နက္ခတ်ဥပသွယ် ခန့်နယ်ဇီလအတွက်	
အောင်လှိုင်မြင့်(ကချင်ပြည်)	၁၆၁	နတ်မျက်စိ	၂၂၀
ခြန်မာအကြောပညာ		သရအောင်စိုး(B.Sc)	
ပြေစု(၇၉)	၁၆၆	စနေသင်္ဃ	
(၇)နေ့သာသနီအားလုံးအတွက်		နတ်မျက်စိသရအောင်စိုး	၂၂၆
သရဝဋ္ဋီ	၁၇၀	ကျွန်းမာရေးအတွက်	
အရူးအကြောင်း		အိမ်ကလွင်သန့်(ဆေး-၂) သင်ကျွန်းမာရေးကောင်းကောင်း	၂၂၉
သရသန်းအောင်(ဟော်ကျွန်း) တနင်္ဂနွေ	၁၇၅	ငွေကြောင့်ရယ် အစားကြောင့်ရယ်	
ဆန်းကြယ်သူတ		ကျော်ဝဏ္ဏကျော်	၂၃၃
အောင်သုတ	၁၈၁	ပျောက်သောသူရှာလျှင်တွေ့	
တကယ်ရှိနိုင်သေး		ဝင်းတင်(ရွှေရောင်ပြေ)	၂၃၀
ဆိုးဝါးတဲ့အမှတ်တရသတိအားလုံးသော		အဆွေပဲ တွေ့တော့တယ်	
သက်လှိုင်(စက်မှု)	၁၈၄	စိန်အောင်စိန်စိန်စိန်	၂၃၆
နံရံတွင်အနုပညာလည်း		အဆန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်	
ကျွန်ုပ်တို့အတွက်လည်း		သိုက်(ရွှေကံကျ)	၂၃၃
ခရီးလည်းသွား သူရဲကလည်းသွား		လွမ်းမျက်နှာ	၂၃၃
ကြည်ကြည်ကျော်	၁၉၁	ဝတ္ထုရှည်အစအဆုံး	
(ရင်တွင်းပိုက်)ဇွန်မင်း		တိုးတိုး	၂၆၃
သမိုင်းဝင်လွင်တိုးလွင်သူများ		အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတယ်	
အမှတ်တရမြို့တော်စည်ပင်ပြင်			
သောင်လေး	၂၀၇		
ပြည်သူ့သေသော			
ပိုက်ဆံပျက်ဆုံးသူတစ်ကြောင်း			

သူတော်ကောင်းဆိုတာ

အဆင်မပြေလို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အထင်အမြင်တွေလွဲပြီး မတည့်ဘူးဆိုရင်
ကွဲနေတဲ့သူကို စေ့စပ်ပေးတာပဲ
ညီညွတ်အောင်လုပ်ပေးတာပဲ
စင်စင်မင်မင်ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပိုပြီးတစ်ယောက်
ရင်းနှီးအောင်လုပ်ပေးတာပဲ
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ညီညွတ်အောင်
ကွဲပြားစရာမရှိ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆင်မပြေလို့
ဘယ်ဘက်ဘက်မှ မကွဲဘဲ

သုတေသနကောင်းဆိုတာ

အဆင်မပြေလို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အထင်အမြင်တွေလွဲပြီးမတည့်ဘူးဆိုရင်
ကွဲနေတဲ့သူကိုစေ့စပ်ပေးတာပဲ
ညီညွတ်အောင်လုပ်ပေးတာပဲ
စင်စင်မင်မင်ရှိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိပြီးတစ်ယောက်
ရင်းနှီးအောင်ကုပ်ပေးတာပဲ
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးညီညွတ်အောင်အားပေးတာပဲ
ကွဲပြားပေါ့ကွဲပြား
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်အားပေးပြီးအားပေးတာပဲ
သမီးအသွယ်အမြဲအသွယ်

လောကမှာ လူစွမ်းကောင်းတွေဆိုတာလည်း

တစ်ခါတစ်ခါ ပေါ်လာတတ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ခုသော အနှောက်အယှက်

အတားအဆီးများရှိနေခဲ့ရင်

အဲဒီလူစွမ်းကောင်းဟာ မတောက်ပနိုင်ပြန်ဘူး။

အဲဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံမှသာ

ပေါ်ပေါက်လာတတ်တဲ့ အင်မတန်အစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့

‘လူစွမ်းကောင်းတွေကို
မြေတောင်မြှောက်ပေး’

လူစွမ်းကောင်းတွေ၊ ရှင်စွမ်းကောင်းတွေ၊

ရဟန်းစွမ်းကောင်းတွေကို နေရာဖွင့်ပေးကြရမယ်။

မြေတောင်မြှောက်ပေးကြရမယ်။

“ဒီကောင်သိပ်အစွမ်းထက်တယ်။

ဒီကောင်ကိုတော့ နိမ်ထားလိုက်ဦးမယ်” ဆိုပြီးလုပ်လိုက်ရင်

တိုင်းပြည်မှာရော သာသနာမှာပါ နစ်နာသွားမယ်။

၅၅၀ အတ်တော်ထဲက

ဥယ်တောင်းလျှင်တစ်ချက် ကြောရှင်

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် လက်ထက်တော်
အခါက ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် နေသော
ဟူသော ထင်ရှားကျော်ကြားသည့်
သူဌေးကြီးတစ်ဦးရှိ၏။ ထိုသူဌေးကြီးတွင်
လုပ်တင့်တယ်သော တစ်ဦးတည်းသော
သမီးသည်ရှိ၏။ သူဌေးကြီးစီးမောင်နံ
တို့သည် သမီးလေးအားချစ်၍ မဝအောင်
ရှိကြသဖြင့် အချိန်တန် အရွယ်ရောက်
လာသည်ကိုပင် သတိမမူမီဘဲ ကလေး
လိုသာ အောက်မေ့လျက် သမီးအား
အိမ်ထောင်ချထားရန် မစဉ်းစားမိကြဘဲ
ရှိသည်။

ထိုအခါ သူဌေးသမီးလေးသည်
အနေနီးစပ်ရာ အခိုင်းအစေ လူငယ်နှင့်
မေတ္တာမျှမိကြ၏။ အချိန်ကာလ
ကြာသောအခါ ဤအကြောင်းကို
တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ သူဌေးကြီးတို့
သိရှိမည်။ သိရှိလျှင် အခိုင်းအစေ
လူငယ်မှာ အသတ်ခံရမည်။ ထို့ကြောင့်
မိမိတို့အား မည်သူမျှမသိရှိသော ဝေးလံ
သည့်အရပ် တစ်ပါးသို့ ထွက်ပြေးကြရန်
တိုင်ပင်ပြီးလျှင် တစ်နိုင်ငံမျှသာ ဥစ္စာ

ပစ္စည်းအချို့ကို ယူငင်၍ မိဘတို့
မသိအောင် တိတ်တစိတ် ထွက်ပြေးခဲ့ကြ
၏။

ဤသို့ဖြင့် အလွန်ဝေးလံသော
အရပ်ဒေသတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသောအခါ
ထိုဒေသမှာပင် အခြေချနေထိုင်၍
လုပ်ကိုင်စားသောက်၍ နေကြ၏။
မကြာမီ သူဌေးသမီးတွင် ကိုယ်ဝန်ရရှိပြီး
တဖြည်းဖြည်း ကိုယ်ဝန်သည်လည်း

ရင့်မာ၍လာသည်။ ထိုအခါ သူဌေး
သမီးသည် ယောကျ်ားဖောင်စီး မိန်းမ
မီးနေဟူသော စကားရှိ၏။ အဆွေအမျိုး
မရှိသော အရပ်၌ သားဖွားခြင်းသည်
အန္တရာယ်များလှပေ၏။ မိဘအိမ်ပြန်၍
မွေးဖွားခြင်းသည်သာ ကောင်း၏ဟုတွေး
ပြီး...

“အရှင် ကျွန်ုပ်သည် မကြာမီ
ကလေးမီးဖွားတော့မည်။ မိဘအိမ်သို့
လိုက်မိပါ” ဟုဆိုရာ လင်ယောကျ်ားမှ

“မဖြစ်ဘူးရှင်မ။ ငါတို့မင်း
အိမ်ကိုပြန်ရင် မင်းမိဘတွေက ငါ့ကို
ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သတ်ကြလိမ့်
မယ်။ ဒီမှာလည်း လက်သည်ကောင်းတွေ
ရှိပါ တယ်။ အကောင်ဆုံစဉ်ပေးပါမယ်”
ဟု ပြော၏။

“အရှင် အဘိုးအဘွားတို့
မည်သည်မှာ မြေးကိုလက်ခံကြပါလိမ့်
မည်” ဟု ဆိုသော်လည်း လင်ယောကျ်ား
သည် ပိုပေးပါမည်ဟုသာ နှစ်သိမ့်လျက်
နေရက်တို့ကို ကုန်လွန်စေ၏။

ထိုအခါ လင်ယောကျ်ားသည်

မိမိ၏ မိဘထံသို့ မလိုက်ရဲသည်ကို သိရှိပြီဖြစ်၍ တစ်နေ့တွင် လင်ယောက်ျား အလုပ်သွားခိုက် သူဌေးသမီးသည် အိမ် နီးချင်းတို့အား မှာကြားပြီး မိဘရပ်ထံ သို့ တစ်ဦးတည်း ထွက်လာခဲ့၏။ သွားကြောင်းသိသည်နှင့် နောက်မှ အပြေး လိုက်လာခဲ့သည်။ သူဌေးသမီးသည် နုနယ်သူဖြစ်သည့်အပြင် ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာနှင့်ဖြစ်ရာ ခရီးမတွင်ဘဲ ညနေစောင်းတွင် လမ်းခုလပ်ရှိ ဝေရပ် တစ်ခုတွင် နားနေလျက်ရှိစဉ် လင်ယောက်ျား မိလာခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သူဌေးသမီးသည် သားယောက်ျားလေးကို ချောချောမောမော ဖွားမြင်လိုက်၏။

“ရှင်မ ငါတို့သည် မီးဖွားရန် ထိခွံအတွက် မိဘရပ်ထံပြန်ကြခြင်း မဟုတ်လော။ ယခု သားဖွားခြင်းကိစ္စ ငြိမ်းချမ်းပြီဖြစ်ရာ မိဘရပ်ထံမသွားပါနှင့် တော့ ငါတို့အိမ်ကိုသာ ပြန်ကြပါစို့” ဟု ဆွေမော့ပြောဆိုသဖြင့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ထည်း သားငယ်ကိုချီးမြှင့် မိမိတို့နေအိမ် သို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

လမ်းခရီးအကြား၌ ဖွားမြင်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုကလေးငယ်ကို “ပန္နက” ဟုအမည် မှည့်ခေါ်ခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် နေလာခဲ့ကြရာ သူဌေးသမီး၌ ဒုတိယ ကိုယ်ဝန် တည်လာပြန်၏။ ကိုယ်ဝန်ရင့်မာလာသောအခါ သူဌေးသမီးသည် ရှေးနည်းတူပင် မိဘ ရပ်ထံ ပြန်၍ မွေးဖွားလိုကြောင်း လင်ယောက်ျား ကို ပြောကြားပြန်၏။ လင်ယောက်ျားလည်း သူဌေးသမီး၏ မိဘများနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲ သည်ဖြစ်၍ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြု၍ အချိန်ဆွဲနေခဲ့ရာ သူဌေးသမီးသည်

ရှေးနည်းတူပင် တစ်ဦးတည်းထွက်သွား ပြန်၏။ လင်ယောက်ျားသိ၍ လိုက်လာ သောအခါ ပထမတစ်ကြိမ်သာဖွားခဲ့သော အရပ်မှာ မိပြန်ပြီး ထိုဝေရပ်မှာပင် ဒုတိယအကြိမ် သားယောက်ျားလေးကို မွေးဖွားပြန်၏။ ထိုသားငယ်မှာလည်း လမ်းခရီးမှာပင် ဖွားမြင်သည်ဖြစ်၍ “ပန္နက” ဟုပင် အမည်မှန်ခေါ်ပြန်ရာ သားအကြီးကို “မဟာပန္နက” သားငယ် ကို “စူဠပန္နက” ဟုခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ၏။

တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ကလေး နှစ်ယောက်တို့ ကြီးပြင်းလာသောအခါ အမိ၊ အဘတို့အား ရွယ်တူတန်းတူ သူငယ်ချင်းများတွင် အတို၊ အဘွား၊ ဦးကြီး၊ ဒေါ်လေးတို့သည် ရှိ၊ သားတို့ မှာကော ထိုသို့မရှိဘူးလား။ ရှိလျှင်လည်း အဘယ်မှာ ရှိလျှင်လည်း အဘယ်မှာ ရှိသနည်း။ တွေ့ချင်လှပါသည်ဟု မိခင် အား သနားစဖွယ် မေးကြကုန်၏။ မိခင် သည် ပြောမပြတ် စိပ်စိပ်သာနေခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကလေးငယ်တို့က အတင်းအကျပ် မေးကြကုန်သဖြင့်

နောက်ဆုံးတွင် သားတို့၏ အမျိုးအဆွေ
တို့သည်ကား။ ဤအရပ်မှာ မရှိ ရာဇ
ပြုဟ်ပြည်တွင်ရှိ၏။ နေသော သူဌေးကြီး
သည် သားတို့၏ အဘိုးဖြစ်၍ ဆွေမျိုး
များစွာ ရှိပါ၏။ ဟု ဖြေကြားရပါတော့
သည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ရာဇပြုဟ်ပြည်ကို
အဘယ်ကြောင့် မသွားသနည်း။ အဘိုး
အဘွားနှင့် ဆွေမျိုးများကို တွေ့လိုလှ
ပါသည်။ လိုက်ပို့ပေးပါ” ဟုတောင်းဆိုကြ
ပြန်ကုန်၏။

မိခင်လည်း စိပ်စိပ်ပင် နေပြန်
၏။ ထိုအခါ ကလေးနှစ်ဦးက မရမက
ပူဆာကြပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် လင်
ယောက်ျားအား ဖွင့်ပြောပြီး ထပ်ဆင့်
ပူဆာရပြန်၏။ လင်ယောက်ျားလည်း
မတတ်သာသည့်အဆုံး ဇနီးနှင့် သားများ
၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး ပို့ဆောင်ပေး
ရန် သဘောတူညီလိုက်ရ၏။ ရက်ပိုင်း
အတွင်းမှာပင် လမ်းခရီးအတွက် စီစဉ်
စရာရှိသည်တို့ကို စီစဉ် ယူငင်စရာရှိသည်
တို့ကို ယူငင်၍ ရာဇပြုဟ်ပြည်သို့
ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။

အဆင့်ဆင့် ခရီးထောက်နား
နေလျက် လာခဲ့ကြရာ ရက်အတန်ကြာ
၌ ရာဇပြုဟ်မြို့တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိ၏။
သူဌေးသမီးမိသားစုသည် မြို့တံခါးအနီး
ဇရပ်တစ်ခုတွင်နေ၍ မြို့အတွင်း လျက်
တို့ဖြင့်လိုက်၏။ သူဌေးကြီးလည်း သမီး
ဟူသော အသံကြားလိုက်ရာ မိဘမေတ္တာ
မိဘသံယောဇဉ်တို့ဖြင့် ခေါင်လိုစိတ်ဖြစ်

ပေါ်သော်လည်း သမီးနှင့် သမက်ကို
ခေါ်ယူထားရှိလျှင် တစ်သက်တာလုံး
မိမိတို့ အရှက်ရနေမည်အဖြစ်ကို
တွေးမိ၍ သံသရာ၌ ငါတို့၏ သားသမီး
တော်စပ်ခဲ့သူတို့ကား ရေတွက်၍ မကုန်
နိုင်ပြီ ငါတို့တွင် ဤသမီးတစ်ယောက်
တည်းသာရှိခဲ့သည်မဟုတ်၍ ကြီးစွာ
သော သံယောဇဉ် မထားရှိသင့်ဟု စိတ်
ကို ဖြေလျှော၍ သူဌေးကြီးသည် အိမ်
တော်ထိမ်းအားခေါ်၍ “အမောင် သမီးနှင့်
သမက်ကို ဥစ္စာတချို့တစ်ဝက် ပေးအပ်ပြီး
ပြန်ခိုင်းပါ။ မြေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့ပါ။
အကယ်၍ မြေးနှစ်ယောက်ကို မပေးနိုင်
လျှင် ဥစ္စာတို့ကို ပြန်ယူပြီး သူတို့အားလုံး
ပြန်ကြတော့လို့ ပြောလိုက်ပါ” ဟု
မှာကြား၍...

အိမ်တော်ထိမ်းလည်း သူဌေး
သမီးထံသွားရောက်ပြီး သူဌေးကြီးမှာ
ကြားသည့်အတိုင်း ပြောကြားသောအခါ
သူဌေးသမီးသည် သားနှစ်ယောက်၏
ရေရေးကို ငဲ့ကွက်၍ ဥစ္စာကိုယူ၍ သား
နှစ်ယောက်ကို အိမ်တော်ထိမ်းထံ အပ်နံ

၍ ၎င်း၏နေရပ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

နေသေဋ္ဌိ သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံ နေ့စဉ်သွားရောက် ဖူးမြော်၍ တရားနာလေ့ရှိရာ မြေးအကြီး မဟာပန္နကကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွား၏။ စူဠပန္နကသည်ကား ငယ်လွန်းလှသေး၍ အိမ်မှာပင် ချိန်ထားရစ်ခဲ့၏။ မဟာပန္နက သည် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်များကို နာကြားရသောအခါ ရဟန်းပြုလိုစိတ်ဖြစ် ပေါ်လာသဖြင့် အဘိုးထံခွင့်တောင်းခံ၏။ အဘိုးဖြစ်သူကလည်း ဝမ်းပမ်းတသာ ကြည်ဖြူစွာ အခွင့်ပေး၏။ ဤသို့ဖြင့် မဟာပန္နကသည် ဘုရားရှင်ထံ သာမဏေပြုပြီးနောက် အသက် ၂၀ပြည့် သောအခါ ရဟန်းဘောင်သို့ တက်ရောက် ပြီး နောက်မကြာမီ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်၏။

မဟာပန္နကသည် စျာန် ချမ်းသာ၊ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာတို့ ခံစားရသောအခါ ဤချမ်းသာမျိုးကို ညီတော်အားလည်း ရရှိခံစားစေလို၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးထံသွားရောက်ပြီး

စူဠပန္နက အားသာသနာဘောင်သို့ သွတ်သင်းလိုကြောင်း ပြောကြားရာ သူဌေးကြီးမှ ကြည်ဖြူလိုလားစွာပင် ခွင့်ပြု၏။ ဤသို့ဖြင့် စူဠပန္နကသည်လည်း ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ၏။ စူဠပန္နက သည် ဉာဏ်ထိုင်းသူဖြစ်ရကား ဂါထာ တစ်ပုဒ်ကိုပင် လေးလနှင့် မတတ်မြောက် ပဲရှိနေ၏။

ထိုအခါ မဟာပန္နကသည် ညီတော်အား ခေါ်ယူ၍ အသင်သည် လေးလကြာမြင့်သော်မှ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို မတတ်၊ ဤဉာဏ်မျိုးနှင့် ရဟန်းကိစ္စ မည်သို့ပြီးနိုင်ပါအံ့နည်း။ သင်သည် သာသနာတော်နှင့် မထိုက်တန်ဖြစ် ဤမှာဆက်နေ၍လည်း အကျိုးမရှိပြီ လူထွက်လော့၊ အိမ်ပြန်လော့ဟုဆို၏။ စူဠပန်သည် သာသနာတော်၌သာ ပျော် နွေ့သူဖြစ်ရကား လူထွက်လိုသော ဆန္ဒ မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် နောင်တော်၏ စကား ကို မလိုက်နာဘဲ ကျောင်းမှာပင် ဆက်နေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာ

ဇီဝကသည် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်ရှိ လာပြီး ဘုရားရှင်အား ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ပူဇော်ပြီး ဘုရားရှင်၏ တရားတော်တို့ကို နာယူပြီးနောက် ဘုရားရှင်၏ ကျောင်း တော်၌ ဆွမ်းကိစ္စတို့ကို တာဝန်ယူရသော မဟာပန္နက မထေရ်ထံ သွားရောက်၍ အရှင်ဘုရား မနက်ဖြန် နံနက်တွင် တပည့်တော်၏ နေအိမ်၌ ဘုရားအဖူး ရှိသော သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ် လို၍ သံဃာစာရင်း ရယူလိုကြောင်း လျှောက်ထားရာ “ဒါယကာ ဇီဝက ဤကျောင်း၌ ဉာဏ်ပညာနဲ့ထိုင်းသော မဟာပန်ထေရ်ကို ချန်လှပ်၍ အပါးငါးရာ ပင့်ဆောင်ခွင့်ပြု၏” ဟု ဖြေကြားတော် မူ၏။

ထိုစကားကို စူဠပန်ထေရ် ကြားတော်မူလျှင် ငါ၏နောင်တော်သည် ငါ့အား သံဃာစာရင်းမှ ပယ်လေပြီး ငါသည် သာသနာတော်၌ ဆက်နေရန် အကျိုးမရှိပြီ၊ လူထွက်၍ လူ့ဘဝနှင့်ပင် ကောင်းမှုတို့ကို ပြုတော့မည်။ မနက်ဖြန် မနက်စောစော လူထွက်တော့မည်ဟု

စိတ်နှလုံးမသာမယာဖြင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်
၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက် မိုး
သောက်ထသော် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် လောက
တစ်ခွင်ကို ကြည့်ရှုတော်မူလျှင် ကျွတ်
ထိုက်သူ စူဠပန်လည်း ဘုရားရှင်အား
ရိုသေစွာရှိခိုးလျှင် “စူဠပန်သင်သည်
အဘယ်ရပ်သို့သွားရန် ထွက်လာသနည်း”
ဟု ရိုသေစွာ လျှောက်ထား၏။

“စူဠပန်အသင်သည် ငါ၏ထံ
တွင် ရဟန်းပြုခဲ့သည် မဟုတ်လော၊
သင်၏ အစ်ကိုနှင့်ထုတ်ရုံနှင့် အဘယ်
ကြောင့် လူထွက်မည် ကြံရသလော၊
ငါထံသို့ အဘယ်ကြောင့် မလာသနည်း။
ရဟန်းဘဝသည် မြတ်၏။ လူ့ဘဝကို
ပြန်သွား၍ အကျိုးမရှိ၊ ချစ်သားစူဠပန်
ငါထံသို့လာလော့” ဟု ခေါ်တော်မူ၍
ဂန္ဓကုဋိတိုက်ဦးတွင် နေစေ၍ အဝတ်စ
တစ်ခုကို ဖန်ဆင်း၍ ထိုအဝတ်စကို
ပေးအပ်ပြီး အသင်သည် အရှေ့အရပ်
ကို မျက်နှာမူ၍ “ရလောဟရဏံ။

ရလောဟရဏံ” ဟု ရွတ်ဆိုပြီး အဝတ်စ
ကို ဆုပ်နယ်၍ နေရပ်ပါလော့ဟု
မိန့်ကြားတော်မူပြီး သံဃာတော်များနှင့်
အတူ ဘုရားရှင်သည် ဇီဝက၏ အိမ်သို့
ကြွသွားတော်မူ၏။

စူဠပန်သည် ဘုရားရှင်မှာကြား
တော်မူခဲ့သည်အတိုင်း အဝတ်ပိုင်းကို
အုပ်နယ်လျက်ရှိရာ အဝတ်ပိုင်းသည်
ခဏအတွင်းမှာပင် ညစ်နွမ်း၍လာ၏။

နဂါးမြူစင်၍ တောင့်တောင့်ရောင်ရောင်
ရှိသော် အဝတ်ပိုင်းသည် အတ္တဘောကို
ပို၍ မြူစင်ခြင်းကို ပျောက်ကာ ညစ်နွမ်း
ခြင်းသို့ ရောက်ရခြင်း မမြဲသော အနိစ္စ
သဘောပါတကား ဟု ဆင်ခြင်မိပြီးဖြစ်
ခြင်း ပျက်ခြင်းတို့ကို ဝိပဿနာ ဉာဏ်
အမြင်ဖြင့် ဆင်ခြင်မိလာ၏။ ထို
အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
ဆရာဇီဝက၏ နေအိမ်မှပင် သဗ္ဗညုတ
ဉာဏ်တော်မူ၍ လှမ်း၍မြင်နိုင်သည်ဖြစ်
၍ စူဠပန်မထေရ်ထံသို့ ရောင်ခြည်တော်
တို့ ပို့လွှတ်တော်မူ၍ ဤအဝတ်ပိုင်းသည်
ပင် ညစ်နွမ်း၏။ မြေမှုန့်မြူတို့သာလျှင်
အဝတ်စကို ညစ်နွမ်းစေ၏ဟု မိန့်တော်
မူပြီးလျှင် “ရာဂကို မြူဟုဆိုအပ်၏။
မြေမှုန့်၊ ဖိုမှုန့်ကိုကား မြူဟုမဆိုအပ်၊
မြူဟူသည်မှာ ရာဂ၏ အမည်တည်း။
ရာဂမြူကင်းသော မြတ်စွာဘုရား၏
သာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် ရာဂ
မြူကို ပယ်လျက်နေ၏။

“ဒေါသကို မြူဟုဆိုအပ်၏။
မြေမှုန့်၊ ဖိုမှုန့်ကိုကား မြူဟု မဆိုအပ်၊

မြို့ဟူသည်မှာ ဒေါသ၏ အမည်တည်း
ဒေါသမြို့ကင်းသော မြတ်စွာဘုရား၏
သာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် ဒေါသ
မြို့ကို ပယ်လျက်နေ၏။

“မောဟကို မြို့ဟုဆိုအပ်၏။
ဗြဟ္မာ၊ ဗုဒ္ဓနှင့်မြို့ကိုကား မြို့ဟုမဆိုအပ်။
မြို့ဟူသည်မှာ မောဟ၏ အမည်တည်း။
မောဟမြို့ကင်းသော မြတ်စွာဘုရား၏
သာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မောဟမြို့
ကို ပယ်လျက်နေ၏” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ
သော ဂါထာတော်ကို ရွတ်တော်မူ၏။

ထိုဂါထာတော် ဆုံးသည်နှင့်
စူဠပန်မထေရ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့
ဆိုက်ရောက်တော်မူ၏။ စူဠပန်သည်
တစ်ခုသောဘဝ၌ မင်းအဖြစ်သို့ ရရှိစဉ်
တိုင်းခန်းလှည့်လည်စဉ်၌ နဖူးမှ ချွေး
တို့ကို ပုဆိုးစဖြင့် သုတ်၏။ ချွေးတို့
ပေကွဲ၍ ပုဆိုးစ မည်ညစ်သွားသည်ကို
ကြည့်၍ သံဝေဂရရှိခဲ့ဖူးသောကြောင့်
ဘုရားရှင်မှ အဝတ်ဖြူစ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို
ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆရာဇီဝက

သည် ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းကပ်မည်
ပြုစဉ်...

“ဗိယကာ ခေတ္တဆိုင်းဦးလော့
ကျောင်းတွင် ရဟန်းရှိသေးသည် မဟုတ်
လော ဟုဆိုကာလက်ဖြင့် သပိတ်ကို
ဝိတ်ထား၏။ အရှင်ဘုရားကျောင်းတွင်
ရဟန်းမရှိပါဟု မဟာပန်က ဝင်ရောက်
လျှောက်ထား၏။ သို့သော် ဘုရားရှင်
သည် မဟာပန်၏ စကားကို ဥပေက္ခာပြု
တော်မူ၍ ကျောင်းတွင်ရဟန်းရှိသေး၏
ဟူ၍သာ ထပ်မံမိန့်ကြားတော်မူ၏။
ထိုအခါ ဇီဝကသည် တပည့်လက်သား
တစ်ဦးအား ကျောင်းသို့သွားကြည့်ချေရန်
စေလွှတ်လိုက်၏။ ထိုအကြောင်းကို
စူဠပန်ထေရ် သိရှိနေသည်ဖြစ်၍
နောင်တော်သည် ကျောင်းတွင် ရဟန်း
(ရဟန္တာ) မရှိဟုဆို၏။ ကျောင်းတွင်
ရဟန်း (ရဟန္တာ) ရှိသည် ဤအဖြစ်ကို
ထင်ရှားပြအံ့ဟု တွေး၍ ရဟန်းတစ်
ထောင် ဖန်ဆင်း၍ သွားလာလှုပ်ရှားလုပ်
ကိုင်လျက် နေခြင်းကိုပြ၏။

ထိုအခါ ကျောင်းသို့သွား

ရောက် ကြည့်ရှုသူသည် အရှင်ဘုရား
ကျောင်းတွင် ရဟန်းတို့များစွာရှိဟု
ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားလျှင်
တစ်ဖန်သွားဦးလေ စူဠပန်ထေရ်အား
ငါတရားခေါ်သည်ဟု ဆိုချေဟု စေလွှတ်
ပြန်၏။ ထိုသူလည်း ကျောင်တော်သို့
အလျင်အမြန်သွားရောက်၍ စူဠပန်ထေရ်
၏ အမည်ကိုခေါ်လျှင် ရဟန်းအားလုံးက
ငါစူဠပန်ဟု ဖြေကြပြန်သဖြင့် ထို
အကြောင်းကို ဘုရားရှင်အားလျှောက်
ထားပြန်ရာ “တစ်ခေါက်သွားချေဦးလော့
ပထမဆုံး စူဠပန်ဟုပြောသော ရဟန်းကို
သာ လက်ဆွဲလိုက်” ဟု မိန့်တော်မူ
ပြန်၏။ ထိုသူလည်း တစ်ဖန်ကျောင်သို့
သွားပြန်ပြီး စူဠပန်ထေရ်ဟု ခေါ်ဆိုပြန်ရာ
ငါစူဠပန်ဟု ပထမဦးဆုံးပြောသည်
ရဟန်း၏ လက်ကိုဆွဲလိုက်ရာ ကျန်သော
ရဟန်းအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွား၏။
သို့ဖြင့် ဘုရား၏အသံတော်သို့ ထွက်
လာခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါမှ ဘုရားရှင်သည်
ဆွမ်းကပ်ခြင်းအမှုကို ပြုစေ၏။ ဘုရား

ရှင်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးသော အခါ ဇီဝက စူဠပန်၏သပိတ်ကိုယူလော့။ စူဠပန်သည် သင့်အား ဆွမ်းအနုမောနေ တရားဟောကြားလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော် မူ၏။ သပိတ်ကို ဇီဝကထံ ကမ်းလင့်ပြီး လျှင် စူဠပန်ထေရ်သည် ပိဋကတ်သုံးပုံကို နှုတ်ငုံဆောင်ထားသည့်အလား အလုံးစုံ သောတရားတော်တို့ကို ရဲရင့်တည်ကြည် စွာ ဟောကြားတော်မူ၏။

ထို့နောက် ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းသံဃာတော်တို့ ခြံရံလျက် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လည်ကြွမြန်တော် မူ၏။

ညချမ်းအခါသို့ရောက်သော အခါ ရဟန်းတော်တို့သည် “ငါ့ရှင်တို့ မဟာပန်သည် စူဠပန်၏ သဘောအလိုကို မသိ၍ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို လေးလံကြာမြင့် သည့်တိုင် တတ်မြောက်အောင် မသင် ကြာနိုင်ခဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်ကား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှသာ ဖြစ်သော ဆွမ်း ပြင်ဆင်သည်။ ဤတစ်ခဏတာ အချိန် လေးအတွင်းမှာပင် အဂဟတ္ထဖိုလ်သို့

ရောက်ရှိအောင် ပို့ဆောင်နိုင်စွမ်း၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော်တို့သည်ကား ကြီးမားလွန် လေစွဟု ပြောဆိုချီးမွမ်းလျက် ရှိကုန် ၏။

ထိုခဏမှာပင် မြတ်စွာဘုရား ရှင်သည် တရားဟောကြားရန် ကြွရောက် တော်မူလာ၏။ ရဟန်းတော်တို့သည်

စူဠပန်ထေရ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးတော်ကြီးမားလှပုံကို လျှောက်ထား ကြရာ “ချစ်သားတို့ စူဠပန်သည် ယခု ဘဝမှာပင် ငါ၏လမ်းညွှန်မှု ငါ၏ကျေးဇူး ကြောင့် ကြီးစွာသော တရားတို့ကို ရရှိ ခဲ့သည်မဟုတ်။ တစ်ခုသော ဘဝတွင် လည်း ငါ၏လမ်းညွှန်ချက်တို့ကြောင့် ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ ရရှိခဲ့ဖူးပေ သည်” ဟု မိန့်ဆိုတော်မူရာ ရဟန်း အပေါင်းတို့မှ “အရှင်ဘုရား တပည့်တော် တို့အား ထိုအကြောင်းကို ဟောကြားပေး တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထား တောင်းပန် ကြလျှင် ဘုရားရှင်သည် “ချစ်သားတို့ ကောင်းမွန်ရှိသေစွာ နာယူ ကြကုန်လော့” ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၍ စူဠသေဋ္ဌိ ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ ကာသီ တိုင်း ဗာရာဏသီပြည်တွင် မြဟ္မာဒတ်မင်း အုပ်ချုပ်စိုးစံလျက်ရှိစဉ် ဘုရားလောင်း သည် စူဠသေဋ္ဌိဟူသော သူဌေးကြီး အဖြစ်နှင့် အတိတ်နိမိတ်တို့ကို ကောင်း ယူတတ်သော ဉာဏ်ပညာတို့ဖြင့် ပြည့်စုံ

၏ ပြောမတ်တည်ကြည်၏။

တစ်နေ့၌ စူဠသေဋ္ဌိ သူဌေးသည် မင်းအားခ၊ စားရန်သွားသောအခါ ကြွက်သေတစ်ကောင်ကို တွေ့ရှိ၏။ ထိုခဏမှာပင် နက္ခတ်ကို တွက်စစ်၍ ပညာရှိသော အမျိုးသားသည် ဤကြွက်သေကို အရင်းပြု၍ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ရှိလျှင် ကြီးပွားနိုင်၏ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွား၏။

ထိုရေရွတ်သံကိုကြားလိုက်သော အမျိုးသားဆင်းရဲတစ်ဦးသည် ကြွက်သေကို ကောက်ယူ၍ ဈေးသို့သွားရောက်၏။ ဈေးသို့ရောက်သောအခါ ကြောင်စာဝယ်သူနှင့် တွေ့သဖြင့် တစ်ခြင်ရွေးသော အသပြာနှင့် ရောင်းလိုက်၏။

ထိုအသပြာနှင့်ပင် ရသလောက်သော တင်လဲရည်ကို ဝယ်ယူ၍ ရေအိုးတစ်လုံးတွင် ရေအပြည့်ဖြည့်ပြီး တောမှပန်းရောင်လာကြသော ပန်းသည်တို့၏ လမ်းတွင်နေနှင့်၏။ ပန်းသည်တို့လာကြသောအခါ တစ်ဦးစီ တစ်ဦးစီ

အား တင်လဲအနည်းငယ်နှင့် ရေတစ်ခွက်စီ ခတ်၍ တိုက်၏။ ပန်းသည်တို့သည် ပန်းတစ်ဆုပ်စီ ပေးခဲ့ကြ၏။ နောက်နေ့တွင်လည်း ပန်းရောင်းရသောငွေဖြင့် တင်လဲတို့ကို တိုး၍ ဝယ်၏။ ရေအိုးတို့ကိုလည်း တိုး၍ တည်၏။ ထိုအခါ ပန်းသည်တို့သည် ထက်ဝယ်ဆွတ်ပြီးသော ပန်းပင်တို့ကို ပေးခဲ့ကြပြန်၏။ ထိုနည်းဖြင့် ရှစ်အသပြာသော ငွေကိုရရှိ၏။

ထိုညတွင် လေဝိုးကျရောက်သဖြင့် ဘုရင့်ဥယျာဉ်မှ သစ်ကိုင်း သစ်

ခက်တို့ ကျိုးကျေလျက် ဥယျာဉ်တွင်း၌ အများအပြားကျရောက်လျက် ရှိ၏။ နံနက်လင်းသောအခါ ဥယျာဉ်မှူးသည် ထိုသစ်ကိုင်းများကို ဖယ်ရှားရှင်းလင်းရန် အခက်တွေ့လျက်ရှိရာ ထိုအချင်းအရာကို မြင်တွေ့သော သူဆင်းရဲ အမျိုးသားသည် ဥယျာဉ်မှူးအား ဤသစ်ကိုင်းတို့ကို ငါ့ကိုပေးလျှင် ရှင်းလင်းပေးမည်ဟု ပြောကြားလိုက်ရာ ဥယျာဉ်မှူးက ခွင့်ပြု၏။ ထိုအခါ သူဆင်းရဲအမျိုးသားသည် ကလေးများ စုဝေးကာစားနေရာသို့ သွားပြီးလျှင် တင်လဲများကိုပေး၍ ဥယျာဉ်အတွင်းမှ သစ်ကိုင်းတို့ကို ထုတ်စေ၍ ဥယျာဉ်အပြင်ဘက်တွင် စုပုံထား၏။

ထိုအခါ ရှင်ဘုရင်၏ အိုးထိမ်းသည် အိုးဖုတ်ရန်အတွက် အရေးတကြီး ထင်းလိုအပ်သဖြင့် ထင်ရှာဖွေရှင်းဘုရင့်ဥယျာဉ်တော်ရှေ့ရောက်ရှိလာရာ ထင်းပုံကြီးကို တွေ့မြင်၍ ဝယ်ယူသွားပြီး တစ်ဆယ့်ခြောက် အသပြာအပြင် အိုးစည်း ငါးလုံးကိုပင် ပေးသွား၏။ ထိုသို့ဖြင့် နှစ်ဆယ့်လေး အသပြာငွေရရှိသော

မြို့တံခါးအနီးသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင်
 ရေအိုးများအတည်၍ ငါးရာကုန်သော
 မြက်ရိတ်သမားတို့ကို ရေကုသိုလ်ပြု၏။
 ထိုအခါ မြက်ရိတ်သမားတို့သည် ထို
 သူအား အဆွေသင်သည် ငါတို့အား
 ကျေးဇူးများစွာ ပြု၏။ ငါတို့အသင်၏
 ကျေးဇူးကို မည်သို့ဆပ်ရမည်နည်း ဟု
 ဆိုကြသော် အလိုရှိသောအခါ ပြောပါ
 မည်ဟုဆိုပြီး ရေကုသိုလ်အမှုကို ပြုမြဲ
 ထိုမှဤမှ သတင်းစကားတို့ကိုလည်း
 ကြားသိရ၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင်
 မနက်ဖန်၌ မြင်းကုန်သည်သည် မြင်း
 ငါးရာဖြင့် ဤမြို့သို့ ရောက်လာလိမ့်မည်
 ဟူသော သတင်းကို ကြားသိလိုက်ရ
 ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်
 မြက်ရိတ်သမားတို့ မြက်ရိတ်ပြီး ပြန်လာ
 ကြသောအခါ မြက်ရိတ်သမားများထံမှ
 မြက်တစ်စီးစီ တောင်းယူ၏။ ထိုနောက်
 နောင်တော်တို့ ညီတော်၏ မြက်များ
 ရောင်းပြီးမှသာ နောင်တော်တို့ မြက်ကို
 ရောင်းကြပါ။ ညီတော် မြက်များမရောင်း

ချီ နောင်တော်တို့ မြက်များကို မရောင်း
 ကြပါနှင့်ဟုဆိုရာ “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ
 ကြ၏။ မြက်ရိတ်သမားတို့လည်း မြက်
 အစီး ငါးရာကို ထိုအမျိုးသားအိမ်၌
 ချကြ၏။ မကြာမီပင် မြင်းကုန်သည်တို့
 ရောက်ရှိလာပြီး မြက်များကို လိုက်လံ
 ဝယ်ယူရာ မည်သည့် မြက်ရိတ်သမား
 များကမျှ ရောင်းချပေးခြင်း မပြုဘဲ
 ထိုအမျိုးသားအိမ်သို့သာ ညွှန်၏။ အမျိုး

သားသည် မြက်တို့ကို အသပြာ တစ်
 ထောင်နှင့် ရောင်းချလိုက်၏။

မကြာမီ ရေကြောင်းခရီးသွား
 တစ်ဦးထံမှ မြစ်ဆိပ်သို့ ကုန်လှေကြီး
 ဆိုက်ရောက်မည် ဟုကြား၏။ အမျိုးသား
 သည် ဤတစ်ကြိမ်သည် ချမ်းသာခြင်း၏
 အကြောင်းတည်းဟု တွေးမိ၍ ရှစ်
 အသပြာ အကုန်အကျခံ၍ နောက်လိုက်
 နောက်ပါ အခြွေအရံများကို ပြု၏။
 ခမ်းနားထည်ဝါသော ရထားတစ်စီးကို
 လည်း ခေတ္တငှားရမ်းလိုက်၏။ ဝတ်
 ကောင်းစားလှများလည်း ဝတ်ဆင်၏။
 အဖိုးထိုက်သော လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို
 လည်း ဝတ်ဆင်သွား၏။ လှေသူကြီးအား
 ထိုလက်စွပ်ကို စရံသဘော အာမခံပေး
 ထားပြီး ဈေးဖြတ်၍ ငွေအကျေချေမည့်
 ရက်ကို သတ်မှတ်ကာ ကုန်ပစ္စည်းများကို
 ဝယ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ကုန်လှေကြီး
 ဆိုက်ရောက်ကြောင်းကို အဆင့်ဆင့်
 ကြေညာစေ၏။ ထိုအခါ တစ်ရာမျှသော
 ကုန်သည်တို့သည် လှေကြီးသို့ ကုန်

ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူရန် ရောက်ရှိလာကြ၏။ ထိုအခါ လေသူကြီးသည် ဤပစ္စည်းများမှာ ရောင်းချပြီးဖြစ်၍ မိမိ၏ ပစ္စည်းများမဟုတ်တော့ပါ။ ဤအမျိုးသားထံမှသာ ဝယ်ယူကြလော့ဟုဆို၏။ ထိုသို့ဖြင့် လေကြီးပေါ်ရှိ ပစ္စည်းများ အားလုံးရောင်းချပြီးသောအခါ နှစ်သိန်းသော အသပြာတို့ ၎င်းအတွက် ရရှိလိုက်၏။

ထိုအခါ တစ်သိန်းသော အသပြာငွေကို ယူဆောင်၍ ဗာရာဏသီ ပြည်သို့သွားကာ စူဠသုဋ္ဌေးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ ထိုငွေကို ကန်တော့လျှင် သုဋ္ဌေးက အမောင်မည်သူနည်း ဤအသပြာများက ဘာအတွက်နည်း ဟုအံ့သြစွာ ဆို၏။ ထိုအခါ လိမ္မာသော အမျိုးသားက ကြွက်သေတစ်ခုကို အရင်းပြုခဲ့ပုံမှစ၍ လေးလတာအတွင်း အသပြာနှစ်သိန်း ရရှိခဲ့ပုံတို့ကို ရှင်းပြပြီး ဤငွေတို့သည် သုဋ္ဌေးကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၍ ထိုငွေ၏ တစ်ဝက်ကို ဉာဏ်ပူဇော် အဖြစ်လာရောက် ကန်တော့ပါ။

ကြောင်း ပြောကြား၏။ သုဋ္ဌေးကြီးသည် ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဤသူငယ်သည် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်၏။ လုံ့လဝီရိယရှိ၏။ ဇွဲရှိ၏။ ကျေးဇူးသိတတ်၏။ သမီးနှင့် ပေးစားလိုက်၏။ စူဠသုဋ္ဌေးကွယ်လွန်သောအခါ သုဋ္ဌေးကြီး၏ အရိုက်အရာ သုဋ္ဌေးဘွဲ့ထူးကို ခံယူ၍ အသက်ထက်ဆုံး ချမ်းသာစွာ နေထိုင်သွားရ၏။

ထိုကဲ့သို့ ဇာတ်တော်ကို အဆုံးသတ်ပြီးလျှင်...

“ပညာရှိသည် အနည်း

ငယ်သော မီးကိုမှတ်၍ မီးပုံကြီးကို ပြုသကဲ့သို့ ကုန်သွယ်ခြင်း၌ လိမ္မာသော ပညာရှိသည် အနည်းငယ်သော ဥစ္စာအရင်းအနှီးဖြင့် များစွာသော ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း၊ အခြံအရံကိုလည်းကောင်းဖြစ်စေ၍ ထိုများစွာသော ဥစ္စာအခြံအရံ၌ မိမိကိုယ်ကို တည်စေ၏။ ဟူသော ဂါထာတော်ကို ဟောကြားပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ စူဠပန်သည် ငါ့ကိုမှီ၍ များမြတ်သော တရားတို့ကို ရရှိသည်သာ မဟုတ်၊ ရှေးအခါ၌လည်း ငါ့ကိုမှီ၍ ကြီးစွာသော စီးပွားဥစ္စာတို့ကို ရရှိဖူးပေပြီ။ ထိုတစ်ခု၌ စူဠပန်သည် သူဆင်းရဲအမျိုးသားဖြစ်ခဲ့၍ ငါတရားသည် စူဠသုဋ္ဌေးဖြစ်ခဲ့သည်ဟု မိန့်ကြားတော်မူလျှင် ရဟန်းအပေါင်းတို့သည် သာဓု၊ သာဓု ဟု ခေါ်ဆိုကြလျက် ဒေသနာတော်ပြဆိုခြင်းသို့ ရောက်ရှိလေသတည်း။

(၅၅၀- ဇာတ်တော်များမှ စူဠသေဠိဇာတ်တော်ကို ပြန်လည်ရေးသားပူဇော်ပါသည်။)

ကြော့ရန်

လက်တေး ဖူးမြို့ရပ်သော ထီးတော်ရတနာ

ရွှေတံတူသင်္ကန်းနာဂါရမင်းတော်ကြီး
ရေးသားပူဇော်သည်။

အထွတ်အ

စာရေးသူတို့၏ ရွှေကံကလေး ပျံသစ်တော်ရုပ်ရှင်တော်မြတ်ကြီး၏ နှစ်စဉ်ကျင်းပမြဲ ဥရက် ဥလ ဗုဒ္ဓပူဇနိယ ပွဲတော်ကြီးပြီသည်နှင့် ၁၅ ရက် ဥလ မှစ၍ ပုံဂံညောင်ဦး၊ ပုပ္ပါး၊ မြင်းခြံ၊ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ အောင်လံ၊ မကွေး ခရီးစဉ်ကြီး အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုခရီး စဉ်ကြီးအတွင်းရှိ ဥလပိုင်း ၂၇ရက်နေ့ တွင် ကျောက်ပန်းတောင်မြို့မှ အောင်သပြေကိုယ်ပိုင်ကျောင်း ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည် အစ်မဒေါ်ဌေးဌေးဦး နှင့် မောင်နှမ တစ်စုမှ ပင့်ဆောင်ပူဇော် ကြရာ ထိုရက်တွင် စာရေးသူတို့ညီအစ်မ အား ကျောက်ပန်းတောင်နယ်မှ နှစ်ကျပ် ခွဲကျေးရွာရှိ ထီးတော်ရှင်ဘုရားကို လိုက်ပါပို့ဆောင် ဖူးမြော်စေခဲ့ပါသည်။

စေတီတော်မှာ ရှေးဘုရား သိမ်ဘုရားဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူတို့ ရောက်သွားချိန်မှာ နေ့ ၂နာရီခွဲခန့်ဖြစ် ၍ နေရာလည်း အတော်ပူပြင်းလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် နေရိပ်မှပင် ဘုရားကန်တော့ ခဲ့ကြရပါသည်။ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင်ရန်

ဖုန်း၊ ကင်မရာလည်း ပါမသွား၍ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်၏ တူကလေးကို သူ၏ ကင်မရာဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဓာတ်ပုံမှာ ဘုရားစေတီအပြည့်အဝ မပါဘဲ လူများကိုသာ အဓိကထား၍ ရိုက်ထားသည့် ပုံဖြစ်နေပါသည်။ ဘုရားလူကြီးတစ်ဦးမှ လှေကားနှင့် ငှက်ပျောဖူးအထိတက်ပြီး ထီးတော်၏ အောက်ခြေငှက်ပျောဖူးကို သေချာစွာ ကိုင်၍ လှုပ်ယမ်းပြပါသည်။ အံ့သြစဖွယ် ထီးတော်မှာလည်း သွက်သွက်ခါလျက် အောက်ခြေအထိ စေတီတစ်ဆူလုံး လှုပ်ရှားသည်ကို ဖူးတွေ့ရပါသည်။

ဘုရားထီးတော်ကို တက်လှုပ် ပြသောဘုရားဒါယကာကြီးက ပြောပြ သည်မှာ...

“အံ့သြစရာကြီးပါဗျာ။ အင်္ဂ တေငှက်ပျောဖူးကို ကိုင်ရတာရှုပ်တုံးကြီး ကို ကိုင်ရသလိုပဲ။ ပျောအိနေတာပဲ။ ကျွန်လည်း သရဏဂုံရွတ်ပြီးမှ လှုပ်ရဲ တာ” ဟု ပြန်ပြောပြပါသည်။ ရက်စေ့၍ ကျောက်ပန်းတောင်မှသည် မြင်းခြံ၊

အောင်လံ၊ မကွေး စသည်မြို့များကို ဆက်လက်ဒေသစာရီကြွလာပြီး ဂရက် ၁၀၀၀တွင် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ ခုံး တပ် အမှတ် (၁)မှ ပင့်ဆောင်ပူဇော်ပြန် ရာ ခုံးတပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်သိန်းဝင်း၏ ဇနီး ဒေါ်နန်းခမ်းယု အား စာရေးသူမှ ဒေါ်နန်းခမ်းယု ထီးတော်ရှင်ဘုရားကို ပတ်ပတ်လည် ထောင့်ဝံ၊ ဘက်စုံက

ရိုက်ထားတဲ့ပုံ လိုချင်ပါတယ်။ တပ်က
 လူတွေကို လွှတ်ပြီးမှတ်တမ်းတင်
 ဓာတ်ပုံလိုချင်ပါတယ်။ တပ်ကလူတွေကို
 လွှတ်ပြီး မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး
 ပူဇော်ပေးပါဟု ပြောကြားရာ ထိုတပ်မှ
 ဗိုလ်ကြီးဇော်လတ်ပိုင် သွားရောက်ပြီး
 မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ယူပူဇော်
 လာခဲ့ပါသည်။ ညနေ ၂နာရီခန့်တွင်
 သွားရောက်ရိုက်ကူးကြပါသည်။ ထိုနေ့က
 မိုးမောင်များကျနေပြီး မိုးအုံး နေပါသည်။
 မိုးတိမ်များ ထူထပ်နေသည်။ အထဲတွင်
 ရိုက်ကူးလာကြသော ဓာတ်ပုံများကို
 တစ်ပုံစီ ဖူးကြည့်ရာ ပုံတော်နှစ်ပုံတွင်
 ထီးတော်မှ ရောင်ခြည်တော်များ ထူးခြား
 စွာထွက်နေသည်ကို အံ့သြဝမ်းသာဖွယ်
 ဖူးတွေ့လိုက်ရပါသည်။ မီးလည်းထွန်း
 မထားနေလည်း မပွင့်မိုးတိမ်များထူနေ
 သည့်အထဲမှ ထင်ရှားသိသာစွာ ထွက်
 ပေါ်လာသော ရောင်ခြည်တော်ဖြစ်ပါသည်။
 ထီးတော်ဆိုသည်မှာ ဘုရား
 စေတီ၏ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်ပါသည်။
 ရှင် ဆိုသည်မှာ ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေသည့်

သဘောကို ဆောင်ပါသည်။ ထီးတော်ရှင်
 ဘုရားကြီး၏ ထီးတော်မှ ရောင်ခြည်တော်
 ကွန်မြူးသည့်အတွက် မြန်မာပြည်ကြီး
 အေးငြိမ်းချမ်းသာပြီး သာသနာတော်
 စည်ပင်ထွန်းတောက်မည့် အတိတ်
 ကောင်း နိမိတ်ကောင်း ဖြစ်ပေတော့
 သည်။

ထီးတော်ရှင် နှစ်ကျပ်ခွဲဘုရား
 သိမ်တော်ဘုရား သမိုင်းကြောင်းကို
 သိရှိနိုင်ရန် မူလအတိုင်း ဖော်ပြပေးလိုက်
 ပါသည်။ ၂ကျပ်ခွဲမှသည် သိသာအထိ

ကောင်းသောကုသိုလ် အမှုများတိုးတက်
 ပွားများစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ
 သတည်း။

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ညောင်ဦးခရိုင်၊
 ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ်၊
 နှစ်ကျပ်ခွဲကျေးရွာ

ထိန်တော်ထုရားထိခွတ်ခွတ်ရာများ

လူတို့သည် ထူးခြားအံ့သြဖွယ်
 ရာများကို ကြားမြင်တွေ့ရှိပါက သုလား

ပြား၍ ရွာအမည်ဆန်းပြားခြင်းမှာ ရွာ
၏ ထူးခြားသောနောက်ခံသမိုင်းများ
ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ပုဂံပြည်ရှင် အလောင်းစည်သူ
မင်းကြီးသည် စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အလုံး
အရင်းဖြင့် တိုင်းခန်းလှည့်လည်စဉ် ဤ
ဒေသသို့ ရောက်ရှိသောအခါ သတ္တဝါများ
သောက်သုံးရန် ရေကန်တူးဖော်ခဲ့ပါ
သည်။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အလုံးအရင်းတို့
ကို တစ်ဦးလျှင် ရွှံ့ သဲ နှစ်ကျပ်ခွဲသား
မျှစီ တူးဖော်ရုံမျှဖြင့် ကန်ဆည်ခြင်းအမှု
ကိစ္စ ပြီး၍ ထိုကန်ကို (နှစ်ကျပ်ခွဲကန်)
ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

နှစ်ကျပ်ခွဲကန်ကို အစွဲပြု၍
ဤရွာကို (နှစ်ကျပ်ခွဲရွာ)ဟု အမည်တွင်
ခဲ့သည်။ တစ်ပိဿာစီ သယ်ယူတူးဖော်
ရသော ကန်ကို ပိဿာကန်ဟု ခေါ်
သည်။ ရွာမြောက်ဘက်ရှိ (နှစ်ကျပ်ခွဲ
ရေကန်)နှင့် ရွာ၏တောင်ဘက်တွင် ရှိ
သော ပိဿာကန်တို့မှာ ယခုတိုင် ရှိနေ
ပေသည်။

သီပေါမင်းလက်ထက်တွင်

လိုစိတ်၊ သိလိုစိတ်တို့သည် ပေါ်ပေါက်
စမြဲ ဖြစ်၏။ ထူးခြားသော အမည်နာမ
များကို တွေ့မြင်ပါက ယင်းအမည်နာမ
ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းအကြောင်းရင်းကို သိ
လိုကြသည်မှာ လူတို့၏ဓမ္မတာပင် ဖြစ်
ပေသည်။

ရွာအမည်ကား (နှစ်ချပ်ခွဲ)
ဖြစ်၏။ နာမည်ဆန်းသဖြင့် ကြားရသူ
တိုင်း ဘာကြောင့်နှစ်ကျပ်ခွဲရွာဟု ခေါ်
ကြောင်း မေးမြန်းကြ၏။ သိလိုကြ၏။
မေးသင့်မေးထိုက်သော မေးခွန်းဖြစ်ပေ

သည်။ ရွာအမည်ဆန်းသလောက် ထူး
ခြားသော အချက်များလည်း ရှိ၏။ နှစ်
ကျပ်ခွဲရွာသည် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး၊
ညောင်ဦးခရိုင်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း
မြို့နယ် မြို့မြောက်ဘက် ၄ မိုင်အကွာ
တွင် သာယာသောတောင်တော်(ရွှေ
ပုပ္ဖာတောင်)၏ အနောက်စူးစူး ၅ မိုင်
ခန့်အကွာတွင် တည်ရှိ၏။

နှစ်ကျပ်ခွဲရွာသည် အိမ်ထောင်
စု ၁၀၀၀ ခန့်နှင့် လူဦးရေ ၆၀၀၀
ကျော် ရှိပါသည်။ ဤမျှ လူဦးရေ များ

ဤအသံ အလယ်ကုန်းရွာ၊ မြောက်
ကုန်းရွာ၊ တောင်ကုန်း (ခေါ်) နှစ်ကျပ်ခွဲ
ရွာ ဟူ၍ ရွာငယ် ၃ ရွာတည်ရှိခဲ့ပေ
သည်။

၁၂၄၇ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်
တို့မှ သီပေါမင်းကို ဖမ်းဆီးပြီး မြန်မာ
နိုင်ငံကို စိုးမိုးကြ၏။ မျိုးချစ်မြန်မာ
အမျိုးသားတို့သည် အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်ချုပ်
မှုကို မခံဘဲ တော်လှန်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ တော်လှန်ကြရာတွင်
ကျွန်းခင်းကြီးမှ ဗိုလ်လှကျော်၊ နှစ်ကျပ်

ခွဲမှ ဗိုလ်ရွှေမုတ်၊ ဗိုလ်ငှက်ကြီးတို့သည်
အပါအဝင်ဖြစ်၏။ မြစ်အနောက်ဘက်မှ
လာရောက်ပူးပေါင်းသော ဗိုလ်ခံသီးတို့
လည်း အပါအဝင်ဖြစ်၏။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် ဗိုလ်လှ
ကျော်၊ ဗိုလ်ရွှေမုတ်နှင့် ဗိုလ်ခံသီးတို့ကို
ပြတ်ပြတ်သားသား နှိမ်နင်းနိုင်ရန် ၎င်း
တို့ အခြေစိုက်သည့် မြောက်ကုန်းရွာ၊
အလယ်ရွာ၊ နှစ်ကျပ်ခွဲကုန်းရွာတို့ကို
ဖျက်ဆီး၍ တဠကန်အုပ်စုသို့ ပြောင်း
ရွှေ့နေထိုင်စေပါသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် နယ်မြေ
ငြိမ်သက်သည့်အခါ ဖော်ပြပါ (သုံးရွာ
သား)တို့ကို မူရင်းဒေသသို့ ပြန်၍နေခွင့်
ပြုရာ မိမိတို့၏ မူလရွာများသို့ မပြန်ကြ
တော့ဘဲ ယခုတည်ရှိနေသော နှစ်ကျပ်
ခွဲရေကန်၏ တောင်ဘက်တွင် တစ်စု
တစ်ရုံးတည်း နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ (ရေကန်)
၏ အမည်ကို အစွဲပြု၍ နှစ်ကျပ်ခွဲရွာ
အမည်ဖြင့် ၁၂၅၅ ခုနှစ်က အိမ်ခြေ
၇၅ အိမ်မှ စတင်တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ကျပ်ခွဲသည် နယ်ချဲ့ကို
တော်လှန်ခဲ့သည့် ရှေးဦးမြန်မာတော်လှန်
ရေးမှ ပေါက်ဖွားလာသော သမိုင်းဝင်
ရွာကြီးဖြစ်ပါသည်။

ထိမ်တော်ထူရား
နှစ်ကျပ်ခွဲ ရွာသူ၊ ရွာသား
များ ကိုးကွယ်သော သိမ်တော်ဘုရား
သည် ရွာ၏အနောက်တောင်ဘက်တွင်
တည်ရှိသည်။ ဘုရား၏သမိုင်း အခိုင်
အမာ အထောက်အထား မတွေ့ရှိရ
သေးပါ။

သို့သော်လည်း ရှေးအဆက်
မီ လူကြီးများ၏ အဆင့်ဆင့် ပြောစကား
အရတင်ပြရလျှင် ပုဂံပြည်ရှင် အလောင်း
စည်သူမင်း တည်ထား၍ အရှင်အရဟံ
အမှူးပြုသော သံဃာတော် ၅၀၀ သိမ်
သမုတ်ခဲ့သည်ဟု ပြောဆိုကြ၏။ ဘုရား
တည်ထားသောသူကို အတိအကျ သိ
ရှိနိုင်ရန် ပေစာကျောက်စာများ ရှာဖွေ
ဖော်ထုတ်ရန် လိုအပ်နေပါသည်။

ထိမ်တော်ဘုရား၏

ထူးခြားစေတန်ခိုးတော်များ

- ၁။ သိမ်တော်ဘုရား၏ ကြာမောက်
ကြာလန်မှ ကိုင်လှုပ်လျှင် ဘုရား
၏ ထီးတော်ရှိ ဆည်းလည်းများ
မြည်သည့်အပြင် ဖောင်းရစ်တော်
မှ အောက်ခြေပစ္စယအထိ တုန်
လှုပ်သည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်
ဖူးတွေကြည့်ညှိနိုင်ခြင်း။
- ၂။ ဘုရား၏အရှေ့တောင်ထောင့်
တွင် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်တည်း
သာ တည်ရှိခြင်း။
- ၃။ ဘုရား၏အရှေ့မြောက်ဘက်တွင်
ဘုရားဘက်သို့ မျက်နှာမူနေ
သော ဆင်တစ်ကောင်တည်သာ
ရှိခြင်း။
- ၄။ သိမ် ၃ ထပ် တည်ရှိခြင်း။
- ၅။ နှစ်ကျပ်ခွဲရွာတွင် (ဆိတ်ဖလူး
ပင်တစ်ပင်တည်းသာ) ရှိ၏။ ထို
တစ်ပင်တည်းသော ဆိတ်ဖလူး
ပင်မှာ ဘုရားအနောက်ဘက်
တံတိုင်းခြေတွင် မကြီးမငယ်

- အရွယ်မပြောင်း ပကတိအတိုင်း
ထူးဆန်းစွာ ရှင်သန်လျက်ရှိခြင်း
ကို (ဘိုးဘွားများငယ်စဉ်က
လည်း ယခုအတိုင်းပင်)တွေ့မြင်
ကြသည် ဆို၏။
- ၆။ ဘုရား၏အနောက်မြောက်ဘက်
မှ ညောင်ပင်ရှိ ညောင်ကိုင်း
များ ဘုရားအုတ်တံအတိုင်း
အတွင်းသို့ မရောက်ခြင်း။
ရောက်ရှိလာပါက ညောင်ကိုင်း
များ ခြောက်သွေ့သွားခြင်း။
- ၇။ ဘုရားဝိုင်းအတွင်းရှိ ညောင်ပင်
များမှ ညောင်ထောက်များသည်
သစ်တံခါးပုံသဏ္ဌာန် တည်ရှိ
ခြင်း။
- ၈။ ဘုရားရှေ့ရှိ သိမ်တန်ဆောင်း
အတွင်းသို့ အစဉ်အလာအရ
အမျိုးသမီးများ တက်ရောက်နေ
ထိုင်ခြင်း မပြုကြဘဲ အစဉ်
ရှောင်ကြဉ်ကြခြင်း။
- ၉။ ဝါတွင်းကာလ လပြည့်/လကွယ်
နေ့များတွင် ဘုရားအား ရွာလုံး

ကျွတ် ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းခြင်း။
အနီးအနားကျေးရွာများရှိ သံဃာ
တော်များကို ဆွမ်းလောင်းလှူ
ခြင်း။

သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့

တိုင်း ဘုရားပွဲတော်ကို စည်ကာဆိုက်
ဗြိုက်စွာ နှစ်စဉ် ကျင်းပပြုဖြစ်ပေသည်။

ထုရား၏အခြားထိမှတ်ခွယ်ရာများ

- ၁။ ဘုရား၏ဉာဏ်တော်အမြင့်
၃၄ ပေ၊ ၄ လက်မ။
- ၂။ ဘုရား၏အောက်ခြေအရှည်
၁၇ ပေ၊ ၄ လက်မ။
- ၃။ ဘုရား၏ထီးတော်အမြင့်
၉ ပေ၊ ၉ လက်မ။

သိမ်တော်ဘုရားဂေါပကအဖွဲ့

နှစ်ကျပ်ခွဲကျေးရွာ

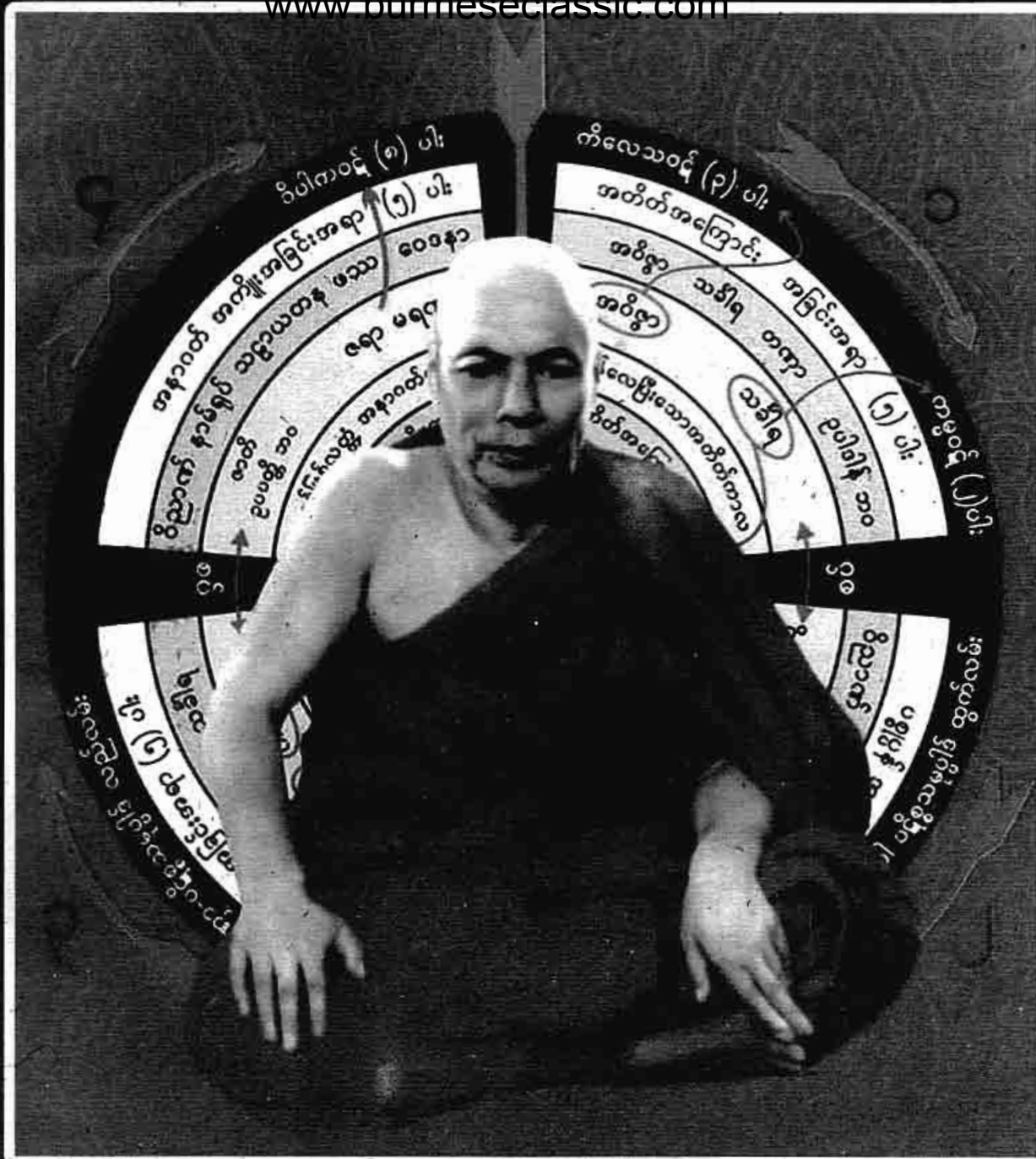
ကျောက်ပန်းတောင်းဗြို့ဖူးယံ

ဖြူစင်မေတ္တာဖြင့်

ရွှေကံကုသာသနာပြု

မယ်တော်ကြီး

ကြိုးစားအားထုတ်ပါ

ချမ်းသာနှစ်မျိုး

မနောဇီဝ (လေန်)

လူတွေကို အမျိုးအစားခွဲကြည့်
မယ်ဆိုရင် နိမ့်ကျတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အလယ်
တန်းစားကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုပြီး တွေ့ရမှာ
ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီလို လူအမျိုးမျိုးကွဲပြား
နေပေမယ့် အဲဒီလူတွေ ဖြစ်ချင်လိုချင်တဲ့
အလို ဆန္ဒကတော့ အတူတူပါပဲ။
အားလုံးသော လူတန်းစားအသီးသီးက
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ချမ်းသာချင်ကြတာပါ
ပဲ။

ချမ်းသာချင်လို့ လောကမှာ
နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သွားလာလှုပ်ရှား ရှာဖွေ
နေကြတာဖြစ်ပါတယ်။ မိုးကုတ်ဆရာ
တော် ဘုရားကြီးဟောသလို အရှေ့အရပ်
က လူတွေက နောက်ကိုသွား၊ အနောက်
အရပ်က လူတွေက အရှေ့ကိုသွား၊
တောင်ကလူက မြောက်ကိုသွား၊ မြောက်
ကလူက တောင်ကိုသွားနဲ့ လူးလာလှုပ်
ရှား ရုန်းကန်နေကြတာဟာ ချမ်းသာချင်
ကြလို့ပါ။

ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက
“ဒုက္ခံ သုခံပတ္ထိယတိ၊ သုခံ ဘိယျောပိ
ဣန္ဒြိယံ” ဒုက္ခ၊ ဆင်းရဲနေသော (လော

လောဆယ်မှာ ဆင်းရဲနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ)၊
ဟာ သုခံ၊ ချမ်းသာကို ပတ္ထိယတိ၊
တောင်တစ်။ လိုချင်၏။ မျှော်မှန်း
နေ၏။

သုခိဘိယျောပိ၊ ချမ်းသာနေတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ထို့ထက်ပိုလွန်၍
ဣန္ဒြိယံ၊ ချမ်းသာကိုအလိုရှိ၏။ ချမ်းသာ
သည်ထက် ချမ်းသာချင်၏။ “တဲ့။
ဒါကြောင့် အကျဉ်းချုပ်လိုက်တော့
သတ္တဝါတိုင်းဟာ ချမ်းသာကိုအလိုရှိကြ၊
တောင်တကြတယ်လို့ အဖြေထွက်ပါ
တယ်”

မြတ်စွာဘုရားက ချမ်းသာ
နှစ်မျိုးရှိတယ်လို့ ဟောထားပါတယ်။

၁။ ဝေဒယိတသုခ= ချမ်းသာကိုခံစားနေ
တာ။

(ခံစားမှုချမ်းသာ)

ဣန္ဒြာရုံအမျိုးမျိုးတွေ မြင်စရာ
ရူပါရုံအမျိုးမျိုးတွေနဲ့ ခံစားပျော်ပါးပြီး
(ကြားစရာအာရုံ၊ အသံအမျိုးမျိုးတွေနဲ့
ဆက်ဆံ ပျော်မွေ့နေတာလည်းရှိ၏။

စားစရာအာရုံ၊ နံစရာအာရုံ၊ တွေ့ထိ
စရာအာရုံတွေ) အဲဒီလိုအာရုံအမျိုးမျိုး
တွေနဲ့ ခံစားနေတဲ့ချမ်းသာကို “ဝေဒ
ယိတသုခ” လို့ ခေါ်ပါတယ်။

၂။ သန္တိသုခ= ခံစားမှုမရှိ၊ ပူပန်မှု
ကြောင့်ကြမူမရှိဘဲ နေရတဲ့ချမ်းသာမျိုး။
အာရုံအမျိုးမျိုးကိုခံစား လိုက်
စားနေတာမဟုတ်။ သူ့ရဲ့စိတ်အစဉ် နာမ်
အစဉ်မှာ အေးချမ်းတဲ့သဘော၊ ငြိမ်းအေး
တဲ့သဘောလေးနဲ့ တောအလယ်၊
တောင်အလယ်၊ လျှိုအလယ်မှာ အေး
အေးချမ်းချမ်းနဲ့နေတဲ့ သုခချမ်းသာ
ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုချမ်းသာနှစ်မျိုးရှိရာမှာ
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဝေဒယိတ
သုခကို နှစ်သက်သူနဲ့ သန္တိသုခကိုနှစ်
သက်သူဆိုပြီး ကွဲလွဲနေပါတယ်။ မြတ်စွာ
ဘုရားက-

“အကြင်ဝေဒယိတသုခကို
အဝိဇ္ဇာအုပ်ချုပ်ပြီး တဏှာဦးစီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
တို့သည် အားထုတ်ကြိုးစား၍ ရှာကြံကြ

လေကုန်၏။ “ဘုရားအစရှိသော အရိယာသူတော်ကောင်းတို့သည် ခုကွဟူ၍ အားထုတ်ရှောင်ကြဉ် နေကြလေကုန်၏။”

“အကြင်သန္တိသူခကို အဝိဇ္ဇာအုပ်ချုပ်၍ တဏှာဦးစီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ခုကွဟူ၍ ရှောင်ကြဉ်ကြလေကုန်၏။ ဘုရားအစရှိသော အရိယာသူတော်ကောင်းတို့သည် သုခဟူ၍ မရရအောင် ကြိုးစားရာဖွေ အားထုတ်၍နေကြလေကုန်၏။”

ဤသို့ ပညာမျက်စိအမြင်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ပညာမျက်စိအမြင်မရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေကြပါသည်။

သန္တိသူသမားနှင့် ဝေဒယိတသူသမားတို့ အကြိုက်ချင်းမတူကြပုံ၊ ပျော်ပါးကျက်စားရာ အာရုံချင်းမတူကြပုံကို လောကဥပမာအနေနှင့် ကြည့်မယ်ဆိုရင် ယင်မမဲရိုင်းနှင့် ပျားပိတုန်းတွေကို နှိုင်းယှဉ်ပြရမှာပါ။

ယင်မမဲရိုင်းတွေဟာ အညှီ

အဟောက်၊ အပုပ်အစပ်ရှိတဲ့နေရာတွေမှာ သွားပြီးတော့ ကျက်စားကြတယ်။ အဲဒီ အာရုံတွေကို ကောင်းတယ်လို့ထင်နေကြတယ်။ တရုံးရုံး- တအုံးအုံးနဲ့ ကျင်လည် ကျက်စားပျော်ပါးနေကြတယ်။ အဲဒီယင်မမဲရိုင်းတွေကို ပန်းပွင့်လေးတွေပေါ်မှာ သွားတင်ကြည့်ရင် မနေပါဘူး။ ပန်းပွင့်လေးတွေရဲ့ အမွှေးနံ့၊ ကောင်းတဲ့အနံ့ရှိတဲ့နေရာကို သဘောမကျကြပါဘူး။ မနှစ်သက်ကြပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ဓာတ်ခံ ကွာနေလို့ပါ။ ယင်မမဲရိုင်းတွေက အပုပ်ဓာတ်သာကြိုက်ပါတယ်။

ပျားတွေ၊ ပိတုန်းတွေကျတော့ အမွှေးနံ့သာ ကြိုင်လှိုင်တဲ့နေရာမှာ ကျင်လည်ကျက်စားပျော်ပါးကြတယ်။ ပန်းရုံ၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပွင့်တွေဆီမှာ ဝတ်ရည်တွေ စုပ်ပြီး တရုံးရုံးတအုံးအုံးနဲ့ ကျင်လည် ကျက်စားလေ့ရှိကြတယ်။ သူတို့ကိုအပုပ်အစပ်၊ အညှီအဟောက်ရှိတဲ့နေရာကို သွားဖို့ထားမယ်ဆိုရင် မနေနိုင်ပါဘူး။ အပုပ်ဓာတ်ကို မကြိုက်ကြလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

တယ်။ ဒီဥပမာလေးနဲ့ ပြန်ဟပ်ကြည့်ရင် ဝေဒယိတသူသမားက ယင်မမဲရိုင်းတွေနဲ့တူပြီး၊ သန္တိသူသမားတွေကပျားပိတုန်းနဲ့တူတယ်။ ဝေဒယိတသူသမားကိုသွားမေးရင် “မင်း၊ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပြီး ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ ဒီနေရာမှာ ပျော်ရဲ့လား” လို့ ဆိုရင် မပျော်ဘူး။ မနေနိုင်ဘူးပြောမှာပဲ။ ဘယ်နေရာမှာ ပျော်တုန်းဆိုရင် ရှုပ်ယှက်ခတ်တဲ့နေရာမှာ ပျော်တယ်။ ပျော်စရာပါစရာ၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေးတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေရမှ နေပျော်တယ်။ ဝေဒယိတသူသမားတွေရဲ့ ဓာတ်ခံက အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာရှိနေတယ်။

သန္တိသူခကို ချမ်းသာတယ်လို့ ထင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ခန္ဓာရဲ့အဖြစ်မှန်ကိုသိတဲ့ဝိဇ္ဇာဓာတ်ရယ်။ အာရုံတွေပေါ်မှာ ခင်တွယ်မှု၊ နှစ်သက်မှုကင်းတဲ့ အလောဘဓာတ်ခံရှိကြတယ်။

ဝေဒယိသူသမားတွေက အကောင်းလို့ထင်နေတဲ့ ငါ၊ငါ့အာရုံ

ကာမဂုဏ်ဆိုတဲ့ ပျော်စရာ ပါးစရာအာရုံ
လို့ ထင်ထားတာတွေလည်း တကယ်
တမ်း ဆန်းစစ်ကြည့်တဲ့အခါ ကိုယ်မြင်ချင်
စရာ အာရုံတွေကိုမြင်ရမယ်။ မြင်ရတဲ့
အခါ ချမ်းသာမယ်။ အမြဲတမ်းသူ့ကို
ထပ်ခါထပ်ခါ ကြည့်နေရပြန်တော့
ချမ်းသာနိုင်ပါမလား။

စားစရာအာရုံကိုပဲကြည့်ဦး။
ဟင်းကောင်းလေးချက်စားတယ်ဆိုပါစို့။
ကြက်သားဟင်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ်။ အဲဒီဟင်း
လေးကောင်းတယ်လို့ တစ်နပ်၊ နှစ်နပ်
တော့ထင်မယ်။ ထပ်ခါထပ်ခါစားရတဲ့
အခါကျတော့ မကောင်းနိုင်တော့ဘူး။ ငြီး
ငွေ့လာတယ်။

ဝေဒယိတသုခသမားဆိုတာ
အမြဲမချမ်းသာဘူး။ ချမ်းသာလိုက်၊
မချမ်းသာလိုက် ဖြစ်နေတယ်။ ရှုပါရုံ
အဆင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် သမ္မိတအသံပဲဖြစ်ဖြစ်။
ဂန္ဓာရုံအနံ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရသာရုံအရသာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဟောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ အတွေ့အာရုံပဲဖြစ်ဖြစ်
အမြဲမပြတ်။ အမြဲတစေခံစားနေရရင်
ငြီးငွေ့စရာကြီး ဖြစ်သွားမှာပါပဲ။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင်
“သုခအစစ်” မဟုတ်လို့ပေါ့။ သုခသာစစ်
ရိုးမှန်ရင် မှတ်ကျောက်အတင်ခံနိုင်ရမှာ
ပေါ့။ အမြဲချမ်းသာနေရမှာပေါ့။

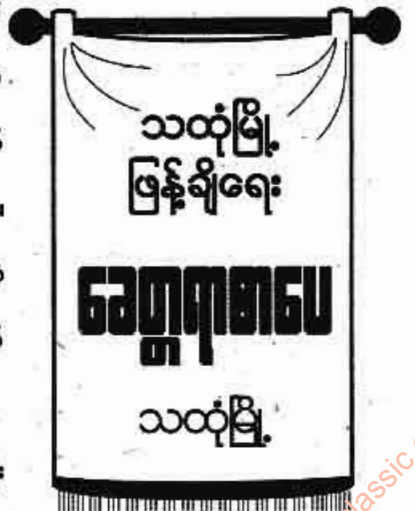
သန္တိသုခချမ်းသာကိုရမှ အမြဲ
ချမ်းသာဖြစ်နိုင်မယ်။ အဝိဇ္ဇာတဏှာဓာတ်
ခံကနေ ဝိဇ္ဇာအလောဘဓာတ်ခံရောက်
အောင် ပြောင်းပေးမှသာ ဝေဒယိတသုခ
သမားကနေ သန္တိသုခသမားဖြစ်မယ်။

တရားဗ္ဗေတေအားထုတ်ခြင်း။
သမာဓိတွေထူထောင်ခြင်း ဝိပဿနာ
ဉာဏ်တွေ ရအောင်လုပ်ခြင်းတွေဟာ
ဓာတ်ခံပြောင်းတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သန္တိ
သုခသမားဆိုတာ ပစ္စည်းဥစ္စာပိုင်ဆိုင်မှု
ကင်းရှင်းပြီး အေးငြိမ်းစွာနေရတဲ့
သဘောဖြစ်ပါတယ်။ ဝိဇ္ဇာဓာတ်ခံ
ဖြစ်တဲ့အတွက် ငါးဝအာရုံကာမဂုဏ်
တွေကို အကောင်းမထင်တော့ပါဘူး။
အကောင်းမထင်တဲ့အတွက် တွယ်တာတဲ့
စိတ်တွေ ကင်းရှင်းပြီး အအေးဓာတ်
တွေရနေပါတယ်။

ဒါကြောင့် ချမ်းသာခြင်းနှစ်မျိုး

မှာ အစစ်အမှန်ချမ်းသာခြင်း၊ အေးငြိမ်း
ခြင်းဖြစ်တဲ့ သန္တိသုခချမ်းသာကို ရရှိခံစား
ရအောင် အဝိဇ္ဇာဖုံးလွှမ်းထားတဲ့ ကာမ
ဂုဏ်အာရုံတွေကို ပယ်ရှားနိုင်ဖို့ တရား
ဗ္ဗေတေ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ဝိဇ္ဇာဓာတ်ခံ
ဖြစ်အောင် ပြောင်းနိုင်ကြပါစေ။ အစစ်
အမှန်ဖြစ်တဲ့ သန္တိသုခချမ်းသာကို
ရရှိခံစား နိုင်အောင် ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေလို့
တိုက်တွန်းနှိုးဆော် လိုက်ရပါတယ်။
ဦးပြန်။ ။ ဘဒ္ဒန္တတကရ၏ “ချမ်းသာနှစ်မျိုး”
တရားတော်။

မနောဖြူ (လေ့နပ်)

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးများအား

ယခုလုပ်နေသော နှစ်ပတ်လည် အထိအစဉ် ကုသိုလ်တော်
အားလုံးကို ပြုလုပ်ရန် အားပေးပါမည်။

စာရေးသူတို့ မိသားစုသည် ဘုရားအများရှိသော သံဃာတော်အရှင် သူမြတ်ကြီးများကို နေ့စဉ်သက်တော် ထင်ရှားကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဝေယျာဝစ္စများ ဆောင်ရွက်ကာ ကုသိုလ်ယူကြပါသည်။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်များကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဝတ်မပျက်ရအောင် ကြိုးစားပြီး လုပ်ဆောင်နေကြပါသည်။

ဒါနအမှုဖြစ်သော ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ အလင်းရောင်များကို နေ့စဉ် လှူဒါန်းပါသည်။ သီလအမှုဖြစ်သော နှစ်သိလဆောက်တည်ခြင်းကိုလည်း နေ့စဉ်ကြိုးစား၍ ဆောက်တည်ပါသည်။ ဘာဝနာအမှုဖြစ်သော ပရိယတ္တိဗုဒ္ဓစာပေများကို ပူဇော်ရွတ်ဖတ်ကန်တော့ခြင်း၊ ပရိယတ္တိဖြစ်သော ကမ္မဋ္ဌ ဝန်းတရားပွားများ ရှုမှတ်ခြင်း ကုသိုလ်ပွားကိုလည်း အထူးတလည် မိမိတို့စွမ်းသလောက် ကြိုးစားအားထုတ်ကာ ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ ကျေးဇူးများကိုဆပ်ခွင့် ရနေကြသဖြင့်လည်း ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါသည်။ ထောက်ကြံ့နယ်၌ စီးပွားရှာနေကြရသော

(၇) ရက်သားသမီးများသည် သားရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အရေးပေါင်းများစွာ ရှိနေကြသဖြင့် ဘုရားခန်းဝင်ရမည့် အရေးကိုအတော်အချိန်ယူနေကြရပါသည်။ စာရေးသူတို့မှာ ကံထူးလှစွာ ရွှေကံကူဘုရားကြီးနှင့် ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ အလှူရှင်အလှူအမများ၏ စေတနာ၊ မိမိတို့၏ အတိတ်ကံအားလုံး ပေါင်းဆုံမိလေသောကြောင့် မတောင့်မတ မကြောင့်မကျ ရဘဲ နေ့စဉ်အချိန်ပြည့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုခွင့်ရနေခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

ကုသိုလ်များပြုတိုင်း ပြုတိုင်းလည်း ရတနာမြတ်သုံးပါးကို အစဉ်ဦးထိပ်ထားလျက် ကျေးဇူးရှင်ကုသိုလ်ရှင်များနှင့် (၃၁) ဘုံသားများကို အမြဲမေတ္တာပို့သ အမျှဝေပေးလျက်ရှိပါသည်။ ဪ...တို့များ ဘုရားကြီး ကျေးဇူး၊ ဘုရားကြီးကိုပင့်ဆောင် ပူဇော်ကြတဲ့ စေတနာရှင် ကုသိုလ်ရှင်တွေရဲ့ လှူဒါန်းထောက်ပံ့မြှင့်မြောက်မှုကြောင့် ယခုလို အေးချမ်းစွာ ကုသိုလ်တွေ ပြုခွင့်ရပေ

တယ်။ အလှူရင်၊ အလှူအမများ
 ယိရမိပြည်ဖက်များ ကျွန်ုပ်တို့ ပြသမျှ
 ကုသိုလ်တွေထပ်တူ ထပ်မျှကြပါစေ။
 နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။
 ကောင်းမြတ်တဲ့ လိုရာဆန္ဒတွေ ပြည့်ကြ
 ပါစေဟု စိတ်တွင်အမြဲနှလုံးသွင်းပြီး
 ဆုတောင်းမေတ္တာမပြတ် ပို့သပေးနေပါ
 သည်။ ရောက်လေရာ အရပ်တိုင်းတွင်
 လည်း ဘုရားပင့်ဆောင်ပူဇော်သူများ၏
 စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ဘာသာရေး၊
 သာသနာရေး၊ လူမှုရေး၊ သားသမီးများ၏
 ပညာရေး၊ အလုပ်အကိုင်၊ အကြံအစည်
 များ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် မိမိသိသမျှ
 ကျင့်စဉ် တရားဓမ္မများကို ပူဇော်
 ကန်တော့ပေးကာ ဆုတောင်းမေတ္တာ
 ပို့သပေးပါသည်။ စာရေးသူတို့ စာရသော
 ဆွမ်းတစ်နပ်သည် အင်မတန်မှ တာဝန်
 ကြီးလေးလှပါသည်။ (၇) ရက်သားသမီး
 များက ကြည်ညိုလေးစား၍ ရိုသေစွာ
 လှူဒါန်းကြသော ဆွမ်းဖြစ်ပါသည်။
 မိမိက ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားပြီး ပေါ့ပေါ့
 သဘောထားလိုက်လျှင် သံသရာနှင့်

ချီ၍ အကြွေးဆပ်ရပေလိမ့်မည်။
ထို့ကြောင့် နေ့စဉ်ပေါ့ပေါ့တန်တန်နှင့်
အချိန်တွေကို မဖြုန်းရဲပါ။ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ကာ တစ်နေ့တာ
ကာလများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူတို့မှာ အင်မတန်မှ
ခရီးများလှသဖြင့် ခရီးလည်းပန်းလှပါ
သည်။ ခရီးပန်း၍လည်း မနားရဲပါ။ မိမိ
၏ တစ်နေ့တာ ကျင့်စဉ်ဝတ်ရွတ်စဉ်
ကုသိုလ်တာဝန်များ လုပ်ဆောင်ပြီးမှသာ
အနေပြောင့်ပါသည်။

တချို့သာကေများက ပြောပါ
သည်။ မယ်တော်ကြီးကို ပင်ပန်းလိုက်
တာ။ တရားစာတွေရွတ်ရတာ မမောဘူး
လား။ ဥပုသ်စောင့်ရတာ မဆာဘူးလား
နှင့် စာနာစွာဖြင့် မေးပြော ပြောကြလျှင်
စာရေးသူက...

“အေး...တို့များ မမောပါဘူး။
မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီး မိန့်တော်မူခဲ့
သလိုပေါ့။ တချို့ မိယကာ၊ မိယကာမ
တွေက ဘုန်းကြီးကို အသက်ကြီးလို့
တရားဟောရတာ မမောဘူးလား၊ ဘုရား

လို့ မေးလျှောက်ကြတယ်တဲ့။ တရား
ဟောရတာမမောပါဘူးကွယ်။ ကိုယ်ချိုး
သားစာတွေ ပြန်ရွတ်ရတာပါ။ ဒီပါးစပ်
ကြီးက ဘဝများစွာ ပြောချင်ရာတွေ
ပြောခဲ့၊ စားခဲ့တာ။ အခုဘဝကောင်း
အချိန်ကောင်းနဲ့ ကြံကြိုက်နေတဲ့အချိန်
မှာ ကောင်းတာတွေ ပြောဟောနေရ
တာ့ မမောပါဘူး” ဆိုတဲ့ မိန့်ကြားချက်
လိုပါ။ မယ်တော်ကြီးတို့လည်း သံသရာ
မှာ ဒီရပ်၊ ဒီအနွှာကြီးတွေက မကောင်းမှု
တွေနဲ့ ဓမ္မလျော်ခဲ့ကြမှာ အခုဘဝကောင်း
အနေကောင်းရနေတဲ့အတွက် တရားဓမ္မ
အလုပ်တွေလုပ်ကိုင်နေတာ မမောဘူး။
ပျော်ပါတယ် ဟုပြန်ပြောလေ့ရှိပါသည်။

စာရေးသူသည် ပညာသည်
ပညာရှင် မဟုတ်သေးပါ။ ပညာဝယ်
ကြိုးစားဆဲ အဆင့်သာရှိပါသေးသည်။
မိမိသိသမျှ တတ်သမျှ မှတ်သားမိသမျှ
ကလေးများကို စာရေးသူ၏ သံသရာမှ
မိဘဆွေမျိုးများကို ကုသိုလ်ပွားနိုင်စေဖို့
တင်ပြပေးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။
စာရေးသူတို့ ဘုရားရှင်ကြီး ကြွလေရာ

အရပ်တိုင်း အရပ်တိုင်းတွင် ဘုရားရှင်
ကြီးအများရှိသည့် သံဃာတော်အရှင်
မြတ်ကြီးများကို နေ့ဆွမ်းကပ်လှူဒါန်းခြင်း
ကုသိုလ်တော်ကို စာဖတ်သူဆွေမျိုးများ
အတွက် ကုသိုလ်ဖြစ်ဒါနပြုပေးမှာ ဖြစ်
ပါတယ်။ စာရေးသူတို့ ဆွမ်းကပ်သလို
အခြားသော ဆရာတော်ကြီးများ၊ ဆရာ
လေး သီလရှင်များနှင့် လှူပူဇော်များလည်း
ကပ်ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ မကပ်ဖြစ်သေး
သော သူများနှင့်စာရေးသူတို့ ဆွမ်းကပ်
ပေးသည်ကို ကြည်ညိုနှစ်သက်၍ ဤ
နည်းအတိုင်း ကပ်လိုပါသည် ဟုတောင်း
ဆိုကြသူများအတွက် ရေးသားပြုစုပေး
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နံနက်ဆွမ်းနှင့် နေ့ဆွမ်း မိမိ
ကပ်လိုသည့် အချိန်တွင် ဤနည်းအတိုင်း
ကပ်လှူ၍ရပါသည်။ နံနက် ဆွမ်းကပ်မည်
ဆိုလျှင် နက် ၆နာရီထက် နောက်မကျ
စေဘဲ နေ့ဆွမ်းကပ်မည်ဆိုလျှင်
နေ့လယ် ၁၀ နာရီခွဲနှင့် ၁၁နာရီ ကြား
တွင် ကပ်လှူနိုင်ပါသည်။
ဆွမ်းကပ်ရမည့်အခါအစဉ်မှာ

ပထမဦးစွာ စားပွဲဝိုင်းအပုအကြီးကြီးကို
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကော်လော (သို့)
ဖျာခင်းပြီး ခင်းကျင်းထားရပါမည်။ စားပွဲ
ခင်းကို ကြမ်းပြင်မထိရအောင် ထားရပါ
မည်။ စားပွဲခြေထောက်များကို အရှေ့
အနောက်တည့်မတ်စွာ ထားရပါမည်။

ဆွမ်းပွဲ (၅)ပွဲပြင်ရပါမည်။
စားပွဲသေးလျှင် (၃)ပွဲပြင်၍ ရပါသည်။
ထိပ်မှာရှိသော ဆွမ်းပွဲသည် ဘုရားရှင်
အတွက်ဖြစ်ပြီး ဘေးမှာဆွမ်းပွဲများမှာ
ရဟန္တာနှင့် သံဃာတော်အရှင်မြတ်များ
အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ ဆွမ်းဟင်းများကို
လည်း ဆရာတော်ကြီးများကို ကပ်သလို
ဆွမ်းဟင်းပန်းကန်လုံးကြီးများဖြင့် ထည့်
ထားရပါမည်။ အချို့ပွဲများကိုလည်း
တစ်ပါးထဲထည့်ပြင်ထားရပါမည်။ ဆွမ်း
ပွဲတစ်ပွဲပြီး၍ ဘယ်ဘက်တွင် ရေတော်
တစ်ခွက်စီနှင့် ရေနွေးကြမ်းတော်၊
ကော်ဖီတော်၊ ဆေးဖျော်ရည်များကို
ထားရှိရပါမည်။

ဆွမ်းပွဲကြီး ပြင်ဆင်မှုပြည့်စုံ
လျှင် ဘုရားရှင်အတွက် ထိပ်ဆုံးမှ

ဆွမ်းပွဲနှင့် တည့်တည့်နေရာတွင် နေရာ
ထိုင်ခင်းကို ပထမခင်းရပါမည်။ အခြား
နေရာထိုင်များမခင်းရသေးပါ။ ဘုန်းတော်
ကြီးများကို ဆွမ်းကပ်လှူသက်တော်ကြီး
ဝါတော်ကြီး ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးမှ
အရင်ကပ်ခံပြီးမှသာ အခြားဆရာတော်
များက ဝိုင်းထိုင်ပြီး ဘုန်းပေးသုံးဆောင်
သကဲ့သို့ပင် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ
တော်များကို ဆွမ်းကပ်ခြင်းဖြစ်သဖြင့်
ဘုရားရှင်ကြီးကို အရင်ကပ်ပြီးမှသာ
အခြားသော ဆွမ်းပွဲများတွင် နေရာထိုင်
ခင်းများ ခင်းပေးပြီး တရားဓမ္မများနှင့်
ပူဇော်ရပါမည်။

ဘုရားရှင်ကြီးအတွက် ဆွမ်း
ပွဲနေရာတွင် နေရာထိုင်ခင်း ခင်းပြီးလျှင်
အလှူဒါနိယကာမများက “နမောတဿ
ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မ သမ္ဗုဒ္ဓ
ဿ” ဟု လက်အုပ်ချီကာ သုံးကြိမ်
ညီညာစွာ ရွတ်ဆိုပူဇော်ကြရပါမည်။

နမောတဿ သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို
ပူဇော်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကြီးကို ခင်းကျင်း
ထားသော နေရာထိုင်ခင်းပေါ်သို့ ကြွ

ရောက်တော်မူပြီး ဆွမ်းခဲဖွယ် ဘောလှိုင်
ချီချင်ရသာ အပြာပြာတို့ကို အကပ်ခံ
တော်မူပါရန် လျှောက်ထားရပါမည်။
စာရေးသူတို့ လျှောက်ထားရပါမည်။
စာရေးသူတို့ လျှောက်ထားနည်းမှာ
ဘုန်းတော် အနန္တ ကံတော် အနန္တ
ဉာဏ်တော် အနန္တ တန်ခိုးတော် အနန္တ
ပါရမီတော် အနန္တ မဟာကရုဏတော်
အနန္တတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
သဗ္ဗညုတ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို သက်ရှိ
ထင်ရှားရှိသကဲ့သို့ ရည်မှတ်၍ ပင့်ဆောင်
၍ ပူဇော်ပါသည်ဘုရား။ အတုလဲ၊ အတု
မရှိ၊ အနှိုင်းမရှိ ကျေးဇူးတော်ကြီးမား
လှပါသော မြတ်စွာဘုရား ငါးသိန်းတစ်
သောင်း နှစ်ထောင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ
ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားရှင် အဆူဆူတို့
နှင့်တကွ ထိုဘုရားရှင်ကြီးများကို ရည်
မှတ်ပူဇော်ထားသော ဓာတုစေတီ၊ ဓမ္မ
စေတီ၊ ဥဒိဿကစေတီ၊ ပရိဘောဂ
စေတီတော်မြတ်ကြီးများ၊ ကမ္မပေါ်ရှိ
တစ်ဆူမကြွင်း တစ်ဆင်းတုမကျန် ဗုဒ္ဓ
မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး

များ နှင့်တကွ သံဃာ ထိုမြတ်စွာဘုရား
ရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတို့၏ တပည့်
သားသံဃာတော်ကြီးများ ဖြစ်တော်မူကြ
သော ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းပါးမှ အစပြာသော
အဂ္ဂသာဝက မဟာသာဝက အရှင်မြတ်
ကြီးများ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးများ
ရဟန္တာ အနွယ်ဝင် ယခုလက်ရှိ သမ္ဘာတိ
သံဃာတော်အရှင် မြတ်ကြီးတို့အား
ဘုရားတပည့်တော် ရိုသေမြတ်နိုးမာန်
ညွတ်ကျိုးဖြင့် ရှိခိုးပင့်လျှောက်ပါသည်
ဘုရား ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်
အရှင်မြတ်ကြီးတို့အား မွန်မြတ်လှစွာ
သော နံနက်ဆွမ်း (သို့) နေ့ဆွမ်းဆက်
ကပ်လှူဒါန်းပူဇော်ရန် အချိန်အခါ ကျ
ရောက်ပါပြီဘုရား။ သို့ပါသောကြောင့်
ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်
ဤခင်းကျင်းထားသော နေရာထိုင်
ခင်းကြီးပေါ်သို့ ကိုယ်တော်တိုင် ကြွ
ရောက်တော်မူကာ အားလုံးသော ဘုရား
အဆူဆူတို့၏ ကိုယ်စားသံဃာတော်
အရှင်မြတ်ကြီးများ၏ ကိုယ်စားဆွမ်း
ကပ်ခံတော်မူပါရန် ကြွရောက်ချီးမြှင့်တော်

မူပါ။ ဘုရားနေရာတော် ခင်းပါသည်ဘုရား
ဟု ရိုသေစွာလျှောက်ထားကာ ခင်းထား
သည် နေရာထိုင်ကလေးကို လက်
ကလေးဖြင့် ပြန်ခင်းသည့်ဟန်ရှိသောစွာ
ခင်းပေးရပါမည်။

ဘုရားရှင်ကြီးကို နေရာထိုင်
ခင်းပေါ်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါရန်
လျှောက်ထားပြီးသည့်အခါ မိမိတို့
မိသားစုသာမက သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား
များ ဆွေမျိုးများကိုလည်း မိမိတို့နှင့်ထပ်
တူ ကုသိုလ်ရရှိစေလိုသော စေတနာထား
ကာ မိမိတို့နှင့်အတူတကွ ဘုရားအမှုဒ
ရိုသော သံဃာတော်အရှင်မြတ်များကို
အတူ ဆွမ်းကပ်နိုင်ရန်မှာ သာသနာတော်
ကြီးကို ရေရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲစေရန်
သာသနာစောင့် နတ်မင်းကြီးများနှင့်
အခြံအရံနတ်ပရိသတ်များ သာသနာ
ဒါယကာ သိကြားမင်းကြီးနှင့် အခြံအရံ
နတ်ပရိသတ်များ အရိယတ္တယုဘုရား
အလောင်းအဖီတ နတ်မင်းနှင့် အခြံအရံ
နတ်ပရိသတ်များ မဟာသမဃ သုတ်
တော်လာ နတ်နဂါး ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘဏ်၊

ယက္ခ အပေါင်း၊ အရပ်လေးမျက်မှာ၊
အရပ်ရှစ်မျက်နှာ၊ အရပ်ဆယ်မျက်နှာရှိ
(၃၁)ဘုံသား ဝေနေယျသုခိတ ဒုက္ခိတ
သတ္တဝါအနန္တ သတ္တဝါအားလုံးတို့အား
ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်။ သံသရာကြီးသည်
ရှည်လျားလှပါသဖြင့် သံသရာအဆက်
ဆက်ဘဝ အဆက်ဆက်မှ ဆွေမျိုးတော်
စပ်ခဲဖူးသော မိဘဘိုးဘွားဆွေတော်မျိုး
တော်ရှစ်သောင်း မျိုးတော်အပေါင်းအား
သိစေအပ်။ ဖိတ်ခေါ်အပ်၊ တိုက်တွန်း
အပ်ပါသည်။ ဤနေ့သည်ကား ခရစ်
သက္ကရာဇ် (နှစ်၊ လ၊ ရက်) မြန်မာ
သက္ကရာဇ် (နှစ်၊ လ၊ ရက်) နေ့ ဖြစ်ပါ
သည်။ ဤနေ့တွင် (လိပိစာထည့်ရမည်)
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး ကျောက်ဆည်
ခရိုင်မြို့၊ စဉ့်ကိုင်မြို့၊ ရန်အောင်မြေ
ရပ်ကွက်နေ ဘုရားဒါယကာကြီးအဖေဝင်း
ဘုရားအစ်မကြီး အမေကောင်းတို့၏
ရွှေကံကူ ကျောင်းတော်ကြီးတွင် မြတ်စွာ
ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်အရှင်
မြတ်ကြီးတို့အား မွန်မြတ်လှစွာ ဆွမ်း
ခဲဖွယ်၊ ဘောဇဉ်၊ ချိုချဉ်ရသာ အဖြာဖြာ

တို့ကို သောက်တော်ရေချမ်း၊ ရေခွေး
တော်၊ အချို့ပွဲများ သစ်သီးဆွမ်းများနှင့်
တကွ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပူဇော်မည်
ဖြစ်ပါ၍ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုနှင့်အတူ
အားလုံးသော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ
အပေါင်းတို့သည် ဤဆွမ်းပွဲကြီးကို
ကိုင်ကာ အတူတကွ ဆွမ်းတော်ကပ်နိုင်
ကြပါရန် ဖိတ်ခေါ်တိုက်တွန်းနှိုးဆော်
အပ်ပါသည်။ ဆွေတော်ရှစ်သောင်း
မျိုးတော် အပေါင်းတို့ အထက်ပါအတိုင်း
(၃၁)ဘုံသားများကို ဖိတ်ခေါ်တိုက်တွန်း
နှိုးဆော်ပြီးလျှင် မိသားစုများသည် ဆွမ်း
ပွဲကြီးကို အားလုံးဝိုင်းပြီး ကိုင်ကြရပါမည်။
နေရာတိုင်း . . . နေရာကိုမထိမိစေရ
လွှတ်ထားရပါမည်။ ဤသို့သံပြိုင်ရွတ်ဆို
ကြရပါသည်။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့
သည် ကံကိုလည်းကောင်း၊ ကံ၏
အကျိုးတရားကိုလည်းကောင်း ယုံကြည်
အားကိုးပါသောကြောင့် နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်
ကြောင်း အားကြီးသော၊ အားကောင်းသော
အထောက်အပံ့ကောင်း ဖြစ်ပါစေရန်

မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်
 အရှင်သူမြတ်ကြီးတို့အား မွန်မြတ်လှပါ
 သော ဆွမ်း၊ ခဲဖွယ်၊ ဘောလင်း၊ ချိုချည်
 ရသာ အပြာပြာတို့ကို သောက်တော်
 ရေချမ်း၊ ရေနွေးတော်၊ ကော်ဖီတော်၊
 ဆေးဖျော်ရည်၊ အချို့ပွဲများ သစ်သီးဆွမ်း
 များနှင့်တကွ ရိုရိုသေသေ ယုံယုံကြည်
 ကြည် နိဗ္ဗာန်ကိုရည်မှန်း၍ လှူဒါန်းပါ
 ၏အရှင်ဘုရား။ နိဗ္ဗာန်ကိုရည်မျှော်၍
 ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။ အလှူခံတော်
 မူကြပါဘုရား။ အကပ်ခံတော်မူကြပါ
 ဘုရား။ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ သုံးဆောင်
 ဘုန်းပေးတော်မူကြပါ။ မြတ်စွာဘုရား
 အမှူးရှိသော သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်
 ကြီးတို့ ဘုရား။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ဒေးမ၊ ဓမ္မဿ
 ဒေးမ၊ သံဃာဿ၊ ဒေးမ။ နိဗ္ဗာန်နဿ
 ပစ္စယော ဟောတုပါဘုရား ဟု ဆွမ်းပွဲ
 ကြီးကို မြှောက်ကိုင်ကာ ကပ်လှူကြရပါ
 မည်။

ဆွမ်းပွဲကြီးကို ဘုရားရှင်ကြီး
 အား ကပ်လှူပြီးလျှင် အခြားသော
 ဆွမ်းပွဲများနှင့် တည့်တည့်တွင် သံဃာ

တော်ကြီးများအတွက် နေရာထိုင်ခင်းများ
 ကို ရိုသေစွာ ခင်းပေးရပါမည်။ ဆွမ်းပွဲ
 ကြီးကို မထိကြရတော့ပါ။ မိမိတို့၏
 အာရုံထဲတွင် ဤဆွမ်းပွဲကြီးတွင် မြတ်
 စွာဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်ကြီး
 များ အမှန်တကယ်ကြွရောက်ကာ
 သီတင်းသုံးပြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်
 နေကြပြီဟု အောက်မေ့ရည်မှတ်ကာ
 ဤသို့လျှောက်ထားကြရပါမည်။

မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော
 သံဃာတော်အရှင်မြတ်ကြီးတို့ ဘုရား။
 အရှင်ဘုရားကြီးတို့ ဆွမ်းများသုံးဆောင်
 ဘုဉ်းပေးနေချိန်မှာ တပည့်တော်များကို
 ပါဠိအနက် ပူဇော်ကန်တော့ကြပါမည်
 ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ဆွမ်းဒါယကာ၊
 ဒါယိကာမများ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ
 အတူ ကြွရောက်ကာအတူ ဆွမ်းကပ်ကြ
 ကုန်သော သမ္မာဒေဝ နတ်မြတ် နတ်
 ကောင်း နတ်အပေါင်းတို့ ယခုအချိန်မှစပြီး
 ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ ဂုဏ်တော်များကို
 ပါဠိအနက် ပူဇော်ကန်တော့ကြမည် ဖြစ်
 ပါ၍ အာရုံတစ်ပါးစိတ်မသွားစေဘဲ

ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူး
 တော်များကို ကောင်းမွန်ရိုသေစွာ
 နာယူတော်မူကြပါကုန်သော့။

ရတနာမြတ်သုံးပါး၏ ဂုဏ်
 တော်များကို ပါဠိအနက် ရိုသေစွာပီပြင်
 ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ရွတ်ဆိုပူဇော်ပြီး
 လျှင် သစ္စာပြု၍ ဆုတောင်းရပါမည်။
 တစ်လောကလုံးတွင် ရတနာမြတ်သုံးပါး
 သည် အမြင့်မြတ်ဆုံးတရားများ ဖြစ်ကြ
 ပါသည်။ “သစ္စာ” ဆိုသည်မှာ မှန်သော
 စကားဖြစ်ပါ၍ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို
 သစ္စာပြုကာ တိုင်တည်ဆုတောင်းကြ
 မည်ဖြစ်ပါ၍ အမြတ်ဆုံးဆုအကောင်းဆုံး
 များဖြင့် အမှန်ပြည့်ဝကြတော့မည်ဖြစ်
 ပါပေသည်။ သစ္စာဆိုပုံဆိုနည်းမှာ...

တပည့်တော်တို့ ယခုရိုသေစွာ
 ယုံကြည်စွာ ပူဇော်ကန်တော့ခဲ့ကြသော
 နာယူခဲ့ကြသော ဂုဏ်တော်များမှာ
 မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏
 ဂုဏ်တော် (၉)ပါးအစစ်အမှန် ဖြစ်ပါ
 သည် ဘုရား။ တရားတော်မြတ်တို့၏
 ဓမ္မဂုဏ်တော် (၆) ပါးအစစ်အမှန် ဖြစ်

ဓမ္မ၏ဝုဏ်တော် (၉)ဝါးဝါထူးများ

- ၁။ အရဟံ - လူမင်းနတ်မင်း ဗြဟ္မာမင်းတို့၏ ဝမ်းစင်း ကော်ရော် ပူဇော်မှုအထူးတို့ကို ခံယူတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။
- ၂။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ - သီစရာ၊ တတ်စရာ တရားအားလုံးတို့ကို ဆရာမကျ၊ သယံဇ္ဈာယ်ဖြင့် အထွယ်တကူ လိုလွှဲလွင့်၍ သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။
- ၃။ ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ပန္နော - ဝိဇ္ဇာဟူသော အသိဉာဏ်၊ စရဏ ဟူသော အကျင့်တရားတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။
- ၄။ သုဂတော - မှန်သောစကား၊ အကျိုးရှိသောစကားတို့ကိုသာလျှင် ဆိုတတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ နိဗ္ဗာန်သို့ကောင်းစွာ ကြွသွားတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား။
- ၅။ ယောကဝိဇ္ဇ - ယောကသုံးပါးအကြောင်းကို အကုန်အစင် သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။
- ၆။ အနတ္တရောပုရိသဓမ္မသာရဏိ - ခြွေချွတ်ထိုက်သော လူကြမ်းနတ်ကြမ်း တိရစ္ဆာန်ကြမ်းတို့ကို အတုမရှိ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ဆိုဆိုမတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား။
- ၇။ သတ္တာဓေဝမနဿာနံ - နတ်၊ လူတို့၏ ဆရာတစ်ဆူဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။
- ၈။ ဗုဒ္ဓေါ - သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားတို့ကို ကိုယ်တော်တိုင်လည်း သိ၍ ဝေနေယျအားလုံးတို့ကိုလည်း သိစေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။
- ၉။ ဘဂဝါ - ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။

ဤကဲ့သို့ အရဟံအစ ဘဂဝါအဆုံးရှိသော ကိုးပါးသော ဝုဏ်တော်တို့နှင့် သမ္ပန္နဂုဏ် ပြည့်စုံတော်မူသော နာထ လူနတ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာအစစ်ကောန် ဖြစ်တော်မူသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကို အဟံ တရားတပည့်တော်တို့သည် ကိုင်ညွတ်လိုက်၍ သဒ္ဓါမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။

တရားရုဏ်တော် (၆)ပါး

- ၁။ သွားကွာတောဘာဂတာဓမ္မော - တရားတော်မြတ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ကောင်းစွာ
ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်ဖြစ်ပါသည်။
- ၂။ သမ္ပိန္နိကော - လက်တွေ့၊ မျက်တွေ့ အမှန်တရားဖြစ်ပါသည်။
- ၃။ အကာလိကော - အချိန်အခါမလင့် လက်ငင်းအကျိုးပေးတတ်သော တရားတော်
ဖြစ်ပါသည်။
- ၄။ ဖောပဿိကော - ဖိတ်ခေါ်တိုက်တွန်းအပ်သော တရားတော်ဖြစ်ပါသည်။
- ၅။ ဩပါနေပယိကော - ကပ်၍ဆောင်ထားလိုက်သော တရားတော်ဖြစ်ပါသည်။
- ၆။ ပစ္စုတဝေဇိတဗျောဝိညဉ္ဇဟိ - အရိယာသူတော်စင်တို့သာလျှင် သိမြင်ခံစားအပ်သော တရားတော်
ဖြစ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ဂုဏ်တော် (၆) ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ကောင်းစွာ
ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်တို့ကို အဟံ ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် ကိုင်ညွှတ်ရိုက်ရှိုး သမ္မာ
ဗျောဒိတ ရှိခိုးပါ၏ တရားတော်မြတ်တို့ဘုရား။

ပါသည် ဘုရား။ ဘုရားသံဃာတော် ကြောင့်...
အရှင်သူမြတ်ကြီးတို့၏ သံဃာဂုဏ်တော်
ကိုးပါး အစစ်အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ ဤ
ရတနာမြတ်သုံးပါးမှလွဲ၍ တပည့်တော်
တို့မှာ အားကိုးစရာ အားထားရာဟူ၍
ယုံကြည်စွာ ဆည်းကပ်ကြပါသည်ဘုရား။
ဤသစ္စာစကားသည် မှန်ကန် ပါသော

ဗုဒ္ဓဿ ပူဇံ မဟာတေဇ
ဝန္တော။
ဓမ္မဿ ပူဇံ မဟာပညာ
ဝန္တော။
သံဃာဿ ပူဇံ မဟာဘောဂ
ဝန္တော ဆိုသည့် ဗုဒ္ဓ အပါဒါန် မိန့်မှာချက်

နှင့် အညီ ဘုရားတပည့်တော်တို့
အားလုံးသည် ဘုရားကိုးကွယ်တန်းခိုး
ကြွယ်၊ အပါယ်မကျ နိဗ္ဗာန်ရ၊ တရား
ကိုးကွယ် ပညာကြွယ်၊ အပါယ်မကျ
နိဗ္ဗာန်ရ သံဃာကိုးကွယ်စည်းစိမ်ကြွယ်
၍ အပါယ်သို့ မကျဘဲ နိဗ္ဗာန်သို့အေးချမ်း
စွာ မျက်မှောက်ပြုရပါလို၏ ဘုရား။

ထံတော့ဝတ်တော် (၉) ဝါး

၁။ သုပ္ပဋိပစ္ဆေ ဘဂဝတော သာဝကသံဃော

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် ရဟန်းသည် ကောင်းသော အကျင့်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါသည်။

၂။ ဥဇ္ဈပ္ပဋိပစ္ဆေ ဘဂဝတော သာဝကသံဃော

ဖြောင့်မတ်သောအကျင့်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်ပါသည်။

၃။ ဉာယပ္ပဋိပစ္ဆေ ဘဂဝတော သာဝကသံဃော

သင့်မြတ်မှန်ကန်သော အကျင့်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါသည်။

၄။ သာမိပ္ပဋိပစ္ဆေ ဘဂဝတော သာဝကသံဃော

(ယမိဓံစက္ကာရိ ပရိသယုဂါနိ အဋ္ဌပရိသယုဂ္ဂတာသေ ဘဂဝတော သာဝကသံဃော)

အစုံအားဖြင့် လေးနဲ့၊ အရေအတွက်အားဖြင့် ရှစ်ပါးပုဂ္ဂိုလ် အရေအတွက်ရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာတော်သည် ရဟန်းသည် ရိုသေထိုက်သောအကျင့်တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါသည်။

၅။ အာဟုနေယျေ - ရပ်ဝေးမှဆောင်၍ ပေးလှူသော အလှူကို ခံယူတော်မူထိုက်ပါသည်။

၆။ ပါဟုနေယျေ - ဧည့်သည်ရည်မှ၍ ပေးလှူသောအလှူကိုလည်း ခံယူတော်မူထိုက်ပါသည်။

၇။ ဧက္ခိဏာယျေ - မြတ်သောအလှူကို ခံယူတော်မူထိုက်ပါသည်။

၈။ အဗ္ဗလိကရုဇီယျေ - လက်အုပ်ချီမှ၍ ရှိခိုးခံတော်မူထိုက်ပါသည်။

၉။ အနတ္တရံပုညက္ခေတ္တံလောကဿတီ - လယ်ယာမြေကောင်းနှင့်သဏ္ဌာန်တူပါသည်။

ဤကဲ့သို့ သံဃာ့ဝတ်တော် (၆) ပါးနှင့်ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ တပည့်သား သံဃာတော် အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝက အရှင်သျှမြတ်ကြီးတို့နှင့်တကွ အနိယာ သံဃာတော်မြတ်ကြီးများ အနိယာနွယ်ဝင် သမုတိ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့ကို အဟံ ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် ကိုင်ညွှတ်ရိုက်နှီး သမ္ပူရိ၍ ရိုနှီးပါ၏ တရားတော်မြတ်တို့ဘုရား။

ဤနေရာတွင် စာရေးသူမှ ထပ်ဆင့်၍
ကတိသစ္စာပေးမှုကိုပါ ထည့်သွင်း
လျှောက်ထားပေးထားပါသည်။ ရတနာ
မြတ်သုံးပါး ကိုးကွယ်သူများ အပါယ်သို့
မလားဟု မြတ်စွာဘုရားရှင်ကြီးက
မဟာ သမယသုတ်တွင် အတိအလင်း
ဟောကြားထားခဲ့ပါ၍ ရတနာမြတ်သုံးပါး
၏ ဂုဏ်တော်များကို ရိုသေလေးမြတ်
ပူဇော်ကန်တော့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြ
ပါလျှင် အပါယ်သို့မကျနိုင်တော့ပါ။ “နိ
ဗ္ဗာန်ရ” ဆိုသော အားထုတ်မှသာ ရနိုင်
မည် ဖြစ်ပါသောကြောင့် မိမိ၏တာဝန်
ယူမှုပါသော ဤဆုတောင်းသစ္စာကို
ထပ်ဆင့်တောင်းပေးပါသည်။ နိဗ္ဗာန်သို့
ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကောင်း အကျင့်
မြတ်များကိုလည်း တပည့်တော်တို့
ကိုယ်စွမ်းရှိသ၍ ဉာဏ်စွမ်းရှိသ၍
ကြိုးစားအားထုတ်သွားပါမည် ဟုကတိ
သစ္စာပြုပါသည်ဘုရား ဟုသစ္စာဆိုကတိ
ပြု ဆုတောင်းကန်တော့ပါသည်။ သာဓု
သုံးကြိမ်ခေါ်ရပါသည်။ ရတနာမြတ်သုံးပါး
ဆုတောင်းသစ္စာပြုပြီးလျှင် ဆွမ်းကပ်ခြင်း

မင်္ဂလာအောင်မြင်ပြီးမြောက်ပါ၍ ဘုရား
အမှုရှိသော သံဃာတော်ကြီးများ မိမိတို့
ကျောင်းတော်ရာသို့ ပြန်လည်ကြွပြန်
တော်မူကြပါရန် လျှောက်ထားရပါသည်။
လျှောက်ထားပုံမှာ...

မြတ်စွာဘုရားအမှူးရှိသော
သံဃာတော်အရှင်သူ မြတ်ကြီးတို့ဘုရား။
အရှင်ဘုရားကြီးတို့အား မွန်မြတ်လှစွာ
သော ဆွမ်း၊ ခဲဖွယ်၊ ဘောစဉ်၊ ချိုချဉ်
ရသာအဖြာဖြာတို့ကို ရိုသေစွာ ဆက်ကပ်
လှူဒါန်းပူဇော်ပြီးပါပြီ ဘုရား။ ရတနာ
မြတ်သုံးပါး၏ ဂုဏ်တော်များကိုလည်း
ပါဠိအနက်ယှဉ်တွဲ၍ ရိုသေစွာ ပူဇော်
ကန်တော့ပြီးကာ ရတနာမြတ်သုံးပါး
သစ္စာပြုဆုတောင်း ကန်တော့ခြင်းတို့
လည်း အောင်မြင်စွာ ပြီးမြောက်ပါပြီ
ဘုရား။ ဆွမ်းကပ်ခြင်း မင်္ဂလာအောင်မြင်
ပြီးမြောက်ပါ၍ အရှင်ဘုရားကြီးတို့၏
ကျောင်းတော်ရာများဆီသို့ ပြန်လည်ကြွ
ပြန်တော်မူကြပါရန် ရိုသေစွာ လျှောက်
ထားအပ်ပါသည် ဘုရား။ တစ်လက်စထဲ
နတ်များကိုပါ ပြန်ပို့ရပါမည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဖိတ်ကြားချက်
အရ ဆွမ်းခါယကာ၊ ဆွမ်းခါယကာမ
များ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ အတူဆွမ်းကပ်
ရန် အတူတရားတော်နာယူရန် ကြွရောက်
တော်မူလာကြသော သမ္မာဓေဝနတ်မြတ်
နတ်ကောင်း၊ နတ်အပေါင်းတို့နှင့်တကွ
မြင်အပ် မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သံသရာ
ကြီးသည် ရှည်လျားလှပါသဖြင့် သံသရာ၊
အဆက်ဆက်၊ ဘဝအဆက်ဆက်မှ
ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲဖူးကုန်သော မိဘ၊
ဘိုးဘွား၊ ဆွေတော် ရှစ်သောင်းမျိုးတော်
အပေါင်းတို့သည်လည်း ဆွမ်းကပ်ခြင်း
မင်္ဂလာ တရားနာခြင်း မင်္ဂလာအောင်မြင်
စွာ ပြီးမြောက်ပါ၍ မိမိတို့နေထိုင်ရာ
အရပ်ဌာန၊ မိမိတို့နေထိုင်ရာ ဘုံဗိမ္မာန်ဆီ
သို့ ကျန်းမာစွာ ချမ်းသာစွာ ဝမ်းသာစွာ
ပြန်လည်၍ ကြွပြန်တော်မူကြပါကုန်လော့။

“အားလုံး... ကုသိုလ်။ အမျှ
... အမျှ... အမျှ ယူတော်မူကြပါ
ကုန်လော့” ဥ ကြိမ်အမျှဝေ၍ သာဓု
ခေါ်ဆိုကြရပါမည်။

သာဓုခေါ်ဆိုပြီးလျှင် ဘဝတု

သဗ္ဗမင်္ဂလံ သုံးဂါထာကို သံပြိုင်ပူဇော်ရ
ပါမည်။

ဘဝတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ ရက္ခံတု
သဗ္ဗဒေဝတာ

သဗ္ဗ ဗုဒ္ဓါ နဘာဝေန သဒ္ဓါသုခိ
ဘဝန္တု မေတေ။

ဘဝတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ ရက္ခံတု
သဗ္ဗ ဒေဝတာ

သဗ္ဗ ဓမ္မာ နဘာဝေန သဒ္ဓါ
သုခိ ဘဝန္တု မေတေ။

ဘတုသဗ္ဗ မင်္ဂလံ ရက္ခံတု
သဗ္ဗ ဒေဝတာ

သဗ္ဗ သံယာ နဘာဝေန သဒ္ဓါ
သုခိ ဘဝန္တု မေ တေ။

အလုံးစုံသော ကြီးပွားတိုးတက်
ကြောင်း မင်္ဂလာ အပေါင်းသည် ဖြစ်ပါ
စေသတည်း။ အလုံးစုံသော နတ်တို့သည်
စောင့်ရှောက်ကြပါစေသတည်း။ အလုံး
စုံသော ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ ရတနာ
မြတ်သုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်
တို့ကြောင့် သတ္တဝါအားလုံးတို့သည်
ဘုရားတပည့်တော်တို့နှင့် တကွ ယနေ့

ဆွမ်းဒါနကုသိုလ်ရှင် ဦး...၊ ဒေါ...
မိသားစုတို့သည် အခါခပ်သိမ်း ကိုယ်စိတ်
နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ၍ ချမ်းသာတော်မူကြ
ပါစေသတည်း။ သာဓု... သာဓု...
သာဓု။

တိတ္ထံတေ၊ နိဗ္ဗူတေ စာပိ။
သမေ စိတ္တေသမ် ဖလံ၊ တိတ္ထံတေ၊
သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားရှင်
ကြီးကိုဖြစ်စေ၊ နိဗ္ဗူတေ ပရိနိဗ္ဗာန်
ဝင်စံပြီး ကုန်သောဘုရားရှင်တို့၏
ကိုယ်စားတော် ဆင်တုတော်စေတီတော်
ကိုဖြစ်စေ၊ သမေစိတ္တေမျှသော စိတ်ထား
ဖြင့် ရိုသေစွာရှိခိုးခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်း။
ဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်ခြင်းများ ပြုလုပ်
သည်ရှိသော် သမံဖလံ တူမျှသော
အကျိုးတရားများ ရရှိပါပေ၏ ဆိုသည့်
ဗုဒ္ဓအပါဒါနိမိန်မှာ ချက်အတိုင်း မြတ်စွာ
ဘုရားအမှူးရှိသော သံယာတော် အရှင်
မြတ်ကြီးတို့အား သက်တော်ထင်ရှား
ဘုရားရဟန္တာကြီးများကို ဆက်ကပ်သကဲ့
သို့ အဝရံပြီး ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကြသဖြင့်
တူမျှသော အကျိုးတရားများရရှိကြမည်

မှာ အသေအခြာပင် ဖြစ်ပါသည်။
စာရေး သူတို့မိသားစုသည် ရွှေကံကု
ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးချိန်တွင်
လည်း အထက်ပါ ဆွမ်းကပ်နည်းအတိုင်း
ကပ်လှူကြပါသည်။ ဒေသစာရီ ခရီးစဉ်
များတွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်
ဆက်ကပ်ပေးကြပါသည်။ တရားနာပရိတ်
အပေါင်းမှာ ကြည်နူးပီတိများဖြစ်ကြ၍
တချို့ဆိုလျှင် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ
ကြပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးများ၊ သီလ
ရှင် ဆရာကြီးများကလည်း အထူး
ကျေနပ်နှစ်သက်စွာ သာဓုခေါ်ကြပါသည်။
စာရေးသူ၏ မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်
ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း အစီအစဉ်စာအုပ်
ဒါနပြု လှူဒါန်းဖူးပါသည်။ သို့သော်
နေရာ အနံ့သို့မရောက်နိုင်သေးပေ။
ထို့ကြောင့် ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာ ကုသိုလ်ဖွား
နိုင်ကြစေဖို့ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်စာပေ
စင်မြင့်မှ ကုသိုလ်ဖြစ် ဝေငွေဖြန့်ပွား
ဒါနပြုလိုက်ရပါကြောင်း ဖြူစင်မေတ္တာ
ဖြင့်...

ရွှေကံကုသောသမာဓိပြမယ်တော်မူပြီး

မကိုဋ်ထွတ်ဦး

အောင်ဆုထူး ဘုရားရှိခိုးဇော်ကြီး ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာတ)

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေစဉ်ရတနာကုန်သည် ဦးတင်ဝင်းဝင်း ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးတင်ဝင်း အရောင်းအဝယ်ရော ကောင်းရဲ့လား။ လာဗျာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရအောင်”

စာရေးသူက ခရီးဦးပြနေပြန် ပဋိသန္ဓာရစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ တိုင်းပြည်ရေးကောင်းမှ အရောင်းအဝယ်ကလည်း ကောင်းမှာကိုဗျ။ ပြည်သူတွေစီးပွားရေးအဆင်ပြေရင် ကျွန်တော်တို့ ကုန်သည်တွေလည်း ရောင်းရတာပေါ့ဗျာ”

ဦးတင်ဝင်းသည် ပြောပြောဆိုဆို စာရေးသူနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်မှာ သောက်သည်။

“အင်း...ခင်ဗျားပြောတာ မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်တို့မှာ အားကိုးအားထား

ပြုရမယ့်ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကိုလည်း မမေ့အပ်ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ဒါထက် စာရေးသူဆရာ၊ အခုတလော စာတွေရေးတာ မတွေ့ပါလား။ ဘာလုပ်နေလဲဗျ”

ဦးတင်ဝင်းက စာရေးသူစကားကို ခေါင်းတဆိုက်ဆိုက်ဖြင့် နားထောင်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးတင်ဝင်းရေးအခု ကျွန်တော်အောင်မြင်ရေး လမ်းကြောင်းပေါ် ပြန်ရောက်နေပြီးဗျ။ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေးအစ ကောင်းလာတယ်”

“ကဲ...အဲဒါဆိုလုပ်စမ်းပါဦး စာရေးဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အရောင်းအဝယ်တွေ အောင်မြင်ချင်ပါတယ်”

ဦးတင်ဝင်းက စာရေးသူစကားကို စိတ်ဝင်စားပြီး သူ့အတွက် မည်ကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ကိုမေးသည်။

“အဲဒါကတော့ အောင်ခြင်းမရှိလားအဖြာဖြာတို့နှင့် ပြည့်စုံတဲ့ မကိုင့်

ထွတ် ဦးအောင်ဆုထူး ဘုရားရှိခိုးတော်ကြီးဗျ။ လူတိုင်းလိုလို ရွတ်ဖတ်နေကြပေမယ့် အရေးကြီးတာက အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါ ရွတ်ဆိုပြီး တစ်နေ့ နံနက်တစ်ကြိမ် နေ့လယ်တစ်ကြိမ်နဲ့ ညအိပ်ရာဝင် တစ်ကြိမ် ပေါင်းသုံးကြိမ်တိတိ ဘုရားရှိခိုးပြီး ရွတ်ဆိုပူဇော်ရတယ်”

စာရေးသူက ဦးတင်ဝင်းကို ဘုရားရှိခိုး ပူဇော်နည်းနှင့် မကိုင့်ထွတ် ဦးအောင်ဆုထူး ဂါထာကြီးကို အနက်အဓိပ္ပာယ်နှင့်တကွ စာရွက်တစ်ရွက်တွင် ချရေးပေးကိုက်သည်။

“ဒီဘုရားရှိခိုး ဂါထာတော်ကြီးကို စာမေးပွဲဖြေမယ့် ကျောင်းသားတွေလည်း ရွတ်ဆိုပူဇော်လေ့ရှိကြတယ်ဗျ”

ထေ့ထွတ်ဦး အောင်ဆုထူးထုရား

ရွှံ့စိုက်ကြီး

ဇယာစက္ကော ဇယာနွေယော။

ဇယံတဗ္ဗေ ဇယာသနေ။

ဇယာ ပေသီ ဇယေသီနံ။

ဇယံ ဒေတု ဇယုတ္တရော။

ယောဇယစက္ကော၊ ပါရမီတော်
ဆယ်ချက်၊ အောင်လက်နက်ပိုင်ရှင်
အကြင်ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
သည်။

ယောသနော၊ အောင်သိဒ္ဓိဆင်
မြန်းသည့် ပလ္လင်နန်းမှန်ကင်းအောင်
ဗော ဖိပင်ရင်း၍။

ဇယိတဗ္ဗေ၊ အောင်အပ်သည့်
တရား မာန်ငါးပါးအပေါင်းတို့ကို။

ဇယန္တော၊ အကြွင်းမဲ့ ချေမှုန်း
လျက် ဖျက်ဖြုန်းကာပယ်ရင်း၍ ကောင်
ခြင်းကြီး အောင်တော်မူခဲ့လေပြီ။

ဇယေဆိနံ၊ မြတ်နိုးဗ္ဗာန်
အောင်ခန်းနှင့် အောင်ဘိသိတ်ပန်း၊ မဂ်
ဖိုလ်ကိုများ ထိုထိုဝင်အတွင်းမှ လွတ်
ကင်းအောင် အာသာကြီးဖြင့် ရှာမှီးကာ
နေကြကုန်သူတို့အား။

ဇယာပေသိ၊ ကိုယ်တော်မြတ်
နှင့်အတူ အောင်ပန်းကို ဆွတ်ချူ၍
ထွတ် အဋ္ဌအမြိုက်ဓာတ်သို့ ဆိုက်ကပ်
တော်မူစေပြီး၍ အောင်စေတော်မူ
လေပြီ။

ဇယတ္တဝရာ၊ အောင်သူတကာ
တို့၏မှန်ကင်း၊ အောင်ခြင်းတကာတို့၏
ဥသျှောင် ထွတ်ခေါင်မြတ်သရဖူ သယန္တူ
မကိုင်ထီး အောင်ပွဲဝင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်
ပေထသော။

သောဇယစက္ကော၊ အလုံးစုံ
အောင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ထို
ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်။

မေ၊ မြတ်နိုးမှုအောင်ပန်းကို
ဆွတ်ချူရန် လက်လှမ်း၍ ကြိုးပမ်းကာ
အာသာကြီးဖြင့် ရှာမှီးသူအကျွန်ုပ်အား။

ဇယံ၊ အောင်ခြင်းကို (ဝါ)

အောင်ပန်းဝေမြိုင် အောင်ဖူးတွေ ကြိုင်
လှိုင်သည့် အောင်သိဒ္ဓိပန်းခိုင်ကြီးကို။
ဒေတု၊ ပေးသနားတော်မူပါ
အရှင်ဘုရား။

“ဦးတင်ဝင်းရေး အသားဟင်း
ဆိုတာ အရသာရှိပေမယ့် ပိုထူးကဲတဲ့
အရသာရှိအောင် ချက်ပြုတ်စားတတ်ရင်
ပိုပြီး ထမင်းပြိန်တာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားလည်း
ထမင်းပြိန်ချင်ရင်တော့ အခု ကျွန်တော်
ရေး ပေးတဲ့အတိုင်း “စလုပ်တော့ဗျို့
ဘယ်အချိန် အကောင်းဆုံးလဲလို့ မမေ့နဲ့
စလုပ်တဲ့ အချိန်ဟာ အကောင်းဆုံးပါ
ပဲဗျာ”

မိငြိမ်း ။ ပစ္စန်းဒေသနာအိတ်ဆောင်
စာအုပ်။

ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာတ)

ရွှေပြာက်ဆန်းကြယ်စရာရင်း
ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဘာမဆိုအောင်ရမည်

အောင်ဂါထာတော်ကြီး ရဲရဲထွန်း(ဟင်္သာတ)

အတွဲ (၁၉) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

လူ့ဘဝသည် ထောက်ရှာငှက်
ပျံသကဲ့သို့ နိမ့်တုံမြင့်တုံ အတက်အကျ
များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည် ဟု ဆိုကြ
သည်။ ကံကြမ္မာ အကျိုးပေးပုံချင်း
မတူညီကြသော်လည်း ကံတရားတစ်ခု
တည်းကိုသာ ပုံ၍ ယုံကြည်၍ မဖြစ်ပေ။
ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ တည်းဟူသော
သုံးပွင့်ဆိုင်ညီညွတ်ရန်လည်း အရေးကြီး
ပါသည်။

ယခုဖော်ပြပါ ဘာမဆိုအောင်
ရမည့် အောင်ဂါထာသည် လူ့ဘဝ၏
လောကဓံခရီးတွင် မည်သည်။ အခက်
အခဲများ ကြုံတွေ့သည်ဖြစ်စေ ရတနာသုံး
ပါးကို အားထား၍ ယုံကြည်စွာရွတ်ဆိုရ
သော ဂါထာတော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။
နိမ့်ကျ၍ စိတ်ညစ်နေစရာမလိုပါ။ ဘာ
မဆို အောင်ရမည် ဟူ၍ သမ္ဘိတ္တန်စိတ်ဖြင့်
ဝီရိယထားရှိပြီး ရွတ်ဆိုပွားများရန် (သို့
မဟုတ်) ပုတီးစိတ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှိခိုးကြသူများ နံနက်
တစ်ကြိမ်၊ ညအိပ်ရာဝင်တစ်ကြိမ်
မြတ်စွာဘုရားကို ရည်စူး၍ ရွတ်ဆို

ပုတီးကြရန် ဖြစ်ပါသည်။ ပုတီးစိတ်သူ
များအနေဖြင့် တစ်နေ့လျှင် ဂါထာ
သက်သက် ပုတီးတစ် ပတ်ပြည့်အောင်
ရည်စူးစိတ္တန်စိတ်ကြရန် ဖြစ်ပါသည်။

အောင်ရမည့်အောင်ဂါထာ

ဆန္ဒဝတော ကိနာမ ကမ္မ န

သိဇ္ဈတိ။

ဝီရိယ ဝတော ကိနာမ ကမ္မ

န သိဇ္ဈတိ။

စိတ္တဝတော ကိနာမ ကမ္မန

သိဇ္ဈတိ။

ပညဝတော ကိနာမ ကမ္မန

သိဇ္ဈတိ။

ဆန္ဒဝတော ပြင်းပြသော

အလိုဆန္ဒရှိသူအား ကိနာမ အဘယ်မည်
သော။ ကမ္မ အမှုကိစ္စဟူသမျှသည် နသိ
ဇ္ဈတိ မပြီးစီးပဲရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။ သိဇ္ဈတိ။
ထေ၊ မုချအမှန် ကျန်ပြီးအောင်မြင်ရမည်
သာတည်း။

ဝီရိယဝတော၊ လွန်ကဲသော
လုံ့လဝီရိယရှိသူအား ကိနာမ၊ အဘယ်
မည်သော ထေ၊ မုချအမှန်ကျန်ပြီးအောင်

မြင်ရမည်သာတည်း။

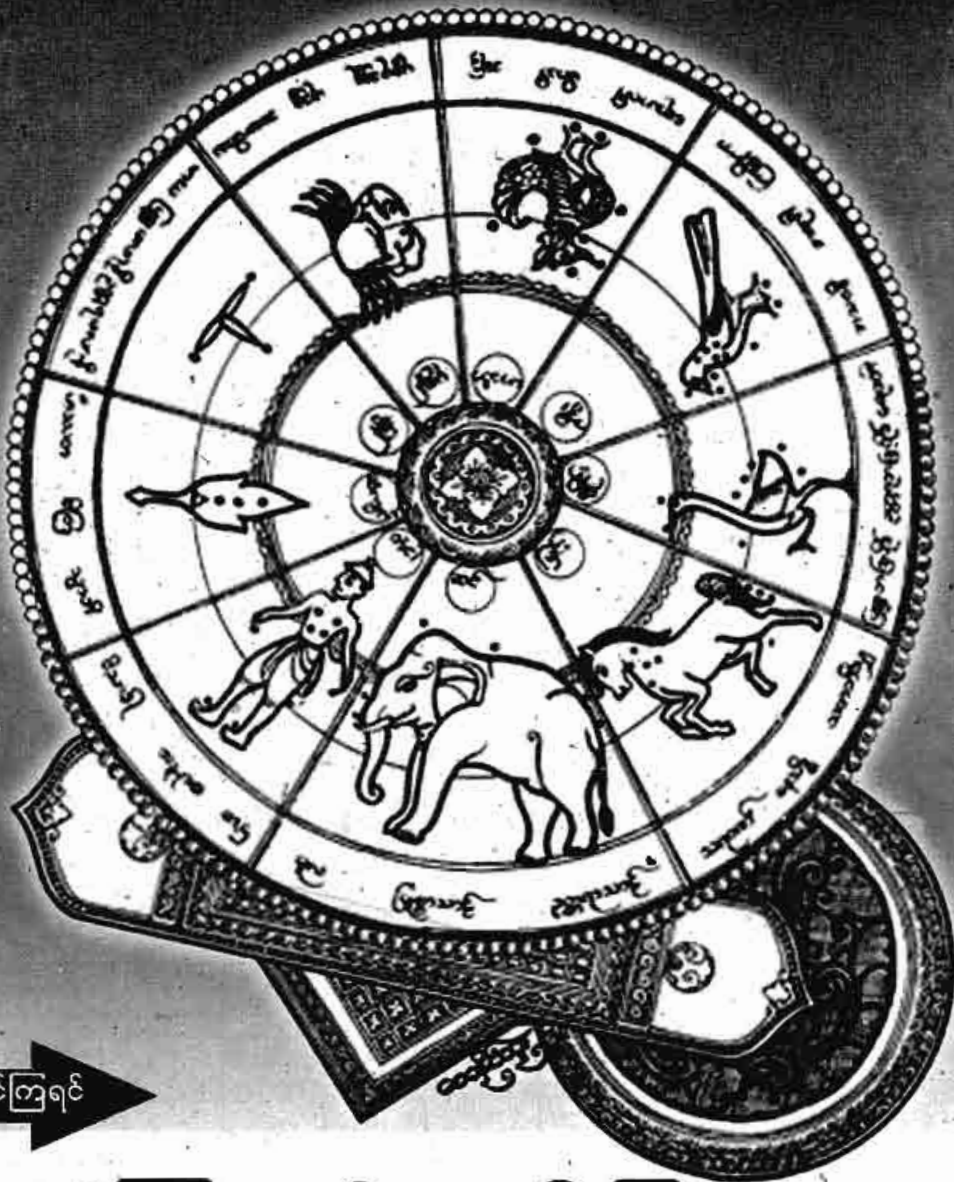
စိတ္တဝတော၊ ထက်သန်သော
စိတ်ရှိသူအား ကိနာမ၊ အဘယ်မည်သော
ကမ္မ၊ အမှုကိစ္စဟူသမျှသည်။ နသိဇ္ဈတိ။
မပြီးစီးပဲရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။ သိဇ္ဈတိ။ ထေ၊ မုချ
အမှန်အကျန်ပြီးစီး အောင်မြင်ရမည်သာ
တည်း။

အထက်ပါ အောင်ဂါထာကို
ရွတ်ဆိုပွားများသူသည် ဂါထာ၏ အနက်
အဓိပ္ပာယ်နှင့် ထပ်တူညီအောင် စိတ်ကို
ပြုပြင်ရမည်ဖြစ်တည်း။ အားလုံးက
သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့သည် ဘဝ၏
အောင်မြင်ခြင်း အပြုအတံ့များ မကြာမီ
ရရှိကြမည် ဖြစ်ကြောင်း စေတနာကောင်း
မြင့် ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ရဲရဲထွန်း(ဟင်္သာတ)

သိချင်ကြရင်

တံတြဗ္ဗဏ်အကျိုးပြုမှုများ

ကောဝိလဒိုင်းဇယားဟန်(ဖာဇွန်)

ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့် သက်ရှိ ကြီးစိုးသော ကြိုလ်များက... ပြုပေးသည်။

သက်မဲ့ အရာဝတ္ထုတိုင်းကို ပထဝီ၊ ၁။ တနင်္လာမြေ အဖိုဓာတ်နှင့် ၄။ တနင်္ဂနွေသည် မီးဓာတ်အဖို
 တေတေ၊ ဝါယော၊ အာပေါ ဟူသော ကြာသပတေးမြေ အမဓာတ်တို့ဖြစ်၍ ဖြစ်ပြီး စနေသည် မီးဓာတ်အမဓာတ်
 ဓာတ် ၄ ပါးက ဖောက်ပြန်ပါက ခိုင်မြဲမှုကို အကျိုးပြုပေးသည်။ ဖြစ်၍ တောက်လောင်မှု၊ ထွန်းတောက်မှု
 လောကကြီးလည်းကောင်း၊ သက်ရှိ ၂။ အင်္ဂါသည် လေအဖိုဓာတ် ကို ပေးလေသည်။
 သက်မဲ့လည်းကောင်း အေးချမ်းသာယာမှု ဖြစ်ပြီး ရာဟုသည် လေအမဓာတ်ဖြစ်၍ ဤသို့ဖြစ်၍
 ရှိပေမည်။ လျှင်မြန်ဖျက်လက်မှု၊ ပြီးစီးမှုကို အကျိုး ရာထူးဌာန တက်လိုစေရန်
 ထို့ကြောင့် ထိုဓာတ်ကြီး ၄ ပြုပေးသည်။ ထွန်းတောက်စေရန် စနေနှင့် တနင်္ဂနွေ
 ပါးကို အခြေခံ၍ ယတြာယာဇာတ်ရိုက် ၃။ ဗုဒ္ဓဟူးသည် ရေအဖိုဓာတ် အချိန်ယေားကြည့်၍ ယတြာဓာတ်ရိုက်၊
 ဓာတ်ဆင်ပြုလုပ်ရာတွင် အဓိကထား၍ ဖြစ်ပြီး သောကြာသည် ရေအမဓာတ် ဓာတ်ဆင် ပြုလုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။
 ပြုလုပ်ကြရသည်။ ဓာတ် ၄ ပါးကို ဖြစ်၍ အေးချမ်းမှု၊ ငြိမ်းအေးမှုကို တနင်္ဂနွေ မီးခဲအဖိုဓာတ်ဖြစ်၍

အချိန်ယေား

၆:၀၀ ၇:၃၀	၇:၃၀ ၉:၀၀	၉:၀၀ ၁၀:၃၀	၁၀:၃၀ ၁၂:၀၀	၁၂:၀၀ ၁:၃၀	၁:၃၀ ၃:၀၀	၃:၀၀ ၄:၃၀	၄:၀၀ နာရီ ၆:၀၀ အချိန်
၁	၆	၄	၂	၀	၅	၃	၁ တနင်္ဂနွေနေ့
၂	၀	၅	၃	၁	၆	၄	၂ တနင်္လာနေ့
၃	၁	၆	၄	၂	၀	၅	၃ အင်္ဂါနေ့
၄	၂	၀	၅	၃	၁	၆	၄ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့
၅	၃	၁	၆	၄	၂	၀	၅ ကြာသပတေးနေ့
၆	၄	၂	၀	၅	၃	၁	၆ သောကြာနေ့
၀	၅	၃	၁	၆	၄	၂	၀ စနေနေ့

စနေသည် မီးတောက် မီးလုံ့အမဓာတ်ကို ဂုဏ်မထီလုပ်ငန်းများ၏ ကောင်းကျိုး ဤအချိန်ဇယား အခါအချိန်
ကြည့်၍ ပြုလုပ်လျှင် အကျိုးခံစားရပေ ချမ်းသာကို ပြုပေသည်။ များ ဖြစ်၍ နေနှင့်အချိန်ဇယားသည်
သည်။ အင်္ဂါသည် လေပြေလေညှင်း မိတ်ဖက်၊ ရန်ဖက်၊ ဓာတ်ဖက် ဥဿသိန်
တနင်္လာသည် မြေအမာ အဖိုဓာတ်ဖြစ်၍ ရာဟုသည် လေမှန်တိုင်း များကို ရိုက်ဓာတ်ဆင်ယင်ကြွယာများ
အဖိုဓာတ်ဖြစ်၍ ကြာသပတေးသည် အမဓာတ်တို့သည် အမှုကိစ္စ အမှုအခင်း ပြုလုပ်ရန် အရေးကြီးပေသည်။
စွဲဗွက်အမဓာတ်ဖြစ်၍ နေဓာတ် ၂ ပါး ရန်သူများကို ရှင်းပျောက်မြန်ဆန်မှုကို ကဝိလပိုင်းယောဟန်ဗာပွန်
အချိန်ကာလကို ကြည့်၍ ပြုလုပ်ပေးလျှင် အကျိုးပြုကို ရှင်းပျောက်မြန်ဆန်မှုကို
သိမ်ကျောင်းဇရပ်တိုက် စာချုပ်စာတမ်း အကျိုးပြုပေသည်။

ဆုတောင်းပြည့် ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဖလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓရီဗေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်ဓမ္မ)

ကဇာလောင်ခွဲ - ကာလီခါချီ (မြန်မာပြည်)

- ယတြာ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ဘဝရှေ့ဆောင်လမ်းညွှန် အတိုင်ပင်ခံသည်။
- နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီ မှ (၉)နာရီအတွင်း အခမဲ့ရန်ဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာပွေမြို့နယ်။ ဖုန်း - ၀၁-၅၄၀၇၂၀၊ ၀၉-၃၁၀၂၂၁၀၆

ညဲ့ အရဟံ မေတ္တာ လာဘ်

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ခိုက်ထိမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး၊ ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန်သော ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

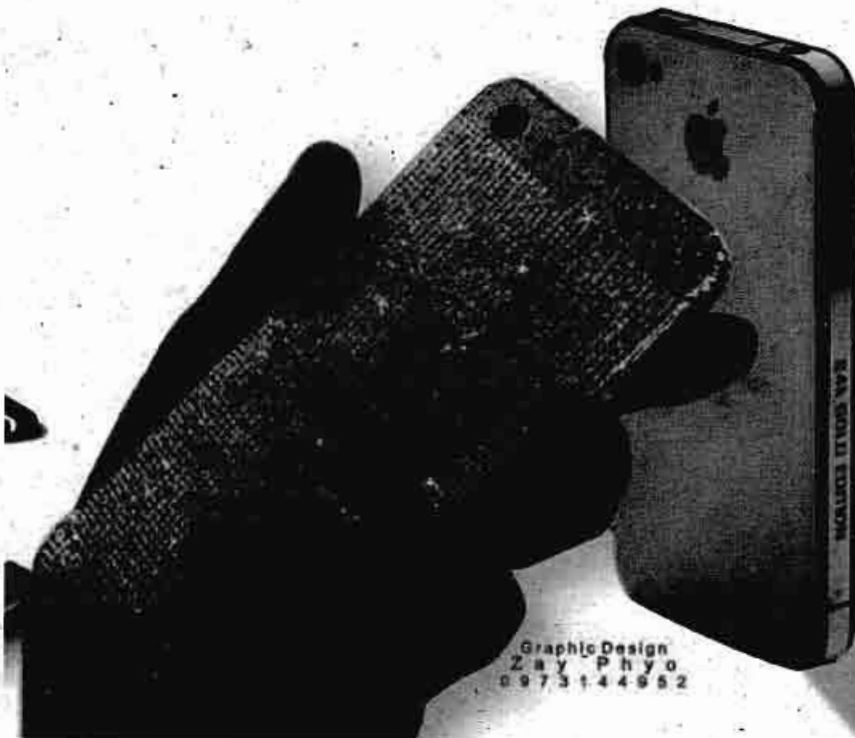
အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➡ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- လမ်းညွှန် ➡ အိမ်ပတ် (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကျန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆။ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၀၉၇။
- မှတ်ချက် ➡ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်ခံယူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သင်္ဃန်းနံပါတ်များ
အင်္ဂလိပ်စာ
နတ်ဈာန်စိ
ဆရာအောင်စိုး
(B.Sc)

Graphic Design
Zay Phyo
0973144982

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

ဆရာဝင်း (သာဏိဋ္ဌယ်)

ဂစ္ဆိရဆိုင်ရာ
ဆောင်းပါးများ

အမှတ်စဉ် (၁)

အမှတ်စဉ် (၂)

ပန်းချီ မင်းထက်နိုင်

စာအုပ်မှာကြားရန် - ဒေါ်မြတ်မြတ်ဝင်း၊ တိုက် (၃၁၃)၊ အခန်း (၉)၊
ရန်အောင်လမ်းသွယ် (၃)၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။ ဖုန်း - ၀၁ - ၅၅၉၆၃၇

ကဝိကဏ္ဍရသံ၊ ဟာသပျားရည်ခက်များ ခွန်သက်တင်ဆန်း

မြသက်ဝေစာပေ

တိုက် ၃၉၊ B ၂၀၂၊

စံပယ်လမ်း၊

ယုဒနပလာအာအေဇာန်

ရန်ကုန် - ၀၁၂၀၁၆၉၈

၀၉ ၅၀၀၁၃၁၇

မြသက်ဝေစာပေမှထုတ်ဝေ၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ဖြန့်ချိပါသည်။

ဗူလုံစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အကြောင်းအရာတို့အား
ဆန်းသစ်သော တင်ပြပုံတို့ဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားပါ၍
ဖတ်မိသူအားလုံးကို နှစ်ခြိုက်စွဲမက်စေခဲ့သော ...

ဘိုဘို (ရွှေကံကူ) ၏ ထုတ်ဝေပြီးခဲ့သော

၁။ ရွှေကံလေယုံသစ်တော်ရုပ်ရှင်တော်မြတ်၏
ဖြစ်တော်စဉ် သမိုင်းမှတ်တမ်း

၂။ မြိုင်သာယာမှ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်နှင့်
ဂမ္ဘီရ ရသဝတ္ထုတိုများ

၃။ မြိုင်သာယာမှ မဲဆွယ်ပွဲနှင့်
ဂမ္ဘီရ ရသဝတ္ထုတိုများ

၄။ ယောသူတို့ရွာ ... အပါအဝင်
ဂမ္ဘီရ ရသဝတ္ထုတိုများ ...

အထက်ပါစာအုပ်များကို

၀၉-၉၁၀၅၇၂၉၆

၀၉-၉၇၄၄၈၇၃၉၆

၀၆၆-၄၀၂၇၈ ... တို့တွင် မှာယူရရှိနိုင်ပါပြီ။

အလှူအကျင့်

အထုံ

မောင်မောင်(ကင်းစိတ်ပြင်)

ဘဝတွင် ကိုယ်လုပ်ချင်ရာများ
ကို တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ဖြစ်အောင်
ကြိုးစားမိသည်။ လုပ်ချင်သော အရာ
များသည် မိမိအတွက်သော်လည်း
ကောင်း၊ မိသားစုအတွက်သော်လည်း
ကောင်း၊ လူမျိုးအတွက်သော်လည်း
ကောင်း၊ အကျိုးရှိသည်လည်းရှိ၍ အကျိုး
မရှိသည်လည်းရှိသည်။ သို့သော် ကိုယ်

ဝိသနာပါရာကို လုပ်ရလျှင် ကျေနပ်မိ
သည်သာ။ ဝိသနာပါသည့်ကိစ္စ၊ လုပ်
ချင်သည့်ကိစ္စများလွန်း၍ တစ်ခါတစ်ခါ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဆုံးမ၍ ပြန်ပြန်လျှော့ရ
သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်လည်း အားမကြီး
သော စိတ်ကူးဆန္ဒများသည် မှေးမှိန်သွား
ရသည်။ သို့သော် ဖြေဖျောက်၍ မရ
နိုင်သောဆန္ဒ၊ ဝိသနာကိုကား မည်သို့
မျှ လျှော့၍မရပါပေ။

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်က
တည်းကပင် ဂီတအနုပညာကို ဝိသနာပါ
လေရာ သီချင်းဆို၊ သီချင်းညည်းခြင်း
ကို အစဉ်အမြဲပြုမိသည်။ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားဘဝ တစ်လျှောက်မိမိနှင့်
ပတ်သက် ဆက်ဆံနေသော ပတ်ဝန်း
ကျင်များတွင် သီချင်းဆိုဖြစ်သည်။
ကိုယ်နေသောအဆောင် ညစာစားပွဲသာ
မက အခြားအဆောင်ညစာစားပွဲများမှ
ဖိတ်ကြားခံရ၍ဆိုဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ် စိန်ရတုသဘင်၌ ရခိုင်
စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကော်မတီက
တင်ဆက်သော ယိမ်း၌လည်း ဆိုဖူး

သည်။ မြဝတီ အသံလွှင့်ရုံတွင်လည်း
အသံသွင်းဖူးသည်။ ထိုထက်မက မိမိ
ကိုယ်ပိုင် တေးစီးရီးခွေ ပင်ထုတ်ဖူးခဲ့
သည်။ ဤမျှထိ ဝိသနာပါသော
ဂီတပညာ၌ ကောင်းစွာမကျွမ်းကျင်ပါ။
ဝိသနာပါရုံသာရှိသည်။ မိမိ ကိုယ်ကို
လည်း ဂီတသမား၊ အဆိုကျွမ်းကျင်သူ
အဖြစ် မည်သည့်အခါမျှမခံယူပေ။
ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ်သာလျှင်
အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။ အချို့ကမိမိအား
အဆိုကောင်းကြောင်း၊ တော်ကြောင်း၊
ချီးမွမ်းစကားပြောလာလျှင် ကျွန်တော်
ဝမ်းသာပါသည်။ သို့သော်ကျေနပ်၍ကား
မဟုတ်။ တဖန်အမြောက်ကြိုက်သော
ကြောင့်သာ။ ကျွန်တော်အဆိုတော်သူ
မဟုတ်မှန်း မိမိဘာသာမိမိသိလေ
သည်။

ကျွန်တော်လုပ်ချင်သော
အခြားတစ်ခုမှာ စန္ဒယားတီးခြင်း ဖြစ်
သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် စန္ဒယား
တီးတတ်ချင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မိမိမွေး
သောဒေသသည် စန္ဒယားရှိသေးအသ

မဟုတ်။ တက္ကသိုလ်တတ်သောအခါ
လည်း ထိုဆန္ဒမပျောက်ခဲ့။ သို့သော်သင်
ယူနိုင်သော အခြေအနေမရှိ။ ငွေကြေး
မရှိ။ အချိန်မရှိ။ သို့နှင့် ဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး
၍ အသက် ၃၀ ကျော်သောအခါမှ
စန္ဒယားအတီး စသင်ဖြစ်ပါတော့သည်။
ပထမ စသင်ခါစက အော်ဂင်သေးသေး
လေး တစ်လုံးဖြင့်။ နောက်တစ်နှစ်ကြာ
သောအခါ အကြီးတစ်လုံးဖြင့်။

ကျွန်တော်၏ လက်ဦးစန္ဒယား
ဆရာကား စစ်တွေမြို့မှ ယခင်သစ္စာရှင်
တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် ဂီတမှူး ဦးထွန်း
သိန်းဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းသိန်းမှာ သဘော
ကောင်းသူ၊ စိတ်ရည်သူဖြစ်သည်။
စန္ဒယား ခုံမင်း မယ်ဒလင်း မြန်မာဂီတာ၊
တယောစသော ကြိုးတပ်တူရိယာများကို
တီးခတ်နိုင်သူဖြစ်သည်။ စန္ဒယား ခုံမင်း
တီးခတ်ရာ၌ အလွန်လက်သံသာသူဖြစ်
သည်။ ဆိုကရေးတီးပြိုင်ပွဲ ဝါသနာရှင်
အဆင့် တယောအတီးပြိုင်ပွဲ၌ ဆုပင်ရခဲ့
ဖူးသူဖြစ်သည်။ သူ့ထံတွင် ရုံးပိတ်ရက်များ
၌ စန္ဒယားအတီးသင်ယူခဲ့သည်။ စန္ဒယား

ဟု ရေးနေသော်လည်း စန္ဒယားအစစ်
မဟုတ်။ လျှပ်စစ်အော်ဂင်သာဖြစ်သည်။
ဆရာစိတ်ရည်သလို ကျွန်
တော်လည်း စိတ်ရည်သည်။ လိုချင်သူ
ဖြစ်သောကြောင့် ပို၍စိတ်ရည်ရသည်။
ဆရာသင်ပြသည်ကိုရအောင် အကြိမ်
ပေါင်းများစွာလေ့ကျင့်သည်။ ထပ်ခါထပ်
ခါတီးလွန်း၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ နားငြီး
ကြပေတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်
လက်သံကား ကျွန်တော်လိုချင်သလို
ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ လက်သံမသာခြင်း၊ စည်း
ဝါးမပိုင်ခြင်း၊ တီးလိုသည့်သံစဉ်ကို မတီး
နိုင်ခြင်း၊ လူရှေ့တွင်တီးလျှင် လက်ခလုတ်
တိုက်ခြင်းစသည့် အားနည်းချက်များနှင့်
သာ နှိပ်စပ်လုံးနေတော့သည်။ မိမိ၏
အားနည်းချက်ကို ကျွန်တော်ကောင်း
ကောင်းသိသည်။ ထိုသို့သိသောအခါ
အမှန်အကန်အားငယ်၏။ သင်ပေးသော
ဆရာကိုအားနာ၏။ အတီးသင်၍ သည်
တစ်သက် တတ်ပါ့မလားဟု သံသယဝင်
လာ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ခါသော်
ဆရာအား ညည်းတွားပြောကြားဖူးလေ

သည်။ “ကျွန်တော်စန္ဒယားတီးသင်လို
တတ်တောင်တတ်ပါ့မလား ဆရာ” ဟု
၍ ဆိုလေရာဆရာက “အထုံနည်း၍ဖြစ်
မည်” ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်စဉ်းစားသည် အထုံ
ဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း။ နောက်တော့
သဘောပေါက်လာသည်။ အထုံဆိုသည်
မှာ အလေ့အကျင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းကို
ဝါသနာနှင့် တွဲဖက်၍ တစ်ခါတစ်ခါသုံး
တတ်သည်။ ပါရမီနှင့်လည်း တွဲလျက်သုံး
တတ်သည်။ ဝါသနာနှင့်ကား လုံးလုံးမျှ
မတူပေ။ ပါရမီနှင့်တွဲလျှင်ကား အနည်း
ငယ်တူသည်ဟု ဆိုရမည်။ အထုံဆိုသည့်
စကားလုံးသည် ကျွန်တော်အတွေးထဲ၌
ကိန်းအောင်းနေလေတော့သည်။

အထုံဟူသည်အလေ့အကျင့်
ပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် မိမိတတ်ချင်သော ပညာရပ်
ကို ကျွမ်းကျင်စေရန် လေ့ကျင့်မှုရှိရမည်
သာဖြစ်သည်။ လေ့ကျင့်မှုများလေလေ
ကျွမ်းကျင်မှု ရရှိလေဖြစ်သည်။ လေ့ကျင့်
မှုမရှိပဲနည်းကား မည်သည့်အတတ်ပညာ

မဲ့ ကျွမ်းကျင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။
 လေ့ကျင့်မှုအထုံသည်လည်း ဝိသနာက
 ကပ်ပါနေမှ ဖြစ်ပေမည်။ ဝိသနာမပါပဲကား
 လေ့ကျင့်ချင် စိတ်ရှိမည်မဟုတ်။ ထို့
 ကြောင့် ဝိသနာပါသည့် အလုပ်ကိုလုပ်ရ
 မည်။ လုပ်သောအခါ၌လည်း စွဲစွဲမြဲမြဲဖြစ်
 အောင်လုပ်ရမည်။ စွဲစွဲမြဲမြဲဖြစ်အောင်
 လေ့ကျင့်မှုများလုပ်ရမည်။ ထိုသို့လုပ်လျှင်
 မိမိတတ်မြောက်လိုသော အတတ်ပညာ
 ကို ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်မည်မှာ
 မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ဖြစ်ပါတော့
 သည်။

မိမိပြုခဲ့သောအမှု (က) သည်
 မိမိနှင့်ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလေသည်။
 ကျွန်တော်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ရာ
 ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သူဖြစ်ပြီး
 ကံဟူသောစကားလုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို
 လည်း အထိုက်အလျောက် နားလည်
 သည်ဟု မိမိဘာသာထင် ထားမိသည်။
 ထို့ကြောင့် မိမိပြုခဲ့သောကံသည် ယခု
 ဘဝ၊ အနာဂတ်ဘဝများအထိ လိုက်ပါ
 လာပြီး အကျိုးပေးမည်ဟု ယုံကြည်မိ

သည်။ ထိုကံဟူသည်ကား အလုပ်ပင်
 ဖြစ်သည်။ အလုပ်ဟူသော စကားထဲတွင်
 အစဉ်အမြဲလေ့ကျင့်ပြုလုပ်သော အလုပ်
 လည်း ပါဝင်လေသည်။ လောကတွင်
 တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတတ်
 ပညာသင်ယူတတ်မြောက်ပုံနှင့် မတူကြ
 သည်မှာ အတိတ်ဘဝမှပါလာသောကံ၊
 အလေ့အကျင့်၊ အထုံမတူညီကြခြင်း
 ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အတိတ်ဘဝကအလေ့
 အကျင့်အပြုမှုများခဲ့သော အလုပ်သည်
 ယခုဘဝတွင် တတ်လွယ်မှတ်လွယ်မည်။
 အတိတ်ဘဝက အလေ့ကျင့်အပြုမှုနည်း
 ခဲ့သော အလုပ်သည် ယခုဘဝတွင်
 တတ်မြောက်ရန် ခက်ခဲမည်။ ထိုသို့
 ကျွန်တော်တွေးမိသည်။ ထိုသို့တွေးတော
 မိသောအခါ ယခုကျွန်တော်သင်ယူနေ
 သော စန္ဒယားအတီးပညာအတွက် ကျွန်
 တော်လေ့ကျင့်ရမည်ကို ကောင်းကောင်း
 သဘောပေါက်လေတော့သည်။ ယခုဘဝ
 တွင် မတတ်ခဲ့လျှင် နောင်ဘဝတစ်ခုတွင်
 ဝိသနာပါခဲ့သည် ရှိပါကအလွယ်တကူ
 တတ်မြောက်နိုင်ရန် ယခုဘဝကတည်းက

လေ့ကျင့်ရပေတော့သည်။
 စန္ဒယားအတီးပညာမက
 အခြားအတတ်ပညာရပ်များကို တတ်
 မြောက်ရန်လည်းကောင်း၊ စိတ်ကောင်း၊
 စေတနာကောင်းရှိရန်လည်းကောင်း၊
 လက်ရှိဘဝ၊ လက်ရှိအချိန်သည် လေ့
 ကျင့်ရန် အကောင်းဆုံးသော အချိန်ပင်
 ဖြစ်တော့သည်။ ဘဝဟူသည်ရပ်တန့်မနေ
 ပေ။ ရပ်တန့်မနေသော ဘဝသံသရာတွင်
 အတတ်ပညာကောင်းများ၊ အမှုအကျင့်
 ကောင်းများ သံသရာတစ်လျှောက် ထပ်
 ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာအောင် အစဉ်
 အမြဲလေ့ကျင့်ရပေတော့သည်။ ထို
 အလေ့အကျင့်များကို တော်လောက်ပြီ
 ဟု မရပ်တန့်ကောင်းချေ။ စန္ဒယားဆရာ
 ပြောခဲ့သော “အထုံနည်း၍ဖြစ်မည်” ဟု
 သောစကားသည် ကျွန်တော်လျှောက်
 လှမ်းမည့် ဘဝသံသရာခရီးလမ်းအတွက်
 ဘဝအသိပေးသော အားပေးစကားပင်
 ဖြစ်တော့သည်။

ဖော်ဖော်(ကင်ဆိပ်မြင့်)

ဒေါသနဲ့ပါပဲ

ဝေါဟာန်တို့၏ တုံ့ပြန်အခြေ

မောင်ဇင်သူ(ကျောက်စိမ်းတွင်း)

လူပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တိရစ္ဆာန်တို့
၏ ဓလေ့စရိုက်ကို တည်တံ့၍ လူတစ်ဦး
ချင်းစီ၏ အမူအကျင့်များကိုလည်း
တင်စား၍ ပြောဆိုကြသည်။ မြေခွေးလို
အကျင့်ယုတ်သူ၊ ကျားလို စဉ်းလဲတဲ့သူ၊
မြွေလိုအညှိုးအတေးကြီးသူ၊ ခြင်္သေ့လို
ရဲရင့်တဲ့သူ၊ ယုန်သူငယ်လို ထိန်းလန့်တတ်
သူ၊ ဆင်ကြံကြံသူ စသဖြင့် ပြောတတ်
ကြပါသည်။ လူတို့၏ အပြုအမူ အကျင့်
စရိုက်သည် တစ်ခါတစ်ရံ တိရစ္ဆာန်တစ်
မျိုးမျိုး၏ အမူအကျင့် စရိုက်တစ်မျိုးမျိုး
နှင့် သွားတူနေတတ်ပါသည်။ ထိုအတူပင်
လူတို့၏ ဓလေ့စရိုက်များလည်း တိရစ္ဆာန်
တို့က လူကဲ့သို့ အညှိုးထားသောကြောင့်
ဖြစ်ရသော အဖြစ်အပျက်ဖြစ်သည်။

ဖားကန်မြို့နယ်အတွင်း ဥရ
ချောင်းရိုးဘေးက ရွာကြီးတစ်ရွာတွင်
ဖြစ်သည်။ ရှမ်းကြီးတစ်ရွာတွင် ဖြစ်သည်။
ရှမ်းနီရွာကြီးဖြစ်သည်။ ကျောက်စိမ်းနှင့်
ရွှေထွက်ရှိသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း (၂)
ကျောင်းရှိသည်။ တောင်ကျောင်းနှင့်
မြောက်ကျောင်းဖြစ်သည်။ တောင်

ကျောင်းသည် ရွာလယ်တွင်ရှိပြီး မြောက်
ကျောင်းသည် ရွာထိပ်မြောက်ဘက်
ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်တွင် ရှိသည်။ ယခင်က
မြောက်ကျောင်းသည် ဥရချောင်းဘေး
တွင် ရှိခဲ့သော်လည်း ချောင်းဘေးတွင်
ကျောက်စိမ်းများ တူးဖော်ကြသဖြင့် ဥရ
ချောင်းရေတိုက်စားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
ယခုနေရာသို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

မြောက်ကျောင်းတွင် ဆတ်
ငယ်တစ်ကောင် မွေးထားသည်။ ဟုမ္မ
လင်းမြို့နယ် ဥရချောင်းရိုးတစ်လျှောက်ရှိ
ရွာများသည် ရှမ်းနီရွာများသာဖြစ်သည်။
အပြင်လူများသည် ဖားကန်နှင့် ခုတ်ပူ
(ဆိုင်းတောင်) သာလျှင် လူမျိုးစုံပြီး
ဒေသခံများသည် အောက်ဖက်ရွာများမှာ

ဟုမ္မလင်းမြို့အထိ ရှမ်းနီရွာများသာဖြစ်သည်။
သို့ဖြစ်၍ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ကူးလူးဆက်
ဆံကြသည်။ မွေးထားသော ဆတ်ငယ်
ကလေးမှာ ဆတ်ထီးကလေးဖြစ်သည်။
ငယ်တုန်းရောက်စကတော့ ခြံနှင့်လှောင်
ထားလိုက်။ ကြီးနှင့်လှန်ထားလိုက်ဖြင့်
မွေးမြူထားသည်။ ကျောင်းသားနှင့်ကိုရင်
မများသော်လည်း ရွာထဲကလူများ အစာ
လာလာကျွေးသဖြင့် ယဉ်ပါးနေသည်။
ငယ်ကထဲက လူတောထဲရောက်လာ၍
တောစိတ်လည်း ပျောက်နေသည်။

မြောက်ကျောင်း၌ အသက်
အရွယ်ရမှ သင်္ကန်းလာဝတ်သော
ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးလည်း ရှိပါသည်။
ငယ်ရွယ်တုန်းကတော့ ဆိုးဆိုးပေပေ
နေခဲ့သည်။ စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့်
လူမိုက်ဆန်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျောက်
စိမ်းနှင့် ရွှေထွက်သည့် ဥရချောင်းရိုး
တစ်လျှောက် ရိုးရိုးသားသားနှင့် ကြိုးစား
ပါက တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ချမ်းသာပါ
သည်။ မချမ်းသာခြင်းမှာ မူးယစ်ဆေးဝါး
သုံးစွဲ၍သော်လည်းကောင်း။ အောင်း

ကစားလုပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ သို့
မဟုတ် သောက်စားယစ်ပြီး ပျင်းရိနေ
၍သာဖြစ်မည်။ ချမ်းသာပြီးလျှင်လည်း
ပျက်စီးစရာ အကြောင်းများစွာရှိသည်။
သို့ဖြစ်၍ ကျောက်စိမ်းတွင်းဒေသ ဥရ
ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် လူများသည်
ဒေသခံနှင့် ဒေသခံမဟုတ်သူများပါ
ဘဝအပြောင်းအလဲ မြန်ကြသည်။

ဦးပဉ္စင်းကြီးမှာလည်း ငယ်
တုန်းက ပေပေတေတေ ပေါ့ပျက်ပျက်
နေခဲ့၍ လူဘဝ၌ ဘာမှစုဆောင်းမိခဲ့ပုံ

မရချေ။ စိတ်မြန်စိတ်ဆက်သည်ကတော့
ငယ်ကျင့် ကျန်နေပါသေးသည်။ ဆတ်
ထီးကလေးမှာလည်း (၂) နှစ် (၃) နှစ်
အတွင်း အရွယ်ရောက်လာတော့သည်။
အရွယ်ရောက်လာတော့ အားစမ်းချင်လာ
သည်။ ကျောင်းတိုင်များ ကျောင်းဝင်းထဲရံ
များ ချီနှင့် ဝှေ့တတ်လာသည်။ ခွာနှင့်
ခုတ်တတ်လာသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်
ဦးပဉ္စင်းကြီးနဲ့ တွေ့တော့သည်။ ဦးပဉ္စင်း
ကြီးကလည်း တွေ့နှင့် ရိုက်တတ်သည်။
ထို့ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းကို သိပ်ကပ်မခံ။

တန်းတန်းသာနေသည်။ ကျွေးလျှင်တော့
စားသည်ပြီးလျှင် သွားတော့သည်။
အထိုက်အလျောက် အမှန်းစိတ်ဝင်နေပုံ
ရသည်။ သက်တော်ငယ်သော်လည်း
ငယ်ဖြူကျောင်း ထိုင်ဆရာတော်ကို
တော့ ခင်ပုံရသည်။ ခေါ်လျှင်လာသည်။
အစာကျွေးလျှင် ပွတ်သီးပွတ်သပ်
လုပ်တတ်သည်။ ဆတ်ထီးကလေးသည်
ဆတ်ကြီးဖြစ်လာသည်။ သဘာဝအတိုင်း
တောတောင်များ၌ ဆတ်မများနှင့်
မပျော်ပါးရသဖြင့် စိတ်တိုင်းမကျကာ
ကျောင်းတိုင်နှင့် ဝင်းထဲရံများ သစ်ပင်
များကို လျှောက်ဝှေ့နေတတ်သည်။

တစ်ညနေမှာတော့ ကျောင်း
တိုင်ကို ဝှေ့နေသဖြင့် ဦးပဉ္စင်းကြီးက
ရိုက်လွှတ်သည်။ မကျေနပ်၍ လားမသိ
နောက်တစ်ခါ လာဝှေ့သည်။ ထပ်ရိုက်
ခိုင်းပါပြင်လျှင် တားသည်။ ညဦး
ဦးပဉ္စင်းကြီးကချိန်းစရာ ခုန်းခိုင်းခိုင်း
အသံကြားသဖြင့် လန့်နိုးလာပြီး ဆတ်ကို
ဆင်းရိုက်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့
ခပ်နာနာနှင့် ခပ်များများကို ရိုက်လွှတ်

လိုက်သည်။ ယနေ့တစ်နေ့လုံး ရိုက်နေရ
သလိုဖြစ်နေသည်။ စိတ်တိုတိုနှင့်
အားထည့်ရိုက်လိုက်သဖြင့် လူလည်း
တော်တော်မောသွားသည်။ ဆတ်လည်း
တော်တော်နာသွားသည်။ ဦးပွင်းလည်း
မောမောနှင့် ကျောင်းပေါ်တက်ပြီး
ဆက်ကျိန်းပြန်သည်။

ညသန်းခေါင်ကျော် (၁) နာရီ
လောက်တွင် အပေါ့အပါးသွားရန်
ထလာသည်။ လရောင်ဝိုးတဝါးအောက်
မှာ ဓာတ်မီးထိုးပြီး ကျောင်းအောက်ဆင်း
လာသည်။ အပေါ့သွားချင်သဖြင့် ဦးပွင်း
ကြီး ကုဒီသို့ ခပ်သွက်သွက် သွားနေ
သည်။ ကျောင်းအောက်၌ မောင်ရိပ်ခို
ပြီး ဆတ်ထီးကြီးက ဦးပွင်းကြီးကို
မမှိတ်မသုန်နှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်
နေသည်ကို ဦးပွင်းကြီး သတိမထားမိ
လိုက်ပါ။ ဦးပွင်းကြီးကျောင်းနှင့် ကုဒီ
အလယ်လောက် အရောက်တွင် ဦးပွင်း
ကြီးမှန် သေချာသွား၍မသိ၊ ဆတ်ကြီး
သည် အနောက်ကနေပြေး၍ ဝှေ့လိုက်
သည်။ ဦးပွင်းကြီးသည် မှောက်ရက်လဲ

ကျသွားသည်။ စိတ်မကျေနပ်သည့်
အလား ဆတ်ကြီးသည် အနောက်ကနေ
ပြေး၍ ဝှေ့လိုက်သည်။ ဦးပွင်းကြီးသည်
မှောက်ရက်လဲကျသွားသည်။ စိတ်မကျေနပ်သည့်အလား ဆတ်ကြီးသည် ဦးပွင်း
ကြီးအား ခွာဖြင့် ဆက်၍ပေါက်နေပြန်
သည်။

ဦးပွင်းကြီး အော်သံကြောင့်
ဆရာတော်နှင့် ကိုရင်များ ပြေးဆင်းလာ
ကြသောအခါ လဲနေသော ဦးပွင်းအား
ဆတ်ကြီးမှ ခွာဖြင့်ပေါက်နေသည်ကို
တွေ့ကြရသည်။ ဆတ်ကြီးအား ခြောက်
လှန့်မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး သွေးအလုံးလုံး
ဖြစ်နေသော ဦးပွင်းကြီးအား ဇွဲထူ
လိုက်သော ဦးပွင်းကြီးမှာ မျှော့မျှော့သာ
ကျန်တော့သည်။ ကျောမှာလည်း
ဆတ်ချိုပေါက် ဝင်ထားသည်။ ကျောင်း

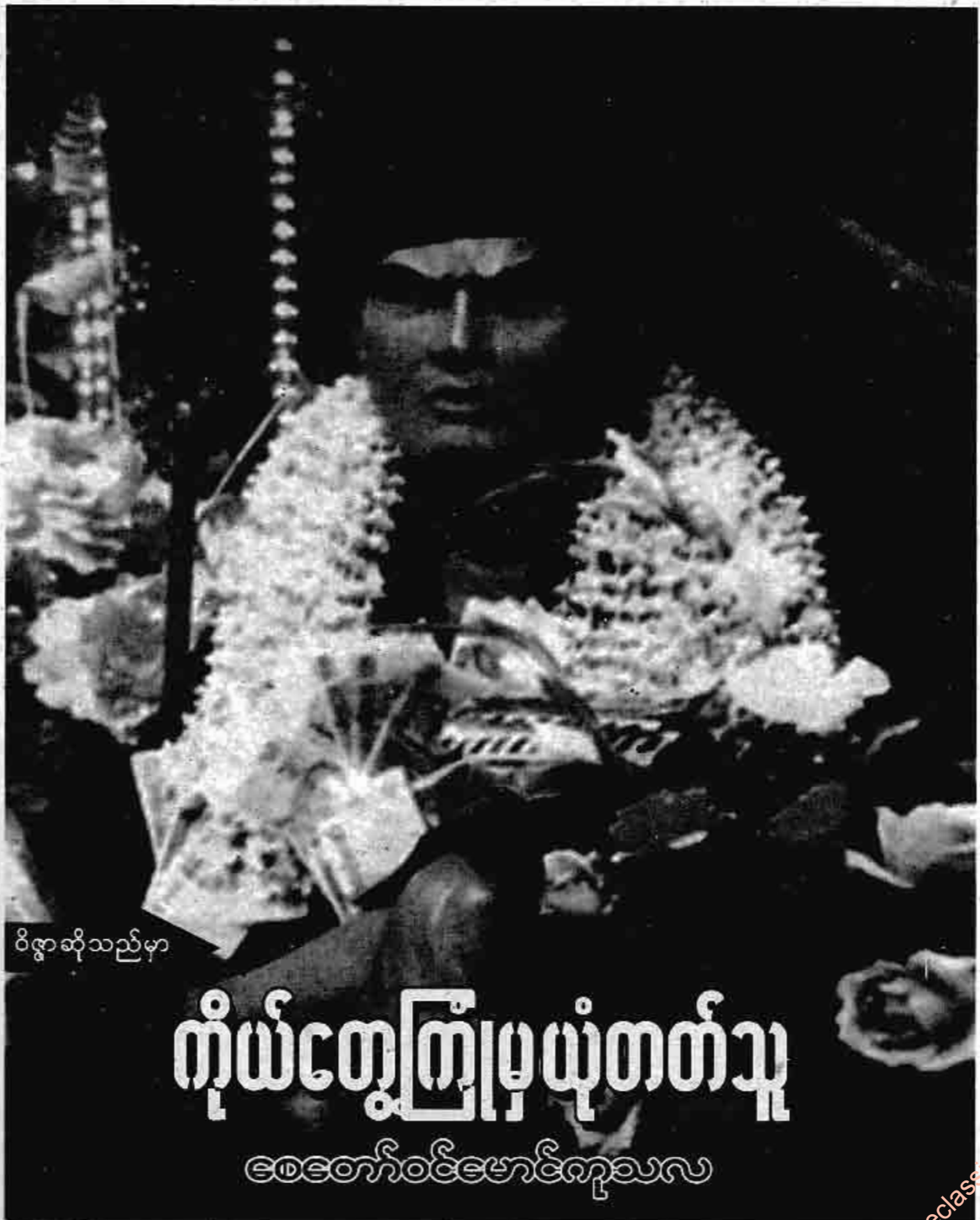

ပေါ်သို့ သယ်လာပြီး ရွာထဲရှိ ဂေါပကများ
ကို သွားရောက်နှိုးခါ အကြောင်းကြား
ကြသည်။ ဖားကန်ဆေးရုံသို့ ကားဖြင့်ပို့
ရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဖားကန်ဆေးရုံသို့
ပို့ရန် သယ်လာစဉ် လမ်းတစ်ဝက်၌ပင်
ဦးပွင်းကြီး ပျံလွန်တော်မူသွားသဖြင့်
ရွာသို့ပြန်လည် သယ်ဆောင်လာရ
သည်။

ဦးပွင်းကြီးသည် ဆတ်ကြီး
အား ဒေါသအလျောက် ရိုက်နှက်မိသည်။
ကြင်နာရမုန်းမသိ ဆတ်ကြီးနာကျင်ခံစား
ရသည်ကို နားမလည်။ တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ
လူလုပ်လျှင်ခံရမည်ဟုများ အောင်းမေ့
သလားမသိပေ။ ဆတ်ကြီးကလည်း
နာကျင်ခံစားရသောကြောင့် ဒေါသဖြစ်
ကာ နာကြည်းလာပြီး အသေလုပ်ဖြစ်
သည်။ လူဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ်
ဒေါသဖြစ်ကာ အမှားဖြစ်မည်သာ။
(ဆတ်ကြီးကိုလည်း ရှေ့တန်းတပ်စခန်းမှ
လာရောက် သိမ်းဆည်းသွားပါသည်)

မောင်ဇင်သူ
(ကျောက်စိမ်းပွင်း)

ဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ

ကိုယ်တွေ့ကြုံမှယုံတတ်သူ

စေတော်ဝင်မောင်ကုသလ

ဘိုးမင်းခေါင် ပုပ္ဖိတောင်တွင်
ပွင့်ထွန်းနေချိန်ဖြစ်သည်။

အရာရီ အရာခံ သူငွေ
သူကြွယ် လုပ်ပို့ပြီး ကြီးငယ်တို့ ဝိုင်းဝိုင်း
လည် လာရောက် လှူဒါန်းပူဇော်နေကြ
ပါသည်။

ဘိုးမင်းခေါင် တို့ကဲ့သို့
သာသနာပြုတန်ခိုးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို
(အထက် မဟိန္ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ) ဟု
ခေါ်ကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။

အစိုးရစံထောက်များ ဘိုးမင်း
ခေါင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထပ်ထပ်ကျန်
ရှိနေကြသကဲ့သို့...

အမျိုးသမီးငယ်များကို ရှုပ်
ယှက်ခတ် ပွေပွေလီလီ ဖျက်ဆီးနေသည်
ဟု ယူဆပြီး ဘိုးမင်းခေါင်အား သတ်
ဖြတ်ရန် စောင့်စားနေသည့် တောခို
ကွန်မြူနစ်တွေကလည်း ရှိနေကြ
သေး၏။

အဲဒီပရိသတ်၏ နောက်မှားမှာ
တော့ အလံဖြူကွန်မြူနစ် ခရိုင်အဆင့်
ဦးသန်းနှင့် ဩဇာအဆင့် ဦးမိုင်းတို့ကို

တွေ့ရမည် ဖြစ်ပါသည်။
သူတို့ကိုလည်း ဘိုးမင်းခေါင်

တံတွေးတွေ တွေးထားသော မုန့်လုပ်
ကြီး တစ်လုပ် ချွေးထား၏။
ဦးမိုင်းတစ်ယောက်မှာ သူ့ရှေ့
က မုန့်လုပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရတော့
ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ စားလိုစိတ်တွေ
ပေါ်ပေါက်နေပါသည်။ ဦးသန်းမှာ ခေတ်
ပညာတတ်မြဲနေ၍...

“မောင်မိုင်း ... ဂျမ်း (ဝိုး)

မှားတွေ ကူးလိမ့်မယ်။ မစားပါနဲ့ကွာ”
ဟု အတန်တန် တားမြစ်သော်လည်း

“ဦးသန်းရယ်... စခန်းရောက်

လို့ ကျွန်တော့်ကို ပေါ်လစံမြို့ရုံမှာ
မတင်ဘူးဆိုရင် စားပါရစေ” ထပ်
တလဲလဲ ခွင့်တောင်းနေပါသည်။

“မင်း... ဒီလောက်မှ စားချင်
နေရင်တော့ စားပါကွာ။ ငါကတော့
ဘယ်သူမှ မတိုင်ပါဘူး” ပြောကာမှ
ဦးမိုင်းမှာ ငလံ့ကြီးတစ်ခုလုံး ပြောင်
အောင် မုန့်တွေကို တစ်ထိုင်ထဲ အားရ
ပါးရစားလိုက်ရုံမျှမက လမ်းစားရအောင်

ခါးဝိုက်ဆောင်ထဲ ထည့်ယူသွားပါတော့
သည်။

သူတို့ ဌာနချုပ်သို့ ရောက်
သောအခါ ဦးမိုင်းတစ်ယောက် အကြား
အမြင် တွေ့ရပြီး ဟောပြောနေနိုင်ပြီဟု
ဦးသန်းက ပြန်လည်ပြောခဲ့ပါသည်။

တစ်ညသောအခါမှာလည်း
သူတို့ ၂ ဦး ဘိုးမင်းခေါင်ထံ ရောက်သွား
ကြပြီး ဦးမိုင်းက...

“အဘိုးကြီး ရေခွေးကြမ်း
သောက်ချင်တယ်။ ချမ်းလိုက်တာ ခိုက်
ခိုက်ကိုတုန်လို့” ဟု ညည်ညူလိုက်ရာ
ဘိုးမင်းခေါင်က...

ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကလာပြီး
ရေခွေးရမလဲကွာ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဦးမိုင်းက “ဘာဖြစ်ဖြစ် အဘိုး
ကြီး ရေခွေးမသောက်ရရင် မပြန်ဘူး”
ဟု အတင်းပုဆောနေသဖြင့် ဘိုးမင်းခေါင်
က...

“ဟေ့ကောင်... ဟိုနားက
ကြေးဖလားကြီးနဲ့ ရေခပ်ယူလာပြီး
ငါ့လက်ဝါးပေါ် တင်လိုက်”

ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်လိုက် . တစ်ချိန်မှာတော့ ဦးမှိုင်းကို ဆွဲထားသကဲ့သို့ လေထဲမှာ ရပ်တည်
ရာ ချက်ချင်းပင် ရေဆူပွက်လာသည်ကို ဘိုးမင်းခေါင်က... နေတော့၏ ဦးမှိုင်းလက်နှင့် လှမ်း၍
တွေ့ကြရသည်။ “ဟေ့ကောင်ရေ... ငါထွက် ယူလိုက်တော့မှသာ သူ့တွင် တောင်ရိုး
“ကဲ... ဟိုခေါင့်က ဘူးထဲမှာ တော့မယ်။ မင်းဒီတောင်ရိုး (၃) (၃) ကို ရရှိခဲ့ရကြောင်း ပြောပြသန့။
လက်ဖက်ခြောက်ရှိတယ်။ သောက်ပြီး ချောင်းကို ယူပေတော့” ဟု သိရပါတော့သတည်း။
ပြန်ကြပေတော့ ဟုသာ ပြောပြောဆိုဆို ပြောပြောဆိုဆို သူ့ထံပစ်ပေး စေတော်ဝင် မောင်ကုသလ
လိုက်လျောခဲ့ရ ပြန်ပါတော့သတည်း။ လိုက်ရာ အောက်သို့မကျဘဲ ပန်းဆိုင်း

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

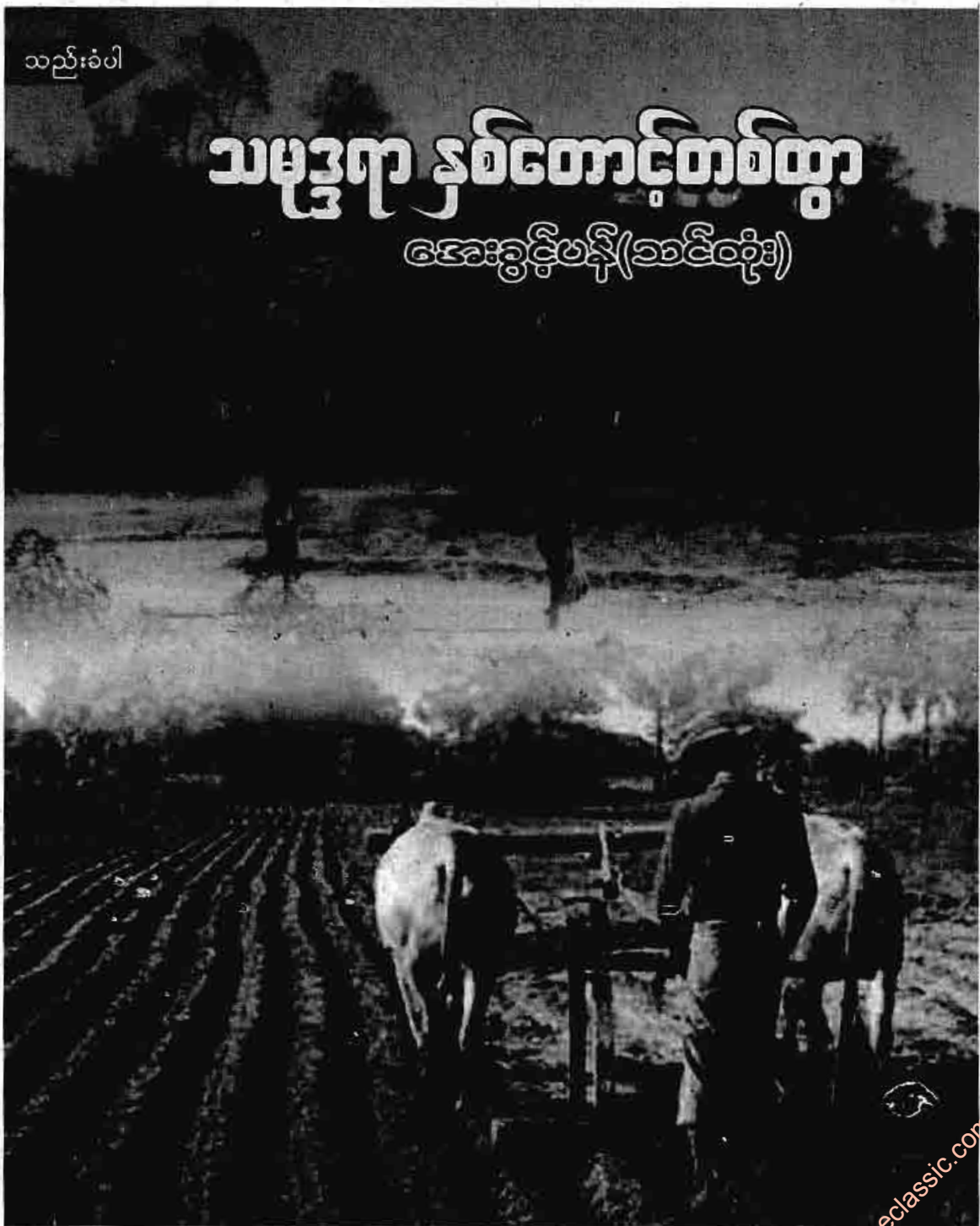
<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

သည်းခံပါ

သမ္ဗုဒ္ဓာ နှစ်တောင့်တစ်ထွာ

အေးခွင့်ပနီ(ခင်စိုး)

အတွဲ (၁၉) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

နိစ္စဓူဝ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရှင် သန်ရသည့် တစ်နေ့တာအစီအစဉ်အား ဖြင့် နံနက်အစောအိပ်ရာမှထကာ မျက် နှာသစ်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ထို၍ဘုရား ရှိခိုးဖြစ်သည်။ ၎င်းနောက် ဝန်းဖြစ်သူက ထုပ်ပေးထားသည့် ထမင်းထုပ်ကိုလွယ် အိပ်တွင် ထည့်လိုက်သည်။ တောင်ပေါ် သို့ သစ်ဝါးခုတ်သွားကြသူတိုင် ထမင်းကို ချိုင့်ဖြင့် မထုပ်ကြပါ။ အလုပ်ကြမ်းမို့ ပိန်တာပေါက်တာ ပျက်စီးတာဖြစ်နိုင် သည်မို့ ငှက်ပျောဖက်နှင့် ပဲထမင်းထုပ် ကြပါသည်။ စားပြီးသည်နှင့် လွှင့်ပစ်ခဲ့ရ ပင် ပြန်သယ်စရာမလိုတော့ပါ။ တောင် တက်တောတို အလုပ်တွင်တင်းတင်းလှုပ် ရှားနိုင်ဖို့ ရေခွေးကြမ်းနှင့် ထမင်းကိုဝမ်းဝ အောင်ဖြည့်တင်လိုက်သည်။ ကိုယ်လိုရာ အလုပ်ခွင်ရောက်အောင် ခြေလျှင် ၃၀၀ နာရီလောက်လမ်းလျှောက်ကာ တောင်ပေါ်သို့ တက်ကြရပါသည်။

“ကိုအောင်သင်းရေ ဒီနေ့မ သွားပဲ နားပါဦးလား၊ မိုးရွာမယ်ထင်တယ်” ဝန်းဖြစ်သူက အထက်ကမိုးသား၊ မိုးရိပ်

တို့ကိုကြည့်ပြီး ပြောကြာသည်။ “မနား ဘူးကွာသွားမယ်၊ မိုးရွာလဲရွာပေါ့ သစ်ဝါး မခုတ်ပဲ တခြားအလုပ်လုပ်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထမင်းထုပ် ထည့်ထားသည့် လွယ်အိပ်၊ ရေဗူး၊ ဝါးမ တို့ကိုယူပြီး အိမ်မှထွက်ခဲ့တော့သည်။ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာဟု လူတစ်ဦး အတွက်တင်စားခိုင်း နိုင်းသောစကားပုံရှိ သည်။ ကျွန်တော်အဖို့ သမုဒ္ဒရာကား နှစ်တောင် တစ်ထွာရှိနေလေပြီ။ မိသားစု စားဝတ်နေရေး လူမှုရေး ကျန်းမာရေး မင်းရေးစိုးရေးနှင့် ကလေးနှစ်ဦးအတွက် ပညာသင်စရိတ်တို့ ခြုံငုံတွေးရင်း မှန် လျှောက်နေမိသည်။

“ဟိုးဟိုး ဖြေးဖြေးသွားပါဗျာ ဒီတောင်တန်းကြီးက ဘယ်ကိုမှရွှေမသွား ပါဘူး၊ စောင့်ပါဦး”

ရွာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်၊ မြောက်ဘက်ရွာကလာသည့် လုပ်ဖော် ကိုင်ဘက်ဖြစ်သူ ကိုမြကျော်ကလှမ်းအော် သည့် အသံကြောင့် ခေတ္တရပ်၍ စောင့် လိုက်သည်။ သူတို့ကလေးယောက်၊ ကို

မြကျော် ကိုစိုးဝင်း ကိုမျိုးလှိုင်နှင့် ကို တင်ဦးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

“ဒီနေ့ အစီအစဉ်ဖြောင့်ပါမ လား၊ အထက်ကတော့ မဲလိပ်နေတာပဲ” ကိုမျိုးလှိုင်က အထက်သို့ လက်ညှိုးထိုး ရင်းပြောသည်။

“ခေါင်းပေါ်မှာ အိုင်မပါဘူးဗျာ ကျွန်တော်ကတော့ အလုပ်ပျက်မခံဘူး သမုဒ္ဒရာ နှစ်တောင်ထွာ အရေးနေပူတာ မိုးရွာတာရွေးလို့ မဖြစ်ဘူး” “ဒါတော့ဗျာ ဘယ်သူမပြောမိမှတဲ့ လူရွာခေတ္တ ခုလွှတ် စကားလေးရောက်လာတုန်း အသိတရား နဲ့ ဆင်ခြင်နေနိုင်မှ တန်ကာကျတာကို ခင်ဗျားက ကိုယ့်အကွ ကိုယ်ရှာထားတာပဲ သည်းခံရော ဒကာသည်းခံရော”

ကိုစိုးဝင်းက ကျွန်တော်၏ မေးစေ့ကို လှမ်း၍ကိုင်ရင်းပြောရာ ကျွန် တော်က သူ့အားခြေဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ကန်လိုက်သည်။

“သည်းခံပါလို့ ဆိုနေမှပဲ”

“ဝါးဟားဟားဟား” လူငါး ယောက်သားရယ်မောရင်း ဆက်လျှောက်

ဖြစ်ကြသည်။ တစ်နာရီမျှလျှောက်သော
တောင်ထက်သို့မတတ်မီ တောင်အောက်
ခြေတွင် တစ်ထောက်နားရာ ရေထွက်
တစ်ခုရှိသော ရုံးပင်အကြီးကြီးအောက်
တွင် ခေတ္တအနားယူ ဖြစ်ကြပါသည်။
တောင်ပေါ်သို့တက်သော် ထိုရေထွက်မှ
ရေကိုရေမှူးတွင်ထည့်၍ ယူကြပြန်ပါ
သည်။

သင်ထို။ ဘုံကွင်း။ တေစို။
မင်းလင်း နတ်မော်၊ လင်းလင်း အစရှိသည့်
ကျေးရွာများမှ နေ့စဉ်တောင်တက်သစ်
ခုတ် ဝါးခုတ်သူအားလုံး ဒီနေရာမှာ
မပျက်မကွက် ဆုံဖြစ်ကြပါသည်။ တောင်
ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြလျှင်တော့ တစ်
ယောက်တစ်နေရာစီ ဖြစ်သွားကြတော့
သည်။

“မိုင်ပြာနဲ့ဝေ တိမ်မဲညိုရိပ်တွေ
ရွာပါစေ စောစောစီးစီးရွာပါစေ”

“မိုးရွာရင်တော့ ငနဲအကြိုက်ပဲ
ဗျို”

ရေတွက်သစ်ပင်ရိပ်တွင် ကြာ
လေလူစုံလေဖြင့် စကားများပြောသံရယ်

သံမောသံတို့က ဆူညံနေပါတော့သည်။
အခါတိုင်းဆို လူစုံလျှင်ရေမှူးကိုယ်စီ ရေ
ထွက်မှ ရေဖြည့်ကာအပေါ်သို့ တန်းတက်
ကြသည်။ ဒီနေ့တော့ မိုးအခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်နေရင်း မည်သူမျှအပေါ်မ
တက်ချင်ကြပဲ ဖြစ်နေသည်။ နာရီဝက်
ခန့်ကြာသော် “ကဲကွာ ဒီနေ့မတက်တော့
ဘူးပြန်တော့မယ်”

နတ်မော်ရွာသားတစ်ဦးက
ပြောရာ။

“သူများပြန်လို့မှ ကိုယ်မပြန်
ငါ့ လူညံဖြစ်ရောမည် လာကွာပြန်
မယ်” ဟု အနောက်ဘက်ဘုံတွင် ရွာ
သားကို ကံမြင့်ကပြောရင်းမှ တည်ပြန်
လေသည်။

မိုးကလည်းစ၍ ရွာလာနေပေ
ပြီး တစ်စတစ်စပြန်သွားသူများပြီး
နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့သော
အခါ နေ့စဉ်အတွဲညီသည့် ကိုမြကျော်က
ကျွန်တော့်အား ကြည့်ပြီး မေးငြိပြပါ
သည်။ ပြန်ဖို့အရိပ်အခြေပြခြင်းပင်။

“မပြန်ဘူးဗျာ။ အပေါ်ကိုတက်
မယ် ကိုယ့်မိသားစုအကြောင်း ကိုယ်ပဲ
သိတယ်”

“ကိုယ်လူကလည်း အခုပဲမိုးက
ရွာနေပြီလေ အပေါ်ကိုတက်တော့ ရော
ဘာလုပ်လို့ရမှာတုန်း လာပါပြန်ကြစို့”

ဟု ဆိုပြီးထ၍ ပြန်လေပြီ။
ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ကျန်ပါတော့
သည်။ ကိုမြကျော်က ခပ်လှုပ်လှမ်း

အရောက်တွင် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြန်မိခေါ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်မလုပ်မီ၊ ကျွန်တော်၏ မြင်ကွင်းမှ ကိုမြကျော် ပျောက်သွားသောအခါမှ အပေါ်တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ဒီနေ့ရေခပ်သွားစရာမလို ပြီ မိုးတွေရွာနေသည်ကို။ ထို့ကြောင့်ရေ ဗူးတွင် ရေမဖြည့်တော့ပဲ တောင်ပေါ်သို့ တန်းတက်ခဲ့တော့သည်။

တစ်ယောက်ထဲသို့ ခြောက်ကပ် ကပ် မဟုတ်ပါပဲ မိုးရေများစိုရွာစွာဖြင့် မျက်ရိုင်းတောကို တို့ဝှေ့တက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ကမိုးရေကရွာ မျက်ရိုင်းတောထဲတိုး ရလို မြက်ပင်မှရေတို့လည်း အဝတ်တွေ စိုရွာလျက်ဖြင့်။ သစ်တော၊ ဝါးတောထဲမှာ မိုးပေါက်များ ကျသံတစ်ဝေါဝေါမည်သံ တို့က ကြီးစိုးနေပါသည်။ ဤတောင်ရိုး ကြီးပေါ်တွင် အရှေ့အနောက် ၁၂ မိုင် ခန့်၊ တောင်မြောက် ၁၀ မိုင်ခန့် အတွင်း၌ လူနေကျေးရွာမရှိပါချေ။ သိမ် ငယ်တတ်သူများဆိုလျှင် အဖော်မပါ လျှင် နောက်သို့သာပြန်ကြမှာ ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်အဖို့ ကိုယ့်အကြောင်း

နှင့်ကိုယ်မို့ မိုးများ တစ်စတစ်စ သည်းထန်စွာ ရွာလာနေသည်ဖြစ် သော်လည်း တစ်ယောက်တည်းမှန်မှန် လှမ်း၍ တက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အိမ်မှာ ဇိမ်ခံအနားယူဖို့စိတ် မရောက်နိုင်ပါ။ ဆတ်ကျတောင်ကြီး၏ အရှောက်ရောက်သော် လမ်းဆုံလမ်း ကြောင်းသုံးခု ရှိပါသည်။ မြောက်ဘက် လမ်းလိုက်လျှင် ကျောက်မဲချောင်သို့ ရောက်မည်။ အရှေ့တည့်တည့်သို့သွား လျှင် ဘော်တွင်းနှင့်အင်ကြင်းတောသို့ ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး တောင်ဘက်သို့သွား လျှင် မန်ကျည်းချောင်ဘက်သို့ ရောက်

မည်။ ခေတ္တရပ်လျက် စဉ်းစားကာ မန် ကျည်းချောင်ဆီသို့ ခြေဦးတည်၍ လျှောက်ခဲ့တော့သည်။ ဤလမ်းကို ရွေးခြင်းအကြောင်းမှာ အကယ်၍ ဦး က လုံးဝမရပ်နားဘဲ ရွာနေသည်ရှိ သော် သစ်ဝါးမခုတ်ဘဲ အခြားအလုပ်ကို လုပ်၍ ရနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် တောင်တက်လမ်းတွင် တစ်ယောက်တည်း နှစ်နာရီခန့်လျှောက် မိသော်လည်း အလုပ်ခွင်သို့မရောက်သေး ချေ။ အမြင့်သို့ရောက်လေလေ တောက နက်လာလေဖြစ်သည်။ ချောင်းအစပ်နား ရောက်သော် ခေတ္တရပ်လျက် ဝန်းကျင်

ကို မျက်စိကစားမိသည်။ ချောင်းငယ်၏ အရှေ့ဘက် တောင်စောင်းတစ်နေရာတွင် ပင်လုံးညွတ်မျှသီးနေသော ဇီးဖြူပင်သုံးပင်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ရှေ့သို့မသွားတော့ဘဲ ဇီးဖြူသီးဆွတ်ပြီးပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိုးတွေ သည်းမည်းစွာ ရွာနေတုန်း သစ်ဝါးခတ်လျှင် လူအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ဖြင့် ရေစီးချောင်းငယ်ကို ဖြတ်ကျပြီး ဇီးဖြူပင်ရှိရာသို့ တက်လာခဲ့တော့သည်။ ဇီးဖြူပင်မှာ နိမ့်နိမ့်လေးမို့ အပေါ်တက်ဆွတ်စရာမလိုပဲ အောက်ကပင်မတ် တက်ရပ်လျက် အကိုင်နိမ့်ပြီး ဆွတ်ယူလိုက်သည်။ မိုးရွာချင်သလောက် ရွာစိတ်ချမ်းသာ ပါတယ်။ အကိုင်နိမ့်၍ ဆွတ်ယူနေရာမှ ဝါးလုံးဖြင့် အကိုင်ကိုခိုက်ချပြီးမှ အကြွေများကို အသားကြိုးယူလျှင်ပို၍ မြန်နိုင်သည်ကြောင့် အနီးဝန်းကျင် မျက်စိကစားလိုက်သည်။ ဝါးခြောက်တစ်လုံးတွေရ၍ ဆွဲယူပြီး ဇီးဖြူပင်အကိုင်အား ခတ်ပြင်းပြင်းရိုက်ချလိုက်သည်။

“ပြော ပြော ဖြတ်ဖြတ်”

“ပဲ ဝရန်းရုန်း ဝန်းဝန်း” ဇီးဖြူကိုင်ကို ဝါးလုံးနှင့် ရိုက်လိုက်သော အသံ အသီးများ ကြွေကျသံတို့နှင့် တစ်ဆက်တည်း ချေတစ်ကောင်၏ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဂစ်ထွက်ပြေးသွားသော အသံများကြောင့် ဝါးလုံးကို ကိုင်ထားလျက် မှင်တက်မိကာ ခေတ္တထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ချေငယ်ထွက်ပြေးသွားသည့် အသံပျောက်သွားမှ သက်ပြင်း

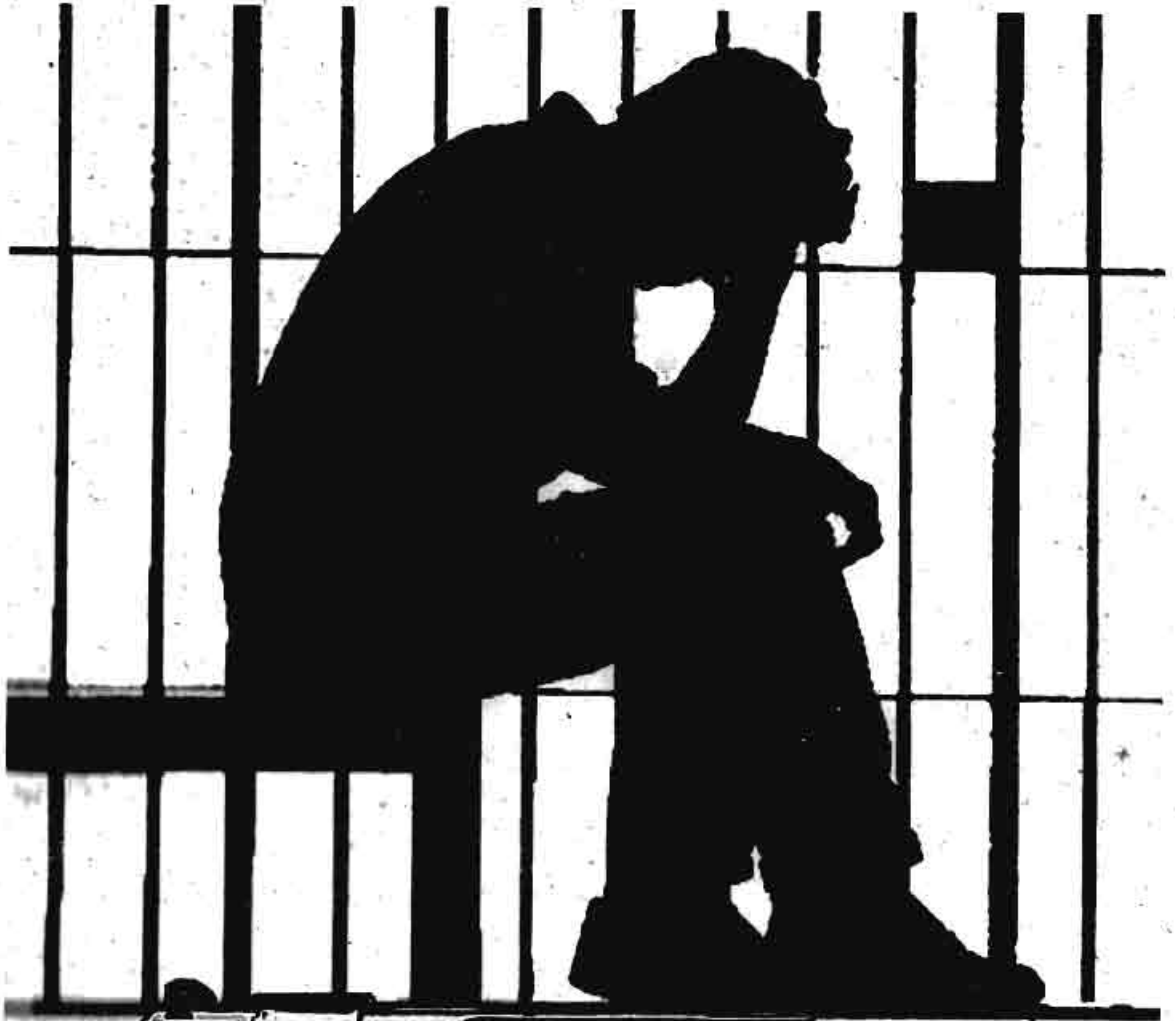
ချစ်တော့သည်။ ကောင်းကင်ကကျလာသည့် မိုးသံတဝေါဝေါရယ်၊ သစ်ပင်ဝါးပင်များ ပေါ်ကျသည့် အသံရယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ထက် ဦးစွာဇီးဖြူပင်ကို ရောက်နှင့်နေသောချေငယ်မှာ ကျွန်တော်ရောက်လာခြင်းကို အစကသိဟန်မတူပါ။ ကျွန်တော်ကဝါးလုံးဖြင့် အကိုင်ကိုရိုက်လိုက်မှာ ငြန်းစားကြီးထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ ထွက်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဆက်လက်လှုပ်ရှားကာ အသီးများကိုနိုင်သလောက် ကောက်ယူပြီးမှ အိတ်တွင် ထည့်ထမ်းလျက် တက်လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ဆင်းကာ အိမ်သို့ပြန်လာပါတော့သည်။

အော်စားဝတ်နေရေး စားဝတ်နေရေး ချေငယ်ဝမ်းမှာ ဘယ်နှစ်ထွာရှိမည် ကျွန်တော်မသိပါ။ ကျွန်တော်အဖို့တော့ သမုဒ္ဒရာနှစ်တောင့်ထွာ နားရက်မရပါကလား။

အေးခွင့်ပန်(သင်ထုံး)

မင်းအောင်
အမျှတ၏ အခြားပုံ

ဂျင်က ဝင်လေထွက်လေကို အာရုံပြုပြီး မှတ်သားနေတယ်။ သည်လို မှမလုပ်ရင် သူ့အသက်ရှုရပ်ပြီး ကိစ္စ လျော့သွားနိုင်တယ်။ အရင်တုန်းက သူ အခုလို တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သမျှသူတွေက သူ့ကိုထောင်ကျအောင် လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ အတွက် သူက ထောင်နန်းစံခဲ့ရပြီးပြီး ဒီနေ့တော့ အရာရာအားလုံးဟာ ကွဲပြား ခြားနားနေတယ်။ မကြာမီပဲ သူ့လူတွေနဲ့ ဂျင်က ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတော့ မှာပါ။ သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ရင်ဆိုင်ဖြေ ရှင်းမယ့်သူကတော့ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို လိမ်လည်လှည့်စားခဲ့ပြီး သူ့ကိုထောင်ကျ အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့သူပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ဆယ်သုံးနှစ်လောက်က သူ့ကို ပြစ်မှုကျူး လွန်သူလို့ စွပ်စွဲခံရအောင် အကွက်ကျ ကျ ဖန်တီးခဲ့တဲ့သူဆိုရင်လည်း မမှာပါ ဘူး။

ဂျင်က အထဲနဲ့အပြင်ကို သေ ချာ ဂရုက်စိုက်စောင့်ကြည့်ရင်း အိမ်အ ပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ မီးလုံးလေးရဲ့ ထိုးကျနေ

တဲ့ မီးအရောင်လေးကို ရှောင်တိမ်းလိုက် တယ်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့သေနတ် ကို ခြံစွာကိုင်ထားတာကနေ ခပ်ပေါ့ပေါ့ လေးဖြစ်သွားအောင် လက်ကလေးကို အသာအယာ ကစားပေးလိုက်တယ်။ နောက်ကို အနည်းငယ်ဆုတ်တယ်။ ပစ် မှတ်ကိုချိန်ထားတဲ့သေနတ်ကို အကြာ ကြီးပြအောင် ကိုင်ထားရတဲ့အတွက် သူ ရဲ့လက်မောင်း ကြွက်သားတွေက တင်း မာနေတယ်။ ဂျင်က အမှောင်ထဲကနေ လှုပ်ရှားမှုကို စတင်ဆောင်ရွက်ဖို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်တယ်။ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာတဲ့ အသံတွေဟာ ဇာဉ်သွားမှန်သလိုလိုက်ရချိန် မှာ လှမ်းတော့မယ့်ခြေလှမ်းကို တို့ခနဲ ရပ်လိုက်ရင်း ဂျင်ကသတိလေးနဲ့စောင့် ကြည့်နေလိုက်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပဲ ခြေလှမ်းသံတွေကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက် တယ်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် တိုးလှတဲ့ အသံတွေနဲ့အတူ သတိမဲ့စွာ လျှောက် လှမ်းလာတဲ့ သူတို့ရဲ့ ခြေသံတွေကို သူ ကကြားနေရတယ်။ တံခါးဖွင့်ပြီး သူတို့ ထွက်လာတော့...

“ကေသီက အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ပြီးအောင်လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါပြောခဲ့တယ်”

“သူ လုပ်မယ်လို့ ပြောတယ် လေ၊ အမေ”

“အဲဒီကလေးမက ဘယ်တော့ မှ စိတ်မချရဘူး။ စောစောပြီးရမယ့်ကိစ္စ ကို အခုထိပြုပြတ်အောင် လုပ်မထားဘူး လေ။ တို့တွေအချိန်ဖြုန်းနေသလို ဖြစ် နေတယ်”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က စကားပြောရင်း လှေကားအတိုင်းဆင်း လာတယ်။ ပြီးတော့ ခြံဝင်းရဲ့ လျှောက် လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားကြတယ်။

“နင် သူ့ကိုတာကြောင့် ခိုင်း တယ်ဆိုတာ ငါနားမလည်နိုင်တာ အမှန်”

“သူက ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေ၊ ကျွန်မတို့က အမြဲတန်း တွဲသွားတဲ့လာနဲ့ အတူတူလက်တွဲအလုပ် လုပ်ခဲ့ဘူးတယ်”

“ပြီးတော့ အမြဲတန်း နောက်

ကျခဲ့ဘူးတယ်။ အဆိုးဝါးဆုံးရမှတ်တွေ
လည်းရခဲ့တယ်။ အဲဒါလည်း ထည့်ပြော
လေ”

အပြန်အလှန်ပြောဆိုနေကြတဲ့
အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က အနီရောင်
ကားတစ်စီးပေါ်ကိုတက်ပြီး မောင်းနှင်
ထွက်ခွာသွားတယ်။ ညမှာဆိုတော့ ခပ်
လှမ်းလှမ်းကို ရောက်သွားသည့်တိုင်ကာ
ရဲအသံကို ကြားနေရခဲ။ ဂျင်ကမာရယ်
မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိ
တယ်။ နောက်ထပ်သားသမီးတွေ ထွန်း
ကားခဲ့တယ်။ မထွန်းကားခဲ့ဘူးဆိုတာကို
တော့ မာရယ်ကတစ်ယောက်တည်း
အိမ်ထဲမှာ ရှိနေမယ်လို့ သူကတွေးမိလိုက်
တယ်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ထဲမှာ
တစ်ယောက်က မာရယ်ရဲဒီန်းမ၊ နောက်
တစ်ယောက်က သူ့သမီးပဲဖြစ်မယ်လို့ပဲ
ဂျင်ကတွေးမိထားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အထဲဝင်လို့ကောင်းမယ့် အချိန်ပါပဲ။
အသက်ကိုအောင်ပြီး ခြေလှမ်းသွက်သွက်
ကလေးနဲ့ အိမ်မကြီးပေါ်သို့ တက်သွား
တယ်။ တံခါးကိုခြေထောက်နဲ့ ပိတ်ကန်

လိုက်ပြီး ဖွင့်လိုက်တယ်။

“အဖေ . . . အဖေ . . .

အဖေ”

တစ်တက်က အခန်းတံခါးထဲမှာ
ရပ်နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့
အော်သံ။ ဂျင်ကလှည့်ကြည့်လိုက်တော့
ကောင်းလေးက လက်ထဲမှာရေခွက်တစ်
ခွက်ကိုင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ သေနတ်
ကိုင်ထားတဲ့ ဂျင်ကို ကောင်လေးကမြင်
တော့ ကြောက်ဖူးတုန်ပြီး လက်ထဲက
ဖန်ခွက်ကအောက်ကို ကျသွားတယ်။
ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖန်ခွက်ကွဲကျသွားသံကို
ကြားတော့ ကောင်လေးရပ်နေတဲ့ အခန်း
ဘေးက မာရယ်ရဲအခန်းကနေ မာရယ်က
“ဘာလဲကွ” လို့ အသံပေးရင်းထွက်လာ

တယ်။ အခန်းအပြင်ရောက်တော့ သူက
ဝေဝေဝီဖြစ်ပြီး ဂျင်ကသေနတ်နဲ့ချိန်ထား
တယ်ဆိုတာ သိလိုက်တော့မှ “စိတ်ပျက်
စရာတွေ လုပ်နေပြီကွာ” လို့ ပြောရင်း
လက်မြှောက်လိုက်တယ်။

ဂျင်က မာရယ်နဲ့ ကောင်လေး
ကို

“လုံးဝ အသံမထွက်နဲ့” လို့
အော်ငေါက်ပြီးမှ မာရယ်ရဲ့ နူးတည့်တည့်
ကို သေနတ်နဲ့ ချိန်ခွယ်လိုက်တယ်။ ဂျင်
က သူ့နောက်မှာဖွင့်ထားတဲ့ တံခါးကိုခြေ
ထောက်နဲ့ နောက်ကန်ပိတ်လိုက်ရင်း

“ကောင်လေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
တော့ ငါမသိဘူး” လို့ မာရယ်ကို လှမ်း
ပြောတယ်။

သူတို့သုံးယောက်လုံး ခေတ္တ
ငြိမ်သွားကြတယ်။ ကောင်လေးကတော့
ကြောက်ရွံ့နေတယ်။

မာရယ်က

“ဂျင် မင်း ဘယ်နေက လွတ်
လာတာလဲ” လို့ မေးတယ်။

မာရယ်ရဲ့အမေးကြောင့် တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက ပြိုကွဲပျက်စီးသွား
တယ်။ ဂျင်က ခပ်ပြင်းပြင်းပဲ အသက်ရှူ

ထုတ်သုပ်လိုက်ပြီး မာရယ်ကို စိတ်လှုပ်
ရှားမှုအပြည့်နဲ့ မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်
နေတယ်။ နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေဆက်
ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာ မသိတဲ့ဂျင်က
စိတ်မထိန်းနိုင်လောက်အောင် ဒေါသ
ထွက်နေတယ်။ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဒေါသ
ကြောင့် လောင်မြိုက်နေတယ်။

“မင်းနဲ့ ကိစ္စရှင်းဖို့ ငါရောက်
လာတာ မာရယ်။ မင်းငါ့တာဝန်ကို ဖျက်စီး
ခဲ့တယ်။ မင်းငါ့ကိုလိမ်ညာခဲ့တယ်။ ပြီး
တော့...မင်းကြောင့် လူတစ်ယောက်
သေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအတွက် ငါမင်းဆီကို
ရောက်လာတာ”

“ဂျင် မင်းတော့ မှာတော့ဇွယ်၊
ငါ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး။ မင်းထင်တာတွေ
မှားနေပြီ”

မာရယ်က ဂျင်ကိုနားလည်
အောင်ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားပေးမဲ့ ဂျင်က
လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်
နေတာဆိုတော့ မာရယ်ကို အော်ငေါက်
လိုက်တယ်။

“ငါ မမှားဘူးကွ။ မင်းငါ့ကို

ခုကွပေးခဲ့တာ ငါ့ဘာလို့မှမရဘူးလဲ။ မင်း
ကြောင့် စတိတ်သေခဲ့ရတယ်။ မင်းဘာ
ငြင်းချင်သေးလဲ။ မင်းကြောင့်...အား
လုံးခုကွရောက်ခဲ့ကြတာ။ မင်းကိုငါသတ်
မယ်”

မာရယ်က တစ်ကိုယ်လုံးတော
ခွေးပြန်နေတယ်။ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်
ရင်းမတ်တက်ရပ်နေရတာ ဆိုတော့ ခြေ
ထောက်ကြွက်သားတွေလည်း တောင့်နေ
ပြီး သူ့နှုတ်တည့်ကို ချိန်စွယ်ထားတဲ့
သေနတ်ကိုပဲ သူက အာရုံစိုက်နေရ
တယ်။

“ဂျင်...ကောင်လေးကိုတော့
မပစ်လိုက်ပါနဲ့ကွာ။ သူ့ကိုတော့ သွားခွင့်
ပြုလိုက်ပါ။ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ကျွဲ
နှစ်ကောင်ခတ်လို့ မြေစာပင်နှစ်ခုတာ
တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးကွာ”

မာရယ်က အသံတုန်တုန်ယင်
ယင်နဲ့ ပြောတယ်။

ဂျင်က တစ်ခုခုပြောမယ် ရည်
ရွယ်လိုက်ပေမဲ့ စကားလုံးက ထွက်မလာ
ဘူး။ သူ့အတွက် စဉ်းစားစရာဖြစ်လာတာ

ဆိုတော့ ဂျင်က အနည်းငယ်စိတ်ရှုပ်ထွေး
သွားတယ်။ သူက စိတ်ကိုစုစည်းပြီးတော့
မှ အခန်းရဲ့အလယ်မှာ နေရာယူလိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ ကောင်လေးနဲ့မာရှယ်ကို
သေချာကရိုက် ဖူးစိုက်ကြည့်ရင်းမာရှယ်
ကို လှမ်းပြောတယ်။

“စတိတ် သေခဲ့သလို မင်း
လည်းသေရမှာ”

“စတိတ် သေခဲ့တာ သူ့အမှား
နဲ့သူ့မှီလေ”

မာရှယ်က ဖြေရင်းချက်ပေး
တယ်။

“စတိတ်သေခဲ့တာ သူ့အမှားနဲ့
သူ့မှီ သေခဲ့တာမှန်ခဲ့ရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်
ဆယ့်သုံးနှစ်က မင်းငါ့ကိုဘာလိုမပြောခဲ့
လဲ။ ဘာကြောင့် အဲဒီတုန်းက မရှင်းပြ
ခဲ့တာလဲ”

“ဂျင်...ငါ အဲဒီတုန်းက”

“မင်းကိုယ်တိုင် လွတ်ငြိမ်းချမ်း
သာဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ။
မင်းဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ဘာလို့ ကြောက်
နေတာလဲ”

“ကောင်းပြီ... အမှန်အတိုင်း
ပြောရရင် ငါထောင်ထဲ မဝင်ချင်ခဲ့ဘူး။
ဒါပေမဲ့ ငါ...”

“ရပြီ မာရှယ်။ ဒီလောက်ဆို
ရင် ငါသဘောပေါက်ပြီ။ ဒီတော့ မင်း
သေရတော့မယ် ဆိုတာကိုသာ သဘော
ပေါက်လိုက်တော့”

“ဂျင်...ဂျင်...။ ငါပြောတာ
ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးကွာ။ ငါ့ဘားကို
တော့ ကျေးဇူးပြုပြီး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ
ခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

“မပူပါနဲ့။ မင်းသေတာကိုတော့
သူမြင်ခွင့်ရမှာပါ”

ကောင်လေးက အခြေအနေကို
ကြည့်ရင်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေမိတယ်။
အခန်းနံရံဘက်ကိုကပ်ပြီး သူ့အဖေနဲ့
ဂျင်တို့ ငြင်းခုံနေကြတာကိုမြင်တော့
စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဘောင်းဘီတစ်ခု
လုံးလည်း ကြောက်သေးပန်းလို့ ရှုံ့နေ
ပြီ။

“ဦးလေး။ ကျွန်တော့်အဖေကို
အသတ်ပါနဲ့”

ကောင်လေးက ဂျင်ကို ငိုပြီး
တောင်းပန်ပြောဆိုနေတာတယ်။
ဒါပေမဲ့... အိမ်အပြင်ဘက်က

ကားတစ်စီး ဝင်လာနေတဲ့အသံကို ကြား
ရတော့ ဂျင်က အိမ်တံခါးဘက်ကို သေ
နတ်နဲ့ ချိန်ရွယ်ထားလိုက်တယ်။ အိမ်အ
ပြင်ဘက် တံစက်မှိတ်အောက်မှာ ခြေသံ
လေးတွေကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရတဲ့ အချိန်
မှာတော့ ဂျင်ကသေနတ်ကို တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မာရှယ်ကိုတစ်ချက်
လှည့်ကြည့်လိုက်။ တံခါးဘက်ကိုတစ်ချက်
လှည့်ကြည့်လိုက်နဲ့ အာရုံတွေရှုပ်ထွေးနေ
တယ်။ အခြေအနေက ရုတ်တရက်ပြောင်း
လဲသွားတာဆိုတော့ သူက ဂရုစိုက်ရတာ
ပေါ့။

တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်လာတဲ့
အမျိုးသမီးက အခြေအနေကိုမြင်တွေ့ရ
တော့ “မာရှယ်...ဘာတွေဖြစ်နေတာ
လဲ” လို့ မေးတုန်းရှိသေး ဂျင်က အမျိုး
သမီးရဲ့ဘေးက တံခါးဘောင်ကို “ခိုင်း”
ခနဲ သေနတ်နဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။
အမျိုးသမီးက “ခိုင်း” ခနဲ ထွက်ပေါ်လာ

တဲ့ ပေါက်ကွဲသံကိုကြားပြီး အလန့်
တကြားအော်တယ်။ အခန်းတံခါးအပြင်
ဘက်မှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ကတော့ လွတ်ကင်းရာအရပ်ကို
ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ပြေးထွက်သွား
တယ်။

“ကယ်ကြပါဦးရှင်...ကယ်
ကြပါဦး”

အမျိုးသမီးရဲ့ အော်ဟစ်မှုကူညီ
တောင်းဆိုသံက သေနတ်ဖောက်သံထွက်
ပြီးနောက် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ နောက်ဆက်
တွဲ စိတ်ခြောက်ခြားစရာအသံ တစ်ခုပါ
ပဲ။

ရှင်က အခန်းထဲက အမျိုး
သမီးကို သေနတ်ခွဲချိန်ရွယ်ထားပြီး

“သွားစမ်း။ ဟိုအနားကို သွား
စမ်း” လို့ အမိန့်ပေးပြီးခိုင်းတယ်။

ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေတဲ့
အမျိုးသမီးက သူမယောက်ျားနဲ့ သားရဲ့
ကြားမှာ လက်မြှောက်လျက်သွားတယ်။

“မာရှယ် ဘာတွေဖြစ်နေတာ
လဲ။ ကျွန်မ ဘာမှမသိရပါလား” လို့

အမျိုးသမီးက ငိုရင်းမတ်တက်မေး
တယ်။

“ဆူဆန် သူက ရှင်လေ။ သူ
နဲ့ငါက အလုပ်အတူတူလုပ်ခဲ့ကြတာ”

“ဟုတ်တယ်။ သူနဲ့ငါက
အလုပ်အတူတူ တွဲလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ နှင့်ယောက်ျားက လူတစ်ယောက်
ကို သတ်ခဲ့တယ်”

“ရှင်...ငါ မင်းကို ပြောခဲ့
တယ်။ စတိတ်က”

“တော်စမ်း။ စတိတ်သေတော့
ငါထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရတာကွ။ စတိတ်ကို
ငါ မသတ်ဘဲ ငါ သတ်တယ်ဆိုပြီး ဇွပ်
စွဲခံရအောင် မင်းလုပ်ခဲ့တာ။ မင်းက ဤ
ကို ထောင်ချောက်ဆင်တုန်းက ဆင်ခဲ့ပြီး
အခုမှ ဘာလို့ကိုယ်လွတ်ရုန်းချင်နေရတာ
လဲ။ အခု မင်းမိန်းမနဲ့သား သေတာကို
တစ်ဝကြီး မင်းကြည့်ရတော့မှာ”

ရှင်က စကားဆုံးတော့ အား
လုံးကို အမိန့်ပေးတယ်။

“အားလုံးဒူးထောက်ကြစမ်း။
လက်တွေကို မြှောက်ထားကြ”

ဆူဆန်က အသံတုန်ယင်စွာနဲ့
ရှင်ကို မေးတယ်။

“ရှင်က ကျွန်မတို့အားလုံးကို
သတ်တော့မှာလား...ရှင်”

လို့မေးတော့ ရှင်က မျက်လုံး
ပြူးဆဲခက်နဲ့ ဇေဇေဝါဖြစ်သွားတယ်
အဖြစ်အပျက်တွေက စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်
ဘူးဆိုတာကို ရှင်က ချက်ချင်းသဘော
ပေါက်လိုက်တယ်။

“ငါ... ငါ”

ဆိုပြီး ရှင်က အထစ်ထစ်အ
ငေါငေါနဲ့ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းလဲ မသိ
တော့ဘူး။ အစတုန်းက ရှင်က အခန်းထဲ
ကို ဖောက်ခွဲဝင်မယ်။ မာရှယ်ကိုပစ်သတ်
ပြီးရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပြုဘဲ
ထွက်ပြေးမယ်လို့ စဉ်းစားထားတာ။ အခု
တော့ အဲသည်လိုဖြစ်မလာဘဲ အခြေ
အံ့နေက ပြောင်းလဲသွားတယ်။ အခု
တော့ သူ့မှာ မာရှယ်အပြင် ဓားစာခံသုံး
ယောက်ပါရှိနေပြီ။ သူက ကောင်လေးနဲ့
သူမိန်းမအပေါ်မှာ ဘာအာယာတမမှ မရှိ
ဘူး။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း လူတစ်

သမားတစ်ယောက်မဟုတ်သလို တစ်ခါ
မှလည်း လူမသတ်ဘူးတဲ့သူ။ သူက
ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အဖြေ
ကို ရှာမရဖြစ်နေတယ်။

သူတို့အားလုံးက ဒူးထောက်
ထိုင်နေတဲ့ အချိန်ကတည်းက သူကချင့်
ချိန်စဉ်းစားနေတာ နာရီဝက်တောင်
ကြားသွားတယ်။ အပြင်ဘက်မှာ အနီ
ရောင်မီးအစက် အပြောက်လေးတွေကို
မြင်ရတော့ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ ရဲကား
တွေရောက်ရှိနေမှန်း ဂျင်က သဘော
ပေါက်လိုက်တယ်။

အိမ်အပြင်က ရဲကားတွေစီက
အသံထွက်လာတယ်။

“ဟေ့ . . .တို့တွေ မင်းကို
ဝိုင်းထားပြီးပြီ။ မင်းထွက်ခဲ့ပါ။ တို့တွေ
ဆွေးနွေးကြရအောင်”

“ဂျင် နင် ငါတို့ကိုသတ်မှာ
လား” လို့ အခြေအနေကို သိချင်စိတ်နဲ့
ဆူဆန်က မေးတော့မှ ဂျင်က မာရှယ်
ရဲ့ နဖူးကို သေနတ်နဲ့ထောက်လိုက်တယ်။
ပြီးတော့ ဆူဆန်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး “မင်း

သွားတော့” လို့ ခပ်မာမာပဲ ပြောလိုက်
တယ်။

“မာရှယ်ကိုရော” လို့ ဆူဆန်
က အသံနားခံမေးတော့ မာရှယ်က
သွမိန်းမကိုကြည့်ပြီး “ဆူဆန်...မင်း
သွားတော့။ ဒီက ထွက်သွားတော့” လို့
ပြောတယ်။

ဆူဆန်က ဒူးထောက်ရင်း
ရှင်ကို စူးစိုက်ကြည့်တယ်။

မာရှယ်က သံည်းမခံနိုင်ပဲ ဆူ
ဆန်ကို ထပ်အော်ပြန်တယ်။

“ဆူဆန် မင်းငါပြောတာနား
ထောင်၊ မင်း ဒီက ထွက်သွားတော့”

ဆူဆန်က မတ်တပ်ထပြီး တံ
ခါးဘက်ကို ပြေးသွားတယ်။ ဆူဆန်ထွက်

သွားပြီးမှ ရှင်က ကောင်လေးဘက်ကို
လှည့်ပြီး “ကောင်လေး၊ မင်းလည်းသွား
တော့” လို့ ပြောတယ်။ ကောင်လေးက
လည်း မတ်တပ်ထပြီး ပြေးထွက်လာ
တယ်။

ကောင်လေးထွက်သွားပြီးမှ
ရှင်က မာရှယ်ကို မတ်တပ်ထခိုင်းပြီး

နဖူးတည့်တည့်ကို သေချာချိန်ပြီး ပစ်
တော့မယ်လုပ်တော့ မာရှယ်က “ရှင်၊
ခဏနေပါဦး” လို့ တောင်းပန်တယ်။

ဒါပေမဲ့...ရှင်က သေနတ်နဲ့
လေးချက်ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ မာရှယ်

ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို လဲကျသွားတယ်။ သူ
တစ်လုံးလည်း သွေးကွက်တွေနဲ့ *

ရှင်က အခုတော့ ဆုံးဖြတ်

ချက်တစ်ခု ချလိုပြီးသွားပြီး နောက်ထပ်
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုအနေနဲ့ သူ့ရဲတွေကို
ဝေဝဝေဖြစ်သွားနိုင်မယ့် လှုပ်ရှားမှုတစ်
ခုကို လုပ်ဖို့ပဲ။ ရှင်က ရှေ့ပေါက်တံခါး
ဘက်ကို ပြေးသွားပြီး လမ်းဘက်ကို
သေနတ်နဲ့ တစ်ချက်ပစ်ဖောက်ပြီး လိုက်
တယ်။

ပြီးတော့ ဆင်ဝင်အောက်ကို
ဝင်ပုန်းတယ်။ အပြင်က သေနတ်ပစ်
ဖောက်သံတွေကို တရစပ်သူကြားနေရ
တယ်။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ဝင်ပုန်းနေတဲ့
အချိန်မှာ သူက ရုတ်တရက် ခြေဖဝါး
ကနေ စူးခနဲနာကျဉ်သလို ခံစားလိုက်ရ
တယ်။ ပြီးတော့ သူဝမ်းစိုက်ကာလဲ စူးခနဲ
နာကျဉ်လာပြန်တယ်။ နာကျဉ်မှုဝေဒနာ
ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာပြီး
လဲကျတော့မလို ဖြစ်တာနဲ့ ကိုယ်ဟန်
ချက်ထိန်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ဝင်အောက်
မှာပဲ မှောက်လျက်အနေအထားနဲ့ လဲ
ကျသွားတယ်။ သူထနိုင်ရင် အဆင်ပြေ
မယ်လို့ ထင်နေပေမယ့် သူကမထနိုင်ဘူး။
ဒီတော့ငိုပြီး အကူအညီတောင်းတယ်။

ကူညီပေးမယ့် လူလည်းမရှိတော့ သူက
ညည်းညူနေရုံကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်
ဘူး။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ အဆိပ်သင့်
အကောင်တစ်ကောင် ကိုယ်လိုက်တယ်
ဆိုတာကိုတော့ သူသိလိုက်တယ်။ ဒါပေ
မဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူက ကျည်ဆံတစ်
ထောင့်နဲ့ အဲဒီဆင်ဝင်အောက်မှာပဲ ဝိ
ညာဉ်ကိုချုပ်လိုက်ရတယ်။

အခင်းဖြစ်နေရာကို ရောက်
လာတဲ့ စုံစမ်းရေးအရာရှိနှစ်ယောက်က
ဂျင်ရဲ ရုပ်ကလာပ်ကို စစ်ဆေးကြတဲ့အခါ
ပထမ စစ်ဆေးရေးမှူးက

“သူဘာကြောင့် အဲသည်လို
လုပ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်စဉ်းစားလို့မ
ရဘူးဗျ” လို့ ဒုတိယ စစ်ဆေးရေးမှူးကို
မေးတယ်။

ဒုတိယ စစ်ဆေးရေးမှူးက
ပြောတယ်။

“လူတစ်ယောက်သတ်ဖူးတဲ့
သူက နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်သတ်
ဖို့ဆိုတာ ဝန်မလေးဘူးကွ။ လူတစ်
ယောက်သတ်မိပြီဆိုတာနဲ့ သူဟာ အမြဲ

တန်း လူသတ်သမား စာရင်းဝင်သွားတာ
ပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်က လူတစ်
ယောက်သတ်ဖူးတဲ့သူက အခုလည်း လူ
တစ်ယောက်ကိုသတ်ဖို့ ဝန်လေးမှာ မ
ဟုတ်ဘူး။ သူဘာကြောင့် သတ်သွား
တယ်ဆိုတာကို မင်းလည်းဘယ်တော့မှ
တွေးမိမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဟုတ်တယ်နော်။ ခင်ဗျားပြော
တာမှန်တယ်။ လူသတ်သမားတွေက
ကျွန်ုပ်ကြောင်းဆက်စပ် တွေးခေါ်နိုင်မှုတွေ
မရှိကြဘူး။ အသိတရားကင်းမဲ့ကြတာများ
တယ်။ သူတို့ဘာကြောင့် သတ်ရတာလဲ
ဆိုတဲ့ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက် မရှိ
သလောက်ပါပဲ။ ပြောရရင်တော့ မိုက်ရှူး
ရဲဆန်ကြတဲ့ သဘောပါပဲ။ လူတစ်
ယောက်ရဲ့ အတွင်းအဓွမ္မတ္တ မကောင်း
တော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်တော့မှလည်း အဲ

ဒီလူက အကောင်းလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။
သူကိုယ်တိုင်လည်း ကောင်းအောင်နေမှာ
မဟုတ်သလို သူများအပေါ်မှာလည်း
ဘယ်တော့မှကောင်းကျိုးပေးမှာ မဟုတ်
ဘူး။ လူတစ်ယောက်က အတွင်းအဓွမ္မတ္တ
ကောင်းဖို့ သိပ်လိုတယ်နော်” လို့ ပထမ
စစ်ဆေးရေးမှူးက ပြောတယ်။

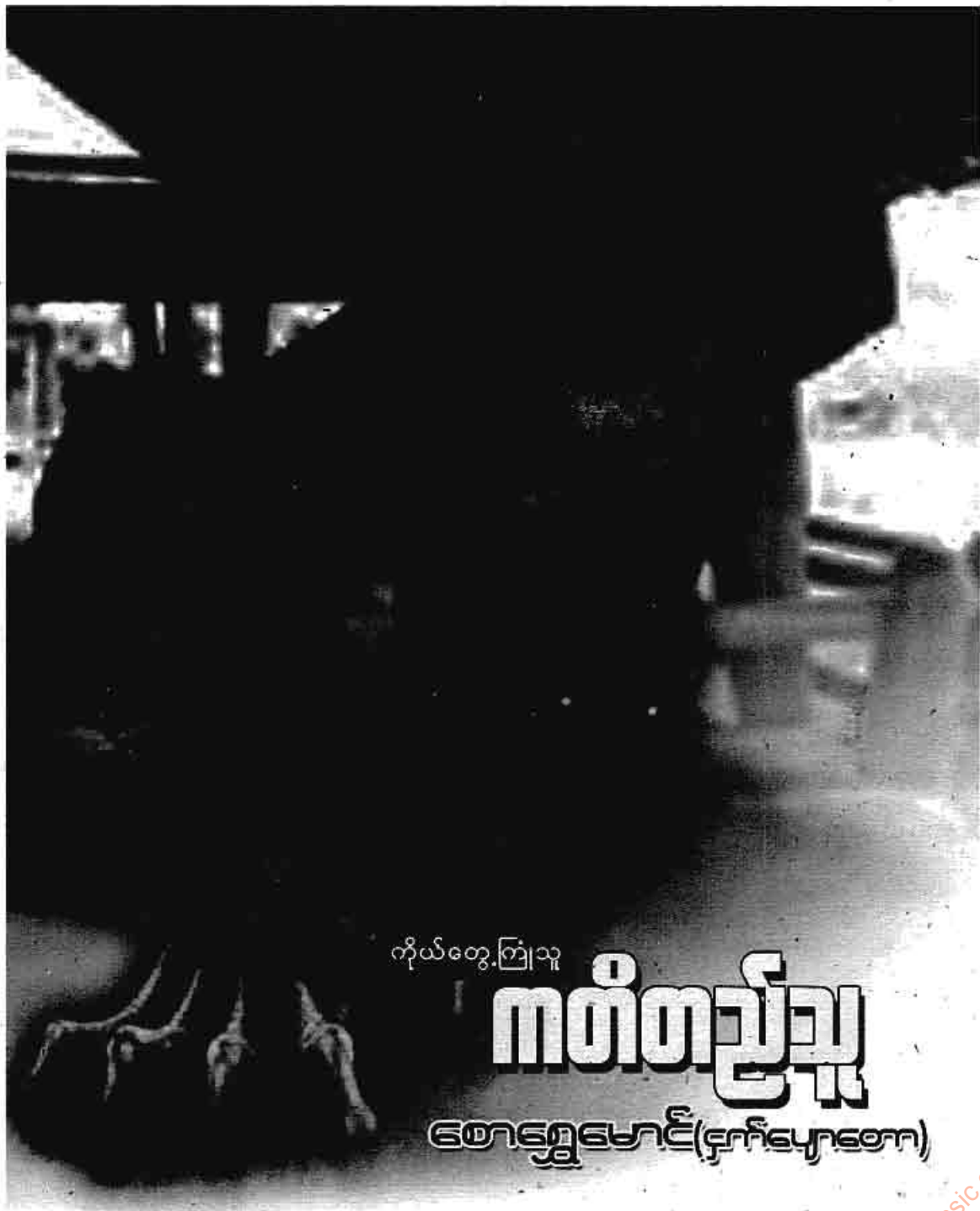
သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အ
ခုထိ ဂျင်ကိုဘယ်သူသတ်သွားတယ်ဆို
တာကိုတော့ အဖြေမရသေးပါဘူး။ အ
ဖြစ်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို
ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေစေပါတော့တယ်။

xxxxx

Kenneth L. Gibbons ၏ Standoff
ဝတ္ထုတိုကို ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်
ဆိုပါသည်။

မင်းအသေ

ကိုယ်တွေ့ကြုံသူ

ကတိတည်သူ

စောရွှေမောင် (မှန်ပျော့တော)

အတွဲ (၁၉) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ကျွန်တော်သည် အသက် ၆၀ အရွယ်အထိ တစ္ဆေသရဲရှိသည်ကို မယုံကြည်ပါ။ နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးအပေါင်း အသင်းများက သူတို့တွေ့ကြုံရသည် တစ္ဆေသရဲများအကြောင်း ပြောပြလျှင် အားနားပါးနာ နားထောင်လိုက်ပြီး သူတို့ ကွယ်ရာတွင် ပြုံးမိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တကယ်လက်တွေ့ တစ္ဆေသရဲ ကို မြင်ရသောအခါ မယုံ၍မရတော့ပါ။ ကျွန်တော်တွင်မက ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရှိနေသော သား (၂)ယောက် အလုပ် သမား (၂)ယောက်ပေါင်း (၅) ယောက် လက်တွေ့ဖြစ်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

မြင်ရသည့်အချိန်ကလည်း ခဏလေး မဟုတ်ပါ ၅ မိနစ်ခန့် ကြာ ပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မကြောက် သည့်ပြင် သရဲနှင့် စကားသွားပြောလိုက် ပါသေးသည်။ အကြောင်းမှာ သရဲမှာ အခြားသူမဟုတ် အသက်ရှင်စဉ်က ကျွန်တော်တို့နှင့် အင်မတန် ခင်မင် ရင်းနှီးပြီး ကျွန်တော်ကို လေးစားသော

သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကို စကားပြန်မပြောသော်လည်း ကျွန်တော် စကားကို နားထောင်နေသည်ပုံ ရှိပါ သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်က စ၍ တစ္ဆေသရဲရှိသည်ကို လက်ခံလိုက် ပြီ။ စသည့် တစ္ဆေသရဲ မရှိတော့သူများကို ကျွန်တော်က တကယ့်ကို ကိုယ်တွေ့ ဒီအကြောင်းကို ပြောပြရသည်မှာ အမော။

ဒီအကြောင်းကို ပြောရမည် ဆိုလျှင် အစကပြောမှ လိပ်ပတ်လည်မည် ထင်ပါသည်။ တိတိကျကျ ပြောပြပါမည်။ လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်ကြာသည့် ခုနှစ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အသက် ၆၀ ပြည့်သော နှစ်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖျာပုံမြို့နယ် မ..... ကျေးရွာအုပ်စု၊ ငှက်ပျောတော ကျေးရွာလေးတွင် နေထိုင်ပါသည်။ ငှက်ပျောတောကျေးရွာသည် ဖျာပုံ ဘိုကလေး မြစ်ဖြစ်သော ဂုံညင်းတန်း မြစ်ကမ်းနံဘေးတွင် တည်ရှိပါသည်။ ရေလမ်းခရီးကိုသာ အားကိုး၍ သွားရ

သည် ကားလမ်းမရှိ ငှက်ပျောတောမှ ဖျာပုံဆီ မော်တော်နှင့် သွားမည်ဆိုလျှင် ၂နာရီမှ ၃ နာရီခန့်သွားရပါမည်။ ၎င်း ရွာမှ ဘိုကလေးသို့ သွားမည်ဆိုလျှင် ၁ နာရီသာသာ သွားရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုရွာလေး တွင် လယ်လုပ်ပြီး တစ်ဖက်ကလည်း သစ်ခွဲစက်ကလေး တည်ထောင်ထား ပါသည်။ သစ်စက်သည် အနည်းဆုံး အလုပ်သမား ၃ယောက် လုပ်ရပါသည်။ အလုပ်မနိုင်သည့်အခါ ငှယောက် လုပ် ရပါသည်။ ငှယောက်ဆိုသည်မှာ (၁) ဝိုင်းဆရာ တစ်ယောက် (၂) ရှေ့ဆွဲ တစ်ယောက် (၃) ရိလာကြိတ်သူ တစ်ယောက် (၄) သစ်တုံးတင်သူ တစ်ယောက်၊ သစ်တုံးများကို နေရာထစ် ကျဆွဲတင်ပေးထားရပြီး ဝိုင်းခုံပေါ်သို့ ရောက်နေသော သစ်တုံးကြီးပါက မနိုင် မနင်း ဖြစ်နေသော ဝိုင်းဆရာနှင့် ရှေ့ဆွဲ ကို ဝိုင်းဝန်းကူညီရပါသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ သစ်သာတိုက်သည့် သစ်ပိုင်ရှင် များကပါ ဝိုင်းကူရသည်။

သစ်တုံးနည်းသည် အခါ
အလုပ်သမား ၂ယောက် ၃ယောက်နှင့်
နိုင်သော်လည်း သစ်တုံးများလာသည့်
အခါ မနိုင်တော့ပါ။ နောက်ထပ်
အလုပ်သမား တစ်ယောက်ထပ်ရှာရသည့်
ဒီလိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော်သည်
ကျွန်တော်တို့ ခြံနှင့် ခြံခြင်းကပ်နေထိုင်
သော ကိုရွှေနိုင်ကို သွားခေါ်ခိုင်းတတ်ပါ
သည်ကို ရွှေနိုင်သည် သစ်တိုက်ရာတွင်
ရှေ့ဆွဲအဖြစ် ကျွမ်းကျင်ပြီး ဝိုင်းဆရာ
အဖြစ်လည်း နည်းနည်းပါးပါး လုပ်တတ်
ပါသည်။ ကျွန်တော့်သားများနှင့်လည်း
အင်မတန် ခင်ပါသည်။ လုပ်အားခနှင့်
ပတ်သက်၍လည်း တိတိကျကျ မဟုတ်
ပါ။ သူနှင့် ညှိနှိုင်း၍ရပါသည်။ ဆွေမျိုး
လည်းမကင်း။ အိမ်နီးချင်းများလည်း
ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုရွှေနိုင်၏ အသက်အရွယ်နှင့်
ပုံစံကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကိုရွှေနိုင်
သည် အသက် ၂၅နှစ်ရှိပြီး အရပ်
၅'-၈" ခန့် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း
မှာ နတ်ပေါ်ပေါ် မျက်ခုံး မျက်လုံး

ကောင်းကောင်း ကြည့်ဖော် ရှုဖော်သူ
တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ အမြဲတမ်း ပြုံးပြုံး
ရယ်ရယ် နေတတ်ပြီး လူတစ်ဖက်သား
ကို အကူအညီပေး တတ်သူတစ်ဦး
ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးရွာတွင် သာရေး၊
နာရေးရှိလျှင် ကျရာအခန်းကဏ္ဍာက
ကူညီဆောင် ရွက်ပေးတတ်သူ တစ်ဦး
ဖြစ်ပါသည်။ ကိုရွှေနိုင်တွင် အပေါင်း
အသင်းကလည်း စုံသည် သူ့အိမ်တွင်
လူပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိ၊ ကျွန်တော်နှင့်
ခြံချင်းကပ်နေသည့်အတွက် သူ့အိမ်မှ
စကားပြောအသံများ ရယ်သံများ
နေတိုင်းလိုလို ကြားရသည်။ သူတွင်
အမေအိုကြီးတစ်ဦးနှင့် ညီငယ်၊ ညီမ
ငယ်နှစ်ယောက် ရှိပါသည်။ သူက
အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်သည့်အတွက်
သူသဘောအတိုင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျန်
သည့်အိမ်သားတွေက သူဘာလုပ်လုပ်၊
မပြောရုံ အသောက်အစားလေးကလည်း
ဖက်သည့်အတွက် ဒီမျှအပေါင်းအသင်း
များနေခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ အားနည်းချက်ကား။

အရက်ကြိုက်ပြီး ကွမ်းကိုလည်းမပြတ်၊
စားတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ အရက်
နှင့် ကွမ်းကတော့ အပြတ်မခံပါ။
အရက်ဆိုသည်မှာ အဖိုးတန်၊ အရက်
မဟုတ်၊ ယခုခေတ်ပေါ်သော အရက်အဆီ
ထုပ်ကလေးများ ဝယ်ပြီး ရေနံစပ်၍
သောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချို့ထဲ
မှူးမူးလဲအောင်မသောက်၊ တစ်ခါသောက်
လျှင် လက်ဖက်ရည်ပုံစံလေးနှင့် တစ်
ခွက်၊ နှစ်ခွက်မျှသာ သောက်ပါသည်။
တစ်ခါတလေ ရေနံနှင့် အရက်ဆီကို
ပုလင်းထဲ ဖျော်ထည့်ထားပြီး ခွက်မလို
ပုလင်းနှင့် မော့သောက်တတ်ပါသည်။
ဒါကလည်း တစ်ခု၊ နှစ်ခုမျှသာ သောက်
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမူးပြေလျှင် တစ်ခါ
မော့ပြန်သည့် သံလုံနှင့် မိုးလင်းမှ
မိုးချုပ် သည့်တိုင်အောင်၊ သောက်တတ်
ပါသည်။ အိပ်သည့်အချိန်လေးပဲ နားပါ
သည်။

တစ်ခါမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်
မပူ။ စကားပြောကောင်း။ ရယ်စရာ
မော့စရာပြောပြီး အပေါင်းအသင်းများနှင့်

တဝါးဝါး တဟားဟား နေတတ်သူဖြစ်
ပါသည်။ သူများတိုက်လျှင်လည်း
သောက်သည်။ သူများမတိုက်လျှင်
သူကတိုက်သည်။ အရက်နှင့် ပတ်သက်
၍ ဘယ်တော့မှ မသမ္မု၊ ကွမ်းကလည်း
ကြိုက်မှကြိုက် တစ်နေ့လျှင် ကွမ်းတစ်
ဆယ်သား အနည်းဆုံး ကွမ်းသီးကိုတော့
ရွာထဲမှာတွေ့ရာ အပင်မှ တက်ခူးလေ့
ရှိသည်။ လူရင်းတွေဆိုတော့ တော်ရုံ၊
တန်ရုံ၊ သူ့ကိုဘယ်သူမှ မပြောကြ၊
သူကလည်း ကောင်းသည့်အပိုင်းရှိတာ
ကို။

သူ့ကို သစ်စက်ထဲ ဝိုင်းကူလုပ်
ဖို့ သွားခေါ်လျှင်ပင် ပေါ့ပါးသည်။
အလွယ်တကူ လိုက်လာလေ့ရှိသည်။
လိုက်မှာပေါ့ သစ်လာခွဲသူတွေက
အရက်ဆီတွေ၊ ဝယ်လာလေ့ရှိသည်။
ဒီကျတော့ သစ်စက်လုပ်သားတွေနှင့်
ဝိုင်းဖွဲ့သောက်ကြသည်။ ဒီအကြောင်းကို
သိနေသော ကိုရွှေနိုင် သစ်ဝိုင်းတိုက်ဖို့
ခေါ်လျှင် နှစ်ခါမခေါ်ရပေပါ။ ပါလာ
လေ့ရှိသည်။ သို့သော် သူ့ကို ပင်တိုင်

အလုပ်သမားအဖြစ်၊ ငှား၍မရ သူသည်
လယ်မလုပ် ခြံမလုပ်သော်လည်း သူ
တွင် ဝင်ငွေကောင်းသော အလုပ်ရှိသည်။
ငါ့ရဦးထောင်၊ ကြွက်ထောင်ရာတွင်
ရွှေနိုင်သည့်စပါးပင် ရယ်သစ်ဖြစ်သည်။
သူ့ကို ဘယ်သူမှမသိ သူများ ထောင်လို့
ငါးရှဉ့် ဂြိဿာရလျှင် သူက ၄-၅
ဂြိဿာရအောင် ထောင်နိုင်သည်။ ကြွက်
ထောင်လျှင်လည်း ထိုနည်းတူဖြစ်သည်။
သူတွင် အမေအိုကြီးတစ်ယောက်၊
ညီငယ်၊ ညီမငယ် ၂ယောက်ရှိသည်။
ဒီတာဝန်ကိုလည်း သူယူရသည်။ ဒါ
အပြင် သူတွင် တခြားအသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းလုပ်ငန်းလည်း ရှိသည်။ အဲဒါက
အုန်းသီးဝယ်၍ ကိုယ်တိုင်တက်ပြီး ခိုင်
သွားဖို့သော လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ကိုရွှေနိုင်
ကိုယ်တိုင်တက်သဖြင့် အုန်းတက်သမား
မဝှားရပါ။

ဒီလုပ်ငန်းတွေ ရှိသည့်အတွက်
ကိုရွှေနိုင်အတွက် တစ်နေ့မှ -အရက်
မပြတ်၊ ကွမ်းမပြတ်ပါ။ ဟင်းကောင်း
ကောင်းလည်း ကြိုက်သည်။ ဟင်းမပါဘဲ

ဘယ်တော့မှ ထမင်းမစား အသားဟင်း
ပါမှ စားသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ
မြန်လှသည် အရက်သောက်ပြီးမှ ထမင်း
စားလေ့ရှိသည်။ ကြွက်မထောင်၊ ငါးရှဉ့်
မထောင်သည့်နေ့တွင် ကိုရွှေနိုင်အိမ်တွင်
ဟင်းမရှိပါ။ အိမ်သားတွေအတွက် ဟင်း
မရှိခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အတွက်မူ နံနက်စာ
အတွက်ဆိုလျှင် ခိုင်းကွင်းလေး တစ်
လက်ကိုင်ပြီး မြစ်ထဲဆင်း၊ ကမ်းစပ်တွင်၊
ခိုင်းကွင်းထိုး၊ ချုံခပ်လိုက်လျှင် ပုစွန်
ဆိတ်၊ ပုစွန်ထုပ်၊ ငါးကလေးတွေ တစ်
ဆယ်သား နှစ်ဆယ်သား မခဲယဉ်း
ရလျှင် အိမ်ပြန်ကိုယ်တိုင်ချက်ပြီးမှ
အရက်သောက် ထမင်းစားလေ့ရှိသည်။
ညနေဆိုလျှင် ထိုနည်းတူ
ဟင်းမရှိလျှင် ထမင်းမစား အနည်းငယ်
မှောင်လာသည်နှင့် ဓာတ်မီးထိုးပြီး
ဖားကလေးတွေ ရိုက်၊ တစ်ဆယ်သား
လောက်ရလျှင် အိမ်ပြန်ကိုယ်တိုင် ဟင်း
ချက်၊ ကျက်မှအရက်နှင့် မြည်းပြီး
ထမင်းစားလေ့ရှိသည်။

သူဟာရိုက်သော စားကျက်မှာ

ရွာလမ်းပေါ်တွင် ရိုက်ပြီး၊ ရွာလမ်းမှ ကျွန်တော် သစ်စက်သို့ ဝင်လာသော လမ်းကလေးမှ ဓာတ်မီးထိုးပြီး တဖုတ် ဖုတ် ရိုက်လာလေ့ရှိသည်။ လူကိုမှောင် နေ့သဖြင့် လူကိုမတွေ့ရသော်လည်း သူ့ဓာတ်မီးမှန်းသိသဖြင့် ကျွန်တော်က အိမ်တော်မှနေ၍...

“ရွှေနိုင်ရေ... မင်းဟင်း ကျက်ရင် ငါ့ကိုလည်းခေါ်ဦး” ဟုဆို လျှင်...

“သူက... စိတ်ချ စိတ်ချ အစ်ကို ကျက်ရင် ကျွန်တော်လမ်းခေါ် လိုက်မယ်”

သူအိမ်နှင့် ကျွန်တော်အိမ်မှာ တစ်ခေါ်လောက်သာ ဝေးပါသည်။ ညဘက်ဆို တိတ်ဆိတ်နေ၍ သူတို့အိမ် မှ စကားပြောလျှင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှ ကြားရသည် စကားလုံးတော့မကွဲပါ။

ဒီလိုနှင့် ကိုရွှေနိုင်တစ်ယောက် ကြွက်ထောင်လိုက်၊ ငါးရှဉ့်ထောင်လိုက် အုန်းသီးတက်လိုက်နှင့် အလုပ်ကို ဇယ် ဆက်သလိုလုပ်ပါသည်။ အလုပ်လုပ်

သလို၊ အသောက်ကလည်းမပြတ်၊ အား သည့်အခါ ကျွန်တော်သစ်စက်တွင် ဝိုင်း ကုလုပ်ပေးလေ့ရှိသည်။ သူက ကျွန်တော် တို့ မိသားစုကို အင်မတန်ခင်သည်။ ရပ်ဝေးသို့ ညအိပ်၊ ညနေကြွက်ထောင် ငါးရှဉ့်ထောင် သွားရာမှ ပြန်လာလျှင် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ အသည်လာလေ့ရှိ သည်။ သူကြွက်ထောင်၊ ငါးရှဉ့်ထောင် သွားသည့် အတွေ့အကြုံများ အထူး သဖြင့် သူမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့တစ္ဆေ သရဲများအကြောင်း ပြောပြတတ်သည်။ သူက သရဲကြောက်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ကြွက်ထောင်၊ ငါးရှဉ့်ထောင်သည် ဆိုသည်မှာ ညဘက်မှောင်ကြီး မည်းမည်း တွင် ဓာတ်မီးလေး၊ တစ်လက်အားကိုး ပြီး ထောင်ရသော အလုပ်သည် ရွာနှင့် ဝေး လူသူမနီးသော ကွင်းခေါင်ခေါင် (သို့) တောချုံအုံကြားတွင် ထောင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထောင်ထားပြီးလျှင် ရွာသို့ပြန် အိပ်၍ မရပါ။ ငါးရှဉ့်ပုံများ ကြွက်ညှပ်များ လူမခိုးအောင် မနီးမဝေးကြုံရာတွင် အိပ်ရသည့် ကြွက်ထောင်ထားလျှင်

ညဘက်တစ်ချီ လိုက်ရသေးသည်။ မလိုက်လျှင် ကြွက်အမိမကောင်းလျှင် လွတ်တတ်သည်။ သူများ ခိုးဖြုတ်တာ လည်း ခံရတတ်သည်။ ငါးရှဉ့်ပုံလည်း ထိုနည်းတူပင်၊ အချို့က ညဘက်လူလစ် လျှင် ပုံပါခိုးသွားတတ်သည်။ ဒီတော့ ကိုရွှေနိုင် ကြုံရာတွင် အိမ်ရသည်။ ဒီတော့ တစ္ဆေသရဲတွေနှင့် တွေ့ပြီးပေါ့။

သူက အပြောလည်းကောင်း သည်။ သူလာလျှင် ကျွန်တော့် မြေလေး များ ဝိုင်းနေတတ်သည်။ သူကလည်း သူတွေ့ကြုံရသည့် သရဲအကြောင်းကို ခရေစေ တွင်းကျ ပြောပြတတ်သည့် သူ့စကားဆုံးလျှင် ကျွန်တော်က...

“ရွှေနိုင်မင်း ဘယ်လိုပြောပြော ငါကတော့ မယုံဘူးကွာ။ ကိုယ်တိုင် တွေ့ရ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ ငါအခု အသက် ၆၀ ရှိပြီ။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသေးဘူး။ သဲရဲတကယ်ရှိရင် တွေ့ရမှာပေါ့ကွာ” ဟု ဆိုသောအခါ သူကမကျေမနပ်။

“အင်းပေါ့၊ အစ်ကိုက လက် တွေ့ မတွေ့သေးတော့၊ မယုံဘူးပေါ့။

ကျွန်တော် လက်တွေ့ပြပါမယ်” ဟု
ပြောပါသည် ကျွန်တော်က...

“ဟေ့ကောင်... မင်းဘယ်လို
ပြမှာလဲ” သူက...

“နောက်တော့ အစ်ကိုသိလာ
မှာပေါ့” ဟုဆိုသောအခါ ကျွန်တော်
ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်ရပါ
သည်။ ရွှေနိုင် ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပြောတာ
လဲ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ကို အဖြေထုတ်၍
မရသလို ဖြစ်နေပါသည်။

ကိုရွှေနိုင်နှင့် မတွေ့သည့် ၃
၄ လခန့်ရှိပြီး ကျွန်တော်ကလည်း
ခရီးသွားသူကလည်း ကြွက်ထောင်၊
ငါးရှဉ့်ထောင်ထွက်နှင့် မဆုံဖြစ်ကြဖို့
သူတစ်ခါတစ်ခါ ထွက်လျှင်လည်း
၂ရက် ၃ရက်ခန့်ကြာတတ်သည်။ ငါးရှဉ့်
တွေ ကြွက်တွေကို အိမ်ပြန်မယူတော့
လမ်းတွင်ပင် အဆင်ပြေသလိုရောင်းပြီး
ငွေပဲ အိမ်သို့ပြန်ယူလာတတ်သည်။
ရက်ကြာလျှင် ငါးရှဉ့်ခြောက်၊ ကြွက်
ခြောက် ကလေးများလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်ယူ
လာတတ်သည်။

တစ်နေ့ကြွက်ခြောက် ၂
ကောင်၊ ၃ကောင်ယူပြီး ကျွန်တော်အိမ်
လာလည်သည်။ ကျွန်တော်စားဖို့ ယူလာ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုရွှေနိုင်ကို ကြည့်ရ
သည်မှာ အရင်ကို လန်းလန်းဆန်းဆန်း
မရှိ သစ်ဝိုင်းတိုက်သို့ သွားခေါ်လျှင်လည်း
အရင်ကလို အင်နှင့်အားနှင့် ဝိုင်းမကပ်
နိုင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်မရှိ။ ကျွန်တော်က
မနေနိုင်၍...

“ဟေ့ကောင်... ရွှေနိုင်”

“မင်း... ဘယ်လိုဖြစ်နေ
တာလဲ။ မင်းကြည့်ရတာ၊ ခါတိုင်းလို
မဟုတ်ဘူး။ ငေါင်တောင်တောင်နဲ့” ဟု
ဆိုသောအခါ...

ကိုရွှေနိုင်က အားငယ်သံနှင့်

“အစ်ကို ကျွန်တော် ကျန်းမာ
ရေးမကောင်းဘူး။ အားလည်း မရှိဘူး။
မောလည်း မောတယ်။ ဒါကြောင့်
အစ်ကိုတို့ သစ်စက်ထဲ ကျွန်တော် ဝိုင်း
မလုပ်တာဟုပြောပြီး မထင်မှတ်ဘဲ။
အစ်ကို ကျွန်တော် သိပ်နေရမှာ မဟုတ်
ဘူး။ အများဆုံးခံ ၃လပဲ” ဟု

ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောပါ
သည်။ ကျွန်တော်က...

“ဟေ့ကောင်... နိမိတ်မရှိ၊
နမာမရှိ ဘာတွေ ရောက်ပြောတာလဲ”

“အစ်ကိုတကယ်ပြောတာ။
ကျွန်တော်ကို ကျွန်တော်သိတယ်” ဟု
အတည်ပေါက်ပြောသောအခါ ကျွန်တော်
ဘယ်လိုပြောရမုန်း မသိတာ။

ဟုတ်ပါသည်။ သူပြောသလို
၂လခန့် ကြာသောအခါ တကယ်အိပ်ယာ
ထဲလဲပါသည်။ ထမင်းစားလျှင် အပေါ့
အပါးသွားသည့်အခါ ညီ၊ ညီမတွေက
ထူပေးရသည်။ ကျွန်တော်သွားကြည့်
တော့၊ အသားတွေ ညီညစ်ပြီး အရင်က
တောင့်တောင့်တင်းတင်းရှိသော သူကိုယ်
ခန္ဓာမှာ ပိန်ပိန်သေးသေးလေး ဖြစ်နေ
ပါသည်။ ကျွန်တော့် မျက်စိကို
ကျွန်တော်မယုံနိုင် ရွှေနိုင်တစ်ယောက်
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘာရောဂါလဲ
ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်။ သူလည်း
အသံမထွက်ရှာ ဝမ်းနည်း၍ မျက်လုံးထဲမှ
မျက်ရည်ကျလာသည်ကို တွေ့ရတော့

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဘယ်လိုမှ
လည်း မလုပ်တတ် သူ့အိမ်သားတွေက
တတ်နိုင်သလောက် ကုသပေးသော်
လည်း ဘယ်လိုမှမထူးခြား။

တစ်ည၊ ကိုရွှေနိုင်တို့ အိမ်
ဘက်မှ ငိုသံကြားရသည်။ မနက်မိုးလင်း
တော့ ကိုရွှေနိုင်တစ်ယောက် ဆုံသွားပြီး
တဲ့ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါ။ ကိုရွှေနိုင်
အလောင်းမြေကျပြီး ရက်လည်သော
နေ့ကို ထိုတစ်နေ့ကား။ ကျွန်တော့်
တစ်သက်မေမရသေး နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ သစ်
စက်သည် တစ်နေ့လုံး သစ်တိုက်ပြီး
ညနေ ၅နာရီထိုးသည်နှင့် သစ်စက်ဘေး
ကျွန်တော့်သာ ၂ယောက်နှင့် အလုပ်
သမား ၂ယောက် ရေမိုးချိုး အဝတ်
အစားလဲပြီး သစ်စက်ဘေးက တန်းလျှား
ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး အနားယူနေကြပါသည်။
ကျွန်တော်သည်လည်း သူတို့နှင့် မနီး
မဝေး ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေပါသည်။
ထိုအချိန် ည ၆နာရီလောက်ရှိပါပြီ။ ရွာ

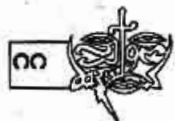
လမ်းမှ ဓာတ်မီးလေးတစ်လုံးသည်
မီးထိုးပြီး တဖောက်ဖောက်နှင့် ဖားရိုက်
နေသံကို ကြားရပါသည်။ ထိုဓာတ်မီးသည်
ရွာလမ်းမှ ကျွန်တော်တို့ သစ်စက်ထဲ
ဝင်သော လမ်းအတိုင်း မီးထိုးပြီး
တဖောက်ဖောက် (တုတ်နှင့်မြေကြီးသံ)
ဖားရိုက်ပြီး ဝင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
သိလိုက်ပါပြီ။ ကိုရွှေနိုင်မှလွဲ၍ မည်သူမှ
မဖြစ်နိုင်။ သည်အချိန် ဟင်းမရှိလျှင်
သူဖားရိုက်ထွက်နေကြ ဖားကလေးတွေ
ရလို့ သူဟင်ချက်စားမည်။ အရက်နဲ့
မြည်းမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဓာတ်မီးမီးရောင်လေးနှင့်
အတူ ဖားရိုက်သံတဖတ်ဖတ် သစ်စက်
နာသို့ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
၄ လခန့်သာ ဝေးပါမည်။ ကျွန်တော်
မနေနိုင်တော့ ကျွန်တော်ဓာတ်မီးထိုး
သော နေရာသို့ သွားပါသည်။ ဓာတ်မီး
ရောင်နှင့် ကျွန်တော် ၂တောင်ခန့်သာ
ဝေးပါမည်။ သူပုံစံကို ခပ်ဝါးဝါးမြင်ရသည်။
ဓာတ်မီးကလည်း ထိုးရက်သား ဓာတ်မီး
ရောင်က အလင်းကြီး မဟုတ် သူ

အသက်ရှင်စဉ်က ထိုးသော ဓာတ်မီး
ရောင်အတိုင်း နီကြောင်ကြောင်
အရောင်။ ကျွန်တော်ကနုတ်မှ...

“ဟေ့ကောင်... ရွှေနိုင်။
မင်းအခုထိ ဖားရိုက်တုန်းပဲလား” ဟု
မေးလိုက်သောအခါ ဓာတ်မီးရောင်လေး
သည် ခဏလင်းသွားပြီး သူ့ခြံဘက်သို့
တိုးဝင်သွားပြီး ဓာတ်မီးထိုးပြီး တဖတ်
ဖတ်ဖြင့် ဖားရိုက်သွားသည်အသံကို
ကြားရပါသည်။ သူ့ခြံထဲရောက်မှ
မီးရောင်လည်းပျောက် ရိုက်သံလည်း
ပျောက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ၅ယောက်လုံး
မြင်ရကြားရသည်။ ကျွန်တော်သူနှင့်
ရင်းနှီးနေသည့်အတွက် ကြောက်ရလန့်ရ
မှန်းမသိပါ။ ထူးဆန်းသည်မှာ ဒီဓာတ်မီး
လေးကို သူပရလောက ရောက်အောင်
ဘယ်လိုယူသွားသလဲ၊ ကျွန်တော် ယနေ့
ထိမစဉ်းစားဘဲ။ နောက်တော့ ကျွန်တော်
တို့ကြားရသည်မှာ ထိုညက သူနှင့်ခင်မင်
ရင်းနှီးသော သူများက တစ်နည်းမဟုတ်။
တစ်နည်း လယ်ကွင်းသို့ တွင်

ဖာရိုက်နေသူများ နောက်မှ ဓာတ်မီးသိုး သော ပယောဇ္ဇိ ပုစ္ဆာကို တွက်၍ရပါတော့ အောင် ကတိတည်သူဟု ပြောရပါတော့
ပြီး ခြေသံတစ်စွပ်စွပ်ဖြင့်လိုက်ပြီး ဖား သည်။ သရဲတစ္ဆေကို မယုံသော သည်။
ရိုက်နေသဖြင့် ဖားရိုက်နေသူများ ထွက် ကျွန်တော်ကို ကိုရွှေနိုင် အသက်ရှင်စဉ် ထိုနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်သည်
ပြေးကြပါသည်။ က ပြောခဲ့သော စကားကို ကျွန်တော် တစ္ဆေ သရဲ မရှိသူဟုပြောသော သူများ
သူပသေခင် ရွာကင်းစောင့်စဉ် ပြန်လည်ကြားယောင်မိပါသည်။ ကို ကျွန်တော်က ပြုံးပြီး ကျွန်တော်
က ခေါက်နေကျ သံချောင်ကြီးကို သွား သူက “အစ်ကိုတစ္ဆေသရဲကို ကို ကျွန်တော်က လက်တွေ့တွေ့ရသော ကို ရွှေနိုင်
ခေါက်ပုံ၊ ရိုက်သူကို မတွေ့ရဘဲ ကြီးတပ် ကိုယ်တိုင်မတွေ့သေးတော့ မယုံဘူးပေါ့။ ကိုယ်တိုင် မတွေ့သေးတော့ မယုံဘူးပေါ့။
ထားသော သံချောင်းကြီးကထဲတွင် တုန် ကျွန်တော် လက်တွေ့ပြပါမယ်” ဟူသော လက်တွေ့တွေ့ရသော ကို ရွှေနိုင်
ခါနေပြီး တခေါင်ခေါင်ပြည်နေပုံ၊ မနက် စကားကို ကိုရွှေနိုင် ဒီအပြောနှင့်အလုပ် ကို ရွှေနိုင် တစ်ယောက်
မိုးလင်းတော့ အပျိုးပျိုးကြားရပြန်သည်။ ညီအောင်၊ တကယ်ပဲ သရဲရှိကြောင်း ကောင်းရာသူကတိ လားပါစေ ဟူ၍သာ
သူရွာသားတွေကို လိုက်နုတ် ကျွန်တော်ကို လက်တွေ့ပြသသွားပါပြီ။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ငှက်ပျော
ဆက်သည်နှင့်တူပါသည်။ ကျွန်တော် ဒီအကြောင့် ကိုရွှေနိုင်ကို ပရ တောတစ်ရွာလုံး သိကြပါသည်။
လည်း ဒီတစ်ခါကျမှ ကိုရွှေနိုင် ပြောခဲ့ လောကသာ။ ဘဝရောက်သည်တိုင် စောရွှေမောင်(ငှက်ပျောတော)

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

သံယောဇဉ်ဆိုတာ

မေ့မရတဲ့အပြုံး

ကြည့်နဲ့ရည်(ခရီး)

သံလျင်ခရမ်း ကားလမ်းအပေါ်
မှာ ကျွန်တော်စီးလာတဲ့ တက္ကစီကားလေး
က တရိပ်ရိပ်ပြေးနေပေမယ့်။ ကျွန်တော်
စိတ်ထဲမှာ နှေးနေသလိုပါပဲ။

အမေ့ကို နေချင်းပြန် ပြန်လာ
မယ်ပြောပြီး အလုပ်ကိစ္စလေးတွေက
မထင်မှတ်ဘဲ ကြန့်ကြာသွားတာနဲ့
လိုင်းကားမစီးဘဲ တက္ကစီနှင့် ပြန်လာတာ
လေ။

ကားပေါ်မှာပါလာတဲ့ ခရီး
သည် ငါးယောက်ထဲက ကျွန်တော်တစ်
ယောက်သာ စိတ်ပူပြီး ရောက်ချင်တော
ကြီးနေပေမယ့် ကျန်ခရီးသည်များက
စိတ်အေးလက်အေးနှင့်ပါ။

အမေ့ကို စိတ်ပူတာပါ။ မနေ့
ညက အမေဖျားလို့ ရွာကသားဖွား
ဆရာမလေးပင့်ပြီး ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေး
ခဲ့တယ်။

“အမေ . . . ကျွန်တော်
ဆက်ဆက်ပြန်လာမယ်” ပြောပြီး . . .

လမ်းကုမ္ပဏီ နောင်တရခဲ့မိတယ်။
အမေစိတ်ပူနေမှာကိုလေ။ ပြန်လာမယ်

ဆိုအချိန်ကုန်တဲ့အထိ အမေစောင့်နေ
တော့မှာ။

တက္ကစီလေးက မှန်မှန်ပြေး
နေတာပါပဲ။ သုံးခွဲမြို့ကို ဖြတ်တော့

ပိတ်နေကျ ကားတန်းကြီးနှင့် ဆိုင်ကယ်
တွေ စက်ဘီးတွေက ပိုများနေသလိုပါ။
နာရီကိုကြည့်တော့ ငါးနာရီ ထိုးပြီးပြီ။

ဆောင်းလယ် နေဝင်တော့မှာ ကား
ကလေးက ဆောင့်ပြီး ရပ်လိုက်တိုင်း

ကျွန်တော်စိတ်တွေ ပေါက်ကွဲထွက်တော့
မလိုပါဘဲ။ သုံးခွဲမြို့ အလွန်ရောက်မှ
ကားလေးတစ်စီးထိုး ပြေးနေတော့တယ်။

ခရမ်းမြို့ဝင်တော့ ငါးနာရီခွဲပြီးပြီ။
အမှောင်ရိပ်က အတင်းလှပြီး ဝင်လာနေ
ပြီလေ။ ကျွန်တော် ကားပေါ်ကဆင်းပြီး

တစ်စီးတည်းသာ တွေ့ရတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို
သက္ကယ်ကုန်းရွာအထိ ဈေးမဆစ်ဘဲ
ဝှားလိုက်တယ်။ သက္ကယ်ကုန်းရွာကနေ

ကျွန်တော့်ရွာ “အေးသာယာ” အထိ
လမ်းလျှောက်ရဦးမှာလေ။

ကိုယ့်နယ်တက် ရောက်လာလို့
ကြောက်စိတ်မရှိပေမယ့်။ လမထွက်မီ

အမှောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ လမ်း
လျှောက်ရမှာ အားငယ်မိတယ်။ စိတ်ထဲ
မှာလည်း “ထင်” နေသလိုပဲ။

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လေးနေ
တောတော့ အမှန်ပဲလေ။

***

သက္ကယ်ကုန်းရွာ တံတား
ထိပ်မှာ ဆိုင်ကယ်ရပ် လိုက်တာနှင့်
ကျွန်တော်ခန့်ဆင်းလိုက်ပြီး ကယ်ရီခပေး
ပြီး ကားလမ်းပေါ်က ပြေးအဆင်းမှာ
ကျွန်တော့်ဘေးက အပြေးဆင်းချလာ
သည့် လူတစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်
မိတယ်။

“ကိုကြီးထွန်း . . .”

ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ
အော်ပစ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။
တစ်ယောက်ထဲရှိ အားငယ်နေတာ။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော့်အစ်ကို
“ကိုကြီးထွန်း” က ကျွန်တော့်ဘေးမှာ

လေ။

“ကိုကြီးထွန်း ဘယ်ကပြန်

လာတာလဲ”

ဟင်းလုစားရင်း သူ့ထက်ငါးနှစ်လောက်

ပါတယ်နော်”

“မင်းကို လာကြိုတာလေ။

ငယ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူ့ကျောပေါ်တင်ပြီး

“အေးပါကွာ . . . မင်း

မင်းနေ့ချင်းပြန် ပြန်လာမယ်ဆိုလို့”

သူသွားလေရာ ခေါ်သွားတတ်တဲ့ အစ်ကို

ကလဲ”

ကိုကြီးထွန်းက ရှောင်လျှောက်

ကြီးလေ။

“ကိုကြီးထွန်း အမေနဲ့ တွေ့ခဲ့

ရင်း ခပ်တိုးတိုးဖြေတယ်။ သူ့အသံက

တစ်အိပ်ရာထဲမှာ အတူအိပ်

လိုလား”

ဝမ်းနည်းနေသလိုပို . . .

ရင်း အတွေ့အကြုံတွေ စမြဲပြန်ပြီး

“အေး . . .”

“အမေဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်”

ပြောကြရင်း တဟီးဟီးလုပ်နေကြလို့

“ကိုကြီးထွန်း အိမ်ကိုရောက်ခဲ့

“ကိုကြီးထွန်း အမေနေကောင်း

အဘွားဆရာတာ ညတိုင်းခံရတဲ့ ညီအစ်ကို

တာပေါ့။ ဒါဆို”

လား” မေးတော့ သူ့အသံခပ်လေး

လေး။

“အေး . . .”

လေးနဲ့ . . .

အဘွားဆရာပြီး အမွေခွဲကြတော့

“အမေက ကြိုခိုင်းလိုက်တာ

“အေး . . . ပါ” တဲ့

မှ ရွာလယ်ပိုင်းက အိမ်ကို ကိုကြီးထွန်း

လား”

တစ်ခွန်းဆို တစ်ခွန်းပဲ။

တို့ ပြောင်းသွားလဲ တစ်အိမ်တည်းမှ

“အေး . . .”

ကျွန်တော့်ရင်တွေ ပူလာပြီ။ ကိုကြီးထွန်း

နေခဲ့သလို အတွဲမပျက်ခဲ့ကြတာ။ သူ့

ဘာပဲမေးမေး “အေး” တစ်လုံး

က ဒီလိုအေးတိအေးစက် လူမျိုးမှမဟုတ်

စကားသံ တိတ်နေတဲ့ အခြေကို

တည်း ဖြေနေရာတာပို့ ဆက်ပြီးမမေး

တာလေ။ ကျွန်တော့်အစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲ

ကျွန်တော်သိချင်သလို နားထောင်ရမှာ

တော့ဘူး။ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မေးဖို့

ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်က သိပ်ချစ်ပြီး

ကြောက်နေမိတယ်။ ကျွန်တော်အရဲစွန့်

ကျွန်တော်သူကို မိအောင်အပြေးလျှောက်

လို့ရှက်ချက် မထားကြတဲ့ ညီအစ်ကို

ပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။

နေပေမယ့် ကိုကြီးထွန်းကပိုပြီး ခပ်မြန်

ပါ။

“ကိုကြီးထွန်း . . .”

မြန်လျှောက်နေတယ်။ ရင်ထဲမှာ တင်း

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က

ကျွန်တော့်အသံ အတော်ကျယ်

ထားတဲ့ မျှော်လင့်ချက် “အေး” တွေက

အဘွားရဲ့ အိမ်ကြီးမှာ မိသာစုတွေ

သွားလို့ ထင်တယ်။ ကိုကြီးထွန်းက

တဖြေးဖြေးပြိုလဲကုန်ပြီ။ ကျွန်တော်

အားလုံးအတူတူ စုနေပြီး ပြည်ဝင်

လျှောက်နေရင်း ရပ်ပြီးစောင့်နေတယ်။

မျက်ရည်သုပ်ရင်း အပြေး လျှောက်နေ

ထမင်းအိုးကြီးထဲက ထမင်းအတူတူချပြီး

“ကိုကြီးထွန်း အမေနေကောင်း

တယ်။

မနက်က စောစောထပြီး ခရီး
မထွက်မီ အမေ့ကိုလှိုင်းကန်တော့ နေစဉ်
ဆုတွေပေးနေတဲ့ အမေ့မျက်နှာက
လန်းလန်းဆန်းဆန်းနဲ့ပါ။ ညကလည်း
အမေ့ကို စိတ်မချလို့ ခဏခဏထကြည့်
တော့ အမေအိပ်မောကျနေတာမှ
တရှုရှုနဲ့ ပါပဲ။ အမေ့နားကို စမ်းကြည့်
တော့ ချွေးကလေးများ စိုလို့၊ အမေ
နေကောင်းတာ သေချာတယ်ဆိုပြီး ခရီး
ထွက်ခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်အမှားကို အပြစ်တင်
ရင်း အိမ်အဝင်မှာ မြင်တွေ့ရမယ့် အမေ
ပုံရိပ်တွေကို တွေးပြီးကြိတ်ငိုရင်း ကိုကြီး
ထွန်းနောက်က မပြေးရဲလျှောက်နေမိ
တယ်။ ကိုကြီးထွန်းက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ
ခြေလှမ်းမှန်မှန်လျှောက် နေပေမယ့်
ကျွန်တော်ကတော့ မောလှပြီ။

ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ရင်း
သပြေကန်ရွာထိပ်ရောက်လာတယ်။
ဒီရွာကိုကျော်ပြီး ကြာထုံးရွာလွန်လျှင်
ကျွန်တော်တို့ရွာကို ရောက်ပြီ။

“တို့ရွာပြင်က လျှောက်မယ်
ကွာ။ ဒါမှအသိနဲ့ မတီးမှာ နို့နို့တံဆက်

နေရလို့ ခရီးဖင့်နေမယ်”
ကိုကြီးထွန်းစကားအတိုင်း
ကျွန်တော်တို့ ရွာအပြင်က ချောင်းရိုး
အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ ချောင်း
ကလေးက ရေတက်ချိန်မှာ ရေငန်ဝင်
ထားပြီး ရေကျသွားချိန်မှာ စမ်းခြောက်
သွားတဲ့ မြေကြီးတွေကို ဆားချက်ဖို့
ရောပြီး စုပုံထားတဲ့ ဆားမြေပုံတွေကို
ရှောင်ပြီး လျှောက်ရတယ်။

လဆုတ် (၂) ရက်မှာ သာတဲ့
လရောင်က လင်းလက်၊ ပဲခင်းစိမ်းစိမ်း
များမှာ ပဲတိစိမ်းသီးလေးများက ခူးဖို့
အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ ရွာနီးချင်းမို့ ပဲခင်း
ပိုင်ရှင်ကို ကျွန်တော်တို့သိတယ်။ တစ်
လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ကိုကြီး
ထွန်းကို ပြောဖို့စကားစ ရှာရပါတယ်။
ကိုကြီးထွန်းကို ကျွဲကြီးပဲခင်းက ကောင်း
လိုက်တာများ ဈေးကောင်းရရင် တော့
ထောပြီ။

“အေးကွ...”
တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သီးမခံနိုင်
လို့ စကားစလိုက်ပေမယ့် ကိုကြီးထွန်း

သံမှ တိုးတိတ်လွန်းတဲ့ တုံ့ပြန်သံကြောင့်
ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုပြိတိတ်ဆိတ်သွား၊
သလိုပဲ ကြိတ်ပြီးငိုဖို့က လိုက်တဲ့
ကျွန်တော့်အသံကို ကိုကြီးထွန်းကြာသွား
မှာ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့
ကိုကြီးထွန်းက ဘာမှမကြားသလို
ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်နေတယ်။

သပြေကန်ရွာထဲဆီက ကလေး
ငိုသံ၊ စကားပြောသံ၊ ခွေးဟောင်သံ၊
အချို့ကြားနေရပေမယ့် ထိုအရာအားလုံး
က ကျွန်တော်တို့ နောက်မှကျန်ခဲ့ပြီ။

xxx

ကြာထုံးရွာအဝင်မှာ ကိုကြီး
ထွန်း ကျွန်တော့်ကိုရပ်ပြီး စောင့်နေ
တယ်။

“ရွာပြင်ကပဲ သွားမယ်ကွာ။
တော်ကြာ အမျိုးတွေနဲ့တွေ့ပြီး ဝင်ခိုင်း
နေမှ ညဉ့်နက်နေဦးမယ်”

သူပြောသလို ကြာထုံးတစ်ရွာ
လုံးလိုလို ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆွေရိုးမကင်း
သူတွေချည်းမို့ ရွာအပြင်ကန်သင်းလမ်း

အတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့ကြ
တယ်။ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ရင်တွေပိုပြီး
အခန်မြန်လာတယ်။ ကျွန်တော်မမြင်ချင်
တဲ့ အမေ့ပုံရိပ်တွေကို မြင်ရတော့မှာမို့
ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေပိုပြီး လေးလံ
လာနေပြီလေ။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်ပြီး
မောနေတယ်။ ကိုကြီးထွန်းက ရှေ့က
လျှောက်ရင်း ခဏခဏရပ်ရပ်ပြီး စောင့်
နေရလို့ စိတ်ရှည်ပုံမပေါ်ပါ သူက “
မြန်မြန်လျှောက်ကွာ” ပြောလိုက်တိုင်း
ကျွန်တော်တွေ့နေတဲ့ အတွေ့များက
အမှန်တရားဖြစ်လာမှာ စိုးရိမ်လွန်းလို့
ရှေ့ဆက်ပြီး မလှမ်းချင်တော့အောင်
မောဟိုက်နေပါတယ်။

“ကိုကြီးထွန်း... ခဏနား
ရအောင်ဗျာ” ပြောပြီး ကျွန်တော်
ထိုင်ချလိုက်တယ်။

ပူလောင်လွန်းတဲ့ ကျွန်တော်
ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခနဲနေတယ်။
ကိုကြီးထွန်းက လှည့်လည်းမကြည့်
ထိုင်လဲမထိုင်ပါ။ ကျွန်တော်ကိုကြီးထွန်း
ကို လရောင်အောက်မှာ သေချာကြည့်

မိတယ်။ ရွာကထိန်ပွဲမှာ ကျွန်တော်ဝယ်
ပေးထားတဲ့ ရခိုင်ပုဆိုးကွက်စိမ်းမိုးပြာ
ရောင်မှိုင်းမှိုင်းလေး ဝတ်ထားတာကို
ကန်သင်ပေါ်ထိုင်လိုက်ရင် သူပုဆိုးလေး
ပေမှာစိုးလို့ ထင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး
ရုပ်အင်္ကျီ လည်ကတုံးအဖြူလေးကို
သူသိပ်ကြိုက်တာလေ။ ပေသွားမှာစိုးရိမ်
မှာပေါ့။

ကျွန်တော် လယ်ကန်သင်းပေါ်
မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေမိတယ်။
အရပ်ကြိုးပြတ်ဆိုတာ ခါပဲနေမှာပါ။
တစ်ကိုယ်လုံးလှုပ်မရအောင် အားအင်
တွေ ကုန်ခန်းနေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို
ကျောပေးပြီး ရပ်နေတဲ့ ကိုကြီးထွန်း
ရင်တွေပိုပြီး ပူလောင်နေမယ် ထင်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖို့ခက်နေလို့
သူလည်း ကျိတ်ပြီး ငိုနေရှာမှာပါ။
ကျွန်တော် ရင်ကိုဖိထားရင်း မှိတ်ထား
တဲ့မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့
ကျွန်တော်တို့နားနေတာ “ဖိုးလေးထွန်း
တင်” ရဲ့ လယ်စောင့်တဲ့လေး နားမှာလေ။
ဖိုးလေးမအိပ်သေးဘူး တင်တယ်။ မီး

ရောင်လက်လက်မြင်နေရတယ်။
ဖိုးလေးက အသက်ရှစ်ဆယ်
ကျော်ပေမယ့် ကျန်းမာဖြတ်လတ်တယ်။
သူ့ပခင်းတွေကို စောင့်ရင်း သူ့တဲလေးမှာ
အမြဲနေပြီး ညဘက်ဆို တရားအားထုတ်
နေတတ်တာ။ ကြောက်စိတ်လုံးဝမရှိတဲ့
သူပါ။ ကျွန်တော်တို့နှင့်လည်း ဆွေမျိုး
မကင်းပါ။ ဖိုးလေးတဲမှာ ရေဝင်သောက်
မလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုကြီးထွန်းက
“မဝင်နဲ့” လို့ လှမ်းပြီးပြောတယ်။ ရွတ်
ပါတယ်။ ဖိုးလေးအိပ်ရေးပျက်မယ်။
ကျွန်တော်သိချင်တဲ့ အဖြေဖိုးလေး
ပြောပြလိုက်မှာ ကိုကြီးထွန်းစိုးရိမ်လို့
ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ခဏမြန်ထိုင်ပြီး
အမောဖြေနေစဉ် ဖိုးလေးတဲက ကြေး
စည်သံ ကြားရပြီး ဖိုးလေးရဲ့အမျှထောင်က
ကျွန်တော်တို့ဆီအထိ ပုံလွင့်လာတယ်။
“ဤသို့ပြုရ ပန်း။ ဆီမီး။
ရေချမ်း အလှူဒါနကုသလကို ကြားကြား
သမျှ သုဒ္ဓိတ၊ ဒုက္ခိတဝေနေယျသတ္တဝါ
အပေါင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ထပ်တူ
ထပ်မျှ ရကြပါစေတည်း။ အာနန္ဒာကြား

ကြားသမျှ အမျှ... အမျှ... အမျှ
ယူတော်မူကြပါကုန်သော်”

“သာဓု... သာဓု...
သာဓု”

သာဓုခေါ်သံက ကျွန်တော်တို့
နှုတ်ဖျားမှ တညီတည်း ထွက်လာပါ
တယ်။ ရင်ထဲက အပူလည်း အေးမြသွား
သလို ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ကြည်လင်
လာပါတယ်။ ရင်မဆိုင်ရဲတဲ့ အပြေတစ်ခု
ကို ရဲရဲဝန်ဝန် ရင်ဆိုင်ဖို့ အင်အား
အပြည့်နှင့် ထပြီးရပ်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ
ပါပြီ။ လရောင်အောက်မှာ ကျွန်တော်တို့
ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်နေတယ်။ တစ်
လမ်းလုံး ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်
တဲ့ ကိုကြီးထွန်းက ရပ်ပြီး စောင့်နေရင်း
ပြုံးနေသလိုပဲ၊ လင်းထိန်နေတဲ့ လရောင်
အောက်မှာ ကိုကြီးထွန်းရဲ့ ရွှန်းလဲ့နေတဲ့
အပြုံးကို သေသေချာချာ မြင်နေရ
တယ်။

ကျွန်တော်တို့ အေးသာယာ
ရွာထိပ်ကိုရောက်ပြီ လရောင်ထိန်ထိန်

အောက်မှာ “အေးသာယာ” ဆိုတဲ့
ရွာကလေးက တိတ်ဆိတ်စွာ အိပ်မောကျ
နေပါတယ်။

ကျွန်တော်ကိုကြီးထွန်းကို
ကျော်တက်ပြီး ခပ်သွက်သွက်လျှောက်
နေတယ်။

“ညီလေးဖိုးကျော်”
ကျွန်တော့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို
ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါ်လိုက်တဲ့ ကိုကြီးထွန်း
အသံက တိုးတိတ်ညင်သာပေမယ့်
ကြည်လင်နေတယ်။

“ကိုကြီးဝင်စရာလေးရှိလို့ မင်း
သွားနှင့်”

ညအချိန်မတော် ဘယ်ကစီ
သွားမလို့ပါလိမ့်၊ အမေအလောင်းကို
ဖက်ပြီး ငိုနေမယ့် ကျွန်တော့်ကို မကြည့်
ရက်လို့ ရှောင်ထွက်သွားတာများလား။

“ကိုကြီးထွန်း ဘယ်သွားမှာလဲ။
မိုးကြီးချုပ်လှမူဗျာ”

“မင်းသွားနှင့်ပါ။ ရွာလယ်လမ်း
ကသွား။ တို့အိမ်ကို အရင်ဝင်ပြီးမှ
မင်းအိမ်ကိုသွားနော်။ နောက်ပြီး”

ကိုကြီးထွန်းက ရွာဘက်ဆီကို
ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း...

“နောက်ပြီး အမေ့ကိုဘာမှ
စိတ်မပူနှင့်လို့ ပြောနော်။ ဖိုးလေးထွန်း
တင်ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြော
ပေးနော် ညီလေး”

ဖိုးလေးထွန်းတင်အမျှဝေသံ
ကြောင့် ကုသိုလ်ရလိုက်သည်ကို
ကျေးဇူးတင်လို့တဲ့။ ခါများ နောက်နေပြော
လဲ ရတာကို။

ကျွန်တော့်အတွေးများကို
သူရိပ်မိနေသလိုပါပဲ။ သူ့အပြုံးကို
နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီးမြင်ရပြန်ပြီ။
နောက်ပြီး လင်းလက်နေတဲ့ သူရဲမျက်လုံး
များ။

ရွာထိပ်မှာကိုကြီးထွန်းနှင့်
လမ်းခွဲခွဲပြီး တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ရွာလယ်
လမ်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
လသာနေသည်မို့ မကြောက်တော့ပါ။

လျှောက်ရင်း စူးရှတောက်ပ
လွန်းတဲ့ အောက်လင်းဓာတ်မီးရောင်က
လမ်းပေါ်ကို ဖြာထွက်နေတယ်။ ဘယ်သူ့

အိမ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့် အတွေးနှင့်
ခြေလှမ်းများက ပိုပြီးပြန်လာတယ်။ ငိုသံ
တစ်ခွံကြားနေရတယ်။

“သားကြီးရေ... အလိမ္မာတုံး
ကြီးရဲ့”

ငိုသံက စူးရှကြေကွဲစွာရင်ကို
ပွင့်အန်ထွက်လာတဲ့ အသံ၊ ကျွန်တော့်
မျက်စုတွေ ပြာဝေပြီး ရင်တွေတဒိတ်
ဒိတ်ခုန်ရင်း အားကုန်ပြေးနေပေမယ့်
ခြေလှမ်းများက လှမ်းမရပါ။ အိမ်အဝင်မှာ
ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားမှန် မသိတော့။

သတိရချိန်မှာ ကျွန်တော်
လက်နှစ်ဘက်လုံး သွေတွေနီရဲလို့
ကိုကြီးထွန်းဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ကြမ်းပြင်ကို
ဘယ်နှစ်ကြိမ်ထိုးမိသည် မသိတော့။
ရွာထိမ်မှာ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး
ခွဲခွာသွားခဲ့တဲ့ ကိုကြီးထွန်းက ရှေ့မှာ
သက်မဲ့စွာနှင့် ကိုကြီးထွန်းအမေ၊
ကျွန်တော့်ကြီးမေက ကျွန်တော့်ကို
ပွေဖက်ထားရင်း သူ့ရင်ကို ထုထုပြီး
ငိုနေတယ်။

“သုညီပြန်မလာလို့ တမောင်

မျှော်နေလေ။ သံစူးတာလေးကို ဘာမှမဖြစ်
လောက်ပါဘူးတဲ့။ အနာဝင်ပြီး ဖျားနေ
တာလဲ ဂရုမစိုက်ဘဲ မနက်က ပဲခင်းဆီ
သွားပြီး ညနေပြန်လာပြီး ကတည်းက
စကားမေး မရတော့တာ ပြီးဆေးရုံတင်
ဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း အသက်မရှိတော့
တာပါ”

“သားကြီးရေ... မင်းညီလေး
ပြန်လာပြီလေ။ ဆီးကြိုပါဦး သားရဲ့”
ငိုရင်းကြီးမေ သတိလစ်သွား
ပါပြီ။

ကိုကြီးထွန်း ပဲခင်းဆီသွားရင်း
သံစူးခဲ့တာ ဘယ်သူမှမပြော၊ ခြေထောက်
ယောင်ကိုင်းပြီး ဖျားနေသည်ကြားမှပဲ
ကောက်သမားရှာဖို့ သေရွာတွေအထိ
သွားခဲ့သည်။ ညနေဘက် အိမ်အပြန်မှာ
တစ်ကိုယ်လုံး ပူခြစ်ပြီး သတိပါလစ်ခဲ့
သည်တဲ့။ ထိုအချိန်သည် ကျွန်တော့်ကို
လာကြိုတဲ့ အချိန်လေးပါ။ လရောင်
အောက်မှာ ကျွန်တော်တွေခဲ့တဲ့ မိုးပြာ
ရောင်ပုဆိုးအဆင်း မှိုင်းမှိုင်းလေးနှင့်
လည်ကတုံးအင်္ကျီအဖြူရောင်လေးက

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လွှမ်းလို့၊
ဖိုးလေးထွန်းတင်ကို ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်တဲ့ ကိုကြီးထွန်းပြောသွားစဉ်
က အမှတ်မထားမိပေမယ့် အခုတော့
တွေးစရာပါ။ သူ့ကျွန်တော့်ကိုလာ
ကြိုရင်း ဖိုးလေးထွန်းတင်ရဲ့ အမျှဝေသံ
က သူသွားရမည့်နေရာတစ်ခုကို လမ်း
ညွှန်ပေးလိုက်ပါပြီ။ ထိုနေရာသည်
ကောင်းသောနေရာတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း
ကိုထွန်းရဲ့ ကြည်လင်တဲ့ မျက်ဝန်းများနှင့်
အပြုံးများက သက်သေပြနေခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ဆုပ်ကိုင်မထား
မိခဲ့တဲ့ သူ့လက်များကို ရင်ခွင်မှာ
ထွေးပိုက်ထားရင်း သူ့မျက်နှာကို ကြည့်
နေမိတယ်။ သူ့အပြုံးလေးတွေက သူ့
နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်မှာ အခုထိ
တွေ့နေရဆဲပါ။

ကျွန်တော် တစ်ဖမ်းမိကြည့်ရင်း
တားလို့ မနိုင်တဲ့ ကျွန်တော့် မျက်ရည်
များက အင်္ကျီဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေးမှာ
ရွှံ့နှံ့ပေကျနေပါပြီ။

ကြည်နွဲ့ရည်(ရင်း)

အဘိုးကြီးဆိုပြီး

ကြည်ဝင်း(ဟင်္သာတ)

ရှေးခေတ်တရုတ်တို့၏ ပျော်ရွှင်ကြီးများ

ဆရာကြီး ဘိုးသက္ကသည် အေးရွာကလေးမှ ရပ်မိရပ်ဖလူကြီးမိဘ တို့၏ မေတ္တာရပ်ခံတောင်းပန်မှုကြောင့် ထိုရွာမှ လူငယ်လူရွယ်တို့အား ကိုယ်လုံး ကိုယ်ခံ ပညာရပ်ကို တစ်လခန့်သင်ကြား ပြသပေးခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီးသည် သူ၏ မွေးဖွားရာ ဒေသ “မွန်ပြည်နယ် ဝင်းကဒတ်ရွာ” တွင် နေထိုင်စဉ် ၁၉၃၉ ခုနှစ်၌ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားလာခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်ကာလအတွင်း ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးသည် နယ်ချဲ့တို့၏ လက်အောက်မှ ရှင်းရှင်းကြီး လွတ်မြောက်ရမည်ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး၏ ဖခင်၊ လွတ်လပ်ရေး ဗိသုကာကြီး ဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် မြန်မာပြည် ပြင်ပသို့ ထွက်ခွာကာ အင်္ဂလန်ပြည် ရှာဖွေခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရစေမည်ဟူသော ဂျပန်အစိုးရ၏ ကတိကို ရယူကာရဲဘော်

သုံးကျိပ်တို့နှင့် အတူ စစ်ပညာကို သင်ကြားခဲ့၏။ ၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ယိုးဒယားပြည် ဘန်ကောက်မြို့၌ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကြီးမှူး ရှေ့ဆောင်သော ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်သည် ဂျပန်စစ်တပ်များနှင့်အတူ ပူးတွဲချီတက်လာပြီးနောက် နယ်ချဲ့လက်အောက်မှ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဂျပန်စစ်တပ်သည် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရစေမည်ဟူသော ကတိကို ဖောက်ဖျက်ရုံမျှသာမက ပြည်သူလူထုအပေါင်းတို့အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများကို ပြုကျင့်လာခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့အား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရာ၌ လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်ဖြင့် ပြည့်စုံသော လူငယ်လူရွယ်များ လိုအပ်သည်ဖြစ်ရာ လူငယ်တို့အား

စစ်ပညာသာမက ရန်သူအားချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ခြင်း အနီးကပ်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းတို့အတွက် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ခံပညာရပ်များကို တတ်ကျွမ်းရန် လိုအပ်သည်ဖြစ်ရာ ဆရာကြီးဘိုးသက္ကကဲ့သို့သော ပညာရှင်များအား ပန်ကြား ဗိတ်ခေါ်ခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာကြီးဘိုးသက္ကသည် မြန်မာပြည်သူ၊ ပြည်သားများ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်စွာနှိပ်စက်သော တေးတို့မှ လွတ်မြောက်စေရေးတို့အတွက် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေးကြီး၌ အုတ်တစ်ချပ်၊ သံတစ်ပွင့် ဖြည့်ဆည်းနိုင်ရန်အတွက် အညာကျေးလက်မှဆိုသည် ဟန်ဆောင် ရုပ်ဖျက်ခါရန်ကုန်မြို့၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် တွေ့ဆုံရန်လာ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာကြီးဘိုးသက္ကသည် အေးရွာကလေးတွင် တစ်လခန့်နေထိုင်ပြီး လူငယ်လူရွယ်တို့အား ကိုယ်လုံး ကိုယ်ခံပညာရပ်များကို သင်ကြားပေးနိုင်ရန် မင်္ဂလာဒုံမှတစ်ဆင့် ဟီးတ်(စ်)

ကားစီးကာ ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ထွက်ခွာ လေ၏။
လာခဲ့လေသည်။ သူ၏ဆီအိုးများကို
အေးရွာမှလူကြီးများက တန်ဖိုးဖြတ်ခါယူ
ထားလိုက်ပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ
၌ ဆရာကြီးမှာ ဘန်ကောက်လုံချည်
လည်ကတုံးအင်္ကျီနှင့် သားသားနားနား
ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ဆရာကြီး၏
ဦးခေါင်းပေါ်မှ သျှောင်ထုံးနှင့် ပခုံးပေါ်မှ
ယောက်ျားဆောင်း ကြက်ဆင်ဗာဆိပ်
ဖဲထီးချိတ်ကောက်ကြီးသည် ဆရာကြီး
အား အညာကျေးလက်မှ တောသားကြီး
မှန်းလွှတ်ကာကို သိစေသော အမှတ်
အသားဖြစ်နေပေသည်။

ဘတ်(စ်) ကားကြီးသည်
အရိန်အဟုန်ဖြင့် ပြေးလွှားကာနေပေ
သည်။ မကြာမီ လမ်းမတော်မှတ်တိုင်
တွင် ရပ်မည်ဖြစ်ရာ မှတ်တိုင်၌
ဆင်းမည့်သူများကလည်း ထိုင်ခုံလွတ်
သည်နေရာများကို အတင်းတိုးဝှေ့ကာ
သွားနေကြ၏။ လူအများကိုယ်အာရုံနှင့်
ကိုယ်အလုပ်ရှုပ်နေကြချိန်တွင် အသံ
တစ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ

လေ၏။
“ခါးပိုက်နှိုက် . . . ခါးပိုက်
နှိုက်”

ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ကိုယ်စီ
ကိုယ်ငှအလုပ်ရှုပ်နေကြသော လူအများ
သည် အသံလာရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်
ရှုလိုက်သောအခါတွင် လျှောင်ထုံးနှင့်
ပခုံးထက်ယောက်ျားဆောင်း ဖဲထီးတစ်
ချောင်းကို ချိတ်ဆွဲထားသော အသက်
(၈၀)ခန့် အညာကျေးလက်မှ တောသား
ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

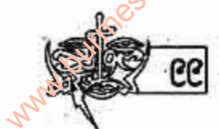
အဘိုးအို၏ အော်သံကြောင့်
အဘိုးအို၏ ရှေ့တစ်ယောက်ကျော်ရှိ
အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ စလင်းဘက်အား
ခွဲပြီး ခါးပိုက်နှိုက်ရန် ကြံစည်နေသော
ကျောက်ဖြုန်းကျော်ကြီးသည် “တွန့်
ကနဲ” ဖြစ်သွားကာ စလင်းဘက်ကို
ခွဲမည့် ဘလိတ်ဓားအား လက်ဖဝါးထဲ
ဝှက်ခါလက်ကို အသာပြန်လည် ရုတ်
လိုက်၏။

ပြီး . . . မိမိနှင့် မဆိုင်သော
အလုပ်ကို ဝင်ရှုပ်သော အဘိုးအိုအား

စောင်းငဲ့ကာ မိုက်ကြည့် ကြည့်လိုက်၏။
အဘိုးအိုမှာ သူနှင့်မဆိုင်သလို ခပ်တည်
တည်ပင် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်နေလေ
သည်။ ထိုအဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါ
ကျောက်ဖြုန်းကျော်ကြီး၏ ဒေါသဒီဂရီ
သည် ငယ်ထိပ်သို့ဆောင်ကာ တက်လာ
လေတော့၏။

ထို့ကြောင့် အံ့တစ်ချက်ကြိတ်
လိုက်ပြီး ပြဿနာပေါ်လာပါက ဝင်ကူရန်
အဆင်သင့်စောင့်နေသော အဘိုးအို၏
နောက်ဘက်ရှိ သူလူ (၂)ယောက်အား
အသားခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ပြီး အဖိုးအို
အားဆုံးမရန် အချက်ပြလိုက် လေ
သည်။

အဘိုးအို၏ နောက်ဖက်လူ
(၂)ယောက်ကျော်တွင် ရှိနေကြသော
စိန်ဓား၊ မြှောင်တိုးကြီးနှင့် ခါးသန်းဌေး
တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက် ကြည့်ကာပြလိုက်ကြ၏။ သူတို့
(၂) ဦးသည် ကျောက်ဖြုန်းကျော်ကြီး
ခါးပိုက်နှိုက်ရာတွင် အဆင်ပြေပါက
ဝင်ပါစရာ မလိုသော်လည်း ပြဿနာ

တစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာပါက လိုအပ်သလို
ဝင်ရောက်ကူညီလုပ်ငန်းမည် ပြဿနာ
ရှင်းလင်းရေး ကူညီအဖွဲ့ဖြစ်ပေသည်။

စိန်ဓားမြောင်တို့ကြီးသည် ဓား
မြောင်နှင့် မျက်နှာအလှပျက်အောင်ခြစ်
ပြရမလား။ သို့တည်းမဟုတ် အူအတွေး
လိုက်ထွက်ကျလာအောင် လက်စွမ်းပြ
ရမလား။ ဓားမြောင်ကို အမျိုးမျိုးကျွမ်း
ကျင်စွာ အသုံးပြုနိုင်သည့်အတွက်
ကြောင့် စိန်ဓားမြောင်ဘွဲ့ရထားသူ
ဖြစ်၏။

ခါးသန်းဌေးမှာလည်း သူ၏
လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကြားတွင်
ညှပ်ထားသော သင်တုံးဓာတ်မျှထက်
အောင်သွေးထားသည့် ပိုက်ဆံဆယ်ပြား
စေ့ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ အသုံးပြုနိုင်
သူဖြစ်၏။ သူ ခါးပိုက်နှိုက်မည်
သားကောင်၏ အိတ်ကို ခွဲရမလား။
စလင်းဘတ်အိတ်ကို ဖြတ်ထုတ်ရမလား။
လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ၊ လည်ပင်း။
ခြေ၊ လက်တို့ကို လှီးဖြတ်ရမလား။
အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းသော

လက်နက်ဖြစ်သည်။ တစ်လောက
မိန်းမကြီးတစ်ဦး၏ ဆွဲကြီးကို ဖြတ်နေ
စဉ် ယခုလိုဘေးမှ အော်ဟစ်သတိပေး
မိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏
မျက်နှာကိုဆယ်ပြားစေ့နှင့် ခြစ်ပစ်ခဲ့ရာ
မိန်းကလေးများ အော်ရာကြီးသေရာ၊
ရှင်ရာသို့ ပါသွားခဲ့လေသည်။

လမ်းမတော်တစ်ဝိုက်တွင်
မည်သူမျှ သူတို့သုံးဦးကို မော်မကြည့်ရဲ၊
သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်သော
ရဲသုံးဘော်အဖွဲ့ဖြစ်၏။ ယခုသူတို့ရဲ၊
သုံးဘော်အဖွဲ့သည် ဘာမဟုတ်သည့်
တောသားအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကြောင့်
စားပေါက်ပိတ်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။
ဒီအဖြစ်မျိုးတော့ လက်မခံနိုင်ပါ။
ဒီဖြစ်ရပ်ကို အခြားအဖွဲ့များ သိသွားလျှင်
သူတို့အဖွဲ့သိက္ခာကျရပေတော့မည်။
ထို့ကြောင့်...

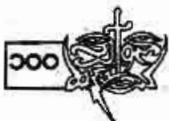
“သေပေတော့... အဘိုးကြီး
စုတ်”

ခါးသန်းဌေးသည် မထီတင်ပြီး
ရင်း အဘိုးအိုအနားသို့ တိုးကပ်ခါသွား

လိုက်၏။ ခါးသန်းဌေး ဤကဲ့သို့ပြုပါက
အကြောင်းသိသူများ ရှောင်ကာသွားကြ
၏။ ခါးသန်းဌေးသည် ကြောင်ကကြွက်
ကို အစွမ်းပြသည့်နယ် သူ၏ဆယ်ပြား
စေ့ အစွမ်းကို အမျိုးမျိုး ထုတ်ဖော်ပြသ
ပြီးမှ တစ်ဖက်လူ၏ အသက်စည်းစိမ်ကို
ချွေပစ်တတ်၏။ ယခုလည်း သူသည်
သူ၏ ကိုယ်ပိုင်မရထားအပြားကို ပြီးကာ
အဘိုးအိုအနားသို့ ချဉ်းကပ်ခါလာနေပြီ
ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘတ်(စ်)ကား
ခရိုင်ဘာသည် အဘိုးအို၏ အော်သံ
ကြောင့် ကားဘရိတ်ကို အုပ်လိုက်ရာ
ရုတ်တရက်ကားမှာ တုန်ခန်ရပ်သွား
လေသည်။ ထိုအခါ ခါးသန်းဌေးသည်
ယိမ်းယိုင်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်း
သိမ်းနိုင်ရန် ကားခေါင်မိုးတွင် တပ်ဆင်
ထားသော လက်တန်းအား လှမ်းကာဆွဲ
လိုက်ရလေ၏။

အဘိုးအိုသည် ဘတ်(စ်)ကား
တုန်ခန်ရပ်လိုက်သည်တွင် သူ၏ရှေ့
တွင် ရှိနေသော ကျောက်ဖြန်းခေါက်ကြီး

အနားသို့ ယိမ်းယိုင်ကာ ရောက်ရှိသွားပြီး ကျောက်ဖြုန်းကျော်ကြီး၏ အရှိုက်အား ပန်းစောင်းဖြင့် ပစ်တိုက်ထည့်လိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် ထိုမှတွန်းကန်ထွက်လာသော အရှိန်ကိုယူကာ နောက်သို့ဆုတ်ပြီးလျှင် ခါးသန်းငွေ့၏ ရင်ဝသို့ တံတောင်ဖြင့် နောက်ပြန်တွတ်ထည့်လိုက်လေသည်။

ကားအရှိန်၊ လူအရှိန်နှစ်ခုပေါင်းအားကြောင့် ပြင်းထန်သောအရှိန်အဟုန်ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် ခါးသန်းငွေ့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဘတ်(စ်)ကားနောက်ဘက်သို့ လွင့်စင်ထွက်သွားပြီးနောက် ဘတ်(စ်)ကား၏ နောက်ဘက်ခြမ်းနှင့် ထိမှန်ကာအောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း...”

လူအများမှာ ဝုန်းကနဲ မြည်ဟီးသံကြောင့် ရှုကနဲဘေးသို့ ရှောင်ကာ ပေးလိုက်ကြသဖြင့် ခါးသန်းငွေ့မှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လွင့်ပျံ့ထွက်ခါ ပြုတ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကားရပ်သွားသောကြောင့် အဘိုးအိုသည် ကား၏နောက်ပေါက်မှ ဆင်းကာ သူသွားလိုရာသို့ အေးချမ်းစွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အဘိုးအိုက အေးချမ်းစွာ ထွက်ခွာသွားသော်လည်း စိန်ဓားမြှောင်တိုကြီးက မအေးချမ်းနိုင်ပါ။ ဘယ်ကလာသို့ ဘယ်သူမှန်းမသိသည့် အဖိုးကြီး

ကိုမှ မနိုင်လျှင် အရပ်ရပ်နေပြည်တော်ကြားမတော်လို့ စိန်ဓားမြှောင်ဖြစ်ရတော့မည်။ ကြည်းမြင်တိုင်၊ ရေကျော်ဘက်မှ ဘဝတူ ခါးပိုက်နှိုက်လှိုက်များ ဝိုင်းကာ လှောင်ပြောင်၊ ဟားတိုက်ကဲ့ရဲ့ ကြချေတော့မည်။ မိမိတို့ရာဇဝင်တော့ အပျက်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဖြုန်းကျော်ကြီး၏ ဘော (ငယ်ပါ) အား ထောက်မိရာ ကျောက်ဖြုန်းကျော်ကြီးမှာ သံတုတ်မြှောက်လျက် ကုန်းကွေ့ကြီးဖြစ်နေ၏။

အဘိုးအိုသည် ထီးကိုမြေပြင်သို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်ပြီး မြေပေါ်ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ ကျောက်ဖြုန်းကျော်ကြီး၏

ဘောတည့်တည့်သို့ လက်သီးတစ်လုံးကို ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

“ဘုတ်...”

“ခွပ်...”

“အိုး...”

ကျောက်ဖြုန်းကျော်ကြီးမှာ သူ၏ ငယ်ပါကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ခါ တဂစ်ဂစ်တက်နေ၏။

“ဂစ်... ဂစ်... ဂစ်...”

ဂစ်... ဂစ်... ဂစ်”

အဘိုးအိုသည် ကျောက်ဖြုန်းကျော်ကြီး၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးခြစ်နှင့် ကပ္ပိတန်စီးကရက်ဘူးကို ဆွဲထုတ်ခါ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် စီးကရက်ဖင်စီခံဖြင့် ကျောက်ဖြုန်းကျော်ကြီး၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်အောင့်လိုက်ပြန်၏။ ပြီးနောက် စီးကရက်ကို မီးညှိကာ တစ်ချက်မျှ ရှိုက်ဖွာပြီး ကျောက်ဖြုန်းကျော်ကြီး၏ ပါးစပ်တွင် စီးကရက်ကို တပ်ခါပေးလိုက်၏။

ထိုနောက်မြေပြင်ပေါ်တွင်

စိုက် ထားသောထီးကို ဆွဲယူပြီးလျှင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ခါ ငေးမော၍ မိမိငယ်ပါကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ခါ
 အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ တစ်ဂစ်တက်နေဆဲ...။

လူအားလုံးမှာ မိမိတို့ မြင်တွေ့ရသည် ကျောက်ဖြုန်းကျော်ကြီးမှာမူ
 မြင်ကွင်းကို မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်တွင် စီးကရက် တပ်လျက် ကြည်ဝင်း(ဟင်္သာတ)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

မားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/ ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးဃာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ကျော်ဇောယူသည် ရုံးအားရက်
 ဖြစ်၍ နံနက်စာ ထမင်းစားပြီး ပက်လက်
 ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စာအုပ်ဖတ်ပြီး
 အေးချမ်း ဝိမ်ကျနေလေသည်။ ကျော်ဇော
 ယူတို့ အိမ်သည် တောင်ကုန်းပေါ်တွင်
 ရှိပြီး လှေခါးထစ်ကလေးများမှ တက်လာ
 မှ အိမ်သို့ရောက်၏။ ခြေသံ ကြား၍
 စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး လှေခါးထစ် လေးသို့
 လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အဖြူ ရောင်လိုလို
 အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော
 လူရွယ်တစ်ယောက် ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။
 လူရွယ်လေးသည် လှေခါးအတိုင်း တက်
 လာပြီး ကျော်ဇောယူထိုင်နေရာရှေ့တွင်
 ခြေစုံရပ် လိုက် လေသည်။ လူရွယ်လေး
 မှာ အသက် (၂၀) ဝန်းကျင်ခန့်ရှိပြီး
 အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင် မောင်း
 မောင်းဖြင့် ယောကျ်ားပီသ၏။ အသား
 ဖြူပြီး ဆံပင်များ နက်မှောင်သန်စွမ်း၍
 ထူထဲသော ဆံပင်အုံ့ရှိပြီး မတိုမရှည်
 ဆံပင်ကို နောက်လှန်ဖီးထားလေသည်။
 အထူးခြားဆုံးမှာ လူရွယ်လေး၏ မျက်
 လုံးအစုံဖြစ်၏။ ကျော်ဇောယူကို ကြည့်နေ

သော မျက်လုံးများသည် မဲနက်တောက်
 ပြောင်းပြီး အရောင်တလက်လက်ထွက်
 နေ၏။ ထူထဲမဲနက်သော မျက်ခုံး မျက်
 တောင်နှင့် ပီရိသော နှုတ်ခမ်းတို့ကြောင့်
 လူချောတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

“ဘာကိစ္စများလဲ” ကျော်ဇောယူ
 စကားကြောင့် လူရွယ်သည် သွားစွယ်
 လေးပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး

“တိုင်ပင် ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ
 ထိုင်မယ်နော်”

“ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ အမြတ်ခွန်
 ကိစ္စများလား”

မွန်ပြည်နယ် လက်ထောက်
 အခွန်ဦးစီးမှူး ဖြစ်သော ကျော်ဇောယူက
 သူနှင့် ပတ်သက်သည့် အမြတ်ခွန်ကိစ္စ
 ဟုထင်လိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ တခြားကိစ္စ
 ပါ”

“ကဲ ဆိုပါဦး”
 “ကျွန်တော်က ခေါင်းဆေး

ကျွန်း နဂါးသိုက်ကပါ”
 “ဟေ...နဂါးသိုက်က ဟုတ်

လား”
 “ဟုတ်ပါတယ် အခု ဒီအိမ်မှာ

နေမလို့ပါ နေခွင့်ပေးပါ”
 “ဟေ နဂါးသိုက်ကလို့လဲ ဆို

ရဲ့ ဒီမှာလဲနေမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုပါ
 လိမ့်”

“ကျွန်တော်ဟာ နောက်ပွင့်
 တော်မူမဲ့ အရိမေတ္တယျ ဘုရားရှင်ကို
 ပူဇော်မဲ့ ရေအောက် ပစ္စည်းတွေကို
 စောင့်ရှောက်ရတဲ့ နဂါးမင်းကြီးရဲ့ သား
 တော်ပါ။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆောင်ရွက်
 ဖို့ လှူပြည်ကိုလာရပါမယ်။ ဒါကြောင့်ပါ”

“လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး လာတာလား။ မရှင်းလိုက်တာကွာ”

လူရွယ်လေးသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဖေဖေတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ သားအဖြစ် ဝင်စားမှာပါ”

“ဟေ ဘယ်တော့လဲ”

“အခုလေ မပြန်တော့ဘူး”

“စဉ်းစားခွင့် လေးတောင်မပေးလား ငါက အသက်ကြီးပြီးကွာ”

“ဖေဖေက အသက် (၄၀) ပြည့်တော့မယ် မေမေက (၃၀) ပဲရှိတယ် အားလုံးသိပြီးသားပါ”

“ကောင်းကွာ မင်းက DRA GON ဒါရိုက် လေးပဲ”

“အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ ဖေဖေ ဒါရိုက် ဟုတ်လား သားကို အဲဒီနံမည်ပေးပါ သားက ပါဠိ မကျွမ်းဘူး”

“သေတော့မှာပဲ အဲဒါအင်္ဂလိပ်လို နဂါးလို့ပြောတာကွာ” “သား ကိုဒါရိုက်နဲ့ လို့ ခေါ်ပါ”

(၂)

လူရွယ်လေး၏ စကားအဆုံးတွင် ကျော်ဇေယျ လန့်နိုးသွား၏။ စာအုပ်ကို ရင်ပတ်ပေါ်တင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားပုံရ၏။

“အိမ်မက်ကလည်း တူးဆန်းလိုက်တာကွာ ဟိုနေ့က “ခေါင်းဆေးကျွန်း” ကို သွားလည်တာကို စွဲလမ်းမိတယ် ထင်ပါရဲ့”

ကျော်ဇေယျ နှင့် ဇနီးမူယာတို့သည် ရန်ကုန်တတိယမြစ်ပြီး ယခု မော်လမြိုင်သို့ ရာထူးတိုးပြီး ပြောင်းလာသည်မှာ သုံးလရှိလေပြီ။ မော်လမြိုင်မြို့

၏ သာယာလှပမှု အစားအသောက်အသီးအနှံများ ပေါများမှုကြောင့် ဇနီးမောင်နှံပျော်နေကြ၏။ ရုံးအားရက်များတွင် မော်လမြိုင်မြို့တွင် နှင့် မြို့ပတ်ဝန်းကျင်များသို့ ဘုရားဖူးရင်း လည်ပတ်ကြ၏။ ပြီးခဲ့သော တနင်္ဂနွေ နေ့က ခေါင်းဆေးကျွန်းသို့ သွားခဲ့ကြသည်။

မူယာသည် ကျောင်းဆရာမဘဝမှထွက်ထားပြီး အိမ်ရှင်မ ပီပီသသလုပ်နေလေသည်။ တည်ငြိမ် အေးဆေးပြီး ဘာသာတရားကို လေးစား၏။ မော်လမြိုင်မြို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်လေးစားစွာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှုရှိသဖြင့် မူယာတို့၍ ပျော်ရွှင်နေသည်။

မူယာတို့နေသော အရာရှိတိုက်ကလေးသည် ဘိုကုန်းရပ်တွင် ရှိပြီး တောင်စောင်း တောင်နောင်မောင်းပေါ်တွင် အိမ်ကလေးများ အစီအစဉ်ရှိ၏။ တောင်ပေါ်တန်းလေးမှ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဆင်းပြီး ကမ်းနားမှာ လမ်းလျှောက်ရခြင်းကို ကျော်ဇေယျနှင့် မူယာအတွန်းနှစ်ယောက်ကြ၏။ ကမ်းနားတွင် လတ်ဆတ်သော

လေကိုရှုရင်း ရေစီးနေသော သံလွင်မြစ်
ကြီးနှင့် မှီပြု ညှို့ ဝိုင်းဝိုင်း မြင်ရသော
ဘီးလူးကျွန်း၏ အလှကိုကြည့်မဝရမအံ့
ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့လည်း ကျော်ဇေယျ ရုံး
ဆင်းလာပြီး နှစ်ယောက်သားကမ်းနားသို့
လမ်းလျှောက် ထွက်လာကြ၏။ ကြည့်
နူးစရာ သဘာဝ ရှုခင်းများကိုကြည့်
ရင်း

“ကိုရေ ဘီးလူးကျွန်းကို သွား
လည်ကြရအောင် ကိုတို့ရုံးမှာ ဘီးလူး
ကျွန်းက ဝန်ထမ်းတွေရှိတယ် မဟုတ်
လား”

“အေးပါကွာ။ သွားတာပေါ့”

“ဟို ကမြင်နေရတဲ့ ကျွန်း
ကလေးက ခေါင်းဆေးကျွန်းနော်”

“အေး ဟုတ်တယ်” ကျော်ဇေ
ယျသည် မူယာကိုပြောရင်း ခေါင်းဆေး
ကျွန်းက နဂါးမင်းသား (DRAGON)
ဒါရ်ဂွန်ကို သတိရသွား၏။ ဒါရ်ဂွန်ကို
အိမ်မယ်ခွဲတာ တစ်လကျော်သွားပြီ။

“ဒါနဲ့ ကိုရေ မူယာလေ ခေါင်း

မှူးမှူးနေတယ် အစာလည် မကြေဘူး ကြည့်နေလေသည်။
ရင်ပြည့်ပြည့်နေတယ်”

“ကဲ...လာပြန်ရင်းနဲ့ ဒေါက်
တာအေးကို ဆီဝင်သွားရအောင်”

ဒေါက်တာအေးကိုသည် မူယာ
ကို အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ပြီးသောအခါ
ကျော်ဇေယျကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်
ပြီး...

“ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရင်း
ခင်ဗျား ကလေးချီရတော့မယ်။ မူယာမှာ
ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ” ဆရာဝန်၏ စကားကို
ကြားပြီး ကျော်ဇေယျသည် နဂါးမင်းသား
ကို သတိရပြီး မျက်လုံးအပြူးသွားဖြင့်

“ဟေ့လူ ဒီလောက်တောင်
ဝမ်းသာရသလား။ ကြည့်ပါဦး မျက်

တောင်မခပ်ပဲ ကြောင်သွားရှာတယ်”

ထိုအခါမှ ကျော်ဇေယျ သတိ
ဝင်လာပြီး ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောလိုက်
လေသည်။

(၃)

မူယာသည် ကျန်းမာစွာဖြင့်
ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကာလကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့
ပြီး မိုးသည်းထန်စွာရွာသော လပြည့်ည
သန်းခေါင်ယံတွင် ဖြူဖွေး ဖွံ့ထွားသော
သားလေးကို ဖွားမြင်လေသည်။

ကျော်ဇေယျသည် ခုတင်ပေါ်
တွင် အိပ်ပျော်နေသော ချစ်ဇနီးကို တစ်
ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခုတင်ခြေရင်း ပု
ခက်ကလေးထဲမှ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်
နေသော သားလေးကို ကြည့်ရင်း...

“နဂါးမင်းသား ဒါရ်ဂွန်” ဟု
ရေရွတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကော်ဖီတစ်
ခွက်ဖျော်ပြီး သောက်ရင်း ဆေးရုံရေခို
ပန်ခြံလေးကို လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

ပန်ခြံကြီး တစ်ခြံကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
ကိုင်းထားသော ကော်ဖီခွက်ပြုတ်ကျမ
တတ် လန့်သွားလေသည်။

“ပြတ်စွာဘုရား မြွေကြီးပါ
လား”

မြွေကြီးသည် ကျော်လေယူရှိရာ
ဘက်သို့ ခေါင်းကြီးကို ငြိမ်မြောက်ပြီး
ခြံထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်။

စပါယ်ရှယ်နာပိုင်သည် ဆေး
ဗန်းလေးကိုကိုင်ပြီး ဝင်လာကာ ကျော်
လေယူကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဒီနေ့ ထူးဆန်းလိုက်တာဆေး
ရုံးဝင်ထဲမှာ မြွေတွေတွေ့လို့ အားလုံးလန့်
သွားကြတယ် မြွေတွေမှ အကြီးအငယ်
အနဲပဲ အစောင့်တွေ ရှင်းထုတ်နေကြလေ
ရဲ့”

ကျော်လေယူသည် ဆရာမ၏
စကားအဆုံးတွင်...

“ခက်တော့နေပြီး ဒါ ဒါရိဂ္ဂန်
နဲ့ ဆက်စပ်နေလား” ဟုတွေးတောရင်း
သားလေးပုခက်ကို အုပ်ထားသော ဇာ
လေးကိုဖယ်ရင်း လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ဒါရိဂ္ဂန် မင်းနဲ့ ပက်သက်ရင် ဟိုကောင်
တွေမလာစေနဲ့နော် အထူးသဖြင့် မင်း
အမေတွေ့ရင် သေသွားလိမ့်မယ် သူက

တီကောင်တောင် ကြောက်တာကွ”
ကျော်လေယူ၏ စကားအဆုံးတွင် အိပ်
ပျော်နေသော ကလေးလေးသည် အား
ရပါးရ ပြုံးလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆေးရုံ ဝန်တာ
မှ တွယ်တက်လာသော မြွေကြီးတစ်
ကောင်သည် မူယာနှင့် ကလေးရှိရာ
အခန်းသို့ တရွေ့ရွေ့ လာနေရာမှ စိတ်
ပြောင်းသွားသလို ဝန်တာမှ ပြန်ဆင်းသွား
လေသည်။

ဆေးရုံမှ လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်း
များသည် ဒုတ်တစ်ချောင်းစီဖြင့် မြွေများ
ကို မောင်းထုတ်နေကြ၏။ ဝန်ထမ်းထဲမှ
အသက်ကြီးကြီး ဦးလေးကြီးက

“တစ်ယောက်မှ မသတ်ကြနဲ့
နော် ဆေးရုံပေါ် မတက်နိုင်အောင် တား
ထား တစ်ခုခုမှားလို့ဖြစ်မယ် အခု နယ်
တော်ရှင် နန်းမှာ ကန်တော့ပွဲနဲ့ တောင်း
ပန်နေပြီ” ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။ တ

ဖြည်းဖြည်း မြွေများအလိုလို ပျောက်
ကွယ်သွားလေသည်။

(၄)

မူယာနှင့် သားလေး ဆေးရုံမှ
ဆင်းမည့် နေ့တွင် စပါယ်ရှယ်နာပိုင်က
“ကလေးအတွက်မွေးစာရင်း

ယူပါမယ် ကလေးနံမည် တခါတည်း
ထည့် မလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါရိဂ္ဂန်လို့ နာမည်
ထည့်လိုက်ပါ” ကျော်လေယူ စကားအဆုံး
တွင်

“တံခွန် နံမည်လေးက
အဆန်းပဲ တံခွန်” စပါယ်ရှယ်နာပိုင်သည်
တံခွန် တံခွန် ဟု ရေရွတ်ရင်း ထွက်
သွားလေသည်။

“ကိုရေ ဘာနံမည်ကြီးလဲ တံ
ခွန်တဲ့ မူယာတော့ မကြိုက်ပါဘူး”

“အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားတယ် မင်း
မသိသေးပါဘူးကွာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ
မူယာရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးလေးသည်
သွားရုံများပေါ်သည်ထိ ရီမောလေသည်။

“အမယ် ရီတယ် ရီတယ် သားလေးက ဒီနံမည်ကိုကြိုက်သလား တံခွန် သားလေး တံခွန်” မူယာက ကလေးကြည့်ပြီး ပြောလေသည်။

အိမ်သို့ မပြန်မီ ကျော်ဇေယျ သည် တပည့်တစ်ယောက်ကို အိမ်သို့ ကြိုပြီး လွှတ်လိုက်၏။

“အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွေနဲ့ အိမ် ထဲမှာ အကောင်ရည်တွေရှိမရှိ သေချာ ကြည့်ပြီး ရှင်းထားနော် မသတ်နဲ့ ဝေးတဲ့ နေရာကိုဖမ်းပြီး လွှတ်လိုက်ကြားလား”

“ဆရာ ဆရာတို့ နေတဲ့နေရာ မှာ အကောင်ရည်မရှိပါဘူး ခံတ်ချပါ” ဟု ပြောလေသည်။

သားလေး တံခွန်သည် မဖျား မနာ ကျန်းမာသန်စွာဖြင့် ၆ လ အရွယ် ရောက်လာလေသည်။ ၆ လပြည့်သော နေ့တွင် ထူးခြားဖြစ်စဉ် တစ်ခုဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုနေ့က ကလေးကို ညှော်ခန်းထဲတွင် အခင်းလေးပေါ်၌ သိပ်ထားပြီး မူယာက ထမင်းစားခန်းတွင် ထမင်းစားနေ၏။ အကူကောင်မလေး လုံးလုံးက ကလေး

နားမှထသွားပြီး အဝတ်စုံများကို ဝရန် တာတွင် လှမ်းနေလေသည်။ ကလေး သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး ဟိုလိမ့်ဒီလိမ့် ဖြင့် မှောင်ခုံလေးဖြစ်သွားပြီး တခစ်ခစ် ဖြင့် အသံထွက်အောင် ရီနေလေသည်။ မူယာ ထမင်းစားပြီး ထွက်လာသောအခါ သားလေးကိုကြည့်ပြီး အသံကုန်အော်လေ သည်။

“အမယ်လေး မြွေကြီး မြွေကြီး လာကြပါအုံး” ဟုအော်ရင်း မေ့လဲသွား လေသည်။ မူယာ အော်သံကြောင့် လုံးလုံး ပြေးဝင်လာရင်း ကလေးကိုကြည့် လိုက်ရာ

“မြွေကြီး မြွေကြီး” ဟု အော် ပြီး အိမ်ပြင် သို့ ထွက်ပြေးလေ၏။ မူယာနှင့် လုံးလုံး၏ အော်သံကြောင့် အိမ်နီးနားချင်းအချို့ ပြေးလာသောအခါ မြွေကြီးမရှိတော့ချေ။ မူယာကို ပြုစုပြီး ကျော်ဇေယျထံ ဖဲဆက်ကြ၏။ ကျော်ဇေ ယျသည် ဖြစ်စဉ်ကိုနားထောင်ပြီး မူယာ ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုတ်ကိုင်ပြီး အား ပေးလေသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ ဟိုကောင် မရှိတော့ပါဘူး”

“ကိုက ဘာသိလို့လဲ ကလေး နဲ့ မြွေက ခေါင်းချင်းဆိုင်နေပြီး မမြဲသွား တာ ကံကောင်း”

“မင်း မသိသေးပါဘူး မူယာ ရယ်”

(၅)

ကျော်ဇေယျသည် သားလေး ကိုချီရိုရင်း ကလေးများမှာသို့သို့ ကပ်က တိုးတိုးပြောလေသည်။

“ဒါနိဂ္ဂန် မင်းအမျိုးတွေ မလာ စေနဲ့ နောက်တခေါက်ဆို မင်းအမေ သေမှကွာ အသက် ၆ လနဲ့ အမေကို သက်တဲ့သား ဖြစ်သွားမယ်နော်”

ထိုအခါ ကလေးလေးသည် ကျော်ဇေယျ၏ လည်ပင်းကိုဖက်ပြီး တခစ်ခစ်ရီလေသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျော်ဇေယျတို့ အိမ်တွင် မြွေများလုံးဝ မတွေ့ရတော့ချေ။ သားလေး တံခွန်သည် ကြီးပြင်းလာလေ ချစ်စရာကောင်းလေ ဖြင့် မြင်ရသူတိုင်း ချစ်ခင်ကြ၏။

အနာကင်းပြီး အကြောင်းမဲ့ ငိုခြင်းမရှိ
အေးချမ်းစွာနေလေသည်။ မိခင်ထက်
ဖခင်ကို ပိုကပ်လေ့ရှိပြီး ကျော်ဇေယျ
နောက်တကောက်ကောက် လိုက်နေ
တတ်၏။ ကလေးသည် ဝမ်းလျားထိုး
သွားတတ်သောအခါ အခြားကလေးများ
ထက်ပို၍ လျင်မြန်စွာ တွာသွားလေသည်။
ကျော်ဇေယျ မျက်စိထဲတွင် မြွေတစ်
ကောင် တွားသွားနေသကဲ့သို့ မြင်မိလေ
၏။

တံခွန် အသက်သုံးနှစ်ပြည့်
သောအခါ ကျော်ဇေယျ၏ ဘဝတစ်ဆစ်
ချိုးပြောင်းလဲသွား၏။ ရုံးမှပြန်လာသော
ကျော်ဇေယျက မူယာကိုပြောလေ
သည်။

“ရုံးမှာတော့ သတင်းထွက်လာ
ပြီး ကို ရန်ကုန် ရုံးချုပ်ကို ပြောင်းရမယ်
တဲ့”

“ဟင် . . . မော်လမြိုင်မှာ
အဆင်ပြေနေတာ ရန်ကုန်ပြောင်းရင်
နေရေးထိုင်ရေး ခက်ဦးမယ်။ သားလေး
နဲ့ဆိုတော့ ကိုတို့မိဘတိုက်ခန်းမှာလဲ

မဖြစ်ပါဘူး”
“ဝန်ထမ်း အိမ်ယာက အခန်း
ရဖို့ကို ကြိုးစားပါအုံးမယ် ဒီမှာ လို့
တော့ ခြံနဲ့ ဝင်းနဲ့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း
ဘယ်ရှိပါ့မလဲကွာ”

ကျော်ဇေယျ၏ စကားအဆုံး
တွင် အနားမှာ ကစားနေသော တံခွန်
လေးသည် ပြေးလာပြီး ကျော်ဇေယျ
ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖက်တက်ကာ လည်ပင်ကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖတ်ပြီး ဖခင်နှင့်
မျက်နှာချင်အပ်၍ နဖူးချင်းပွတ်လေ
သည်။

သုံးလခန့်အကြာတွင် ကျော်

ဇေယျထံသို့ ရန်ကုန်မှ ရှေ့နေတစ်ဦး
လာရောက်တွေ့ဆုံ၏။

“ကျွန်တော့်ကို အမေရိကား
မှာရှိတဲ့ ဦးကျော်ဇောရဲ့ သေတမ်းစာနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန်ပေး
ထားပါတယ် ဦးကျော်ဇောကို သိမိသ
လား”

“ကျွန်တော့ အဖေရဲ့ ညီအရင်း
ပါ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ ၃ နှစ်
လောက်ရှိပြီ ကဲဆိုပါအုံး”

“ခင်ဗျာရဲ့ ဦးလေးဟာ လွန်ခဲ့
တဲ့ ၆ လက အဆုတ်ကင်ဆာ ရောဂါနဲ့
ကွယ်လွန်သွားပါပြီ သူ မကွယ်လွန်မီမှာ
ရန်ကုန်ပြည်လမ်း ၆ မိုင်ခွဲမှာရှိတဲ့ သူ
ပိုင် အိမ်နဲ့ခြံကို ခင်ဗျားကိုပေးခဲ့ပါ
တယ်”

ဦးကျော်ဇေယျသည် မယုံနိုင်
သလို ရှေ့နေကို ကြည့်နေမိလေသည်။
ရှေ့နေက ဆက်၍.....

“ဌားရမ်းထားတဲ့ သံရုံးဝန်ထမ်း
မိသားစုလဲ နိုင်ငံခြားပြန်သွားပြီမို့ သော့
ခတ်ထားပါတယ် ဒီမှာပါ” ပြောရင်း

သော့တွဲကြီး တစ်တွဲကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပေး၏။

“ဒီစာချုပ် စာရွက်စာတမ်းတွေကို လက်မှတ်ထိုးပါ ခင်ဗျာ ဒီအိမ်ရဲ့ ပိုင်ရှေ့ဆိုင်ခွင့် အားလုံးကို ဦးကျော်လေး ယူ တစ်ယောက်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်”

စာရွက်စာတမ်း ကိစ္စများပြီးဆုံးသောအခါ ကျော်လေးသည် ရှေ့နေကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး.....

“ကျေနူးတင်ပါတယ်ဗျာ” ဟု လိုက်လိုက် လဲလဲ ပြောလိုက်လေသည်။

(၆)

ကျော်လေးသည် သူ၏ ရှေ့စားပွဲတွင်ရှိသော သော့တွဲကြီးနှင့် စာရွက်စာတမ်း ထည့်ထားသည့် အိတ်ညှို့ကြီး ကို မယုံနိုင်သလို ဝေးကြည့်နေမိ၏။ ဦးလေးဦးကျော်စောသည် အမေရိကားသို့ ထွက်သွားပြီး ခဏပြန်လာကာ ထိုအိမ်နှင့်ခြံကိုယ်ခံ၏။ ထိုနောက် အမေရိကားမှာ အပြီးနေတော့၏။ ငယ်စဉ်ကတည်း အားလုံးထက် ကျော်လေးကို

ချစ်ပိုခဲ့သည် မှန်သော်လည်း သူတစ်ဦးထဲကို အမွှေးပေးသွားမည် ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်၍ မူယာ အားပြောပြသောအခါ မူယာသည် အံ့သြလွန်း၍ ဘာမှ မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။ ယခု ရန်ကုန်မြေစေ့ အိမ်စေ့အရ ပြည်လမ်းပေါ်ရှိ အိမ်နှင့်ခြံ၏ တန်ဖိုးသည် ကျော်လေးတို့ ဒီတသက် အနားကပ်နိုင်မည့် ပုံမပေါ်.....

“အော် ထူးလေစွ ထူးလေစွ”

အံ့သြ ဝမ်းသာဖြစ်နေကြသော

ကျော်လေးနှင့် မူယာထံသို့ တံခွန်လေးသည် ကစားနေရာမှပြေးလာကာ ကျော်လေးကိုယ်ပေါ် တက်လေသည်။ ထိုနောက်လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြစ်သိုင်းဖက်ပြီး၊ နဖူးချင်းပွတ်လေသည်။ ကျော်လေးသည် သားလေး၏ အပြုအမူကြောင့် ပြုံးပြီး ကြီး ဖြစ်သွားပြီး....

“ခါနီးလေး၊ ငါ့သိတယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မူယာက သားအဖနှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍...

“ကိုက ဘာသိတာလဲ” ဟု

မေးလိုက်ရာ...

“မင်းမသိသေးပါဘူးကွာ” ဟု

ကျော်လေးက ပြောလိုက်လေသည်။

သုံးလခန့် အကြာတွင် ကျော်လေး ရထားတိုး၍ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရ၏။ မော်လမြိုင်မှ ထွက်ခွာသည့်နေ့တွင် မိသားစုစီးလာသော ကားလေး သံလွင်တံတားကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သန်းစဉ် တံခွန်လေးက ခေါင်းဆေးကျွန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ဖေဖေ ဟိုမှာ ဟိုမှာ” ဟု

အော်လေသည်။ ကျော်ဇေယျသည် သားကို ဖက်ထားပြီး ပြောလိုက်၏။

“အေးပါ အေးပါ အဲဒါ ခေါင်းဆေးကျွန်းကို မြင်ရသည့်အထိ ငေးကြည့်သွားလေသည်။

ရန်ကုန်ပြည်လမ်း ၆ မိုင်ခွဲရှိ အိမ်ကလေးမှာ တစ်ထပ်တိုက်ယူ ပြားပြားလေးဖြစ်ပြီး ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲတွင်ရှိ၏။ အိမ်အနောက်ဖက်တွင် သရက်ပင် မရမ်းပင် ပိန္နဲပင် စားပင်ကြီးများရှိပြီး အိမ်ရှေ့ ကွက်လပ်တွင် ပန်းချီစုံ စိုက်ထား၏။ ရန်ဗွေးသော ယုဇနဂွန် စပါယ်များ အပြင် လှပသောအခြားပန်းပင်များလည်း ဝေဝေဆာဆာရှိနေ၏။ တံခွန်သည် ပန်းပင်များကြားတွင် ပြေးလွှားပြီး လိပ်ပြာရောင်စုံများ ဖမ်းနေလေရှိသည်။ ညနေခင်းတွင် မိသားစု အင်လျားကန်ဘောက်တွင် လမ်းလျှောက်ကြသည်။ တံခွန်လေးသည် အင်းယားရေပြင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ဖျော်ရွှင်နေလေသည်။

ကြီးပြင်းလာသော တံခွန်လေးတို့ ပညာရေးတက္ကသိုလ် လေ့ကျင့်ရေး

ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားစေခဲ့သည်။ တံခွန်နှင့် ပက်သက်သော ထူးခြားဖြစ်စဉ် တစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ကျောင်းမတတ်မီ ကုက္ကိုလပ်ပင်ကြီးများ အောက်တွင် တံခွန်သည် ဘတ္တရီ ကားရိုက်ကလေးဖြင့်ဆော့နေ၏။ တတိယတန်းမှ ကျောင်းသားလေးနှစ်ဦးသည် တံခွန်၏ ကားလေးကို တစ်ယောက်ကယူပြီး တစ်ယောက်က တံခွန်ကို တွန်းလှဲပြီး ခြေဖြင့် ကန်ရန် ရွယ်လိုက်စဉ် ပျော့ပျော့အိအိ အရာတစ်ခုသည် ရွယ်ထားသောခြေထောက်ကို ဖျပ်ကန် ပတ်လိုက်လေသည်။ ကျောင်းသားလေးသည် မိမိခြေထောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကြောက်လန့်တကြား အသံကုန်အော်လေသည်။

“အား မြွေကြီး” ဟု အော်ပြီး ထွက်ပြေးရာ မြွေကြီးသည် ခြေထောက်ပတ်ပြီး တရွက်တိုက်ပါလာလေသည်။ ကျောင်းသားများလည်း “မြွေကြီး မြွေကြီး” ဟု အော်ကြပြီး ထွက်ပြေးကြရာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်၏။ တံခွန်က

“မြန်မြန်သွား အန္တရာယ်ရှိ

တယ်” ဟု တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ မြွေကြီးသည် လမ်းဘေးသို့ဆင်းပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ မြွေပတ်၍ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင်လန့်သွားသော ကလေးကြောင့် ဆရာမကြီးက “မြွေ အန္တရာယ်ရှိ၍ ကုက္ကိုလပ်ပင်ကြီးများ အောက်သို့ မသွားရ” ဟု စာထုတ်လေသည်။

အချို့ကျောင်းသားလေး များက တံခွန်သည် မြွေကြီးနှင့်စကားပြောခဲ့ကြောင်း ပြောကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ တံခွန်ကို ကျောင်းသားအချင်းချင်း အနိုင်မကျင့်ရဲကြတော့ချေ။

(၅)

တံခွန် ဆယ်တန်းရောက်သောအခါ ဦးကျော်ဇေယျသည် ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်နေလေပြီ။ ဦးကျော်ဇေယျရော မူယာပါသားကို မခွဲမခွာရက်အောင်ချစ်ကြ၏။ ခရီးထွက်ပါကလည်း သုံးယောက်အတူသွားလေ့ရှိပြီး မိသားစုမကွဲမကွာသွားလာကြ၏။ တံခွန်၏ မိဘအပေါ်

ရိုသေလေးစားမှု သိတတ်မှုများကို ပတ်
ဝန်းကျင်ကလည်း အသိအမှတ်ပြုကြ
၏။

တံခွန်သည် ကရာတေးကစား
သည် စာကျက်သည် အပျော်အပါးမရှိ
သူငယ်ချင်း ၃ ဦးကလွဲလျှင် အပေါင်း
အသင်းနည်း၏။ တံခွန် ဆယ်တန်းကိုလေး
ဘာသာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်လေသည်။
ဦးကျော်ဇေယျတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ဝမ်း
သာမဆုံးပဲ သားအတွက် ဂုဏ်ယူနေကြ
၏။

ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
နေ၏။ ပြည်လမ်းမပေါ်မှ ကားများ ဖြတ်
သန်းသံမှ တပါးတိတ်ဆိပ်နေလေသည်။
ဦးကျော်ဇေယျ စာကြည့်ခန်းတွင် စာ
ဖတ်နေစဉ် တံခွန်ဝင်လာပြီး ဦးကျော်ဇေ
ယျ၏ ထိုင်ခုံအောက် ကြမ်းပြင်တွင်
ထိုင်ပြီး ဖခင်၏ ခြေသလုံးများကို နှိပ်
နယ်ပေးလေသည်။

“ရပါတယ်ကွ ဖေဖေမညောင်း
ပါဘူး သားခုံပေါ်မှာ ထိုင်ပါ”

တံခွန်သည် နေရာမရွေ့ပဲ

ဖခင်၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်၍ အေး
ဆေးစွာ ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေသား ဖေဖေတို့စီရောက်

တာ ၁၆ နှစ်ရှိသွားပြီ၊ ဒီညတော့ ဖေဖေ
ကို ပြောစရာတွေ အကုန်ပြောပြပါ
မယ်”

“အေး အေး...ပြောပါဦး”

“သားက ခေါင်းဆေးကျွန်း
နဂါးသိုက်က ဆိုတာ ဖေဖေသိပြီးသားပဲ
သားတို့မှာ မောင်နှမ သုံးယောက်ရှိပါ
တယ်။ သားကအကြီးဆုံး နှမတော်လေး
က အငယ်ဆုံးပါ။ သားတို့ အားလုံးန
မတော်လေးကို သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ကြ
ပါတယ်”

“အေး အေး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀က နှမ
တော်လေးရဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တောင်း
ဆိုမှုကြောင့် လူ့ပြည်မှာ ဝင်စားခွင့်ပြုခဲ့
ကြပါတယ်”

“နှမတော်လေးက အခုဘယ်
မှာလဲ”

“ဒီရန်ကုန်မှာပါပဲ နှမတော်

လေးဒုက္ခတွေ့ နေပါတယ်”
“ဘယ်လို ဒုက္ခလဲကွ”

“နှမတော်လေးကို သိုက်ဆက်

မှန်းသိသွားတဲ့ အောက်လမ်းဆရာတစ်
ယောက်ဟာ၊ ဖြားယောင်းပြီး အတင်း
အကြပ် သူ့သားနဲ့ လက်ထက်ပေးပြီး
ချုပ်နှောင်ထားလိုက်ပါတယ်။ သိုက်နန်း
နဲ့လဲ အဆက်အသွယ်လုပ်လို့ မရတော့
ပဲ နှမတော်လေးဟာ သိုက်နန်းကိုလည်း
ပြန်လို့မရတော့ပါဘူး”

“မင်းတို့တွေက နတ်နဂါးတွေ
ဆိုတော့ တန်ခိုးဣန္ဒြိယမရှိရင် ရှိတယ်မဟုတ်
လား”

“မှန်ပါတယ် အဲဒီ အောက်
လမ်းဆရာရဲ့ပညာကလဲ မသေးတော့
သားတို့ နှမတော်လေးကို ကယ်တင်ဖို့
ကြိုးစားနေရပါတယ်”

“ဖေဖေ ဘာကူညီရမလဲပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါမယ်” သား
အဖနှစ်ယောက် စကားဆက်ပြောနေကြ
၏။

“ဖေဖေ သား ကော်လံဖော်နဲ့

မယ် မုန့်လဲ ယူခဲ့မယ် စားရင်းသောက်
ရင်း စကားပြောကြရအောင် ဇာတ်လမ်း
ကရည်တယ်”

(ဂ)

ကော်ဖီသောက်ရင်း စကား
ဆက်ပြောကြ၏။

“ငြိမ့်ဆိုတာက နှမတော်လေး
ကို အကြောင်းပြပြီး နဂါးသိုက်ကို တူး
ဖို့ အကြံအစီပါ”

“သူတို့ ဒီလောက် စွမ်းပါ့မလား
ကွ”

“သူတို့ ကြီးပဲဆို မလုပ်နိုင်ပါ
ဘူး သူတို့အဖွဲ့မှာ အာဖရိကက ဗူး
အောက်လမ်းဆရာတွေ ဥရောပ စုန်းက
ဝေရှင်တွေ အင်ဒိုနီးရှားက မော်ဆရာတွေ
ပါဝင်ကြပါတယ်”

“မင်းတို့ သိုက်နန်းတွေကို
ကာကွယ်ကြမဲ့ အဖွဲ့ရော မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ် သမုဒ္ဒရာကြီး ၄
စင်းမှာရှိတဲ့ နတ်နဂါးတွေအားလုံးက
အရိမေတ္တယျ ဘုရားရှင်ကို လှူဒါန်း
ခဲ့ရေအောက် ရတနာတွေကို ဝိုင်းဝန်း

စောင့်ရှောက်ကြပါတယ်။ အခုလဲသူတို့ အကူအညီကို ယူရပါမယ်”

“အခု နဂါးမင်းသမီးလေး ဘယ်မှာရှိနေသလဲ”

“နေရာအတိအကျ မသိရသေးဘူး ဖေဖေ ရန်ကုန်ထဲမှာလို့ တော့သိထားပါတယ်”

“သားတစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်ပါ့မယ်”

“သားတို့ မျိုးနွယ်တွေကလည်း လူဝင်စားအဖြစ် ရောက်နေကြပါတယ်။ နမတော်လေးကို ရအောင်ကယ်ပြီး ခမည်းတော်နဂါးမင်းနဲ့ မယ်တော်နဂါးမိဘုရားကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ပို့ပေးရမှာ သားရဲတာဝန်ပါ ညီတော်လေးက သိုက်နန်းနဲ့ မိဘတွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ နေခဲ့ရပါတယ်”

“အင်း အင်း”

“သမီးတော်လေးအတွက် ပုဆွေးနေတဲ့ မိဘတွေရဲ့ မျက်ရည်ကို သုတ်ပေးရပါမယ်။ ဘုရားရှင်ကို လှူဒါန်းရမဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာတွေ ခမည်းတော်ကြီး

ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရပါမယ်။ “မွေခဲထိုက်စေ” တဲ့ သားတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“အမယ်လေး လေး တော်လိုက်တဲ့ ငိုသားပါလား သားဟာဖေဖေအတွက်လည်း “မွေခဲထိုက်စေတဲ့ သားပါပဲကွာ”

“ကျေးဇူးပါ ဖေဖေ”

“အန္တရယ်ကင်းကင်းနဲ့ သားကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေ”

(၉)

တံခွန်သည် ဆယ်တန်းကို

အမှတ်ကောင်းကောင်းဖြင့် အောင်သော်လည်း လွတ်လပ်စွာလှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အဝေးသင် တက္ကသိုလ်တတ်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့သည်။

ရုံးပိတ်ရက်တစ်ရက် နံနက်ခင်းတွင် ကားတစ်စီးဖြင့် လူရွယ်လေး နှစ်ယောက်ရောက်လာကြ၏။ တံခွန်နှင့် ရွယ်တူ ဆိုက်တု ဂိုက်တု ဖြစ်ပြီး စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်လေးများ ဖြစ်ကြသည်။ တံခွန်က မိဘများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“ဖေဖေ သား သူငယ်ချင်း သီလနဲ့ သိဒ္ဓိပါ”

“အေးကွယ် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ သားသူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဦးရဲ့ သားတွေပဲပေါ့”

တံခွန်တို့ သုံးဦး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်၍ တိုင်ပင်နှီးနှော ကြလေသည်။

“နမတော်လေးရှိတဲ့နေရာကို ခြေရာကောက်မိပြီး မြောက်အုပ်မှာရှိတဲ့

ခြံကြီးထဲမှာ” သီလ၏ စကားအဆုံးတွင် စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“အဲဒီအိမ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းရင်း ခြေရင်း အိမ်ကို ရအောင်ငှားပါ ကြိုက်စေပေးလိုက်ပါ”

သီလနှင့် သိန္နီသည် နဂါး အနွယ်တော်များဖြစ်ပြီး နမတော်လေး ကယ်တင်ရေးအတွက် တံခွန်ကို ကူညီ ရန် လူပြည်ရောက်နေသော လူဝင်းစား များဖြစ်၏။

တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် မြောက်ဘက်အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ် ကို ငှားရမ်းပြီး မကြာမီ သီလနှင့် သိန္နီ ပြောင်းနေတော့မည့် အကြောင်း တံခွန် ထံ အကြောင်းကြားလိုက်၏။

သီလတို့ ငှားရမ်းလိုက်သော အိမ်သည် နမတော်လေးရှိသည့် ဆိုသော အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်ပြီး လမ်းကျယ်တစ်ခုခြားနေ၏။ နမ တော်လေး၏ တိုက်ကြီးက ခြံ၏ အလယ် တွင် ရှိပြီး သရက်ပင်ကြီးများထူထပ်စွာ နိုင်နေ၏။ ကြေးပြားတစ်ချပ်ပေါ်တွင်

“ဈာန်” ဟု ရေးထွင်း၍ ခြံတံခါးကို သော့ ခတ်ထားပြီး တစ်အိမ်လုံး လူရိပ်လူရောင် မြင်ရခဲလေသည်။ အပြင်ကိစ္စများကို သိန္နီက ဆောင်ရွက်ပြီး သီလမှာ အိမ် တွင်းမှ မထွက်ပဲ မှန်ပြောင်းတစ်လက် ဖြင့် “ဈာန်” ကို ချောင်းနေလေသည်။ တံခွန်၏ ညွှန်ကြား မှူးများအတိုင်း သီလ တို့နှစ်ယောက် ဆောင်ရွက်နေကြ၏။

ညနေ နေလင်းတရော အချိန် တွင် သီလသည် မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့် နေစဉ် ထူးဆန်းမှု တစ်ခုကိုတွေ့ရ၏။ အိမ်ခြေရင်ဘက် ကြီးမားသော သရက် ပင်ကြီးအောက်တွင် လူတစ်ယောက် သည် ရှမ်းဘောင်းဘီ အနက်နှင့် တိုက် ပုံ အနက်ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းကိုအနက် ရောင်ပုဝါစဖြင့် စည်းထား၏။ မြေပြင်ပေါ် တွင် ငှက်ပျောပွဲ တပွဲရှိပြီး အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်များ ပတ်လည်ထွန်းထား ၏။ ငှက်ပျောပွဲနံဘေး လင်ပန်းတစ် ချပ်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်ကြက်တစ် ကောင်ကို ကြိုးတုပ်၍ ထည့်ထား၏။

အနက်ရောင်ဝတ်နံနှင့် လူသည် ငှက်ကြီး တောင်စားတစ်ချောင်းကို ထုတ်ကိုင်လိုက် ကာ ကြက်နက်၏ လည်ပင်းကို “ရွတ်” ခနဲ ဖြတ်ပြီး ကြက်ကိုယ်လုံးကို အပေါ် သို့ မြှောက်တင်လိုက်လေသည်။ ၏။

ခေါင်းမပါသော ကြက် ကိုယ် လုံးကြီးသည် သွေးစူးသွေးတမ်းဖြင့် တောက်ပုံဖျပ်ဖျပ်ခပ်ပြီး ပျံသန်းနေရာမှ “ဘုတ်” ခနဲ ပြတ်ကျသွားလေသည်။

ထိုညသန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် “ဈာန်” အိမ်ကြီးပေါ်မှ မိန်းမတစ်ယောက် ၏ စူးစူးဝါးဝါး ထိတ်လန့်တကြား အော် ဟစ်သံကို သီလကြားလိုက်ရ၏။

(၁၀)

“ဈာန်” အိမ်ကြီးထဲသို့ ညနေ စောင်းတွင် ကားတစ်စင်းဝင်သွားပြီး ကားပေါ်မှ ကြိမ်ခြင်းကြီးများ သယ်ယူ သွားကြ၏။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကိုင်ကြ တော့မည်ဟု စဉ်းစားမိပြီး သီလသည် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ မှန်းပြောင်ဖြင့် ချိန်ထားလိုက်၏။

လကွယ်ညဖြစ်၍ ညသည့်နံနက်

ပိန်းမောင်နေ၏။ “ရာန်” ခြံကြီးတစ်ခြံလုံး မောင်မည်းနေပြီး အိမ်အပေါ်ထပ် ဆည်ခန်းထဲတွင် မီးမုန်ပြုလေ့ထွန်းထား ၏။ သီလကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ် ခေါင်းဘက်တွင် ချထားသောစားပွဲရည် တစ်ခုကို အဝတ်နက် ခင်းထားပြီး လင်ဗန်းကြီး ၃ ချပ်ချထား၏။ လင်ဗန်း များပေါ်တွင် နွားခေါင်းချို ပါသော ဆိတ်ခေါင်းနှင့် လျှာတန်းလန်းထွက်နေ သော ခွေးခေါင်းကို ထည့်ထား၏။ လင်ဗန်းများနောက်တွင် မီးခိုးငွေ့တလှလှ ထွက်နေသော လောပန်ခွက် သုံးခွက် ရှိ၏။

စားပွဲနောက်တွင် အဝတ်နက် ဝတ်ထားသော လူသုံးယောက်စူးထောက် နေကြလေသည်။ အောက်လင်သမားများ ယဉ်ပူဇော်နေကြပုံရ၏။ ခဏအကြာတွင် အလယ်မှ လူသည် အနက်ရောင်ယောင် တိုင်ကြီး ခါးကြားမှ စားမြှောက်တစ်ချောင်း ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ကိုင်ထားလိုက်ကာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းအော်လိုက်၏။

အနက်ရောင်ဝယ်ထားသော

လူနှစ်ယောက်သည် ဂါဝန်ရှည်အဖြူ ရောင်ဝတ်ထားပြီး ဆံနွယ်မှာခါးအထိ ရောက်အောင် ဟားဟားဝနေသော ဖြူ သွယ်သွယ် ကိုယ်ဟန်မြင့်မြင့် နှင့် မန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တစ်ဖက် တစ်ချက်မှဆွဲပြီး ခေါ်လာကြလေသည်။ သီလသည် မှန်ပြောင်းဖြင့် မိန်းကလေး ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်သော အခါ နမတော် နဂါးမင်းသမီးဝင်စားထား သူလေး ဖြစ်နေလေသည်။

မိန်းကလေးကို စားပွဲရှေ့တွင် စူးထောက်ခိုင်းပြီး လူနှစ်ယောက်ကချုပ် ထားကာ စားမြှောင်ကိုင်ထားသူသည် ဆံနွယ်များကိုဆွဲပြီး မျက်နှာကိုမေ့စေ လိုက်သည်။ ထို့နောက် စားမြှောင်ဦးချွန် ဖြင့် မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ကော်ထုတ်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးသည် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပြီး ခွေကျသွားလေသည်။ သီ လသည် မြင်ကွင်းကြောင့် တဆက်ဆက် တုန်ပြီး စင်ဖြင့်တင်ထားသော ကင်ဒီဓား ရည်ကြီးကို ပြေးဆွဲလိုက်လေသည်။ မှန်

ပြောင်းမှ ဆက်ကြည့်လိုက်သောအခါ စားကိုင်သူသည် လက်ဝါးပေါ်တင်ထား သော မျက်လုံးနှစ်လုံးကို သေတ္တာအနက် ကလေးထဲသို့ ထည့်ပြီးစားပွဲပေါ် တင် ထားလိုက်၏။ စားပွဲရှေ့တွင် ခွေခွေလေး လဲနေသော နမတော်လေးကိုကြည့်ပြီး သီလသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ် ပြီး ငိုချလိုက်၏။ မခံမရပ်နိုင်ခြင်း သနား ခြင်းတို့ကြောင့် သီလစိတ်တို့ ထိန်းမရ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် “သူမသိပ် ဘာမှ မလုပ်ရ” ဆိုသော တံခွန်၏ မှာကြားချက် ကိုသတိရကာ မျက်ရည်သုတ်ပြီး တံခွန် ထံထွက်ခဲ့လေသည်။

(၁၁)

သီလသည် သူလာပြီ ဖြစ် ကြောင်း ဖုန်းဆက်ထား၍ ခြံဝန်းတံခါး ဖွင့်ပြီး စောင့်နေလေသည်။ နှစ်ယောက် သား တံခွန် အိပ်ခန်းတွင် ထိုင်ကြပြီး သီလက သူမြင်ခဲ့ရသော ဖြစ်စဉ် ပြော ပြလေသည်။ တံခွန်သည် နံရံကိုလက်သီး ဖြင့် ထိုးလိုက်ပြီး “တောက်” လာချက်

ပြင်းစွာ ခေါက်လိုက်၏။ တဆတ်ဆတ် တုန်နေပြီး သွားကိုစေ့ကာ...

“ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်များ သိရင် ရင်ကွဲလိမ့်မယ် နမတော်အတွက် ကလဲ့စားချေပေးမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ သည်။

သီလပြန်သွားပြီး တရားတ မောအိပ်၏။ သိဒ္ဓိကိုလည်း လှမ်းခေါ်ပြီး မှန်ပြောင်းတလက်စီဖြင့် “ဈာန်” ကို ချောင်းကြပြန်၏။ ညနေစောင်းတွင်ဈာန် ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာပြီး ကားပေါ် မှ ကပ္ပလီတစ်ယောက် လူဖြူတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ ကပ္ပလီသည် စောင်ကြား ကြီးတစ်ထည်ကို အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ပေါ်လွင် ခြုံထားပြီး ရှည်လျား ကွေ့ ကောက်သော တောင်ငှေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား၏။ လူဖြူမှာ ဂုတ်ထိရှည်သော ဆံပင်အဝါရောင်ဖြင့် အနက်ရောင်ဝတ် ထား၏။

“အာဖရိက ပုခူးမှော်ဆရာနဲ့ လူဖြူ ကလေး ဆရာဖြစ်မယ်ကွ။ ဒီကောင် တွေ အလုပ်စတော့မယ်နဲ့ တူတယ်။

တံခွန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်တော့”
တံခွန်သည် တီရုပ်အနက် လက်ရှည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီအပြာကို ဝတ်ဆင်ပြီး ကျော်ပိုးအိတ်ထဲသို့ လိုအပ် သည်များထည့်လိုက်၏။ ညှော်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော မိဘနှစ်ပါးကို ထိခြင်း ငါးပါးဖြင့် ကန်တော့ပြီး လက်အုပ်ချီ၍

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ ဒီညသား ခရီးထွက်ရပါမယ့် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ကြောင့် ခွင့်ပြုပါ” ဦးကျော်ဇေယျသည် တံခွန်စကားကိုကြားသောအခါ အရေး တော်ပုံ စတော့မည်ကိုသိ၍ ...

“အေးပါ သားရယ်၊ အန္တရာယ်

ကင်း ဘေးရှင်ပါစေ အောင်မြင်ပါစေ” ဟု ဆုပေးလိုက်၏။ တံခွန်သည် ဖခင် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး သူလုပ်နေကျ အတိုင်း နဖူးချင်းပွတ်လိုက်၏။ ဦးကျော် ဇေယျသည် သားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပြန်ဖက်ထားလေသည်။ ထို့နောက် ကျော်ပိုးအိတ်ကို လွှယ်ပြီး ခေါ်မှုယာကို တစ်ချက်နှမ်းကာ ထွက်သွားလေသည်။

“ကိုရေ သားက ဘယ်သွားတာ လဲ” ခေါ်မှုယာ၏ စကားကို ဦးကျော်ဇေ ယျက လေးလေးတွဲတွဲ ပြန်ဖြေလိုက် ၏။

“မင်း မသိသေးပါဘူးကွာ”

(၁၂)

ခေါ်မှုယာသည် စိတ်ဆိုးမာန် ဆိုးဖြင့်

“တစ်ခါလာလဲ မင်းမသိသေး ပါဘူးကွာနဲ့ ပြီးနေပဲကိုက ဘာတွေလိထား လဲ အခုပြော သားရဲ့ အပြုအမူတွေက ထူးဆန်းနေတယ်။ မူယာလည်း သား အမေပဲ သိရမှာပေါ့ပြော အခုပြော” ဟု

မပြောစဘူးလေသံဖြင့် ပြန်အော်လေသည်။ ဦးကျော်ဇေယျသည် ထိခိုက်ကျေကွဲစွာဖြင့် အိမ်ယာ၏ ရှေ့ခွံတွင် ပြောင်းတိုင်ပြီး လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မူယာရေ စိတ်ကိုထိန်းပါကွာ တို့သားလေး တံခွန်ဟာ လူဝင်စားလေးပါ နဂါးသိုက်က နဂါးမင်းသားလေးတဲ့ကွ”

“အို... ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် ကိုကဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သားကို မင်းကိုယ်ဝန်မဆောင်ခင်ကထဲက ကိုကို အိမ်မက်ပေးခဲ့တယ်။ နောက်သားကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ နမတော်ကို ကယ်စာင်ဖို့ လူ့ပြည်ကို ဝင်စားတာတဲ့ကွာ”

“ဖြစ်နိုင် ပါမလား ကိုရယ် ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒါမျိုးတွေ ရှိပါမလား”

“ကိုလည်း မယုံချင်ပါဘူးကွာ ဒါပေမဲ့ သားက ထူးဆန်းတဲ့ ကလေးပဲ သူ့ သူငယ်ချင်း သီလ နဲ့ သိဒ္ဓိကလည်း နဂါးအနွယ်တော် တွေတဲ့”

“သားရဲ့ နမတော်လေးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“နဂါးမင်းသမီးလေးဟာ လူဝင်စားအဖြစ် လူ့ပြည်ရောက်လာတဲ့အခါ နဂါးသိုက် ဆက်မှန်းသိသွားတဲ့ အောက်လမ်းသမား တစ်စုက ဖမ်းချုပ်လိုက်တယ်။ မင်းသမီးလေး ဝင်စားတဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ လဲ အောက်လမ်းသမားရဲ့ ပရောဂနဲ့ ကားမှောက်ကွယ်လွန် သွားကြတယ်တဲ့”

“အို . . . သနားစရာပဲ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“ပြီဆိုတာက မင်းသမီးလေးကို

တန်ဆာခံလုပ်ပြီး နဂါးသိုက်ကို မှောက်ဖို့ ကြံစည်ကြတာကို သားတို့က ကြိုတင်သိခဲ့တယ်”

“နဂါး ဘုရင်ကြီးကရော တန်ခိုးမရှိဘူးလားဟင်”

“ရှိတာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အောက်လမ်းအဖွဲ့ကလည်း တော်တော်စွမ်းတယ်တဲ့ အာဖရိကတို့ ဥရောပတို့က မှော်ဆရာတွေနဲ့ ပေါင်းထားကြတာတဲ့”

“နဂါးသိုက်မှာ ဘာတွေရှိလို့ သူတို့က ဖောက်ခွံရတာလဲ”

“နောက်ပွင့်တော်မူမယ့် အရိမေတ္တယျ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်မယ့် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပလ္လင်တော်နဲ့ အနိုးနိုးသာ ရတနာပစ္စည်းတွေရှိတယ်။ ရေအောက် ရတနာသိုက်ထဲမှာတော့ တံခွန်တို့ နဂါးသိုက်က အကြီးဆုံးပဲတဲ့”

“အဲဒါ ဘယ်မှာရှိတာလဲဟင်”

“မော်လမြိုင် ခေါင်းဆေးကျွန်းမှာမှာ ကဲ အခုမင်းသိသွားပြီဗျေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုရယ် သားကမ္ဘာတို့ ဆီ ပြန်လာပါတော့မလား”

ဦးကျော်ဇေယျသည် အိမ်မှာ ဟို ဖတ်ထားပြီး လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ပြော လိုက်လေသည်။

“ပြန်လာမှာပါကွာ သားလေး ဟာ နဂါးမင်းကြီးအတွက် “မွေခံထိုက် စေ” တဲ့ သားဖြစ်သလို ကိုတို့အတွက် လည်း မွေခံထိုက်စေမယ့် သားပါ”

တံခွန် သီလနှင့် သိန္နီတို့သည် အိမ်ရှေ့မှာ “ဈာန်” အိမ်ကြီးကို အချိန် ပြည့် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ “ဈာန်” နှင့် ဟတ်သတ်၍ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရာသမျှကို သိန္နီက ပြောပြလေသည်။

“ဈာန် အိမ်ပိုင်ရှင်က “ဦးဗ ဈာန်” တဲ့ သူသားက “ရဲဈာန်” ဆိုတာ ဝဲ နမတော် “ယမုံခင်မင်” ကိုလက်ထပ် ထားတဲ့လူပေါ့ ဒီအိမ်အပြင် အိမ်လေးလုံး ထောက်ရှိသေးတယ်။ ဦးဗဈာန် အဖေ ထက်ထက်ထဲက နံမည်ကြီး အောက် ထီးသမား မျိုးဆက်တွေပဲ”

တံခွန်သည် နက်နက်နဲနဲ စဉ်း စားပြီး “ငါတို့ သုံးယောက် အတင်းအဓွ မဝင်တိုက်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နမ တော်လေး ခုကွရောက်မယ် သေသေချာ ချာ စဉ်းစားပြီး လုပ်ကြမယ်။ သိန္နီ ကားကိုအမြဲ အဆင့်သင့် ဖြစ်နေပါ စေ”

ထိုနေ့ည သန်းခေါင်ယံအချိန် တွင် ဈာန် အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်တွင် အောက်လမ်းသမားများ ယစ်ပူဇော်ပွဲ လုပ်ကြပြန်၏။ အနက်စခင်းထားသော စားပွဲပေါ်ရှိ လင်ပန်းထဲတွင် နွားခေါင်း ပြတ်ကြီးကို ထည့်ထားပြီး အငွေဖြူများ တသုလှထွက်နေသော ခွက်များရှိ၏။ နီ* ရဲသော သွေးများထည့်ထားသည် ခွက် အနက်သုံးခွက်ရှိ၏။

အာဖရိကမှ ဗုဒ္ဓ နတ်ဆရာ သည် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက် ကိုင်ထားသော တောင်ဝှေးကို မြှောက် လိုက်ဖြင့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို အသံနေအသံ ထားဖြင့် ရွတ်ဆိုနေ၏။

အဝတ်နက်ဝတ်ထားသော

ယောကျာ်းနှစ်ယောက်သည် မျက်စိကို အဝတ်နက်စီးထားသော “ယမုံခင်ခင်” ကို တွဲပြီးခေါ်လာကြ၏။ ယမုံခင်ခင်ကို စားပွဲရှေ့တွင် ခူးထောက်ခိုင်းပြီး ဦးဗဈာန် က လေသံမာမာဖြင့် ကြိမ်းမောင်းလိုက် ၏။

“နဂါးမ နှင့်မျက်စိနှစ်ကွင်း ပြန်မြင်ချင်ရင် နင်တို့ နဂါးသိုက်ဘယ်မှာ ရှိသလဲပြော မနာချင်ရင် ပြောစမ်းဘယ် နေရာလဲ”

ယမုံခင်ခင်သည် ဆက်ဆက် တုန်နေသော်လည်း စကားတစ်ခွန်မှ မပြောချေ။ ထိုအခါ လူဖြူမှော်ဆရာသည် ယမုံခင်ခင်၏ ခေါင်းကို လက်ဝဲတစ်ဖက် တင် လိုက်သောအခါ အသံကုန်အော် တစ်၍ ခူးထောက်နေရာမှ လဲသွားလေ သည်။

တံခွန်သည် နမတော်လေးကို ကြည့်ပြီး မခံမရပ်နိုင်တော့ပဲ တိုက်နဂါး တစ်ကောင်ကို ဖန်တီးလွှတ်လိုက်လေ သည်။ တံခွန်စလွှတ်စဉ် တိုက်နဂါးလေး သည် သေးသေးရှည်ရှည် လေးဖြင့်ပြီး

ဈာန် အိမ်နံရံကို တွယ်တက်သွားလေသည်။ ပြူးတင်ပေါက်တံခါး ၊ ချပ်ကြားမှ တိုးဝင်ပြီး ညဉ့်ခန်းထဲ အရောက်တွင် ကြီးမားသော နဂါးအသွင် ပြောင်းသွားပြီး ယာဉ်ပူဇော်ပွဲသို့ တရုန်းထိုးဝင်သွားရာ ပူးဒူးနတ်ဆရာသည် လက်ထဲမှ တောင်ဝှေးဖြင့် ဆက်ကနဲ ရွယ်လိုက်ရာ နဂါးကြီးသည် အခိုးအငွေ့ ဖြစ်သွားလေသည်။

“နဂါးတွေ သိသွားပြီး သတိထားပြီး ဆောင်ရွက်ကြ” ဟု နတ်ဆရာက အော်လိုက်၏။ ယမုံခင်ခင်ကို သတိပြန်ရအောင်လုပ်ပြီး မှော်ဆရာက စိတ်ကိုညှိပြီး မေးသောအခါ ယမုံခင်ခင်၏ နှုတ်မှ တိုးညှင်းသော လေသံလေးထွက်လာ၏။

“မော်လမြိုင် ခေါင်းဆေးကွန်း”
ယမုံခင်ခင်၏ စကားကိုကြားပြီး ဦးဗဇာန်သည် အားလုံးကို အော်ပြောလိုက်၏။

“ဒီညပဲ မော်လမြိုင်ကို သွား

ကြမယ်”

(၁၄)

ဈာန်ခြံထဲမှ စူပါကစွတန်ကားလေးထွက်လာပြီးတွင် တံခွန်တို့ ပါဂျဲရိုကားက မနီးမဝေးမှ လိုက်လာလေသည်။ နံနက်ဝေလီဝေလင်းတွင် မော်လမြိုင်သို့ ရောက်ပြီး ဦးဗဇာန်တို့ကားက “စစ်ကဲကုန်း” ရှိ ခြံတစ်ခုထဲသို့ဝင်သွား၏။ တံခွန်တို့က ကမ်းနားလမ်းမှ “ငွေမိုးဟော်တယ်” သို့ သွားလေသည်။

ရန်ကုန်မှ စထွက်စဉ်ကထဲက တံခွန်သည် နဂါးသိုက်မှ ခမည်းတော် နဂါးမင်းကြီးအား ရန်သူများလာနေပြီး ဖြစ်ကြောင်း ဆက်သွယ်သတင်းပို့ပြီး ဖြစ်ရာ နဂါးမင်းကြီးသည် နဂါးအပေါင်းကို တပ်လှန့်ထားလေသည်။

ထိုနေ့နံနက်တွင် ငါးဖမ်းသွားသော တံငါလှေများသည် ငါးအရ နည်းပြီး အသက်ကြီးကြီး တံငါတစ်ယောက်က ပြောလိုက်၏။

“အာ ပ လား ထူးမှထူးဟေ့ မြစ်တစ်မြစ်လုံး မြွေနဂါးကြီးတွေ ကွန်

ပစ်လဲရောင်မလွတ် ပိုက်ဆွဲလဲ သူတို့ပဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်”

သံလွင်မြစ်တစ်မြစ်လုံး ခါတိုင်း နေ့များထက် လှိုင်းလုံးကြီးများ တလိပ်လိပ်ဖြင့် ရေများပွက်ပွက်ဆူသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။ တောင်ပေါ်တန်း တစ်ခုလုံးလဲ မြွေတွန်သံများကြားနေရပြီး မြွေကြီးများကို ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ မြင်တွေ့ကြရလေသည်။ မော်လမြိုင် တစ်မြို့လုံး မြွေများကြောင့် အုတ်အော်သောင်းနှင့် ပြောဆိုကြလေသည်။

ဦးဗဇာန် တည်းခိုသော အိမ်ကြီးမှာ နံမည်ကြီး အောက်လမ်းသမားကြီး၏ အိမ်ဖြစ်၏။ နဂါးသိုက်ကို ဖောက်ရန်အချိန်ကို ယနေ့ည သန်းခေါင်ယံကို ရွေးချယ်ကြ၏။ ယမုံခင်ခင်ကို နှိပ်စက်ပြလျှင် နဂါးမင်းကြီးပေါ်လာမည်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ပူးဒူးနတ်ဆရာက နဂါးမင်းကို ဖမ်းပြီး သိုက်နန်းကိုဖွင့်မည်။ မှော်ဆရာနှင့် အောက်လမ်းသမားများက ဝိုင်းဝန်း ကူညီကြမည်ဟု အစီအစဉ်ဆွဲကြ၏။

တံခွန် သီလနှင့် သိန္နီတို့

သုံးဦးသည် နေဝင်ချိန်မှစ၍ ပဲချိတ်တစ်
စီးဖြင့် သံလွင်မြစ်ထဲတွင် လူးလားခေါက်
တံ မောင်းနှင်ကြလေသည်။

ညသန်းခေါင်ရောက်ခါနီးတွင်
ဦးဗရုန်တို့ အဖွဲ့သည်ပဲချိတ်တစ်စီးဖြင့်
ခေါင်းဆေးကျွန်း သို့ ဦးတည်ထွက်လာကြ
၏။ ပဲချိတ်ပေါ်တွင် ဗူးဒူးနတ်ဆရာ မှော်
ဆရာ ဦးဗရုန်တို့ သားအဖနှင့် ယမုံခင်
ခင်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသော မော်လမြိုင်မှ
အောက်လမ်းဆရာကြီး ပါလေသည်။
နတ်ဆရာနှင့် မှော်ဆရာ၏ အစွမ်းကြောင့်
နဂါးများသည် ပဲချိတ်နာသို့ မကပ်နိုင်ကြ
ချေ။

ခေါင်းဆေးကျွန်းသို့ ရောက်ခါ
နီးတွင် ပဲချိတ်မောင်းနေသော တံခွန်
က

“ကဲ အောက်လမ်းနည်းတွေ
အထက်လမ်းနည်းတွေမသုံးပဲ လက်တွေ့
နည်းကို သုံးလိုက်မယ်” ဟု ပြောပြော
ဆိုဆို ပဲချိတ်ကို အရှိန်တင်လိုက်ပြီး ဦး
ဗရုန်တို့ ပဲချိတ်အားခါးလယ်သို့ ဝင်
တိုက်လေသည်။ နဂါးများကို သတိထား

နေသော ဦးဗရုန်တို့ ပဲချိတ်သည် တစ်
ဖက်သို့ စောင်း၍ ရေထဲနှစ်သွားလေသည်။
မြွေနဂါးကြီးများသည် ရေထဲနှစ်လာသော
အောက်လမ်းသမားများကို တစ်ကောင်
ကို တစ်ယောက်ရစ်ပတ်၍ နဂါးဂူကြီးထဲ
သို့ ဆွဲသွင်းသွားလေသည်။

တံခွန်တို့ ပဲချိတ်လည်း
မှောက်သွား၍ သုံးယောက်သား ရေထဲ
သို့ ငုတ်လျှိုးသွားကြပြီး ရေထဲမှ ယမုံခင်
ခင်ကို တံခွန်က ပွေ့ချီ၍ သိုက်နှင်းသို့
ခေါ်သွားလေသည်။ သီလနှင့် သိဒ္ဓိသည်
နဂါးများ အနားကပ်ရန်ခက်ခဲနေသော
နတ်ဆရာနှင့် မှော်ဆရာကို ဖမ်းဆီးရန်

ကြိုးစားနေကြ၏။ ထိုစဉ် နတ်ဆရာသည်
သူ၏တောင်ဝှေးဖြင့် ရေပြင်ကိုထိုးဖောက်
ပြီး ရေပေါ်တက်သွားရာ ရေပြင်ပေါ်လက်
တစ်ဖက်ပေါ်လာသော မှော်ဆရာကို
လှမ်းဆွဲ၍ ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်ပျံသွားလေ
သည်။

(၁၅)

နဂါးနှင့် အောက်လမ်းသမားတို့
တိုက်ပွဲပြီးသောအခါ ဦးဗရုန်တို့ သား
အဖနှင့် မော်လမြိုင်မှ အောက်လမ်းဆရာ
ကြီးမှာ နဂါးကြီးများလက်ချက်ဖြင့် မရူ
မလှ သေသွားကြလေသည်။ ဗူးဒူးနတ်
ဆရာနှင့် မှော်ဆရာတို့ လွတ်သွားကြ
သော်လည်း နဂါးမင်းသမီးလေး ယမုံခင်
ခင်ကို ကယ်တင်နိုင်ကြလေသည်။

ခမည်တော်နဂါးမင်းကြီးနှင့်
မယ်တော်တို့သည် သမီးတော်လေးအား
ချစ်ကြင်နာစွာ ပြုစုကြ၏။ ကံကောင်း
ထောက်မစွာဖြင့် ဦးဗရုန်၏ အိတ်ထဲ
တွင် သေတ္တာအနက်ကလေးကို တွေ့ရ
၍ ဖွင့်ကြည့်သောအခါ တောက်ပသော

မျက်လုံးလေး နှစ်လုံးဖြစ်၍ နဂါးမင်းကြီး
၏ တန်ခိုးဖြင့် ယခုခင်ခင် မျက်စိအလင်း
ပြန်ရသွားလေသည်။

နဂါးမင်းကြီးသည် ရန်သူကို
နှိမ်းနှင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း အေသမပြေနိုင်
အောင် ဖြစ်နေ၏။ ထိုကြောင့် သံလွင်
မြစ်ကြီးသည် လှိုင်းလေထန်ပြီး တဝန်း
ဝန်းဖြင့် ကမ်းစပ်ကို ရိုက်ခတ်လေသည်။
နံနက်ခင်းတွင် ကမ်းနားလမ်းရေစပ်တွင်
လှိုင်းအပုတ်၌ အလောင်းတစ်လောင်းလာ
တင်နေလေသည်။ အလောင်းမှာ ဝစ်စ
လစ်ဖြင့် မျက်လုံး နှာခေါင်း နှုတ်ခမ်းများ
ကို ငါးများ ကိုက်ထား၍ မရှုမလှ
ကြည့်မကောင်း ရှုမကောင်းဖြစ်နေ၏။
ကိုယ်မှာထိုးထားသော အင်းဆံအင်းကွက်
များကြောင့် မော်လမြိုင်မှ အောက်လမ်း
ဆရာကြီး ဖြစ်ကြောင်း သိကြရလေ
သည်။

ဦးဗရားတို့ သားအဖ၏
အလောင်းနှစ်လောင်းကို နဂါးသိုက်တွင်
အကြီးမားဆုံး ရန်သူများအဖြစ် ဂူကြီး
တစ်နေရာ၌ ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

နဂါးမင်းကြီးသည် ကြုံတွေ့ရသော ဒုက္ခ
များကြောင့် လူများကို စိတ်နာကျည်း
သွားလေသည်။ လူပြည်သို့ သွားချင်လှ
သော သမီးတော်ကိုလည်း ဘယ်သော
အခါမှ လူပြည်သို့ မသွားရဟု အမိန့်
ထုတ်လိုက်လေ၏။

ပြဿနာများပြီးဆုံးသွားဖြစ်၍
တံခွန်သည် လူပြည်ရှိ မိဘနှစ်ပါးထံ
ပြန်ရန် နဂါးမင်းကြီးက ခွင့်မပြုချေ။

“ခမည်းတော် ဦးဗရားတို့ကို
မကောင်းတဲ့လူရှိသလို စိတ်သဘောထား
ကောင်းမွန်တဲ့ လူတွေလဲ ရှိပါတယ်။
သားတော်လူပြည်ရောက်ကထဲက သူ

တော်ကောင်းတွေနဲ့ပဲ တွေ့ရပါတယ်။
မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဘာသာတရားလေးစား
ပြီး ဖြူစင်ရိုးသားကြပါတယ်။ သူတို့ကို
ကျေနူးဆပ်ချင်ပါတယ်”

“အရိမေတ္တယျ ဘုရားရှင်ကို
လှူဒါန်းမဲ့ ပစ္စည်းအဖြစ် ခမည်းတော်တို့
မိသားစုပိုင် ရတနာပစ္စည်းတွေရှိတာပဲ
သားတော်ရဲ့ လူပြည်က မိဘတွေကို လုံ
လောက်အောင် ပေးလိုက်ပါ”

“ခမည်းတော်ဘုရား ပစ္စည်း
ဥစ္စာလဲ ပေးချင်ပါတယ်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး
အသက်အရွယ်ကြီးပြင်းလာပြီမို့ ကိစ္စအဝ
ဝကို ဆောင်ရွက်ဖို့ပဲ ပေးချင်ပါတယ်။
အနားမှာနေပြီး ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြု
ပေးချင်ပါတယ် ခွင့်ပြုတော်မူပါ”

သားတော်၏ စကားကြောင့်
နဂါးမင်းကြီးသည် တွေဝေသွားသော်
လည်း ခွင့်ပြုစကားမဆိုချေ။

(၁၆)

အိမ်ယာသည်လည်း သားကို
လွှမ်းဆွတ်ခြင်း စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတို့ကြောင့်

အအိပ်အစားပျက်လာလေသည်။ တံခွန် ထွက်သွားပြီး ၁၀ ရက်မြောက်တွင် ဒေါ် မူယာ အိပ်ရာထဲမှာ မထနိုင်တော့ချေ။ ဦးကျော်ဇေယျသည် ချစ်စနိုး၏ ခံစားချက်ကိုသိ၍ အမျိုးမျိုးပျောင်းပျော်၏။ ဒေါ် မူယာ၏ ပြင်းပြသောဆန္ဒမှာ တံခွန်ကို တွေ့လိုမြင်လိုခြင်းဖြစ်၏။

တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် နဂါးမင်းကြီးသည် လူသားအသွင်ယူ၍ ကျိုကွမီဘုရားသို့ ဘုရားဖူးထွက်လေသည်။ နဂါးမင်းကြီး၏ ဘေးနားတွင် အသက် ၆၀ ခန့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် ကြုံကြုံယုံယုံထိုင်၍ ဘုရားဝတ်ပြုနေလေသည်။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသောအခါ အသံထွက်၍ ဆုတောင်းလေသည်။

“ဤသို့ ရိုးရိုးပူဇော် ကန်တော့ရသော အကျိုးအားကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်၏ သားလေးသည် ဘေးအပေါင်း ရန်အပေါင်း အန္တရာယ်အပေါင်း ရောဂါဝေဒနာအပေါင်းမှ ကင်းဝေးပါစေ။ သားအပေါ် ကျွန်ုပ်တို့က သောဓကုမ္မာအန္တရာယ်တို့သည် သား၏ကိုယ်စား ဘုရားတပည့်

တော်ထံကျရောက်ပါစေ”
ထိုသူ၏ ဆုတောင်းကိုကြားသောအခါ မင်းကြီးသည် အံ့သြသွားလေသည်။ “ဩ လူသားတွေမှာလည်း အဖရဲ့ သံယောဇဉ်ကကြီးလှပါလား အင်းအင်း”

နဂါးမင်းကြီးသည် မိမိ၏ တန်ခိုးဖြင့် လူပြည်ရှိ ဦးကျော်ဇေယျတို့ အိမ်ကို လှမ်းကြည့်ရာ နာမကျန်ဖြစ်နေသော ဒေါ်မူယာကို မြင်တွေ့လေ၏။ သားဖြစ်သူကို တမ်းတနေသော ဒေါ်မူယာကို မြင်သောအခါ နဂါးမင်းကြီးသည် သားတော်ကို ပြောလေသည်။

“သားတော်ရဲ့လူပြည်က မိခင်ဟာနာမကျန်ဖြစ်နေပြီး ကံကုန်ပြီးဖြစ်လို့ အချိန်များများမကျန်တော့ဘူး သားဖခင်၏ သက်တမ်းလည်း နောက် ၃ နှစ်သာ ရှိပါတော့တယ်။ ဒါကြောင့်သားကို မိဘများထံပြန်ခွင့်ပြုမယ် ဒါပေမဲ့ ခမည်းတော်ကို ကတိတစ်ခုပေးရမယ်”

“ဘာကတိများလဲ ခမည်းတော် သားတော်ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီ လူပြည်မှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ စွဲလန်းချစ်ခင်ပြီး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခြင်း မပြုလုပ်ပါဆိုတဲ့ ကတိကိုပေးပါ”

“စိတ်ချပါ ခမည်းတော် သားတော် အသက်နဲ့ရင်းနှီး ကတိပေးပါတယ်”

(၁၇)

ရန်ကုန်မြို့ ပြည်လမ်းရှိ အိမ်ထဲတွင် ဆရာဝန်ကြီးသည် ကုတင်ပေါ်မှ ဒေါ်မူယာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေလေသည်။ အနားတွင် ဦးကျော်ဇေယျနှင့် ဖြူဖြူသွယ်သွယ် သူနာပြုဆရာမလေး ရပ်နေကြ၏။

“ဒေါ်မူယာ အစားမစားရင်တော့ နာခေါင်းပိုက်သွင်းရမယ်နော် အစာမဝရင် အားပြတ်သွားလိမ့်မယ်” ဆရာဝန်သည် ဆရာမလေးအား ဆေးတိုက်ရန်ညွှန်ကြားပြီး ပြန်သွားလေသည်။ ဆရာဝန်အိမ်ထဲမှ အထွက်တွင် ကားတစ်စီးခြံထဲဝင်လာပြီး ကားပေါ်မှ တံခွန်

ဆင်းလာလေသည်။ တံခွန်ကိုတွေ့သော ဦးကျော်ဇေယျသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကြိုဆိုပြီး ခေါ်မူယာထံ ခေါ်လာလေ သည်။

တံခွန်က “မေမေ” ဟု လှမ်း ခေါ်လိုက်သောအခါ ခေါ်မူယာသည် ဆက်ကနဲလှည့်ပြီး “သား” ဟု ခေါ်လိုက် ၏။ တံခွန်သည် မိခင်၏ လက်နှစ်ဖက် ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မိခင်ကို ယုယစွာပွေ့ထူး ပြီး ရင်ခွင်တွင် ဖက်ထားလိုက်၏။ ခေါ် မူယာသည် စကားမပြောနိုင်ပဲ သား၏ ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းမိုပြီး တရိုက်မက်မက် ဖြစ်နေသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ဦးကျော်ဇေယျသည် ဝဲလာ သော မျက်ရည်များကို ကြိုးဟားပြီးထိန်း လိုက်ရ၏။

သူနာပြုဆရာမလေးမှာ ကု တင်နံဘေးတွင်ရပ်ပြီး အမေနှင့်သား၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ကြင်နာယုယမှုကို လေးမောနေလေသည်။ တံခွန် ပြန်ရောက် လာသည့် နေ့မှစ၍ မိခင်အားသူနာပြု ဆရာမလေးနှင့် အတူပြုစုလေသည်။

မိခင်၏ ဆီးဝမ်းသလိပ်များကို မရွံ့မရှာ သုတ်သင်ပေး၏။ မိခင်အစာဝင်စေရန် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခွံကျွေးပေး၏။ လူနာ အား သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးခြင်းကို ဆရာ မလေးနှင့် အတူ ညင်ညင်သာသာလုပ် ပေးပြီး မိခင်၏ ဆံပင်ကို တံခွန်ကိုယ် တိုင် ဖီးလိမ်းပေး၏။

သားတစ်ယောက်၏ မိခင် အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးမှုကို ဆရာမလေး “ ချယ်ရီ” အံ့သြမဆုံးဖြစ်နေ၏။ ချယ်ရီ သည် ရှမ်းပြည်နယ် ပင်းတယသုလေး ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်သူနာပြု တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆင်းဖြစ်၏။ အစိုးရဝန်ထမ်း လျှောက်ထားပြီး အလုပ်မဝင်ရသေးမီ ခေါ်မူယာကို ကုသဘော ဆရာဝန်ကြီး၏ အဆက်အသွယ်ဖြင့် စပါယ်ရှယ်နာပ်စ် လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သန့်စွမ်းနက်မှောင် သော ဆံပင်ရှည်ရှည် မျက်ခုံးထူထူ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးဖြင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်း ၏။ ဖြူစင်သော အသားအရေ ပန်းရောင် သန်းနေသော ပါးပြင်မိုမိုလေးများသည် ချယ်ရီကို ထူးထူးခြားခြားလှပစေ၏။

ဆံပင်နောက်တွဲလေးထုံး သူနာပြု၊ ခေါင်းဆောင်းလေးဖြင့် ချယ်ရီမျက်နှာ လေးသည် ရှင်းသန့်နေပြီး ရင်ပုံးအင်္ကျီ အဖြူ လုံချည်နီ ရဲရဲလေးကို အမြဲ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။

ခေါ်မူယာကိုလည်း ဆရာဝန် ကြီးညွှန်ကြားသည့် အတိုင်းပြုစုလေ သည်။ နံနက် ၆ နာရီမှ ည ၆ နာရီထိ ဆင်း၏။ တမင်းဗူးလေးဖြင့်လာပြီး တည်တည်တန့်တန့် နေလေသည်။ ဦး ကျော်သူ၏ တပည့်လင်မယားက ချက် ပြုတ်ကျွေးမွေးခြင်း အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်း ခြင်းများလာရောက် ကူညီပေး၏။

တံခွန်သည် နာရီနှင့်အမျှ မိခင်ကိုပြုစုရင်း စေတနာပါပါဖြင့် မိခင် လူနာကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးသော သူနာပြုဆရာမလေးကို သတိထားမိလာ လေသည်။

(၁၈)

သူနာပြုဆရာမလေး ချယ်ရီ သည် စကားများများပြောလေ့မရှိပဲ အား

www.burmeseclassic.com

ချမ်းစွာဖြင့် မိမိတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်
နေ၏။ လူနာ၏ရောဂါ အတိမ်အနက်ကို
ဆရာကြီး ပြောပြထား၍ ဦးကျော်ဇေယျ
ရော မိမိပါ သိပြီးဖြစ်၏။ တံခွန်ကိုတော့
အသိမပေးရသေးပေ။

ယနေ့ ဦးကျော်ဇေယျတို့ အိမ်
တွင်သံယာ ၁၀ ပါးကို ဆွမ်းကျွေး၍
သင်္ကန်းကပ်လှူ၏။ သံယာများ၏ ရှေ့
တွင် ငွေကလပ်ဖြင့်တင်ထားသော ရွှေ
ခေါင်းလောင်း တစ်လုံးတင်ထား၏။ ရွှေ
ခေါင်းလောင်းမှာ ၆ လက်မ အဝကျယ်
၍ ၂၅ ကျပ်သားရှိပြီး ရွှေသားမှာ ဝင်း
အိနေကာ ခေါင်းလောင်း၏ နှုတ်ခမ်းပတ်
လည်တွင် နီရဲရွှန်းလက်နေသော
မကျည်းစေ့အရွယ် ပတ္တမြားများစီချယ်
ထားလေသည်။ ခေါင်းလောင်းထိပ်၌
ဂွင်းကို နဂါးတစ်ကောင်၏ သဏ္ဌာန်
ဂွင်းပြုလုပ်ထား၏။

ခေါင်းလောင်း လှူဒါန်းပွဲကို
ဒေါ်မူယာ၏ အိမ်ခန်းနှင့် တည့်တည့်
ဆည့်ခန်းတွင်လုပ်ပြီး ဒေါ်မူယာကိုခုတင်
ပေါ်တွင် ဆရာမလေးချယ်ရီနှင့် တံခွန်က

ဖေးမပွေ့ထူးပြီး ဒေါ်မူယာ၏ လက်ကို
တံခွန်က ကိုင်၍ ရေစက်ချစေလေသည်။
ထိုရွှေခေါင်းလောင်းကို ရွှေတိဂုံစေတီ
တော်ကြီးသို့ လှူဒါန်းလေသည်။

ရွှေခေါင်းလောင်း လှူဒါန်းပြီး
ဒေါ်မူယာ၏ ကျန်းမာရေးမှာ တဖြည်း
ဖြည်း ယုတ်လျော့လေသည်။ ဆရာမ
လေးချယ်ရီသည် ညကိုမပြန်နိုင်တော့ပဲ
နေရောညပါ လူနာအနားမှာရှိနေပြီး သာ
ယာအေးချမ်းသော အသံဖြင့် ပရိတ်
တရားတော်များ ရွတ်ဖတ်ပေး၏။ ဒေါ်မူ
ယာသည် တံခွန်၏ လက်ပေါ်တွင် ညင်
သာစွာ ကွယ်လွန်သွားလေသည်။

ဒေါ်မူယာ၏ အသုဘကိစ္စ
အဝဝပြီးဆုံးသောအခါ ဆရာမလေးချယ်
ရီသည် တံခွန်တို့ သားအဖကို နှုတ်ဆက်
၍ ပြည်လမ်းအိမ်မှ ထွက်သွားလေ
သည်။

ဒေါ်မူယာ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်
ဖခင်၏ သက်တမ်းသည်လည်း အချိန်
သိပ်မကျန်တော့ကြောင်း သိထား၍တံခွန်
သည် ဖခင်ကိုအထူး ဂရုစိုက်၏။ သား
အဖနှစ်ယောက် အင်းယားကန်ဘောင်
တွင် လမ်းလျှောက်ကြပြီး ဖခင်စားချင်
သည့် အစားအသောက်ကို လိုက်ကျွေး
မွေး၏။ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ အတူသွားကြ
၏။ တံခွန်သည် ဖခင်ကို အချိန်ပြည့်
အဖော် လုပ်ပေးလေသည်။

(၁၉)

ဆောင်းအကုန် နွေအကူး
ရာသီဥတု သာယာအချိန်တွင် ဦးကျော်
ဇေယျတို့ သားအဖသည် တောင်ကြီးသို့
ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ တံခွန်ကကား
လေးကို မောင်းပြီး ဦးကျော်ဇေယျက

ဘေးမှာထိုင်လေသည်။ ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း
နှင့် လှိုင်းထနေသော တောင်စဉ်တောင်
တန်းများ စိမ်းစိုနေသော ထင်းရှူးတော
များနှင့် အကြွင်းအကျန်များ စိန်ပန်းပြာ
စိန်ပန်းတို့သည် တောင်ကြီးကြီးကိုအလှပ
ဆုံး ချယ်မှုန်းထားကြလေသည်။ လှပ
သော ပန်းမျိုးစုံကလည်း ပြိုင်ပြိုင်ဆိုင်
ဆိုင် ပွင့်နေကြ၏။ အေးမြသော ရာသီ
ဥတုနှင့် သာယာလှပသော ပတ်ဝန်းကျင်
ကြောင့် တံခွန်တို့ သားအဖ သက်
သောင့်သက်သာဖြင့် ရွှင်းလန်းနေကြလေ
သည်။

တောင်ကြီး ပော်တယ်တွင်
တစ်ညအိပ်ပြီး ပင်းတယမြို့လေးသို့ ခရီး
ဆက်လာကြ၏။

“ရေသန့်ရှိပါသလား ဘာတံ
ဆိပ်တွေရှိလဲ” အင်္ကျီအနက် ဆံပင်ရှည်
ဖားလျားလေးနှင့် မိန်းကလေးသည်
မောကြည့်လိုက်ပြီး အံ့သြစွာဖြင့် “တံ
ခွန်” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ တံခွန်သည်
မျက်နှာလေး ပန်းဝှေ့ဝှေ့သန်းနေသော
ချယ်ရီကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မယုံ

ကြည့်နိုင်သကဲ့သို့ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး
“ချယ်ရီ ဟုတ်ပါတယ်နော်”
ဟု ပြောလိုက်၏။ ဦးကျော်ဇေယျသည်
ချယ်ရီကို လှမ်းတွေ့လိုက်၍ ကားပေါ်မှ
ဆင်းလာလေသည်။

“လာပါ အန်ကယ်လ် လာပါ
ထိုင်ပါ”

“ဆရာမ ချယ်ရီက ဒီမှာနေ
တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မတတိပါ
အလုပ်မဝင်ခင် မိဘတွေဆီပြန်ခဲ့တာပါ။
တံခွန်ထိုင်ပါ အခါရည်သောက်ကြပါ”

“ဆရာမ တစ်ယောက်ထဲလား”

ဦးကျော်ဇေယျ အမေးကြောင့်
“မိဘတွေရှိပါတယ် အဘနဲ့
အမေက ခြံထဲသွားကြပါတယ်။ အန်
ကယ်လ်တို့ အလည်လာကြတာလား”

“အေးကွယ် ရွှေဥမုင် ဘုရား
လဲဖူးရင်ပေါ့”

“ညအိပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့
အိမ်မှာတည်းပါရင်”

“ရပါတယ်ကွယ် ကျေးဇူးပါတို့
တည်းခိုခန်းမှာ တည်းပါမယ်”

“ဒါဆို ဇော်ဂျီ “အင်း” မှာ
တည်းပါရင် ဘုတ်တလုပ်ကန်ရှေ့မှာပါ”

“အေး အေး အဲဒီကိုသွားကြရ
အောင် တံခွန်”

“မနက်ကို ကျွန်မ လာခဲ့ပါမယ်
ရွှေဥမုင် ဘုရားကို လိုက်ပို့ပါရစေ နံနက်
စာကိုလည်း ကျွေးပါရစေ”

(၂၀)

နှင်းမုံလေးများ ပါးပါးလေးကျ
နေသော ပင်းတယမြို့လေးသည် အေး
ချမ်းသာယာလှ၏။ ယုန်မွေးချွယ်တာ

အနီရဲရဲလေး ဝတ်ထားသော ချယ်ရီ၏ ပါးလေးနှစ်ဖက်သည် ပန်းရောင်ရင့်ရင့် အရောင်သန်းနေ၏ ဆံပင်အရှည်ကြီးကို ခပ်မြင့်မြင့်ကလေးချီထား၍ တမျက်လုံး ရှင်းသန့်နေလေသည်။ သုံးယောက်သား မြို့ထဲမှ လတာက်ရည်ခိုင်တွင် နံနက်စာ စားပြီး ရွှေ့ပင် ဘုရားသို့ထွက်လာကြ၏။ ပင်းတယဂူတွင် ဘုရားဖူးပြီး အခြားနီးစပ် ရာ ဘုရားများသို့ သွားဖူးကြလေသည်။ ဇော်ဂျီရေထွက်ဦးကိုလည်း ချယ်ရီက လိုက်ပြသေး၏။ ဘုရားဖူးခရီးစဉ် တစ် လျှောက်လုံး ချယ်ရီသည် တံခွန်ကိုအရပ် တစ်ကြည့်ကြည့်ရှိနေ၏။ တံခွန်ကတော့ ချယ်ရီနှင့် မျက်လုံးချင်မဆုံမိအောင် ရှောင်နေလေသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်၏ အရိပ် အကဲကိုကြည့်ပြီး ဦးကျော်ဇေယျသေတာ တွေကျနေ၏။

“ချယ်ရီက ဘယ်တော့အလုပ် ဝင်ရမှာလဲ”

“ဒီလကုန်ပါ အန်ကယ်လ်

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာပါ”

“အေး ကောင်းတယ် ကောင်း တယ် အန်ကယ်လ်တို့ ရန်ကုန်မှာ ပြန် ဆိုကြရအောင်”

ချယ်ရီသည် ချစ်ဖွယ်ခေါင်း ညှိမ့်လိုက်၏။ ပင်းတယမှ အပြန်ခရီးတွင် တံခွန်သည် နှုတ်ဆက်ပြီး မျက်လုံးအနံ့က ဂီဝေဝေ ဆွေးမြေ့မြေ့ရှိနေ၏။

“ဘာလဲ သား လွမ်းနေတာ လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ ရာ”

“ဟ လွမ်းရင်လွမ်းတယ်ပေါ့ ကွ ဖေဖေသေတာတူပါတယ် ချယ်ရီလို မိန်းကလေးကို သားရွှေ့ချယ်သင့်တာ ပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး ဗျာ”

“ဟေ ဘာလိုလဲ”

“သားက ဘာလဲ ဘယ်ဘဝ

ကလာတာလဲဆိုတာ ဖေဖေအသိဆုံးပါ သားကြောင့် ချယ်ရီစိတ်မဆင်းရဲစေချင်

ပါဘူး”

တံခွန်၏ စကားအဆုံးတွင် ဦး

ကျော်ဇေယျ နှုတ်ဆက်သွားလေသည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး ဦးကျော်ဇေယျ အတွက် ရွှေခေါင်းလောင်းတစ်လုံး လှူ ရန် တံခွန်ပြင်ဆင်လေသည်။ မိခင်၏ မူယာအတွက် လှူဒါန်းခဲ့သော ရွှေခေါင်း လောင်းအတိုင်း ပုံစံပေး၍ အပ်နှံ၏။ ဦးကျော်ဇေယျ၏ မွေးနေ့တွင် ရွှေခေါင်း လောင်းလှူဒါန်းပွဲကို ပြည်လမ်းအိမ်တွင် ပြုလုပ်လေသည်။ ဆွေမျိုးအနည်းငယ် ဦးကျော်ဇေယျ၏ တပည့်ဟောင်းအချို့နှင့် ဆေးရုံကြီး သူနာပြု ဆောင်တွင်နေသော ချယ်ရီကိုလည်း ဖိတ်ကြားခဲ့လေသည်။

“ရွှေခေါင်းလောင်းကို ရေစက် ချ လှူဒါန်းပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သွား ရောက် ပို့ဆောင်သောအခါ တာဝန်ခံ ဂေါပကကြီးအား တံခွန်က တောင်းဆို လိုက်လေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှင့်က လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ဒေါ်မူယာ အမည်နဲ့ ယှဉ်ပြီးထားပေးပါ ခင်ဗျာ”

တံခွန်၏ တောင်းဆိုချက်အရ ရွှေခေါင်းလောင်း နှစ်လုံးကို ရွှေတိဂုံစေ

တိန် ထီးတော်တွင် ယဉ်တွဲပြီး ထားပေး
လိုက်လေသည်။

(၂၁)

ရာသီတွေ အလီလီပြောင်းခဲ့
လေပြီ ချယ်ရီရန်ကုန် ရောက်သည်မှာ
လည်း ၂ နှစ်ရှိခဲ့ပြီ ချယ်ရီ၏ တံခွန်
အပေါ်ထားရှိသော သံယောဇဉ်ကြီးသည်
လည်း ပိုမိုခိုင်ခန့်နေပြီးဖြစ်၏။ တံခွန်
ကတော့ ချယ်ရီကိုတွေ့တိုင်း ချစ်ရည်
ရွန်းသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်
တတ်သည်ကလွဲ၍ မေတ္တာရှိကြောင်း
ဖွင့်ပြောမှုမရှိပေ။

တံခွန်ဖွင့်မပြောလည်း တံခွန်
ရင်ထဲတွင် မိမိရှိနေကြောင်း ချယ်ရီသိ
လေသည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦးဖွင့်ဟ ဝန်
ခံမှုမရှိသော်လည်း နှလုံးသားချင်းကသိ
နေလေသည်။ ချယ်ရီက “စောင့်နေပါ
မယ် တံခွန် တံခွန် ပြောလာတဲ့အထိ
စောင့်ပါမယ်”ဟု တိတိဆီဆီလိုက်၏။

ဦးကျော်လေယူသည် ဆီးသွား
ရာတွင် ခက်ခဲလာမှုကြောင့် ဆေးစစ်

သောအခါ ဆီးကျိတ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေ
ကြောင်းသိရ၏။ ဦးကျော်လေယူကို ကိမိ
(ကင်ဆာဆေး) သွင်းခြင်း ဓာတ်ရောင်
ခြည်ပေးခြင်းများဖြင့် ကုသရာတွင် ချယ်ရီ
သည် အစွမ်းကုန်ကူညီ ပြုစုပေးလေသည်။
တံခွန်သည် ဖခင်၏ နောက်ဆုံး အချိန်
အား မအိပ်မနေ ပြုစုရ၏။ ချယ်ရီသည်
တံခွန်ကို သနားလှ၏။ ချစ်ခြင်းပေါ် သနား
ခြင်းဆင့်၍ ချစ်မဆုံးရှုံးနေလေသည်။

ခေတ်မီ ကုထုံးများဖြင့် ကု
သသော်လည်း ဦးကျော်လေယူသည် တံ
ခွန်၏ လက်ပေါ်တွင် ကွယ်လွန်သွားလေ
သည်။ ဦးကျော်လေယူ၏ ရက်လည်ပြီး

သောနေ့တွင် ဆွေးမျိုးသားချင်းများ
တပည့်တပန်းများ ပြန်သွားကြ၍ ပြည်
လမ်းအိမ်ကြီးတွင် တံခွန် တစ်ယောက်
တည်း ကျန်လေသည်။ ညနေစောင်း
အလုပ်ဆင်းမှ ရောက်လာသော ချယ်ရီ
သည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် မျက်
နှုတ်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ပြီး ထိုင်နေသော
တံခွန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“တံခွန်” ချယ်ရီ၏ အသံကို

ကြားလိုက်သောအခါ တံခွန်သည် ထိုင်
ရာမှထပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေး
လိုက်၏။ ချယ်ရီသည် တစ်လှမ်းချင်း
တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာပြီး တံခွန်၏
အနားသို့ ကပ်လာကာ တံခွန်၏ ရင်ခွင်
ထဲသို့ ဝင်လိုက်လေသည်။ တံခွန်သည်
ချယ်ရီ ပုခုံးပေးတွင် တရှိန်မက်မက်
ဖြစ်နေရာ ချယ်ရီက တံခွန်၏ ကျောပြင်
အား လက်ဝါးလေးဖြင့် ပုတ်ပေးလေသည်။
နှစ်ဦးသားသည် ချစ်ခြင်းတရားကို
မလွန်ဆန်နိုင်တော့ပဲ ပွင့်လင်းသော ချစ်
သူများ ဖြစ်သွားကြ၏။

တံခွန်နှင့် ညစာအတူအပြီးမှ

ချယ်ရီပြန်သွား၏။ နောက်နေ့ ညနေတွင် ချယ်ရီကိုလာကြီးမည် ဖြစ်ကြောင်း ချိန်ဆိုလိုက်ကြ၏။ ထိုညက တံခွန်မောဟောဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ အိမ်မက်ထဲတွင် နဂါးပြည်သို့ ပြန်ရောက်သွားပြီး ခမည်းတော် နဂါးမင်းရှေ့တွင် တံခွန်ဇူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။ ခမည်းတော်က ဒေါသတကြီးဖြင့် တံခွန်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ...

“သားတော် ပေးထားတဲ့ကတိကို ချိုးဖောက်တယ် အခု ချင်ချင်းပြန်လာရမယ်” အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

(၂၂)

တနေ့လုံး အိပ်ခန်းထဲမှထဲခွန်ထွက်မလာ၍ အိမ်စောင့် လင်မယားက အသတက်စွာဖြင့် ပင်ပန်းသွား၍ အိပ်ပျော်နေသည် ဟု ထင်ကြလေသည်။ ချယ်ရီသည် တာဝန်ရှိသည်နှင့် ရေဦးချီကာ အလှဆုံးပြင်ဆင်လေသည်။ အချစ်၏ စွမ်းပကားကြောင့် ချယ်ရီ၏ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်သည် ရဲရဲနီနေ၏။ တံခွန်

ရောက်လာမည့်ချိန်တွင် အဆောင်ရှေ့၌ တက္ကစီတစ်စီးဖြင့် တံခွန်၏ အိမ်သို့ လာခဲ့လေသည်။ အိမ်စောင့် လင်မယားက တံခွန်တနေ့လုံး အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ကြောင်းပြော၍ ချယ်ရီ အိပ်ခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်ပြီး သော့မခပ်ထား၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရာ ကုတင်ကြီးပေါ်တွင် ညအိပ်ဝတ်စုံ အပြာနုလေးဖြင့် ပက်လက်အိပ်နေသော တံခွန်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ချယ်ရီသည် ချစ်သူကို ကြည့်ပြီး တချက်ပြုံးလိုက်ကာ တံခွန်ကို နှိုးလိုက်၏။

“တံခွန် ထတော့လေ ချယ်ရီ ရောက်ပြီ လာလဲမကြိုဘူး” ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တံခွန်လက်ကို ကိုင်လိုက်ရာ အေးစက် တောင့်တင်းနေ၍ ချယ်ရီသည် အလန့်တကြား လွတ်ချလိုက်ပြီး တံခွန်၏ နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်၏။ တံခွန်၏ မျက်စိသူငယ် အိမ်ကိုစစ်ဆေး၏။ တံခွန်အား သေဆုံးခဲ့နေပြီ

ချယ်ရီသည် မယုံနိုင်စွာဖြင့်

တံခွန်၏ အေးစက်နေသော လက်ပြင်ကို ပါးလေးဖြင့် အပ်ပြီး

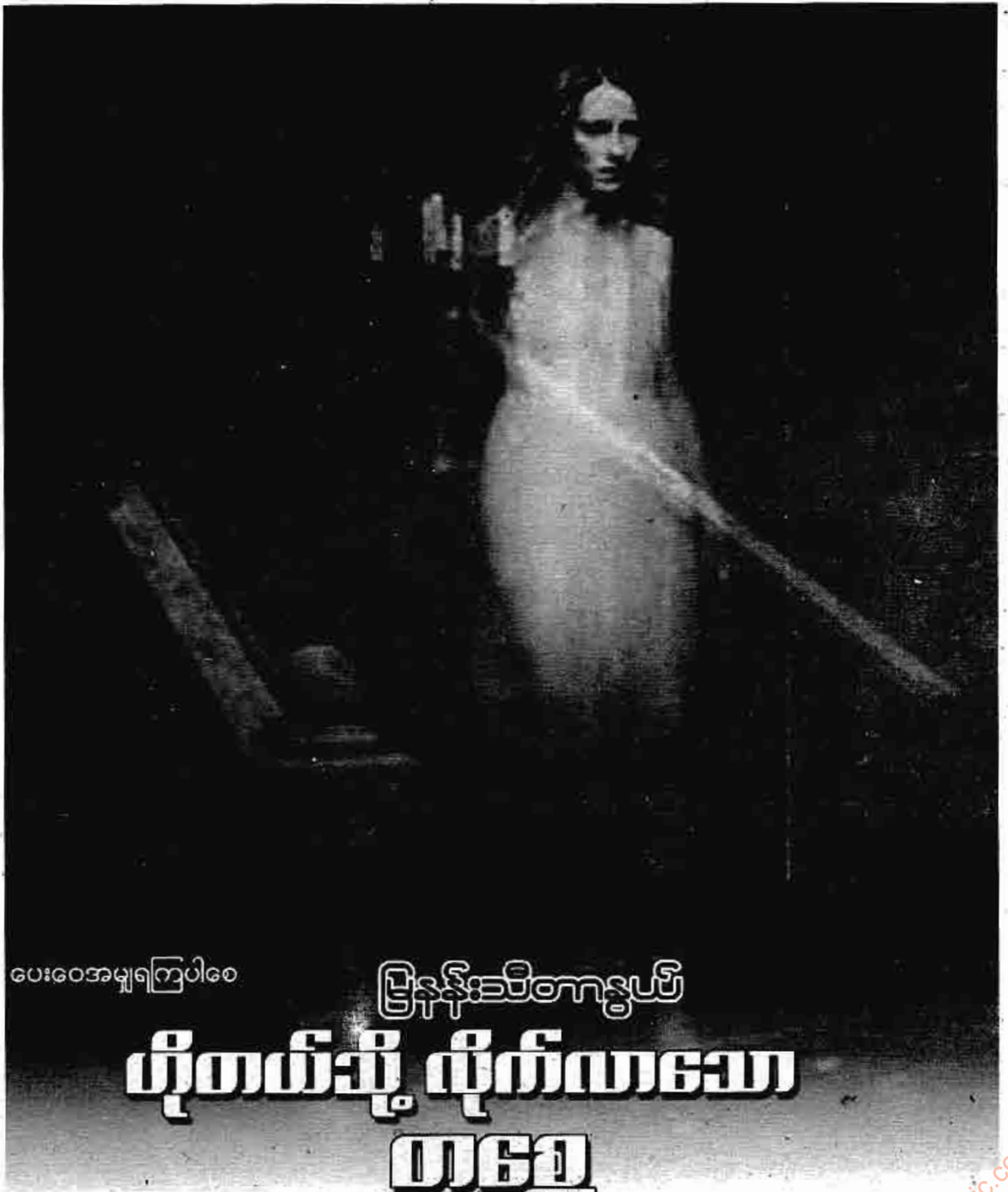
“တံခွန်ရေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင် မောင် ချယ်ရီကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခွန်းတောင် မပြောရသေးဘူးလေ ချယ်ရီတာလုပ်ရမလဲ တံခွန်”

ချယ်ရီ၏ ငိုသံကြောင့် အိပ်စောင့်လင်မယား ပြေးလာကြ၏။ တံခွန်သည် မည်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ပဲ လူလောကမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ချယ်ရီသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော ချစ်သူ၏ ဘဝကြောင်းကို မသိပဲ ကံကြမ္မာကို ဆိုးဝါးရက်စက်လှ ချေရဲ့ဟု ယိုးမယ်ဖွဲ့ကာ တစ်သက်လုံး အပျိုးကြီး ဘဝကိုခံယူလိုက်လေသည်။ နဂါးမင်းသား တံခွန်မှာ နောင်ပွင့်တော်မူမည် အရီမေတ္တယျ မြတ်စွာဘုရား သခင်အား လှူဒါန်းရမည့် ရတနာပစ္စည်းများရှိသော နဂါးသိုက်ကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ် စောင့်ရှောက်နေသည်။

စိန်စိန်အေး

ပေးဝေအမျှကြပါစေ

မြန်မာ့သီတင်းသင်္ဃာတ

ဟိုတယ်သို့ လိုက်လာသော ယောကျ်ား

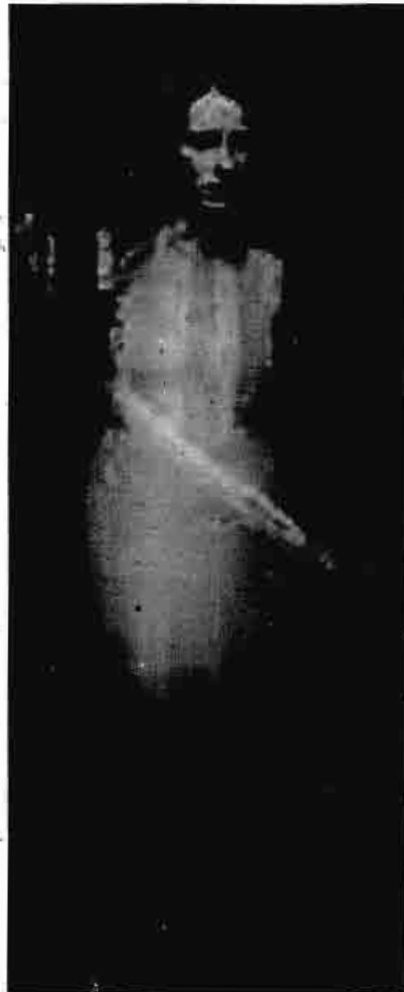
အတွဲ (၁၃) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

မြန်မာ့နွယ်တို့ အိမ်မှာ သား မည်ဆိုသော်က တစ်ကြောင်းတစ်ရက်တာ မိုးချုပ်သည့်အခါ သူငယ်ချင်းများမှ အမိနှစ်ယောက်တည်းနေသောလည်း ကာလလေးတည်းမည့် ကိစ္စတွင် “ဟို အကင်စားလိုကြောင်း သောက်လည်း ရုံးပိတ်ရက် အလုပ်ပိတ်ရက် ကျောင်း တည်တွင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်” ထား သောက်ချင်ကြောင်း အပြင်မှ အစား ပိတ်ရက်များတွင် အဝေးတွင်နေသော အသောက် ယူစားလို့မရတော့ ခက် ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမများ၊ တူ၊ တူမများ ကြောင်းပြောရာ မြန်မာ့နွယ်မှာသာမှ ပူ ရောက်ရှိလာတတ်ပြီး ညအိပ်ညနေ မနေနဲ့အေး၊ ငါ ထွက်ဝယ်ပေးမယ် မြန်မာ့နွယ်မှာသာမှ ပူ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစေ့ဝယ် ထွက်ကြ မိတ်ဆွေရင်းချာဖြစ်ပြီး၊ သန့်ရှင်းသန့် ပြီး နှုတ်ရှုပ်ယုတ်ယုတ်လည်း မရှိသော ကြောင့်၊ စိစဉ်ပေးမည်ဟုပြောရာ မြန်မာ ဖြစ်၍ နွယ်၏ သူငယ်ချင်းများက လက်မခံပါ။ မြန်မာ့နွယ်ကိုယ်တိုင် ငင်းဟိုတည်တွင် မြန်မာ့နွယ်ကိုယ်တိုင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင် နေလိမ့်မယ်။ လိုက်အိပ်မှ တည်းရဲမည်ဖြစ်ကြောင်း ငါက ဒီဟိုတည်ညှပ်သည်ခေါ်လာတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်တည်း မတည်းရဲ အပြင်ကအစားအသောက် ယူစားနေကြ ကြလေရာ “ငါးကင်၊ ပုစွန်ကင်နှင့် ပင်လယ်စာအစုံ၊ ဝိုင်ပုလင်းတို့အား” ဖြစ်ရလေသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဝယ်ပြီးနောက် ဟိုတည်သို့ ပြန်လာကြရာ အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လမ်းတစ် ဝန်းလမ်းစာအစုံ၊ ဝိုင်ပုလင်းတို့အား အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လမ်းတစ် လျှောက် ခြေသံများမှာ မြန်မာ့နွယ်တို့ သုံးယောက်ခြေလှမ်းထက်မက အုပ်စု များ သယောင်ရှိသဖြင့် ရုတ်တရက် တွင် အစားအသောက်များမှာ ရှေးဟောင်းနားဖြင့် ပြင်လွင်သို့ လက်ကာပြပြီး ရပ်လိုက်ရာ ခြေသံများ တွင် အစားအသောက်များမှာ ရှေးဟောင်းနားဖြင့် ပြင်လွင်သို့ လက်ကာပြပြီး ရပ်လိုက်ရာ ခြေသံများ သောကြောင့် ဟိုတည်စာမစားဘဲ အပြင် လည်း ရပ်တန့်သွားပါသည်။ နောက်ဆက် လျှောက်ပြန်ရာ နောက်မှ ခြေသံအများ သို့ ထွက်စားကြပါသည်။ ညနေခင်းပိုင်း အပြား ကပ်ပါလာပြန်ပါသည်။ သားလဲ

ဟာ “ခြေသံတွေ” ဟုပြောရာ မြန်နန်းနွယ်
 မှပြောရာ သူငယ်ချင်းများမှလည်း ငါတို့
 သုံးယောက် ခြေသံတွေပါအေး။ အတွေး
 ချော်မနေပါနဲ့ ဟုပြောပြီး အခန်းသို့ရောက်
 ရာ စာကြသောက်ကြလေသည်။ ထိုစဉ်
 ရေချိုးခန်းတွင်းမှ “ရေချိုးသံ ဆပ်ပြာ
 တိုက်သံ ရေပိုက်ခေါင်းပွင့်နေသည့်
 အသံ” များကြားရသောကြောင့် အရေးထဲ
 ရေပိုက်တွေပွင့်နေတယ်ထင်တယ် သွား
 ပိတ်လိုက်ဟုပြောပြီး ပွင့်နေသောရေ
 ပိုက်အား ပိတ်လိုက်ပါသည်။ နောက်
 ဆက်၍ စားသောက်ပြီး စကားပြောနေ
 စဉ် “ရေပိုက်ခေါင်းပွင့်သံ တဝေါဝေါ
 ပြန်ကြားရသဖြင့် တစ်ခါထပ်ပြီး မြန်နန်း
 နွယ်ကိုယ်တိုင်သွားကြည့်ရာ ရေချိုးလေ့
 ထိပ်တွင် ကြောင်တစ်ကောင်မှာ
 “ညောင်” ဟု စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်ပြီး
 ဂုန်းခနဲ ထခုန်လိုက်ရာ မြန်နန်းနွယ်မှ
 လန့်ပြီးရှောင်လိုက်ပါသည်။ ၎င်းနောက်
 ကြောင်အား ဂုတ်မှကိုင်၍ တံခါးဖွင့်ပြီး
 နောက် အပြင်သို့ပြစ်ထည့်လိုက်ရာ
 ကြောင်မှာ ထွက်မပြေးဘဲ မာန်ဖီ၍ ပြန်

ကြည့်နေရာ ရုတ်တရက် ကြက်သီးထမီ
 ပြီး အမလေး ကြောင်ကလည်း ကြောက်
 စရာကောင်းတာအေး။ လူကိုတောင်ပြန်
 ကိုက်မဲ့အတိုင်း” ဟုပြောပြီး ဆက်စား
 သောက်နေရာ ဟိုတည်မီးမှာ ဖျတ်ခနဲ
 ပြတ်သွားရာ မီးမချိန်းမီ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ

အချိန်တွင် ဂုန်းခနဲတံခါးပွင့်သွားသည့်
 အသံ လမ်းလျှောက် ဝင်လာသဖြင့်
 ထမီကလားနား တဖြုန်းဖြုန်းခတ်သံ
 ရုတ်တရက်အကြား ဖျတ်ခနဲ မီးပြန်
 လင်းရာ သူငယ်ချင်း (၃)ယောက်လုံး
 မှာ စားပွဲနားတွင်ငုတ်တုတ်၊ စောနက
 တံခါးနားနှင့်သွားသေးလား ငါလည်း
 မသွားဘူး။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
 ယောက်ကြည့် “ဒီဟိုတည်က မသန့်ဘူး
 ထင်တယ်ဟ” စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီးပဲ
 ကြောက်သလိုလိုခံစားရတယ်” လို့
 စပယ်ဖြူမှပြောရာ ကြူကြူမှထောက်ခံ
 လေသည်။ ဟုတ်တယ်။ တို့ပြန်ကြမလား
 ဟုပြောရာ အစအနောက်သန်သော
 မြန်နန်းနွယ်မှ တစ္ဆေအထီးလား အစ်မလား
 လာထား အာဘွား” အထီးဆို အပျိုကြီး
 ကြူကြူဆီသွား။ အမဆိုရင်ငါ့ဆီလာဟု
 ပြောရာ မပြောကောင်းဘူးမစနဲ့နော်
 ငါကြောက်တယ်ဟု အပျိုကြီး ကြူကြူ
 မှ ပြောသော်လည်း အထီးလည်းမကြောက်
 အစ်မလည်း ငါမကြောက်ဘူး။ သူ့က
 ဘာရင်ဖွင့်ချင်မှန်းမှ မသိတာ ဖြစ်နေလို့

လာစတာနေမှာ ခေါ်လိုက်ရမလားဟု
ပြောလေ ကြူကြူနှင့် စပယ်ဖြူမှာ
နေစရာမရှိ စောင်ခေါင်းဖိုချွဲကာ ကွေး
နေလေတော့သည်။ ကြောက်တယ်
ပြောလေ စလေလေ မြန်နွယ်တစ်
ယောက် အူမြူးနေရာ ဘယ်အချိန်အိပ်
ပျော်သွားမှာ မသိတော့ပါ။ ဧည့်ခန်းတွင်း
တွင် ဆံပင်ဖားလျှားချလျက် အမျိုးသမီး
တစ်ဦးမှာကျောပေးလျှို ညကမြန်နွယ်
နွယ်တို့ စားသောက်ရာမှ ကျန်သော
ပင်လယ်စာနှင့် ငါးကင်များအား အားရ
ပါးရစားသောက်နေလေသည်။ ဂျိုးဂျိုး
ဂျွတ်ဂျွတ်သံကြားရသဖြင့် မြန်နွယ်မှာ
မျက်စိမေးခနဲ ဖွင့်ကြည့်ရာ ကြက်သီး
ဖြန်းဖြန်းထပြီး ငြိမ်သက်စွာ ခန္ဓာ
ကိုယ်မှာ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်လျက်
မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေပြီး ဘုရားစာရွတ်၍
မရတော့ပါ။ ဘုရားစာကိုပင် စဉ်းစား၍
မရ။ ဗုဒ္ဓသရဏံ ကိုပင် မေ့နေလေတော့
သည်။ ၎င်းနောက် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် တံခါး
အနားသို့ ထွက်ခွာသွားပြီး တံခါးဖွင့်သံ
မြန်ပိတ်သံ ကျီခနဲကြားရပြီး ပျောက်

ကွယ်သွားလေတော့သည်။ ပြီးမှ သတိ
ဝင်လာပြီး အမလေးသရဲသရဲဟုအော်ရာ
ကြူကြူနှင့် စပယ်ဖြူလည်း နီးလာရာ
နံနက် (၂)နာရီထိုးဖြစ်သည်။ “မြန်ရ
အောင် ပြန်ရအောင် တကယ်သရဲခြောက်
တယ်တော့” မြန်နွယ်မှ အကျိုး
အကြောင်း ပြောပြရာ စပယ်ဖြူဖြူနှင့်
ကြူကြူမှာ နဂိုကတည်းက ကြောက်
တတ်သူဖြစ်သဖြင့် အဝတ်အစားတွေ
ကမမ်းကတမ်းသိမ်းကြပြီး သုံးဦးလုံးမှာ
အမလေးအောက်မဆင်းရဲဘူး ဖုန်းဆက်
ဖုန်းဆက်ဟုပြောပြီး ဟိုတည်ကုတ်
ဂဏန်းသုံးလုံးအား မြန်နွယ်မှ ကပျာ
ကယာနိပ်လိုက်ရာ မကြာမီ “အပြင်ဘက်
မှ ခေါက်ခေါက်” ဟု တံခါးခေါက်သံ
ကြားသော်လည်း သွားမဖွင့်ရဲကြပါ။ သုံး
ယောက်ပြိုင်တူ တံခါးနားသွား အသာ
အယာဖွင့် ဟိုတည်ပိတ်တာအား တံခါး
ဝတွင် ရုတ်တရက်အမြင် “အမလေး”
ဟု လန့်အော် ပိတ်တာလည်း ရုတ်တ
ရက် လန့်၊ သရဲခြောက်တယ်တော့
ငါတို့မိုးလင်းတဲ့အထိ မနေတော့ဘူးဟု

ပြောလိုက်သောအခါ “ပိတ်တာထိ
မျက်လုံးများက စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထား
သော မြန်နွယ်တို့ စားသောက်ထား
သည့် ပင်လယ်စာအကြွင်းအကျန်များထံ
သို့” ဩဝါ အစ်မတို့က အပြင်ကအစား
အသောက်တွေအထဲ ယူစားတာကိုးတဲ့၊
မြန်နွယ်မှ အဲ့တော့ဘာဖြစ်လို့လည်း
ဟင် ဟုမေးရာ “လိုက်လာတာပေါ့ဗျ”
တဲ့ “ဘယ်လို” ဟု ဆက်မေးရာ ပိတ်
တာလေးမှ အစ်မရေ ၆၂ လမ်းမေးတင်
ကနေ လမ်း ၆၀ထိက ဆေးရုံအပိုင်း
လေဗျာ။ ဟိုတည်က ဆေးရုံနောက်ကြော
မျက်နှာပြု လမ်း ၆၀ပေါ်မေးတင်ထား
တာဗျ။ ဟိုတည်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း
မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆေးရုံဝင်းအတွင်းမှာ
ရေခဲတိုက်ရှိတယ်ဗျ။ အတွင်းပိုင်းရောက်
နေတော့ သိပ်မသိကြဘူး။ ဟိုတည်နဲ့
တော့ လမ်းမျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်ပေမဲ့
လှမ်းတော့ လှမ်းတာပေါ့ဗျာ။ အပြင်က
အကင်တွေ အစားအသောက်တွေ
ငါးကင်တွေယူလာတော့ အနံ့ရတာရယ်။
ဟိုတည်ဆိုတာ အများသူငါ ဝင်သွက်

သွားလာလို့ရတဲ့နေရာ ဆိုတော့လွတ်
လွတ်လပ်လပ်လိုက်လာလို့ ရတာပေါ့တဲ့။
ဒီလိုပဲ အရင်ကလည်း အပြင်ကအစာ
တွေဝယ်လာတဲ့ ညှော်သည်တစ်ယောက်
ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအခြောက်ခံရလို့ ညတွင်း
ချင်း ထွက်ပြေးရတယ်တဲ့။ “ဂျာကြီး
ရှိသား အိပ်နေရင်လည်း နှိုးပေးစမ်းပါအေး။
အိမ်က ၅၉ လမ်းတင်ပါ။ တိုသုံးယောက်
လိုက်ပို့ဦးလို့” မြန်နန်းနွယ်မှ အကူအညီ
တောင်မပြီး သုံးယောက်သား အိမ်ပြန်လာ
ကြလေတော့သည်။ မိုးလင်းသောအခါ
ပြင်ဦးလွင် ကားနှင့်သူငယ်ချင်း နစ်
ယောက်အား တင်ပေးပြီး “ဟိုတည်
အကြောင်းစဉ်းစားကာ အိပ်ပျော်သွား
စဉ်” အိပ်မက်ထဲတွင် ဆံပင်ဖားလျှားနှင့်
အမျိုးသမီးမှ ငါးကင်စားချင်ကြောင်း
မဝကြောင်း အိမ်ထဲလိုက်၍မရသော
ကြောင့် ရပ်ကွပ်ထိပ်တွင် ကျန်ရစ်
ကြောင်း ပြောပြရာ မြန်နန်းနွယ် လန့်သွား
လေသည်။ မြန်နန်းနွယ်မှ ကိုယ့်နေရာကိုယ်
ပြန်ရန် ငါးကင်အား လမ်း ၆၀ရှိ ဆေးရုံ
နောက်ကျောဘက်တွင် ချထားပေးမည်။

၎င်းနေ့တွင် အောင်တော်မူဘုရားတွင်
ရွှေသင်္ကန်းကပ်ပေးမည်။ ညအတွက်
လျှပ်စစ်မီးပူဇော်မည်။ ပစ္စန်းတရားပွဲ
မတည်ပေးမည်။ အဲ့အတွက် သာဓုခေါ်
ပေးရန်နှင့် မြန်နန်းနွယ်မှာ ခြေလေးချောင်း
မစား တနင်္ဂနွေတိုင်း ပစ္စန်းရွတ် ငါးပါး
သီလ ယူသော ကုသိုလ်ရှိသည်။ သာဓု
ခေါ်ပြီး ချမ်းသာစွာနေပါလေဟု ပြောရာ
ဆံပင်ဖားလျှားနှင့် အမျိုးသမီးမှ

အဲ့ဒီနေ့က အစ်မခေါ်လို့လာတာပါ
နောင်ယုက်တာ မဟုတ်ပါ။ ကျေးဇူးတင်
ပါသည်ဟု ပြောပြီးပျောက်ကွယ်သွား
သည်ဟု အိပ်မက်မက်လေသည်။ မိုး
လင်းလင်းချင်း အိပ်မက်ထဲတွင် ပြောခဲ့
သည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ရာ ၎င်း
နေ့ညတွင် အိပ်မက်ထပ် မမက်တော့
သော်လည်း အမွှေးနံ့များရလေသည်။
မြန်နန်းနွယ်မှ အမျှ...အမျှ...အမျှ
ညီမရေကောင်းရာဘုံဘဝ ကူးနိုင်ပါစေ
ဟု အမျှဝေလိုက်ပြီးမှ ကြောက်စိတ်များ
ပြယ်ကာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပါလေ
တော့သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း
မြန်နန်းနွယ်တစ်ယောက် ခရီးသွားသည့်
အခါ မည်သည့်ဟိုတည်တွင် တည်း
တည်းအပြင်မှ အစားအသောက်များ
ယူမစားရဲတော့သကဲ့သို့ တစ္ဆေနှင့်
ပတ်သက်လျှင် နောက်ပြောင်တတ်သည့်
အကျင့်ပါပျောက်သွားလေတော့သည်။

မြန်သီတာနွယ်

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွင်း (၇) ရက်အားလုံးများအတွက်

ဘာကိုဆောင်လို့ ရှောင်မလဲ

ဣန္ဒြာဿပဟိန္ဒူဝေ
ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- အကောင်းအဆိုး ခွန်တွဲနေမည်။
- တစ်ယူသန်စိတ်ထားများ ပြုပြင် ပြောင်းလဲရန် လိုအပ်ပါသည်။
- လဆန်း (၁၀)ရက်အတွင်း လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်သင့်ပါ သည်။
- ၁၊ ၇၊ ၃၊ ၄ ဂဏန်းများ စတင်သင့်ပါသည်။
- ကျောင်းသားများ သချာနှင့် မြန်မာစာဂရုစိုက်ပါ။
- တတိယပါတ်နှင့် စတုတ္ထပါတ် တို့တွင် အိမ်တုရား၌ အောင်သဖြေ မကြာခဏလှူပေးပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- ကောင်းစရာရှိလျှင်လည်း ထိပ်ဆုံး ညံ့စရာရှိလျှင်လည်း အောက် ဆုံးဖြစ်နေတတ်ပါသည်။
- အပေါင်းအသင်းကြောင့် ဂုဏ် တက်သကဲ့သို့ အပေါင်းအသင်း ကြောင့် ဂုဏ်ပျက်နိုင်ပါသည်။

- တတိယပါတ်နှင့် စတုတ္ထပါတ် တို့တွင် လုပ်ငန်းများတို့တွင် လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့နိုင်ပါသည်။
- ကျောင်းသားများ ကျက်စာဘာသာ ရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- အစားအသောက် အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရန်လိုအပ်ပါသည်။
- စနေသားရဟန်းတစ်ပါးကို ဝတ္ထု ငွေ နှစ်ထောင်ကျပ်လှူလိုက်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- လုပ်ငန်းတွင် တဖြည်းဖြည်း အရေးပါသူဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။
- ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ရန်လိုအပ်ပါ သည်။
- ကျောင်းသားများ မြန်မာစာနှင့် ဘောဂဗေဒဘာသာရပ်ကို ဂရု စိုက်ပါ။
- ကာယလုပ်ငန်းများထက် ဉာဏ လုပ်ငန်းများ ပိုမိုအောင်မြင်နိုင်ပါ သည်။
- အကျိုးပေးဂဏန်း (၁၊ ၄၊ ၈)

“ဣရဇ္ဈာဂတ္ထရသား” ဟူသော ဂါထာဖြင့် ညစဉ်ပုတီးစိပ်ပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ကံကောင်းသောလ ဖြစ်ပါသည်။
- အကျိုးပေးဂဏန်း (၆၊ ၁)
- ကျောင်းသားများ သိပ္ပံဘာသာ ရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- စနေ၊ တနင်္ဂနွေလုပ်ငန်းကိစ္စ ရပ်များ အောင်မြင်ပါမည်။
- ဘာသာရေးအသိဖြင့် ယဉ်တွဲ လုပ်ဆောင်ချက်များ အထူး အောင်မြင်မည်။
- မွေးနေ့ရောက်တိုင်း သံဃာတော် များကို ဆွမ်းကပ်လှူပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- စိတ်လေလွင့်မှုများကို ထိန်း သိမ်းရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ပညာသည်ရန်ရှိသဖြင့် အပြော အဆို အနေထိုင် ဆင်ခြင်သင့် ပါသည်။

- လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်သင့်သော အချိန်မဟုတ်သေးပါ။
- ကျောင်းသားများ ပထဝီဘာသာ နှင့် ရူပဗေဒဘာသာရပ်ကို ဂရု စိုက်ပါ။
- အကျိုးပေးဂဏန်း (၂၊ ၆၊ ၂)
- မွေးနေ့တိုင်း သက်သတ်လွတ် စားပါ။
- ကိုယ်က အေးအေးဆေးဆေးနေ ပေမယ့် အဝေးပြဿနာများ ဝင် လာတတ်ပါတယ်။
- ခရီးမထွက်သင့်ပါ။
- အချို့အကြောင်းအရာတွေမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။
- ရှင်မောဂ္ဂလာန်ဂါထာကို အပြင် ထွက်ခါနီးတိုင်း ရွတ်ဆိုပါ။
- အချစ်ရေးမှာ အကြင်နာကို ရင် မှာ ဖျံသိပ်ထားပါဦး။
- ကျောင်းသားများ သမိုင်းဘာသာ ရပ်ဂရုစိုက်ပါ။
- အကျိုးပေးဂဏန်း (၄၊ ၁၊ ၅)
- အစစအရာရာ အမိအဘများ၏ အကြံဉာဏ်ရယူပါ။
- လောကဝီရု ဂုဏ်တော်ကို ညတိုင်းပုတီးစိပ်ပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ယခုလ ကံမကောင်းသေးပါဘူး။
- ဘဝကို အောက်ခြေက ရုန်းကန် ရပါမယ်။

စနေသားသမီးများအတွက်

- ရပ်ဝေးက သတင်းကောင်း ကြား ရနိုင်ပါတယ်။

ကုက္ကသံယမဟိဒ္ဓိစေ

ဗေဒသုတေသီဆရာမိုး

မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ စာအုပ်ချို့နှင့် လျှို့ဝှက်စာန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနားမြို့ ဖြန့်ချိရေး

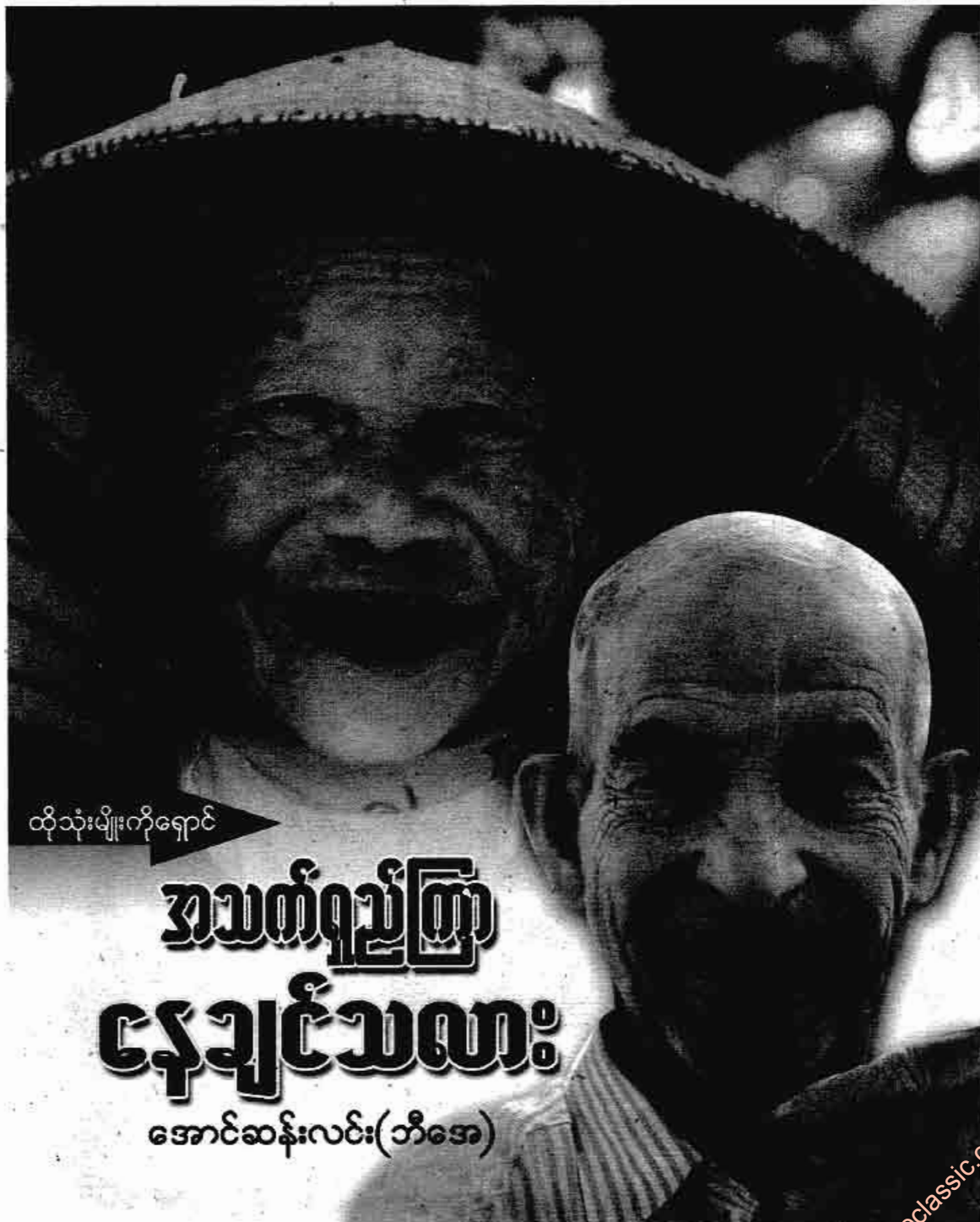
သော်တာဆန်း

စာပေ

(၈) လမ်း၊ နေပြည်တော်

ပျဉ်းမနားမြို့

ဖုန်း - ၀၆၇၂၂၇၀၁

ထိုသုံးမျိုးကိုရှောင်

အသက်ရှည်ကြာ နေချင်သလား

အောင်ဆန်းလင်း(ဘီအေ)

အတွဲ (၁၉) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ထဲက ထူးဆန်းတွေလာကဏ္ဍမှာ အဘွားအိုတစ်ယောက် ထမင်းစားနေပုံနဲ့ အတူရေးသားထားတာက “(၁၉) ရာစုတွင် မွေးဖွားခဲ့သူများ” လို့ဆိုတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

(၁၉)ရာစု တစ်နည်း (၁၈၀၀) ပြည့် လွန်နှစ်များတွင် မွေးဖွားခဲ့သူများထဲမှ အသက်ရှင်နေဆဲ လူက (၅)ဦးမျှသာ ကျန်ရစ်နေတော့တယ်တဲ့။ ထူးခြားစွာပဲ အဲဒီလူသား (၅)ဦးလုံးဟာ အမျိုးသမီးများချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

မွေးဖွားခဲ့တဲ့ နှစ်(သို့မဟုတ်) အသက်ကို တိတိကျကျ ဖော်ပြမထားလို့ အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင် ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်ရင် (၁၈၉၉) ခုနှစ်က မွေးခဲ့ရင်တောင် အဘွားတို့ အသက်(၁၁၆) နှစ်လောက်ဖြစ်နေတာကြောင့် တကယ်တော့သိလက် ထူးခြားလှတဲ့ ဘွားသက်ရှည်တွေပါပဲ။

တစ်ခါ ကမ္ဘာ့အသက်အကြီး

ဆုံး အမျိုးသားဆိုတဲ့ သူ့နေရာကို သူထက် အသက်တစ်လသာ ငယ်တဲ့ နိုင်ငံထဲသား ယာဆုတာရီကွိုင်းဒီက ဆက်ခံလိမ့်မယ်လို့ သတင်းတစ်ပုဒ်က ဆိုထားပါတယ်။

အမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီးနှိုင်း

ယှဉ်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘိုးသက်ရှည်တွေရဲ့ အသက်ဟာ ဘွားသက်ရှည်တွေရဲ့ အသက်ကို လိုက်မမှီကြသေးတာကို တွေ့ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် မောင်ဖိုးအောင်တို့

တိုင်းပြည်ရဲ့ နောက်ဆုံးစစ်တမ်းမှာ မြန်မာလူမျိုးတို့ရဲ့ ပျမ်းမျှအသက်က (၆၆)နှစ်ဆိုတာ တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် တို့လူမျိုးတွေ အတော်အသက်တိုနေသေးတယ်လို့ နားလည်လိုက်မိတယ်။ မြန်မာတွေ အသက်ရှည်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။

မကြာသေးမီက အသက်

(၁၀၀)နှစ်ကျော်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဘိုးဘွားတွေကို နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးကထောက်ပံ့ဂုဏ်ပြုငွေနဲ့ လက်ဆောင်တွေ ပေးအပ်

နေတာကို တီဗွီမှာတွေ့မြင်လိုက်ရလို့တို့ သမ္မတကြီးက အမျိုးတွေ သတိရတတ်ပါလားလို့ မုဒိတာပွားမိခဲ့ပါသေးတယ်။

အသက် တိုတာကိုတော့

လူတွေအားလုံးလိုလို ဘယ်သူတွေမှ သဘောကျလိမ့်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ ကိုယ်မွေးဖွားရင်သန်ရာ နေရာမှာ အသက်ရှည်ကြာစွာ ပျော်မွေ့ကြမှာမလွဲပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသက်ရှည်ကြာစွာ နေထိုင်သွားနိုင်အောင် (တစ်နည်း) ကျန်းမာရေးညီအောင်လူတွေ လိုက်နာဆောင်ရွက်နိုင်ကြသလား ဆိုရင်တော့ တော်တော်မေးခွန်း ထုတ်စရာတွေရှိလာတယ်။

ရှေ့ပိုင်းမှာ ရေးသားခဲ့တဲ့

ဘိုးသက်ရှည်နဲ့ ဘွားသက်ရှည်တို့ချင်း ယှဉ်ကြည့်လိုက်ပြန်ရင် ဘွားသက်ရှည်တွေက အသက်ပိုပြီး ရှည်နေပြီတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ အဖြေရှာကြည့်ကုန်အောင်

မည်သည့်နိုင်ငံ မည်သည့်

လူမျိုးမှာမဆို ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမနှိုင်းယှဉ်

ကြည့်လိုက်ရင် ယောကျ်ားတွေကသာ အရက်သောက်၊ ဆေးလိပ်သောက်တတ်ကြတာပါ။ (မိန်းမတွေက သောက်တာ ရှိခဲ့ရင်လည်း အနည်းအကျဉ်း လူနည်းစု လူများသာဖြစ်တယ်) ကမ္ဘာတိုက်သက်ရှည် တစ်ယောက်ကို “အဘိုးဘာကြောင့် ဒီလောက်အသက်ရှည်တယ် ထင်မိ သလဲ” လို့ သတင်းထောက်က အင်တာ ဗျူးလုပ်တော့ သူက “အရက်နဲ့ ဆေးလိပ် မသောက်လို့ အသက်ရှည်တာ လို့ ဖြေထားတာတွေရှိပါတယ်။

ယနေ့မြန်မာလူဦးရေ (၅၁) သန်းကျော်ထဲမှာ အမျိုးသားလူဦးရေ ထက် အမျိုးသမီးလူဦးရေက ပိုမိုများပြာ နေရတာဟာ အမျိုးသားတွေက အရက် သောက်၊ ဆေးလိပ်သောက်ပြီး ရောဂါ ရတာကြောင့် အရွယ်မတိုင်မီ သေဆုံး ကြရတာမျိုးလို့ ဆိုထားတာရှိနေတယ်။

ယောကျ်ားတွေကို အသက်တို အောင် ဇီဝနဲ့ချွေအသေသတ်နေတဲ့ အရက်၊ ဆေးလိပ်အပြင် ကွမ်းယာကို လည်း ထည့်သွင်းတွက်ချက်သင့်ကြောင်း

ဖိုးအောင်က အကြံပြုချင်ပါတယ်။ ကွမ်းဝါးတတ်လေ့ရှိတာကို သိပ်လျှော့ မတွက်သင့်တော့ဘူး။ တိုင်းတစ်ပါးသား က မြန်မာလူမျိုးဆိုရင် ကွမ်းဝါးလေ့ရှိ တယ်တဲ့။ တကယ်တော့ လူအများဆုံး မိတဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ကွမ်းတင်ပြန် ငါးနေတာဟာ ရုတ်တရက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ကွမ်းယာထဲမှာ ပါဝင်တဲ့အရာတွေ အားလုံးကို တစ်ခုချင်းခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့်လိုက်ရင် စားသုံးမိသူ လူတွေကို ကောင်းကျိုးပြတာ ကွမ်းရွက်တစ်မျိုးသာ ပါဝင်တယ်လို့ ကျန်းမာရေးသုတေသီတွေ က ဆိုထားပါတယ်။ ကျန်တဲ့အရာ အားလုံးဟာ လူတွေရဲ့ကျန်းမာရေးနဲ့

အသက်ရှင်သန်ရေးကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ အလံထိုးတိုက်ခိုက်ကြမှာတွေ ချည်းပါပဲတဲ့။

ယနေ့ခေတ်ကာလမှာ ပျောက် ကွယ်သလောက်ဖြစ်သွားတဲ့ ထန်းဖူး ဇာတာ (ထန်းရွက်ပေါ်မှာ ရေးသားတဲ့ ဇာတာ) တွေကို ဖိုးအောင်ငယ်ငယ်တုန်း က အတော်တွေခဲ့ဖူးတယ်။ ဇာတာကို ရေးသားထားတဲ့ စာအခန်းမှာ “နေ့သား မောင် အသက် (၁၂၀)နှစ်ရှည်စေ သောပ်” လို့ ရေးတတ်လေ့ ရှိပါတယ်။ ရှေးတုန်းက မြန်မာလူမျိုးထဲမှာလည်း အသက် (၁၂၀)နှစ်ထိ ရှည်တာရှိခဲ့မယ် ထင်ပါတယ်။

ဖိုးအောင်ရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံ ကို ဥပမာပေးပြီးရေးပါမယ်။ မြန်မာတို့ရဲ့ ပျမ်းမျှသက်တမ်း (၆၀)နှစ်ကျော်ကျော်က မတက်သေးတဲ့အချိန်မှာ (အညာသား) မြန်မာစစ်စစ်ဖိုးအောင်ရဲ့ အဖေနဲ့ အမေ တို့ ဘာကြောင့်အသက်ရှည်ခဲ့ကြရ သလဲလို့ အဖြေရှာကြည့်ကြရအောင်။

အဖေကော၊ အမေမယ်၊ မျိုးရိုး

လိုက်တတ်တဲ့ရောဂါမရှိတဲ့ တောသူ
 တောင်သားတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်။
 (ဒါကတော့ ကုသိုလ်ကံနဲ့သာ သက်ဆိုင်
 ပါလိမ့်မယ်) ကမ္ဘာတိုဘွားသက်ရှည်တွေ
 ဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ နိုင်ငံသားတွေ
 ဖြစ်ကြလို့ ခေတ်မှီဆေးဝါးကောင်းနဲ့
 ကျန်းမာရေးဝန်ဆောင်မှုလည်း ကောင်း
 လို့ အသက်ရှည်ကြတာလို့ စောဒကတက်
 ရင် ရနိုင်ပေမယ့် ဖိုးအောင်မိဘတွေက
 သာမန်ဆင်းရဲသားတွေပါ။ (ခေတ်ကာလ
 ဘေးဆိုးဘေးကြပ်ကြီးထဲမှာ ယနေ့ကာလ
 သားသမီး၊ မြေးမြစ်တွေက တစ်ဝမ်း
 တစ်ခါအတွက် ဦးစားပေးလုံးပန်းနေရ
 တာမို့ ဘိုးဘွားသက်ရှည်မိဘတွေကြီး
 အိမ်မှာပစ်ထားခဲ့ရတယ်။ တကယ်လို့
 သာ အနီးကပ်ပြုစုပေးမယ့် လူအချိန်
 ပြည့်ရှိခဲ့ရင် အသက်ရှည်နေနိုင်မယ်
 ထင်ပါတယ်) ကွယ်လွန်ချိန်အထိ အဖေ
 နဲ့ အမေမှာရောဂါ မရှိခဲ့ဘူး ဒီထက်ပိုပြီး
 ယနေ့ခေတ်ဆိုးထဲကို ဖိုးအောင်တို့
 ခြတ်သန်းရချိန်မို့ မိဘတွေအတော်များ
 များကသားသမီး (၂)ယောက်လောက်

ထက်ပိုမို မယူခဲ့ကြတာအားလုံးအသိပါ
 ပဲ။ ဖိုးအောင်ရဲ့ မိဘတွေခေတ်တုန်းကဆို
 အမေက သားသမီး (၉)ယောက်တောင်
 မွေးခဲ့တယ်။ အမေဘက်ကတော်စပ်တဲ့
 ကြီးတော် (၃)ယောက်ရှိသေးရာ အမေ
 လိုပဲ သူတို့လည်း သားသမီးတွေအများ
 ကြီးမွေးခဲ့တာချည်းပဲ။

ဒါကြောင့် ယခုအချိန်မှာ
 ဖိုးအောင်အသက် ၆၀ ကျော် ၇၀တွင်း
 ကို ရောက်ရှိနေပြီ။ မွေးချင်းညီအစ်ကို
 မောင်နှမ (၇)ယောက်သက်ရှိ ထင်ရှား
 ရှိနေသေးတယ်။ သက်ရှိ ဝမ်းကွဲမောင်နှမ
 တွေကဆို အများကြီးရှိသေးတယ်။

သေလွန်ခဲ့တဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ
 ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် ညီအရင်းတစ်
 ယောက်က အသက် (၃၇)နှစ် အစ်ကို
 ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က အသက် (၆၄)
 နှစ်မှာ အရက်မဆင်မခြင်သောက်လို့
 အသည်းကို ထိခိုက်ပြီး သေခဲ့တယ်။
 အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က ဆေးလိပ်
 သောက်လို့ အဆုတ်ကင်ဆာနဲ့ သေခဲ့ရ
 တယ်။

ရန်ကုန်ဆင်ခြေပုံမြို့တစ်မြို့က
 ရပ်ကွက်ထဲမှာ အိမ်တစ်လုံးဝယ်ယူပြီး
 ဖိုးအောင်တို့ မိသားစုနေထိုင်လာခဲ့တာ
 (၂၅)နှစ်ကျော် ကာလကို ဆိုက်ရောက်
 ခဲ့ပြီ။ တစ်လမ်းတည်းအတူနေ အိမ်ခြေ
 (၅၀)လောက်ရှိရာ အရွယ်မတိုင်မီ
 အရက်ကြောင့် သေတာ (မျက်မြင်ကိုယ်
 တွေ) လူသုံးဆယ်ကျော်ရှိတယ်။
 တစ်အိမ်တည်း ညီအစ်ကိုသုံးယောက်
 ဆက်တိုက်သေတာ အရက်ကြောင့်ပဲ။
 အရက်လုံးဝမသောက်တတ်တဲ့ အငယ်
 ဆုံးညီတစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင်ကျန်
 ရစ်တယ်။

မကြာသေးမီက ဖိုးအောင်
 အညာကိုခေတ္တ ပြန်ရောက်ခဲ့တော့
 အမေတို့ အိမ်နဲ့မဝေးလှတဲ့ နေရာမှာ
 ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ခုဗိုလ်မှူး
 ကြီး (အငြိမ်းစား) တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်
 ကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်။

သူငယ်ချင်းက ကျန်းမာရေး
 မကောင်းဘူး။ လေဖြတ်ခဲ့ရထားလို့
 နားမကြား စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဝိုးနဲ့သား

ပေါ်မှာပဲ နေရတာ (၁၃)နှစ်တောင်ကြာ
ပြီ ဖိုးအောင်ရောက်လာတာကိုပြင်တော့
ဦးခေါင်းကိုမော့ပြီး “အား” ကနဲ
တစ်ချက်အော်လိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်
တာလဲ ဆိုတော့ အဲဒါသူဝမ်းနည်းလို့
ငိုလိုက်တာတဲ့။ ဖြစ်ပျက်ပုံကို သူ့သမီးက
ဘာသာပြန်ပေးတယ်။ သူနဲ့ဖိုးအောင်
စာရွက်မှာ စာရေးပြီး အပြန်အလှန်စကား
ပြောခဲ့ကြရတယ်။

“ဖေဖေဟာ တစ်ရက်ကို
ဘီယာ (၇)ပုလင်း (၈)ပုလင်းလောက်
ကုန်အောင် နေ့တိုင်းသောက်ခဲ့တယ်။
အဲဒါကြောင့် လေဖြတ်သွားတာခံရတာ
လို့ လူများတွေကပြောကြတယ်။ အဲဒါ
ဟုတ်လား ဦးဦး”

သူငယ်ချင်းသမီးက ဖိုးအောင်
ကို မေးတယ်။

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ သမီးရဲ့။
ဘီယာဆိုတာ သောက်သုံးသူအတွက်
ဆေးဘက်ဝင်တယ်လို့ မကြားမိဖူးဘူး။
များများလည်းသောက်၊ အမြဲသောက်
ဆိုရင် ဆိုးကျိုးနဲ့ ဘေးဥပါဒ်ရရှိပုံရှိတယ်။

မကောင်းပါဘူး။
တကယ်တော့ ဘီယာထဲမှာ
လည်း အယ်ကိုဟောပါတာပဲ။ အရက်
ထက် ရာခိုင်နှုန်းနည်းတာပဲရှိတယ်။
များများသောက်ပြီး လူရဲဝမ်းဗိုက်ရောက်
သွားရင် သူလည်းမှူးယစ်စေတတ်တဲ့
သေရည်အရက်ပဲ” လို့ ဖိုးအောင်က
ရှင်းပြလိုက်တယ်။

တစ်ချိန်တုန်းက ဖိုးအောင်တစ်
ယောက် အငှားကားမောင်းနေခဲ့ရစဉ်မှာ
ရွှေပေါက်ကံဉ္စိသစ်ဘက်ကို အော်ခါပြီရင်း
ရောက်ခဲ့တယ်။ ကားပေါ်မှာ ကားငှားစီး
သူ အမျိုးသမီးက လမ်းနံဘေးမှာထိုးထား
တဲ့ နာရေးမဏ္ဍပ်ကိုကြည့်ပြီးနောက်-

“သေဆုံးသွားတဲ့ လူငယ်လေး
က အသက်မကြီးသေးဘူး။ သုံးဆယ်
ကျော်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ စိတ်ကောင်း
နလုံးကောင်းအတော်ရှိတဲ့ လူငယ်တစ်
ယောက်ပဲ အရက်လုံးဝမသောက်တတ်
ဘဲနဲ့ အသည်းခြောက်တဲ့ ရောဂါရပြီ။
သေရတာ အံ့သြစရာအတော်ကောင်း
တယ်”

ထိုအမျိုးသမီး စကားကြောင့်
ဖိုးအောင်က...

“အရက်ကိုတော့ မသောက်
ဘူး။ ကွမ်းယာကိုတော့ အတော်စားတယ်
မဟုတ်လား”

“အင်း... အစ်ကိုပြောသလို
ဟုတ်နေတယ်။ သူ့ကြည့်လိုက်ရင်
ကွမ်းယာကတော့ အမြဲဝါးနေတာပဲ
မြင်ရလေ့ရှိတတ်တယ်။ အစ်ကိုက
ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

“ကွမ်းသီးမှာ စွဲလေ့ရှိတဲ့
မှုတစ်မျိုးက ကွမ်းယာစားရင်းလူတွေရဲ့
ဝမ်းဗိုက်ထဲကို ရောက်သွားရင် အသည်း
ကိုသွားပြီး ဒုက္ခပေးလေ့ရှိတတ်တယ်။
အဲဒီအခါ အသည်းခြောက်တဲ့ရောဂါ
ရနိုင်တယ်လို့ ဆရာဝန်စာရေးဆရာ
တစ်ယောက်ရေးထားတဲ့ ကျွန်းမာရေး
ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ဖူးတယ်။
ကွမ်းယာကြိုက်တဲ့ လူတွေသတိထားစရာ
ကောင်းတယ်” လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။

စင်စစ် အရက်မသောက်
တတ်ဘဲ ကွမ်းမပြတ်ဝါးလေ့ရှိသူ

ဖိုးအောင်၏ ပိတ်ဆွဲဦးတိုးဆိုသူလည်း အလားတူပင် အသည်းခြောက်ရောက်ပြီ။ သေးဆုံးခဲ့တာ မကြာသေးဘူး။

ယနေ့ခေတ် လူတွေကွမ်းယာ စားနှုန်းမသေးကြောင်း ကွမ်းယာရောင်း စားသူတိုင်း အဆင်ပြေဝင်ငွေကောင်း နေကြခြင်းက သက်သေဖြစ်တယ်။ အသက်ရှည်စွာ အနာမဲ့အကြောင်းရခဲ့လှ သော လူ့ဘဝမှာ ကျန်းမာစွာနေသွားနိုင် ဖို့ဆိုရာမှာ ဒါတွေကို မလွဲမသွေရှောင် ကြဉ်ဖို့လိုအပ်လှသည်။

ဖိုးအောင်ရဲ့ အဖေဟာ အသက် (၉၄)နှစ်ထိ အသက်ရှင်နေထိုင် သွားခဲ့ရာမှာ အဖေကကျောင်းဆရာ အလုပ်နဲ့ ဘဝကိုရိုးရှင်းစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ တာဖြစ်ပြီး အရက်၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ ဆိုတာတွေကင်းရှင်းခဲ့တယ်။ အမေ ကလည်း ဒါတွေနဲ့ မပတ်သက်ခဲ့လို့ အသက် (၉၀)နှစ်ထိ နေထိုင်သွားခဲ့နိုင် တာ လက်တွေ့ပါပဲ။

ဖိုးအောင်ကတော့ ငယ်စဉ်က စစ်မှုထမ်းခဲ့စဉ်က အရက်ကိုသောက်ခဲ့

ဖူးတယ်။ အသက် (၃၀)နှစ် ကျော်ကျော် အရွယ်ကတည်းက ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာရပြီး ဆေးအဆင့်နဲ့ တပ်ကထွက် ခဲ့တော့ အရက်ကိုလည်းမသောက်တော့ ဘဲ ဖြတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တယ်။ စိတ်သာလျှင် ပဓာနဆိုတာ ဘုရားဟောခဲ့တာပါပဲ။ တကယ်လည်း မှန်ပါတယ်။

ဖိုးအောင် (၉)တန်း ကျောင်းသားဘဝလောက်မှာ နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ကောင်းသွယ်မင်းသား ကလင့်အိမ်ဝန်စီးကရက် ခဲထားပုံကို သဘောကျလို့ အဲဒီညမှာ မျက်စေ့ကြောင် ပြီး တစ်ညတာလုံးတစ်မှေးမှ မအိပ်ပျော် လိုက်ရဘဲ မိုးစင်စင်လင်သွားလို့ တစ်သက်တာ သင်ခန်းစာဖြစ်သွားခဲ့ တယ်။ နောက်နောင်မစမ်းဝံ့တော့ဘူး။ အတုခိုးမှားခဲ့မိတာကို အချိန်မီပြုပြင်နိုင် ခဲ့တယ်။

ဖိုးအောင်တပ်ထဲမှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရစဉ်က နောက်တန်းကို ပြန်ရောက်တုန်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရဲ့ ကွမ်းယာကို စားကြည့်မယ်ဆိုပြီး

ယူလိုက်တယ်။ ကွမ်းမစားတတ်သူမှန်း သိနေလို့ သူငယ်ချင်းကလည်း “ဆေး (ဆေးရွက်ကြီး) တွေပါတယ်နော်” လို့ သတိပေးပါသေးတယ်။ မအူမလည်နဲ့ ဖိုးအောင်က လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး...

“သိပါတယ်ကွာ” ဒီလောက် မအာပါဘူး။ အထဲမှာပါတဲ့ ဆေးရွက်ကြီး ကို ဖယ်ထုတ်ပြီးမှ စားမှာပါ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဆေးရွက်ကြီးကို ဖယ်ထုတ် ပစ်လိုက်ပြီးမှ ဝါးတာတောင် ဆေးရွက် ကြီးရဲ့ ပြင်းထန်လှတဲ့ အာနိသင်က ကွမ်းသီးကို စွဲကပ်ကျန်ခဲ့သေးတာကြောင့် ဆေးမူးပြီး ဖိုးအောင်ချွေးသီး ချွေး ပေါက်တွေ ကျလာတယ်။ လမ်းသွားနေ ရင်း ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ခေါင်းမူး လာလို့ ဆက်မလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ လမ်းနံဘေးမှာ အချိန်အနည်းငယ်ကြာ ငှုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး အမူးပြေသွားအောင် စောင့်ရတယ်။ ဆေးရွက်ကြီးဆိုတာ ဒါကြောင့်လည်း နာမည်ကြီးတာကိုလို့ စိတ်ထဲမှာ သဘောပေါက်သွားပါသည်။

လက်တွေ့စမ်းသပ်ရုံသာ စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ပြီး ဖိုးအောင်ကိုယ်တိုင်က အရက်၊ ဆေးလိပ်ကွမ်းယာဆိုတာတွေကို ကင်းရှင်းအောင် ဆက်လက်ရှောင်ကြဉ်ခဲ့နိုင်တာကြောင့် အသက် (၆၀) နှစ်ကျော်လာခဲ့ပေမယ့် ရောဂါမရှိဘူး။ သွေးမတိုးဖူးသေးဘူး။ တတိရီရင် ဝေရာဆိုတာ သေချာပေါက်လာမယ်။ လိပ်ညာမရတာမို့ တဖြည်းဖြည်း အိုစာလာတယ်ဆိုတာကတော့ ရှောင်မရဘူးပေါ့။ ဦးခေါင်းမှာလည်း ဆံပင်သိပ်မကျန်တော့ဘူး။

လူအိုဘဝမှာ ခွန်အားတွေလည်း ရုတ်လျော့လာတတ်လို့ အားရှိတဲ့ အစားအစာတွေလည်း လိုအပ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သမ္မတကြီးပြောသလို နွားနို့နုနုနုနုသောက်နိုင်လျှင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲလမ်းမပေါ်မှာ လှည့်လည်ပြီး အော်ရင်းရောင်းတဲ့ နွားနို့က ရေသာမက တခြားအရာ (ဆန်ဆေးရည်လား၊ နို့မှုန့်လား) မသိတာတွေ ပါလာလို့ မသောက်ဝံ့ဘဲ သွန်ပစ်လိုက်

ရတယ်။ ပင်စင်စား ဖိုးအောင်အတွက် လက်ဖက်ရည်ခိုင်းက နွားနို့ကတစ်ခွက် ကျပ် (၅၀၀) ဆိုတော့ အမြဲသောက်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါလား။ နယ်ကိုရောက်သွားရင်တော့ ရန်ကုန်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင် နွားနို့သောက်ရဖို့ လွယ်နေသေးတာကို တွေ့ရတယ်။

ဒါတောင် ရေရှည်မှာ နွားနို့က ရဖို့ပိုမိုခက်ခဲလာစရာရှိနေတယ်။ မြန်မာကုမ္ပဏီတွေကို အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံကြီးက ရှေးကောင်းပေးပြီး ဝယ်နေလို့ နယ်စပ်ကနေမှောင်မိုက်နွားကြီးတွေ ထွက်နေကြောင်း သတင်းကိုကြားနေရလို့ပါ။

ဖိုးအောင်မှာ သားနှစ်ယောက်သာရှိပါတယ်။ သားကြီးက အသက် (၃၅) နှစ်၊ သားငယ်က (၃၃) နှစ်ရှိကြပြီး နှစ်ယောက်လုံး အရက်၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာကို မစားသုံးကြပါဘူး။ ယောကျ်ားဆိုတော့ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ဖိုးအောင်လိုပဲ တစ်ခါတစ်ရံ စမ်းသပ်ကြည့်ရုံတော့ ရှိနိုင်တာပေါ့။ သူတို့အသက်အရွယ်တွေက လူသက်တမ်းမှာ

ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ အရွယ်တွေရောက်နေပြီမို့ မိဘရဲ့ဆို ဆုံးမစကားတွေ မတိုးတော့ပါဘူး။ မသင့်လျော်တာတွေ မှီဝဲစားသုံးနေလည်း ဘေးကနေကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရုံပဲရှိပါတယ်။ ပြောနိုင်ဖို့မလွယ်တော့ပါဘူး။

ခုတော့ အဘိုးအဘွား၊ အဖေအမေကနေ သားနှစ်ယောက်တိုင် မျိုးဆက်သုံးခုထိကောင်းမွန်ကို ထိန်းသိမ်းပေးထားနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ မိဘရဲ့အခန်းကဏ္ဍက ပိုမိုအရေးပါတယ်လို့ ဖိုးအောင်ကမြင်တယ်။

“လက်ဦးဆရာ၊ မည်ထိုက်စွာ၊ ယုပျီစရိယ၊ မိနင်ဘ” ဆိုတဲ့အတိုင်း ကောင်းမွန်ကိုသာ လက်ဆင့်ကမ်းအမွေအဖြစ် ထားခဲ့ရမှာမဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ။

လူသားအားလုံး အသက် (၁၂၀) ရှည်စေသော်

အာရောဂံ၊ ပရမံ၊ လာဘံ
အောင်ဆန်းလင်း
(၁၁-အေ)

နွယ်မြက်သစ်ပင်

လေးချင်းပွင်း၏ ဆေးပက်ဝင်ပုံ

နေကျဗိုင်းဝမ်း

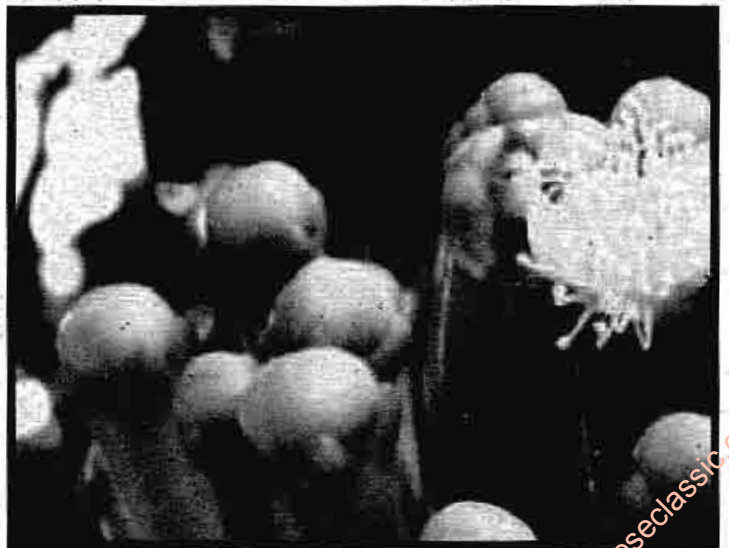
လေးညှင်းပင်သည် မြန်မာ
နိုင်ငံ တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်
ပင်လယ်ကမ်းစပ်အနီးတွင် စိုက်ပျိုးဖြစ်
ထွန်းသည်။ လေးညှင်းပွင့်ကို အခြောက်
ခံ၍ ဟင်းမွေးမဆလားဖော်စပ်ရာနှင့်
ကွမ်းယာအာမွေးပြုလုပ်ရာတွင် သုံး
သည်။ ကျားတံဆိပ်ဗလရှင်ဆေးပြား
သည် လေးညှင်းပွင့်ကို အဓိကထားဖော်
စပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခံတွင်းအနံ့
ပျောက်ပြီး ချောင်းဆိုးခြင်းပျောက်ကင်း
၍ လျက်ကြီးများသည်။ လေးညှင်းအဆီ
ကို သွားနား၊ သွားကိုက်၊ ပျောက်ဆေး
အဖြစ်သုံးသည်။ လေးညှင်းပွင့်ကို ဝါးစား
လျှင် ပါးစပ်အနံ့ပျောက်၊ သွားကိုက်
ပျောက်၊ သွားပိုးမစားပါ။ ကွမ်းရွက်ကို
ရေဆေး၍ လေးညှင်းပွင့်နွယ်ချီ ဖာလာ၊
နာနတ်ပွင့်၊ စပုံစပါးထည့်၍ ဝါးစားပေး
လျှင် ရောဂါများပျောက်သည် ခံတွင်းကို
ကောင်းစေသည်။ ဂမုန်းပါထည့်စားရ
သည်။

လေးညှင်းပွင့်က ပါးစပ်အနံ့
ပျောက်သည်။ သွားခိုင်သည်။ ပါးစပ်အာ

ဂေါင်မွေးသည်။ လေးညှင်းပွင့်နှင့် ဖာလာ
ကသွားနှင့် ခံတွင်းမှာဒီအောင်နေတဲ့
ပိုးမျိုးစုံကိုသေစေနိုင်ပါသည်။ ခံတွင်းမှ
အာပုပ်နဲ့ကို Bad Greth Halotosis ဟု
ခေါ်သည်။ အာပုပ်နဲ့ထွက်ရခြင်းမှာ
အာခံတွင်းသန့်စင်မှု အားနည်း၍ဖြစ်
သည်။ အစားစားပြီး ပလုတ်မကျင်းသူ၊
သွားမတိုက်သူ၊ ဆေးလိပ်သောက်သူ၊
ရေသောက်နည်းသူ၊ ခံတွင်းခြောက်
အောင် စကားပြောသူများဖြစ်ပါသည်။
ခံတွင်းမသန့်ရခြင်းမှာ စားကြွင်းစားကျန်
များကို ခံတွင်းနှင့် သွားများတွင် စွဲကပ်
နေသော ပိုးအမျိုးပေါင်း ၁၇၀ ခန့်က
ဓာတ်ပြုရရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော

ကန့်အနံ့အငွေ့ဆိုးများကြောင့် ဖြစ်ပါ
သည်။ ခံတွင်း၊ လျှာနှင့် အာခံတွင်းမှ
ပိုးများသည် သွားတိုက်ရုံဖြင့် မစင်ကြယ်
နိုင်ပါ။ အစာအကြွင်းအကျန်များကလည်း
သွားကြားများတွင်သာမက လျှာရင်း၊
အာခေါင်တွင်မှာရှိသော အမြွှေးအောက်
နက်နက် လိုဏ်ခေါင်းလေးအတွင်းမှာ
တွင်လည်း ရှိနေတတ်ကြသည်။ သွား
ကိုက်လျှင် လေးညှင်းပွင့်ကို ဝါးပြီးသွား
အခေါင်းပေါက်ထဲကို သိပ်ပေးပါ။

သွားပိုးပေါက်နှင့် သွားကြီးနေ
သောနေရာတွင်လည်း ပိုးများရှိတတ်
သည်။ လေးညှင်းဆီ၊ ကျောက်ချဉ်၊
လက်ချားနှင့် ပရုတ်အေးတို့ကို ထောင်း

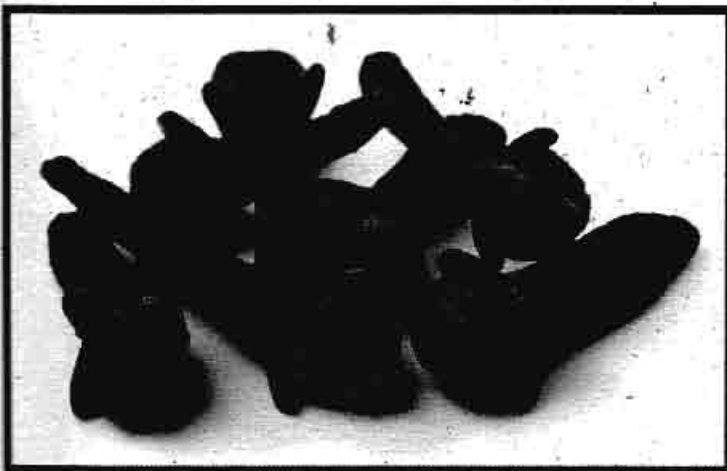

၍ ခံတွင်းသန့်စင်ဆေးရည်ပြုလုပ်၍ ပျော့ရည်ကို ရောပြီးဆေးကြောလျှင် ဖြင့်ရော၍ ငုံလိုလည်းရပါသည်။ လေး
 ပလုတ်ကျင်း ငုံထားပေးနိုင်သည်။ ဖောင်းများအကျက်မြန်ပါသည်။
 ကျောက်ချဉ်ကို သောက်ရေထဲတွင် လေးညှင်းပွင့်ခံတွင်း သန့်စင်
 ရေသန့်အောင် ထည့်ပေးရသည်။ ရည်ဖော်စပ်နည်းမှာ ကျောက်ချဉ်မှုန့်၊
 ကျောက်ချဉ်မှုန့်ရည် နှင့် လက်ချား လက်ချားမှုန့်၊ လေးညှင်းဆီ၊ ငရုတ်အေး၊
 ပျော့ရည်ကို ရောထည့်ပြီး ဓာတ်ဆား ၂ ပဲသား (အမှုန့်များကို ငါးပဲသားစီ)
 ထုတ်နှင့် ဖျော်ပြီးဝမ်းလျော့နေသော စု၍ ကျောက်ချဉ်နှင့် လက်ချားကိုရေတစ်
 ကလေးလူကြီးကိုတိုက်လျှင် ရောဂါ လီတာဖြင့်ဖျော်ပါ။ လေးညှင်းဆီနှင့်
 မြန်မြန်သက်သာပါသည်။ ကျောက်ချဉ်နှင့် ပရုတ်အေးကို အရက်ပြန် ၁၀ စက်ခန့်
 လက်ချားပျော့ရည်ကို ရော၍ လူနာခွဲ တွင်ဖျော်ပါ။ ထိုအရည်နှစ်မျိုးကို ရောစပ်
 စိတ်ရာတွင် (ဆေးကြောရန်ဆေး) သုံး လိုက်၍ ဖျော်ပါ။ ပုလင်းထဲတွင် ထည့်
 လျှင် ပိုးများပိုသေ၍ အန္တရာယ်ကင်းပါ ထားပါ။ သွားကိုက်ခြင်း၊ ခံတွင်း အနံ့ဆိုး
 သည်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာများကိုလည်း ခြင်းကို ပလုတ်ကျင်းပါ။ ငုံထားပါ။
 ကျောက်ချဉ်မှုန့်ရည်ထဲတွင် လက်ချား လေးညှင်းပွင့်မှုန့်နှင့် ဆားကိုရေခွေး

ဖြင့်ရော၍ ငုံလိုလည်းရပါသည်။ လေး
 ညှင်းဆီကို ရေခွေးဖြင့်ရော၍ အစာစား
 ပြီးတိုင်း ပလုတ်ကျင်းပေးပါ။ ငုံထားပေး
 ပါ။ ဝမ်းထဲဝင်သွားလျှင် အန္တရာယ်မရှိ
 ပါ။ ကလေး လူကြီးပစ္စေသန့်နိုင်ပါသည်။
 လေးညှင်းပွင့်ကို ကိုက်၍အရည်ဖျိုးချ
 လည်းရပါသည်။ ဝက်ခြံကို လေးညှင်းပွင့်
 ကို သွေးလိမ်းပါ။ ခေါင်းမှ ဗောက်များကို
 လက်ချားကို အမှုန့်ထောင်း ရေခွက်ကြီး
 ထဲတွင်ဖျော်၊ အမြှုပ်များထွက်လာလျှင်
 ခေါင်းလျှော်ပါ။ ဗောက်၊ ချေးကင်းပြီး
 ဆံပင်နက်သည်။ ပသိ (အာသီးရောင်
 လျှင် ရေခွေး ဆား၊ ပျားရည်ရော၍
 ငုံပါ။ သွားဖုံးပျော့နေခြင်း၊ မည်၍ရေစီးပြီး
 ဖြစ်နေလျှင် သံပုရာသီးများများစားပါ။
 လေးညှင်းမှုန့် ၉ပဲသား၊ ပရုတ်မှုန့်
 ၁ကျပ် သား၊ ခုတ္တာ ၂ပဲသား
 (ပရဆေးဆိုင်မှာ ဝယ်လို့ရသည်) တို့ကို
 ရောနှောပြီး သွားဖုံးမှာ ပွတ်ပေးလျှင်
 သွားဖုံးပျော့ခြင်း သွားပြည်ယိုခြင်း
 သွားကိုက်ခြင်းပျောက်သည်။

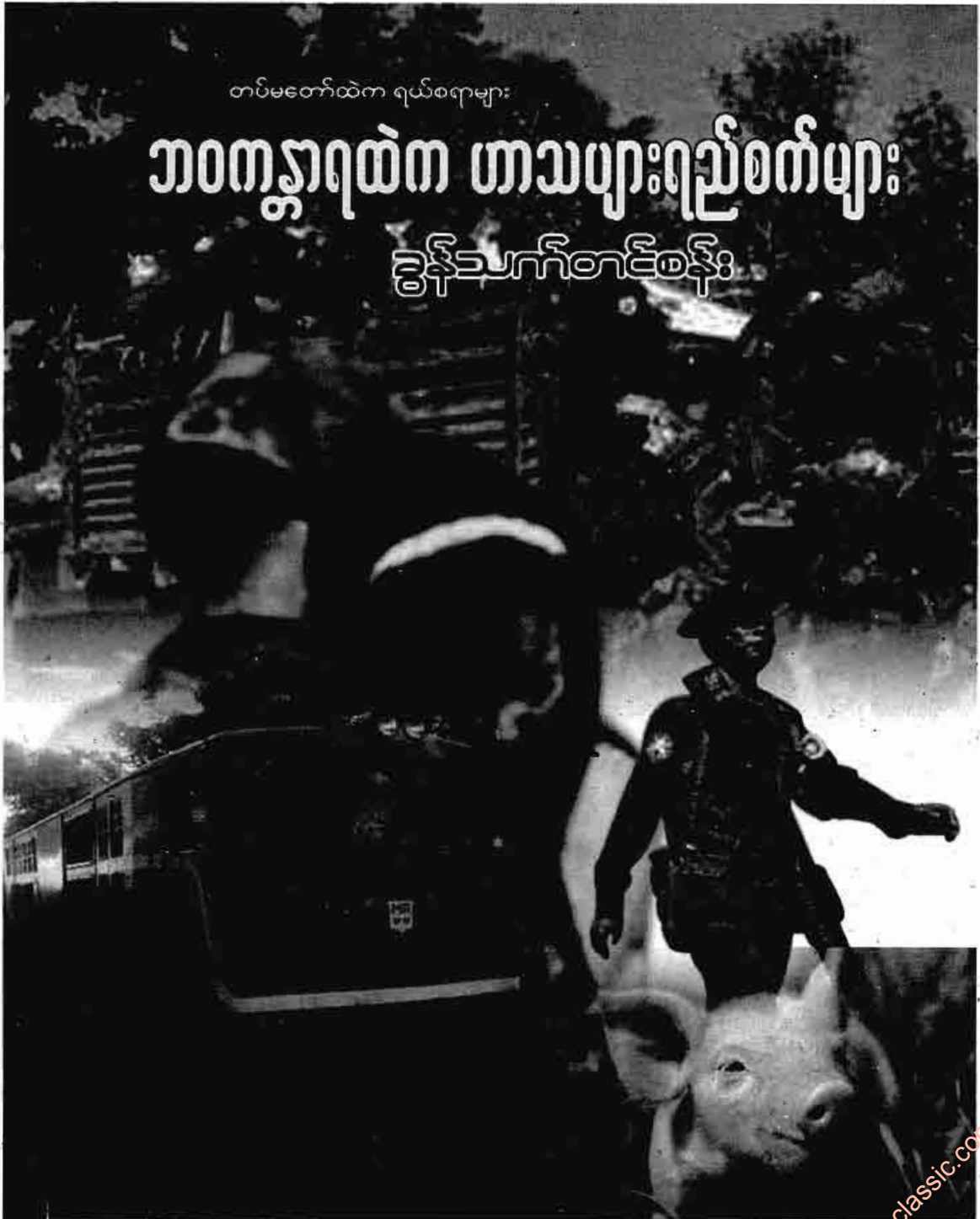
ဖြင့်ရော၍ ငုံလိုလည်းရပါသည်။ လေး
 ညှင်းဆီကို ရေခွေးဖြင့်ရော၍ အစာစား
 ပြီးတိုင်း ပလုတ်ကျင်းပေးပါ။ ငုံထားပေး
 ပါ။ ဝမ်းထဲဝင်သွားလျှင် အန္တရာယ်မရှိ
 ပါ။ ကလေး လူကြီးပစ္စေသန့်နိုင်ပါသည်။
 လေးညှင်းပွင့်ကို ကိုက်၍အရည်ဖျိုးချ
 လည်းရပါသည်။ ဝက်ခြံကို လေးညှင်းပွင့်
 ကို သွေးလိမ်းပါ။ ခေါင်းမှ ဗောက်များကို
 လက်ချားကို အမှုန့်ထောင်း ရေခွက်ကြီး
 ထဲတွင်ဖျော်၊ အမြှုပ်များထွက်လာလျှင်
 ခေါင်းလျှော်ပါ။ ဗောက်၊ ချေးကင်းပြီး
 ဆံပင်နက်သည်။ ပသိ (အာသီးရောင်
 လျှင် ရေခွေး ဆား၊ ပျားရည်ရော၍
 ငုံပါ။ သွားဖုံးပျော့နေခြင်း၊ မည်၍ရေစီးပြီး
 ဖြစ်နေလျှင် သံပုရာသီးများများစားပါ။
 လေးညှင်းမှုန့် ၉ပဲသား၊ ပရုတ်မှုန့်
 ၁ကျပ် သား၊ ခုတ္တာ ၂ပဲသား
 (ပရဆေးဆိုင်မှာ ဝယ်လို့ရသည်) တို့ကို
 ရောနှောပြီး သွားဖုံးမှာ ပွတ်ပေးလျှင်
 သွားဖုံးပျော့ခြင်း သွားပြည်ယိုခြင်း
 သွားကိုက်ခြင်းပျောက်သည်။

နေဂျူလိုင်ဝမ်း

တပ်မတော်ထဲက ရယ်စရာများ

ဘဝကုန်ရထဲက ဟာသပျားရည်စက်များ ခွန်သမားတင်စဉ်

အတွဲ (၁၉) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

အခြေခံအုတ်မြစ်

အသက်အရွယ်အား

စစ်မှုထမ်းဟောင်းအဖွဲ့နှင့်

ပတ် သက်၍ ပြုလုပ်သော အခမ်းအနား ဖြစ် သည်။ လွန်ခဲ့သော (၂) ပတ်ခန့်က ဗန်းမော်မြို့စစ်မှုထမ်းဟောင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ သည် ရန်ကုန်တွင် ပြုလုပ်သော စစ်မှု ထမ်းဟောင်းအဖွဲ့ ညီလာခံသို့ တက် ရောက်ပြီး အတွေ့အကြုံနှင့် ညွှန်ကြား ချက်များကို စစ်မှုထမ်းဟောင်း အဖွဲ့များ အား ပြန်လည်ပြောကြားရမည့် အခမ်း အနားလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခမ်းအနားဖြစ်မြောက် အောင် ဗန်းမော်မြို့တွင် အခြေစိုက်ထား သော စစ်ဗဟိုဌာန (အခြေချ) စစ်ဗဟိုဌာန မှူးကြီးမှ စီစဉ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆွေး နှေးညွှန်ကြားချက်များအပေါ် ဝိုင်းဝန်းလုပ် ကိုင်ပေးစရာများရှိပါက ကူညီဆောင်ရွက် ပေးရန်နှင့် တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့လည်း ဆက်လက်တင်ပြရပါမည်။

ဗန်းမော်မြို့နယ် စစ်မှုထမ်း ဟောင်းဥက္ကဋ္ဌမှာ ကချင်တိုင်းရင်းသား

အငြိမ်းစားခိုလ်ကြီး ဇော်ဒိန်ဖြစ်ပါသည်။ အသက် (၆၅) နှစ်ခန့်ရှိပါပြီ။ စစ်မှုထမ်း ဟောင်းအဖွဲ့ဝင် (၁၀၀) ဦးခန့်လည်း နေရာယူပြီးကြပြီဖြစ်သည်။ စစ်ဗဟိုဌာန မှူးကြီးရောက်ရှိလာပြီးနောက် အခမ်းအနား ကို စတင်ပါသည်။

အခမ်းအနားမှူးမှ စတင်၍

“အခမ်းအနားအစီအစဉ် (၁)

အရ စစ်ဗဟိုဌာနမှူးကြီးမှ အဖွင့်အမှာ စကားပြောကြားပေးပါရန် ယန်ကြားအပ်ပါ တယ်”

ဗဟိုဌာနမှူးကြီး စကားပြောစင်

မြင့်တွင် နေရာယူလိုက်ပြီး စစ်မှုထမ်း ဟောင်းဗဟိုမှ ညွှန်ကြားလိုက်သည်များ ကူညီပေးစရာများရှိက ဆောင်ရွက်ပေး မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အဖွဲ့အစည်းအတွင်း စည်းရုံးကြဖို့ လိုကြောင်း၊ စကားပြောခွင့် ရရှိလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော သွားပါသည်။

“အစီအစဉ် (၂) အရ

ဗန်းမော် မြို့နယ် စစ်မှုထမ်းဟောင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌမှ ပြောကြားပေးပါရန် တင်ပြအပ်

ပါတယ်”

အငြိမ်းစားခိုလ်ကြီး ဇော်ဒိန်

စကားပြောစင်မြင့်တွင် နေရာယူလိုက်ပါ သည်။

“အစည်းအဝေးတက်ရောက်

လာကြသော ဗဟိုဌာနမှူးကြီးနှင့်တကွ

စစ်မှုထမ်းဟောင်းအဖွဲ့ဝင်များ မင်္ဂလာ

အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ”

စစ်မှုထမ်းဟောင်း ဥက္ကဋ္ဌမှ

ပထာမစကားပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်အစည်းအဝေး

တက်ဖို့ ဗန်းမော်ကလေးယာဉ်နဲ့ သွားခဲ့ပါ

တယ်။ မင်္ဂလာခုံလေးဆိပ်ရောက်တော့

လာကြတဲ့အဖွဲ့တွေက တည်းခိုမင်္ဂလာခုံ

ခရေပင်လမ်းခွဲကို ခေါ်လာပါတယ်”

ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်

ပြီး...

“ရောက်ရောက်ချင်း ညနေ

မှာတော့ တည်းခိုမင်္ဂလာခုံမှာဘဲ ညစာ

ကျွေးတယ်။ ကြက်သားဟင်း . .

. လက်ရာမဆိုးပါဘူး . . . စားကောင်း

ပါတယ်”

ကချင်သံဝဲဝဲလေးက ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“နောက်နေ့မှာ အစည်းအဝေး မစသေးဘဲ လေ့လာရေးအဖြစ် တိရစ္ဆာန် ရုံတို့၊ ဘုရားတို့ လိုက်ပို့မှာဖြစ်တယ်။ မနက်စောစောကို ထမင်းဆီဆမ်း၊ ပဲပြုတ်၊ ကြက်ဥနဲ့ လက်ဖက်ရည် တိုက်တယ်။ ထမင်းဆီဆမ်းလေးက ခြေပဲဆီနဲ့လေး သင်းနေလို့ ကျွန်တော် ထမင်းဆီဆမ်းပဲ စားလိုက်တယ်”

နားထောင်နေသူများ တံတွေး များပင် မျိုချမိကြသည်။

“အဲဒီနေ့ မနက်စာက ဝက် သားမစားရင် ကြက်သားကျွေးတယ်။ ညနေစာကဆိတ်သား...မဆလာနဲ့လေး ကိုသင်းလို့ အနံ့မနံအောင်ချက်လဲချက် တတ်ပဲ။ နှစ်ပန်းကန်လောက်စားမိလိုက် တယ်။ ပေါင်ချိန်လည်းတိုးလာမှာ စိုးရ သေးတယ်လေ”

“နောက်နေ့ မနက်စောစောကို တော့ ပလာတာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ကျွေး တယ်။ ပလာတာလေးကို ကျွတ်လို့ စား

ကောင်းတယ်ဗျာ”

“အဲ...ပြီးတာနဲ့ အစည်းအဝေး ခန်းဝင်ပြီး အစည်းအဝေး စတယ်”

အရေးကြီးသည့် နေရာရောက် ပေပြီ။ အားလုံးက မှတ်သားရန် စာအုပ် နှင့်ဘောပင်များ အသင့်လုပ်ကြသည်။ ဗျူဟာများကြီးပင် မှတ်စုစာအုပ်လေးကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“အစည်းအဝေးမှာပြောတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုတော့ ဘုတ်အုတ် ပါမသွားလို့ မမှတ်လိုက်ရပါဘူး။ အစည်း အဝေးမှတ်တမ်းကို နောက်မှလိုက်မယ် ပြောတယ်...အဲဒီအခါမှ ထပ်ရှင်းပြပါ မယ်နော်...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လျှာလေးများပင် သပ်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌကြီးတစ်ယောက် စင်ပေါ်မှ ဆင်း သွားပါတော့သည်။

တော်ပါသေးသည်။ အစည်း အဝေးအပြီး လေယာဉ်ကွင်း မဆင်းမီ ကျွေးမွေးမှုများကို ဆက်မပြောမိပေလို့။ အစည်းအဝေးမှာကြားချက် များကိုတော့ မှတ်စုစာအုပ်ပါမသွားလို့

မမှတ်လိုက်ရပဲ အစားအသောက်များကို ယခုလက်ငင်းပဲ စားသောက်နေရသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြောသွားသော ဥက္ကဋ္ဌကြီးအား ဗျူဟာများမှ တွေ့တွေ့ကြိုဆိုက်ကြည့်နေမိ ပါတော့သည်။

ဓမ္မစိတတရားစာအုပ်အကြောင်း

စိတ်တို့၏သဘောသည် ဆန်း ကြယ်ပေစွ။ ပစ္စုပ္ပန်တွင်ရှိနေအောင် မည်ကဲ့သို့ပင်ကျင့်ကျင့် အတိတ်နှင့် အနာဂတ်များဆီသို့သာ လွှတ်ထွက်သွား နေကြသည်။ အတိတ်ကိုတွေးပြီး အမြဲ လွှမ်းနေတတ်သူများလည်း ရှိကြပါသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုများတွေ့ရင်လည်း ပြန်သတိ ရလွှမ်းတတ်ပြန်ပါသည်။

ဗိုလ်လောင်းများ မေမြို့၊ (ပြင်ဦးလွင်) မုဒွင်ရ၍ မိဘာရပ်ထံသို့ ပြန်ကြသည်။ တစ်နှစ်တာ မိသားစုနှင့် ခွဲခွာနေရပြီး မိခင်ချက်သည့် ထမင်းနှင့် ဟင်းကို စားလိုကြသည်မှာလည်း ဆန္ဒ တစ်ခုပင်ဖြစ်ကြသည်။

မိဘ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ

နှင့် ပြောစရာစကားများ အပြည့်ရှိနေသည်။ သင်တန်းအတွေ့အကြုံများကို ပြောပြရာတွင် မိဘများက ပြုံးရွှင်စွာ နားထောင်ပေးသည်။ ညီငယ်များကို အားကျစွာနားထောင်ကြသည်။ အိမ်သို့ ရောက်ပြီး သုံးရက်ကြာလာသောအခါ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများကိုလည်း တွေ့ချင်သေးသည်။ သူတို့ဘာတွေများ လုပ်နေကြသလဲ။

“မေမေ သား စိုးဟန်တို့အိမ် ခဏသွားလည်ချင်လို့၊ စိုးဟန်နဲ့လည်း စကားပြောချင်တယ်”

“အေးအေး... သားသွားရင် မိုးမချုပ်စေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

စိုးဟန်နှင့် ကျွန်တော်မှာ ဆယ်တန်းအတူတူဖြေကြသည့် ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှ ဆယ်တန်းအောင်မြင်သွားပြီး ဗိုလ်သင်တန်း တက်ရောက်ခဲ့သော်လည်း စိုးဟန်မှာ စာမေးပွဲကျ၍ နောက်နှစ်ပြန် ခြေရန် ကြိုးစားနေသည်။ စိုးဟန်မှာ

စာမေးပွဲကျ၍ နောက်နှစ်သင်တန်းတက် လိုမှုမှ ကျွန်တော့်ထက်ပင် ပြင်းထန်ပါသေးသည်။ အသက်မှီသေးသည့်အတွက် ယခုနှစ်ဆယ်တန်းအောင်ပါက ဗိုလ်သင်တန်း တက်နိုင်ရန် အတွေ့အကြုံများ ပြောရပေဦးမည်။

စိုးဟန်တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်သော် စိုးဟန်၏ မိခင်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟယ် . . . မောင်ကျော် ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ။ လာ အိမ်ထဲဝင်”

“သုံးရက်လောက်ရှိပြီ ခင်ဗျ”
“မောင်ကျော် . . . မင်း”

အသားတွေ မဲလာတယ်နော်။ ငါ့သား စိုးဟန်လည်း အသားတွေ မဲလာတယ်ဟယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့။ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ရလို့ပါ”

အန်တီကြီးမှ အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ရီဝေသောမျက်လုံးများနှင့်-

“အေးဟယ် . . . နင့်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ငါ့သားစိုးဟန်ကို ပိုပြီး လွမ်းမိတယ်ဟယ်။ သာကြီးလည်း ပင်ပန်းရှာတယ်ကွယ့်”

စိုးဟန် တစ်ယောက်ခရီးထွက်သွားပြီထင်သည်။ မိခင်တိုင်းမှာ “မောင်ကျော် . . . မင်း” သားသမီးတိုင်းကို စိုးရိမ်သတိရနေတာ

ကတော့ မဆန်းလှပါ။

“နင့် သူငယ်ချင်း စိုးဟန်လည်း

ဒီနှစ်တော့ စာတစ်အားကြီးစားတယ်။

ဆယ်တန်းအောင်မယ်ထင်တယ်။ သူက

စစ်ဗိုလ်သိပ်ဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်လား။

နင့်ကိုတွေ့ရင် သူသိပ်ပျော်မှာ... အင်း

ပြောရင်နဲ့တောင် သားကြီး မောင်စိုးဟန်

ကို လွမ်းလိုက်တာကွယ်”

ခရီးသွားနေတာ တော်တော်

ကြာပြီထင်ပဲ။ မိခင်များမှာတော့ သတိရ

တတ်လွန်းကြသည်။

“မေမြို့က အေးလားဟဲ့”

“အေးတယ် အန်တီ။ ဒါပေမဲ့

လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်တော့လည်း

အေးမှန်းတောင် သတိမထားမိတော့

ဘူး။

“မောင်စိုးဟန်က အေးတဲ့

ရာသီဥတုကို သိပ်ကြိုက်တာ။ သူလည်း

မေမြို့ အအေးဇာတ်ကို ခံနိုင်မှာပါကွယ်။

ပြောရင်ဆိုရင်း ထပ်ပြီးတော့ သားကြီး

ကို လွမ်းလာပြန်ပြီကွယ်”

စိုးဟန် မိခင် အန်တီအိမ်လွှမ်းပို

ကြီးမှာ စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက် သူ၏

သား မောင်စိုးဟန်ကို လွမ်းလိုက်နှင့်

ဟန်ချက်ကို ညီနေပေတော့သည်။

စိုးဟန်ကို တွေ့လို၍လာသော်

လည်း မတွေ့ရတော့ဘူးထင်ပါသည်။

ဘယ်ကိုများ ခရီးလွန်နေပါလိမ့်။ သိလို

သည်များ ရှိလာသဖြင့်...

“ကျွန်တော်လည်း စိုးဟန်နဲ့

စကားပြောချင်လို့လာခဲ့တာ။ ခုတော့

မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ စိုးဟန် ဘယ်သွား

ပါလဲခင်ဗျ”

“ရှိပါတယ်...။ ဘယ်မှမသွား

ပါဘူး။ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဝက်စာကျွေး

နေတယ်လေ”

“ဟွမ်း... အင်”

နောက်ဖေးတွင် ဝက်စာကျွေး

နေသောသားကို အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်ပြီး

တစ်ချိန်လုံးလွမ်းနေသော လွမ်းတတ်

လွန်းသူကြီး အန်တီ ဒေါ်လွမ်းပိုကို

ကြည့်ပြီး...

“ကျွန်တော် နောက်ဖေးဘက်

သွားပြီး စိုးဟန်ကို သွားတွေ့လိုက်ပါဦး

မယ်။ အန်တီလည်း ဆက်လွှမ်းထားလိုက်

ပါဦးနော်”

“အေးကွယ်... အန်တီလည်း

အရှိန်လေးရနေတုန်း အားရပါရ ဆက်

လွမ်းလိုက်ဦးမယ်နော်”

အိမ်နောက်ဖေးတွင် ရှိနေ

သောသားကို အိမ်ရှေ့မှ လွမ်းနေတတ်

သော မိခင်မိုးလည်းရှိခဲ့ဖူးကြောင်း မှတ်

သားမိပါတော့သည်။

အောက်ကြီး၏ ဇာတ်

မြစ်ကြီးနားမှ မန္တလေးသို့

ထွက်မည့် အမြန်မီးရထားကြီးသည်

ခရီးသည်များ အပြည့်တင်ဆောင်ထား

ပြီး စတင်ထွက်ခွာရန် အသင့်ဖြစ်နေပါ

သည်။ ထိုအမြန်မီးရထားကြီး၏ ရှေ့တွင်

APT (ARMYPATROL TRAIN)

ခေါ် ရှေ့ဆောင်ပြေးကင်းရထားမှ လမ်း

ကြောင်းလုံခြုံရေးအတွက် ရေမှ

ဦးဆောင်ခေါ်ရမည်။ မြစ်ကြီးနားဘက်မှ

လုံခြုံရေးလိုက်သော APT ရထားနှင့်

နန့်မီးအောင်ဘက်မှ လာသော APT

ရထားတို့ မိုးညှင်းတွင် ဆုံပြီးပါက
ခေါက်ပြန်လှည့်ပြီး လုံခြုံရေးပြုလုပ်ကြ
ရသည်။ မြစ်ကြီးနား မိုးညှင်း အသွား
အပြန်နှင့် မိုးညှင်း နန်စီအောင် အသွား
အပြန်တို့ကို APT ၂ စီးဖြင့် လုံခြုံရေး
လိုက်နေကြသည်။

ကချင်ပြည်နယ်၏ နယ်မြေ
အခြေအနေမှာ အဆိုးဝါးဆုံးအချိန် ဖြစ်
နေသည်။ မိုးကောင်းဘူတာတွင်
ရထားရပ်ထားစဉ် ဗုံးပေါက်ကွဲခြင်း၊
ဟိုပင်အထွက်တွင် ရထားတွဲပေါ်ရှိ ငါး
ပေါက်သီးခြင်းမှ ဗုံးပေါက်ကွဲခြင်း၊
မြစ်ကြီးနားဘူတာတွင် ငါးပိဗုံးအတွင်းမှ
ပေါက်ကွဲခြင်း၊ မြစ်ကြီးနား ရဲစခန်းတွင်
ပါဆယ်ထုတ်မှတစ်ဆင့် ပေါက်ကွဲခြင်း၊
မြစ်ကြီးနားရပ်ရှင်ရုံ အပေါ်ထပ်တွင်
တိုက်မိုင်း တိုက်မိပေါက်ကွဲခြင်း၊ မော်လူး
နှင့် မော်ဟန်ကြားတွင် ရထားလမ်းအား
အောက်ခွဲခြင်းများ၊ ဆက်တိုက်လိုလို
ဖြစ်ပွားနေသည်။ လူတိုင်းစိတ်တွင်
နိုင်အသိကစိုးမိုးနေကြသည် ရထားပေါ်
တွင် ပစ္စည်းများ မေ့ကျန်နေလျှင်ပင်

မိုင်းပါသည်ထင်၍ အပျောက်အရှုမရှိဘဲ
လုံခြုံရေးတာဝန်ခံများထံ ရောက်သွား
သည်များရှိပါသည်။

နေ့စဉ်သွားလာနေသော
မီးရထားစီး ခရီးသည်များ လုံခြုံရေး
အတွက် APT အရာရှိတွင် တာဝန်ရှိ
သည်။ ထိုအရာရှိမှာလည်း မီးရထား
ဝန်ထမ်းများ ခရီးသည်များနှင့် ပြောဆို
ဆက်ဆံနေရသဖြင့် အလုပ်အပေါ်
အလေးထားနေရသည်။

ယနေ့ထွက်မည့် ရထားကို
လည်း အသေးစိတ်စစ်ဆေးနေရသည့်
အတွက် APT တပ်စုမှူး ဗိုလ်ကြီး
သာဇံတစ်ယောက် အလုပ်များနေသည်။
နံနက်စာပင် မစားရသေး...

“ကဲ... ရထားထွက်ဖို့
ခွင့်ပြုမိန့် ခွင့်ပြုမိန့်ရပြီ၊ ထွက်မယ်”

မြစ်ကြီးနားဘူတာမှ APT
ရထားဦးစွာ ထွက်ခွားပြီး ၎င်း၏နောက်
မှ အမြန်ရထားကြီး လိုက်ပါခုတ်မောင်း
လာပါသည်။

“ဟူး... ရထားထွက်မှာဘဲ

ဗိုက်ဆာလာတယ် ထွန်းထွန်းဝင်း
ဘာစားဖို့လုပ်ထားလဲ”

မီးရထားခေါင်းတွဲ အတွင်း
ခုံတွင်ဝင်ထိုက်လိုက်ပြီး အကူရဲဘောက်ကို
လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“လက်ဖက်ရည်နဲ့ ကိတ်မုန့်
ရှိတယ် ဗိုလ်ကြီး”

လက်ဖက်ရည်ခွက်နှင့် မုန့်ဗူး
တစ်ခုလာချပေးသည်။ ကိတ်မုန့်မှာ
ထိုအချိန်က နာမည်ကြီးသည့် အောင်ကြီး
ကိတ်မုန့်ဖြစ်သည်။ စားကောင်းကောင်း
နှင့် စားလိုက်ရာ တစ်ဗူးလုံးကုန်သွား
သည်။ မီးရထားကြီးမှာလည်း အချိန်
အဟုန်မပျက် ခုတ်မောင်းနေသည်။

အမြန်ရထားဖြစ်၍ ဘူတာ
ငယ်များဖြစ်သော ပြည်တောင်၊ မရမ်း
ဘူတာများတွင် မရပ်မနားပဲ နမ္မတီး
ဘူတာရောက်မှသာ ပထမအကြိမ်
ရပ်နားပါသည်။ ခရီးသည် အတက်၊
အဆင်းများ ဆောင်ရွက်ပြီး ရထားကြီး
မှာလည်း ဆက်လက်ထွက်ခွာလာပါ
သည်။ နမ္မတီးဘူတာမှ မိုးကောင်းဘူတာ

သို့ ခုတ်မောင်းနေစဉ် ရထားလမ်းလုံခြုံရေးတပ်များမှ ထူးခြားမှုရှိကြောင်း ဆက်သွယ်ရေးစက်ဖြင့် မိုးကောင်းရှိ ဗျူဟာသို့ သတင်းပို့လာသဖြင့် ဗျူဟာမှ APT အရာရှိထံသို့ ဆက်သွယ်က ညွှန်ကြားပါတော့သည်။

“မင်းခေါင်မှ ပျံလွှားအသံ ကောင်းလား”

“ပျံလွှားအသံကောင်းပါတယ်။ အမိန့်ရှိပါ ဒါပဲ”

လူစီး အမြန်ရထားရဲ့ စက်ခေါင်းနဲ့ ပထမဆုံးရထားတွဲကြား တွဲချိတ် တဲ့နေရာမှာ မိုင်းလိုယူဆရတဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ်ပါလာကြောင်း ရထားလမ်း လုံခြုံရေးအဖွဲ့က သတင်းပို့တယ် ဒါပဲ”

“ဆက်အမိန့်ရှိပါ ဒါပဲ”

“အခု ရထားဘယ်နေရာ ရောက်နေပြီလဲ”

“ဟုတ်ပြီ ရထားကို မိုးကောင်း မြို့ပြင်မှာ ရပ်ပါ။ မိုးကောင်းဘူတာနဲ့ ညှိထားပေးမယ်။ မိုင်းရှာဖွေတဲ့ အင်ဂျင်နီယာ BE စစ်သည်အဖွဲ့ကို ရထားဆီ

လွှတ်ပေးမယ် ဆက်လုပ်ပါ ဒါပဲ”

“ကိုး... ခြောက်ပါ”

လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါမည်ဟု ပြောပြီးနောက် APT ရထားနှင့် လူစီး ရထားခေါင်းတွဲကိုစက်ဖြင့် ဆက်သွယ် လိုက်ပါသည်။ လူစီးရထားခေါင်းတွဲတွင် ပါဝင်သော တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး လူငွေထံ ရထားကို မိုးကောင်းမြို့အဝတွင် ရပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ စက်ခေါင်းဗိုလ်ကြီးအား သတင်းပို့ရန် ပြောလိုက်သည့် မိုးကောင်း မြို့ပြင်တွင် ရထားနှစ်စီးလုံး ရပ်သွားသော အခါ ခေါင်းတွဲမှ အမြန်ရထားဆီသို့ အပြေးသွားလိုက်ပါသည်။

“ဆရာကြီးလူငွေ ပထမတွဲမှာ

ပါတဲ့ ခရီးသည်အားလုံး အမြန်ဆင်းခိုင်း ပါ။ ရထားတွဲနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ နေခိုင်း ထားပါ။ နောက်ဘက်က ရထားတွဲတွေ လည်း ပိုစိတ်ချရအောင်ဆင်းခိုင်းပါ”

ဗိုလ်ကြီး သာဇံမှာ စက်ခေါင်း နှင့် ပထမတွဲကြားတွင် တွေ့နေရသော အထုတ်တစ်ထုတ်ကြောင့် လုံခြုံရေးအရ အမြန်သတိပေးလိုက်သည်။ ခရီးသည် များလည်း ကြောက်လန့်တကြား အလှ အယက်ရထားတွဲပေါ်မှ ပြေးဆင်းကြ သည်။ ဗိုလ်ကြီးသာဇံနှင့် ဆရာကြီးလူငွေ တို့လည်း ရထားတွဲ နှစ်ခုကြားရှိ

အထုတ်ကို ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြည့်နေကြ
သည်။ ရထားတွဲဆက်၏ အလယ်ချိတ်
တွင် စွတ်နေသည့်ပုံဖြစ်သည်။ ဘူးပုံကို
ရင်းရင်းနှီးနှီးမြင်ဖူး သလိုထင်မိသည်။
ဆရာကြီးလှငွေမှ...

“ဗိုလ်ကြီး မိုင်းဖြစ်မယ်ထင်
တယ်။ နမ္မတီးဘူတာက သိပ်စိတ်ချရ
တာမဟုတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ အသံတော့
မကြားဘူး။ ချိန်ကိုက်မိုးတော့ မဖြစ်နိုင်
ဘူး။”

သူ့အထင်ကို ပြောနေပေမဲ့
မိုင်းဖြစ်စဉ်များ တောက်လျှောက်ဖြစ်ပျက်
နေမှုအရ ဖြစ်နိုင်ချေများသည်။ မိုင်းရှာ
စစ်သည်များ ရောက်လာကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ဘယ်နားမှာလဲ”
“ရထားတွဲ ဆက်တဲ့နေရာ
မှာ”

မိုင်းရှာစစ်သည် နှစ်ဦးမှာ
မိုင်းရှာစက်၊ မိုင်းရှာစူးများကို သုံး၍
သံသယရှိသော နေရာသို့ တရွေ့ရွေ့
ခွင်းကပ်သွားကြသည်။ ကြည့်နေသူများ
အားလုံး ရင်တမမနှင့် စောင့်ကြည့်နေ

သည်။ ရထားတွဲနှစ်ခုကြားသို့ ရောက်ရှိ
သောအခါတွင်တော့

“ဗိုလ်ကြီး မိုင်းမဟုတ်ဘူးဗျာ
မုန့်ဘူးကြီးတစ်ခုစွတ်နေသော သေသေ
ချာချာစွတ်ဆိုရင်တောင် မလွယ်ဘူး။
ခုတော့ ရှေ့ကစားပြီးပစ်လိုက်တဲ့ မုန့်ဗူး
က ထူးထူးခြားခြား လာစွတ်နေတာပါ”

မိုင်းရှာသော BE ဆရာလဲ
ချွေးသုတ်ရင်း မုန့်ဘူးကိုယူလာကာ
ဗိုလ်ကြီးသားကို ပြလိုက်သည်။

သေသေ ချာချာကြည့် လိုက်ရာ
အောင်ကြီး ကိတ်မုန့်ဘူးဖြစ်နေသည်။
ရထားထွက် ထွက်ချင်း စားကောင်း
ကောင်းနှင့် အားရပါးရ ကုန်အောင်
စားခဲ့လေသော အောင်ကြီး ကိတ်ပင်

ဖြစ်သည်။ အကူ ရဲဘော် ထွန်းထွန်းဝင်းမှ
ကိတ်မုန့်ဘူးခွဲကို ရထားပေါ်မှ လွှင့်ပစ်
လိုက်ရာမှ ထူးဆန်းစွာ နောက်မှ ရထား
တွဲ ၂ ခုကြား သွား၍ စွတ်နေခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

“ဗိုလ်ကြီး... ဒါ မနက်က
ကိတ်မုန့်ဘူးကြီးပဲ”

တပ်သား ထွန်းထွန်းဝင်း
ဝေဝေဝါနှင့် မုန့်ဘူးအား ကြည့်ပြီး ပြော
လိုက်သည်။

“အေး... မနက်က မုန့်ဘူး
ကြီးပဲ မင်းပြီးစလွယ်ရထားပေါ်က ပစ်ချ
လိုက်လို့ မလိုလားအပ်ပဲ အလုပ်ရှုပ်ကုန်
ပြီး ခရီးသည်တွေလည်း လန့်ဖျပ်ကုန်
တယ်။ အချိန်တွေလည်း ကုန်တယ်။
ခွေးသား ညနေကျရင် မင်းနဲ့ ငါတွေမယ်။
ဟင်း... ဟင်း”

ဗိုလ်ကြီး သားလည်း ဗျူဟာ
သို့ အခြေအနေအား သတင်းပို့ပြီး ခွင့်
ပြုချက်ရ၍ မီးရထားပေါ်ခရီးသည်များ
ပြန်တင်၍ ဆက်ထွက်လာခဲ့ပါတော့
သည်။

ခွန်သက်တင်ဆန်း

လူတိုင်းကျင့်ကြံရမည့်

ပင်္ဂလာတရားတော်

တင့်တူ(ဇေယျဝတီ)

ကျောင်းများတွင်လည်း

ကောင်း အတန်းတွင်းသို့ မိမိတို့၏ဆရာ ဆရာမများ ဝင်ရောက်လာလျှင်လည်း ကောင်း တပည့်ကျောင်းသူကျောင်းသား များက ညီညီညာညာ မတ်တတ်ရပ်ကြ ကာ မင်္ဂလာပါဆရာ၊ မင်္ဂလာပါဆရာမ ဟူ၍ ပြိုင်တူပင် လက်အုပ်ကလေးများ ချီကာ နှုတ်ခွန်းဆက်သကြပါသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာရင်း ဆရာ ဆရာမတို့အား တွေ့ကြုံကြလျှင်လည်း လက်အုပ်ကလေးချီကာ မင်္ဂလာပါဟူ၍ နှုတ်ဆက်ကြတတ်ပါသည်။ တကယ် တော့ မင်္ဂလာဆိုသော စကားနှင့်ပတ်သက် ၍ လူတို့အယူ ကွဲပြားခြင်း ဖြစ်ကြ လေသည်။

အချို့က မင်္ဂလာဆိုသည်ကား ကောင်းသော မြင်ခြင်းကိုဆိုသည်။ ဥပ မာအားဖြင့် နံနက်စောစော၌ ဖြူသော နွားလား။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမ၊ ငါး ကြင်း ရေပြည့်အိုး၊ နွားနို့စသည်တို့ကို မြင်ခြင်းသည် မင်္ဂလာမည်၏ ဟုဆိုကြ သည်။

အချို့က ကောင်းသောမြင်

ခြင်းသည် မင်္ဂလာမဟုတ်။ ကောင်းသော ကြားခြင်းသာလျှင် မင်္ဂလာဖြစ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ချမ်းသာ၏။ ချမ်းသာပါ စေ။ တိုးပွားပါစေ စသော နှစ်လိုဖွယ် သောကြားခြင်းသာလျှင် မင်္ဂလာဖြစ်၏ ဟု ကြလေသည်။

အချို့ကမူကောင်းသော မြင် ခြင်း၊ ကြားခြင်းတို့သည် မင်္ဂလာမဟုတ်။ ကောင်းသောတွေ့ထိခြင်းသာ မင်္ဂလာဖြစ် ၏။ ဥပမာအားဖြင့် နံနက်အခါ၌ မြေ ကြီး၊ နေတမြက်၊ ငါးကြင်း၊ ရွှေခွက် ငွေခွက် စသည့်တို့ကို ကိုင်တွယ်ထိတွေ့ မိခြင်းသည်သာ မင်္ဂလာခင် စစ်ဖြစ်သည်။ ဟု ဆိုကြလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် မင်္ဂလာဆိုသော

စကားနှင့်စပ်၍

(၁) ဒိဋ္ဌ မင်္ဂလာ= ကောင်း သော မြင်ခြင်း။

(၂) သုတ မင်္ဂလာ= ကောင်း သော ကြားခြင်း။

(၃) မုတမင်္ဂလာ= ကောင်း

သော တွေ့ထိခြင်း။

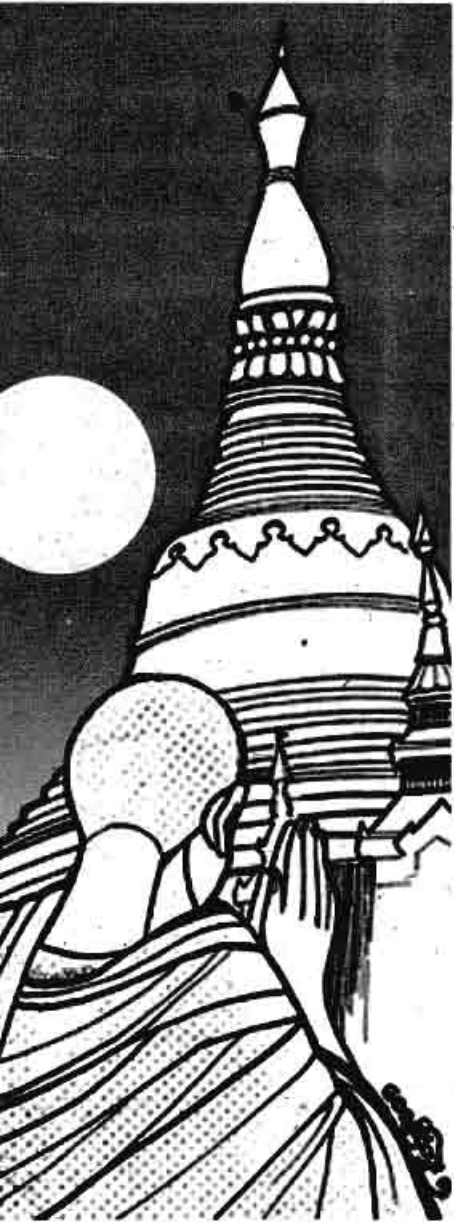
ဟူသော အယူဝါဒသုံးမျိုး ကွဲပြားကြကုန် သည်။ လူတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဘုမ္မ ဝိုးမှစ၍ ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် နတ်တို့ သည်လည်းကောင်း၊ မည်သူမျှတတ်အပ် သောချာစွာ မင်္ဂလာအစစ်ကို မပြနိုင်ခဲ့ ကြပါချေ။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည်

မင်္ဂလာတရားအစစ်ကို မြတ်စွာဘုရားမှ တစ်ပါး အခြားမြေစွမ်းနိုင်သူ မရှိပြီ။ ဘုရားအား မေးလျှောက်အံ့ဟု လာ ရောက်ကာ ရိုသေစွာမေးလျှောက်လေ သည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးဆယ့်ရှစ်ပြာသော မင်္ဂလာတရားအစစ် ကို ဟောကြားခဲ့ပေသည်။

ထို သုံးဆယ့်ရှစ်ပြာသော

မင်္ဂလာတရားများမှာ ပါဠိလိုလည်းရှိ၏။ တချို့က ပါဠိနှင့် အနက်တွဲ၍ ပြဆိုကြ ၏။ တချို့က ရွတ်ဆို၍ ကောင်းပြီး မှတ် သားဖွယ်ဖြစ်အောင် ကဗျာကဲ့သို့ စပ်ဆို ခဲ့ကြ၏။ မည်ကဲ့သို့ပင် စပ်ဆိုရေးဖွဲ့ပြကြ သော်လည်း မင်္ဂလာတရားတော်လို့မှာ

သုံးဆယ်ရှစ်ဖြာပင် ရှိလေသည်။

ရိုးရိုး ရှင်းရှင်းနှင့် မြန်မာလို
အနက်သက်သက်ဖြင့် မှတ်မိလွယ်အောင်
ဖော်ပြပေးရလျှင် အောက်ပါအတိုင်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။

- မင်္ဂလာတရား သုံးဆယ်ရှစ်ပါး
- ၁။ လူပိုက်တို့ကို ပေါင်းဖော်ဆည်းကပ်
ခြင်းမပြုရခြင်း။
  - ၂။ ပညာရှိတို့ကို ပေါင်းဖော်ဆည်းကပ်
ခြင်း။
  - ၃။ ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်ရခြင်း။
  - ၄။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌
နေခြင်း။
  - ၅။ ရှေးဘဝက ပြုခဲ့ဘူးသော ကောင်းမှု
ရှိသောသူ ဖြစ်ခြင်း။
  - ၆။ မိမိ၏ ကိုယ်ကိုကောင်းစွာ ဆောက်
တည်ရခြင်း။
  - ၇။ အကြား အမြင်များခြင်း။
  - ၈။ လက်မှုပညာစသော အတတ်တို့ကို
တတ်ခြင်း။
  - ၉။ ဝိနည်းတရားကိုကောင်းစွာ သင်အပ်

သည် ဖြစ်ခြင်း။

- ၁၀။ ကောင်းသော စကားကိုဆိုခြင်း။
- ၁၁။ အမိအဘတို့ကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူ
ခြင်း။
- ၁၂။ သားမယားတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ထောက်
ပုံခြင်း။
- ၁၃။ အနှောင့်အယှက်မရှိ လွတ်လပ်သော
အမှုအလုပ်တို့ကို ပြုလုပ်ခြင်း။
- ၁၄။ အလှူပေးခြင်း။
- ၁၅။ ကောင်းသော အကျင့်ဟု ဆိုအပ်
သော သုစရိုက်ဆယ်ပါးကို အမှန်ထား၍
ကျင့်ခြင်း။
- ၁၆။ အဆွေအမျိုးတို့အား ထောက်ပံ့ခြင်း။
- ၁၇။ အပြစ်မရှိသော အမှုတို့ကိုပြုခြင်း။
- ၁၈။ မကောင်းမှုမှ ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်ခြင်း။
- ၁၉။ မကောင်းမှုတွေ့သည့်အခါ ရှောင်
ကြဉ်ခြင်း။
- ၂၀။ သေရည် သေရက် သောက်ခြင်းမှ
ရှောင်ကြဉ်ခြင်း။
- ၂၁။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို မမေ့မ
လျော့ခြင်း။
- ၂၂။ ရိုသေထိုက်သောသူကို ရိုသေခြင်း။

၂၃။ မိမိကိုယ်ကို နှိပ်ချခြင်း။

၂၄။ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း။

၂၅။ သူပြဿနာသော ကျေးဇူးကိုသိခြင်း။

၂၆။ သင့်တင့်လျောက် ပတ်သောအခါ၌

သူတော်ကောင်း တရားကိုနားခြင်း။

၂၇။ သည်းခံခြင်း။

၂၈။ သူတော်ကောင်းတို့ ဆုံးမအပ်သော

စကားကို နာလွယ်ခြင်း။

၂၉။ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပူးမြင်ရခြင်း။

၃၀။ သင့်လျော်သော အခါ၌ တရားတော်

ကိုဆွေးနွေး မေးမြန်းရခြင်း။

၃၁။ ခြီးခြံစွာကျင့်ရခြင်း။

၃၂။ မြတ်သော အကျင့်တရားတို့ကိုကျင့်

ခြင်း။

၃၃။ သစ္စာလေးပါး တရားတို့ကိုသိခြင်း။

၃၄။ နိဗ္ဗန်၏ အကျိုးအရသာကို ဆင်ခြင်

အောက်မေ့၍ သိခြင်း။

၃၅။ ဆင်းရဲချမ်းသာစသော လောကဓံ

တရားရှစ်ပါးနှင့် တွေ့သောအခါ မတုန်

လှုပ်ခြင်း။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာမရှိခြင်း။

၃၆။ လောကဓံတရားရှစ်ပါးနှင့် တွေ့ကြုံ

သောအခါ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မရှိခြင်း။

၃၇။ လောကဓံတရားရှစ်ပါးနှင့် တွေ့ကြုံ

သောအခါ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်း

ဟူသော အညစ်အကြေးမှ ပယ်ခွာခြင်း။

၃၈။ လောကဓံတရားရှစ်ပါးနှင့် တွေ့ကြုံ

သောအခါ ဘေးမှကင်းဝေးခြင်း။

ဟူ၍ မင်္ဂလာတရားစဉ်းဆယ့်

ရှစ်ပါး ရှိလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် မင်္ဂလာ

အစစ် သုံးဆယ့်ရှစ်ပါးကို ဟောကြားတော်

မူသောအခါ လူအပေါင်းတို့သည် များစွာ

နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခဲ့ကြသည်။ မြတ်စွာ

ဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်း ရဟန်း

တို့က ချီးကျူးပြောဆိုကြလေသည်။

ရဟန်းတို့၏ ပြောဆိုကြသည့်

ကို မြတ်စွာဘုရား ကြားလေသောအခါ

ယခုသာလျှင် မင်္ဂလာတရားများကို

ဟောကြားသည် မဟုတ်၊ ရှေးကလည်း

ဟောကြားခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်ကြောင်း အတိတ်

ဇာတိကြောင်းကို ပြန်၍ဟောတော်မူလေ

သည်။

“လွန်လေပြီးသောအခါတွင်

ဟိမဝန္တာ၌ ရက္ခိတမည်သော ရသေ့ကြီး

သည် အခြံအရံငါးရာနှင့် နေလေသည်။

တစ်ခါသော် တပည့်များဖြစ်ကြသော

ရသေ့ငါးရာတို့သည် ဗာရာဏသီပြည်သို့

ချဉ်ဆားမီဝဲ အံ့သောဌာလာခဲ့ကြလေ

သည်။

ထိုသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်

တွင် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလာ၊ သုတမင်္ဂလာ၊ မုတ

မင်္ဂလာ ဤမင်္ဂလာသုံးပါး ပြဿနာသည်

ကွဲပြားလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ကြရ

လေသည်။

မင်းနှင့်တကွ လူတို့သည် ထို

ရသေ့တို့အား မင်္ဂလာပြဿနာကို မေး

လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ရသေ့တို့က ငါ

တို့ မသိကြကုန်။ သို့ရာတွင် ငါတို့၏

ဆရာကို မေးလျှောက်ပြီးမှ သင်တို့အား

ပြန်ကြားပေးအံ့ဟု ဆို၍ ဟိမဝန္တာသို့

ပြန်ခဲ့ကြပြီး မေးလျှောက်ကြသောအခါ

ဆရာ ရက္ခိတရသေ့ကြီးက မင်္ဂလာတရား

တို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ကြောင်း

ဟောပေသည်။

၁။ မိမိကိုယ်ကို နှိပ်ချ၍ သူတစ်ပါးတို့က

ဆဲရေးရေရွက်သည်ကို အမျက်မပွက်ပဲ

ကောင်းသော စကားကိုသာဆိုခြင်း။
သည်းခံတတ်ခြင်း။

၂။ မိမိ၏အဆွေ ခင်ပွန်းတို့အား မလေ
မဲ့မြင် မပြုခြင်း။

၃။ အဆွေ ခင်ပွန်းကောင်းရှိ၍ အဆွေ
ခင်ပွန်းတို့၏ အကျိုးကို မဖျက်ပဲ မိမိ၏
ဥစ္စာကို အဆွေခင်ပွန်းတို့အား ခွဲဝေပေး
လေ့ရှိခြင်း။

၄။ အရွယ်တူသော တညီတညွတ် ဝမ်း
မြောက်ဝမ်းသာ နေလေ့ရှိသော လင်ကို
ရှိသေ၍ လင်၏အလိုသို့ လိုက်သော
ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို နှစ်သက်တတ်သော
မိန်းမမျိုး မဟုတ်သော မယားကိုရခြင်း။

၅။ အရည်အချင်းကို သိတတ်သော မင်း
ထံ၌ ခစားရခြင်း။

၆။ အစားအသောက် ပန်းနုသစသည်
တို့ကို စေတနာဖြင့် ပေးလှူခြင်း။

၇။ သီလသမာဓိ ပညာဖြင့် အားထုတ်၍
မင်္ဂလာကိုရခြင်း။

ဤသည်တို့မှာ စင်စစ်ကောင်း
မြတ်သော မင်္ဂလာတရားတော်ပေတည်း
ဟု ဟောတော်မူလေသည်။

ထိုအခါ တပည့်ရသေ့တို့လည်း ဆရာထံသို့
ဗာရာဏသီသို့ ပြန်လည်ကြွသွားကြ၍
လူတို့အား ထိုမင်္ဂလာတရားတို့ကို ဟော
ပြခဲ့ကြသောကြောင့် နာကြားရသော လူ
တို့မှာ မင်္ဂလာတရားတော်အတိုင်း ကျင့်
ဆောင်ခဲ့ကြလေရာ သေလွန်ကြသော
အခါ ကောင်းရာသို့သာ လားခဲ့ကြလေ
သည်။

ယခုအခါတွင် ကျောင်းများတွင်
ကျောင်းသူကျောင်းသားများအား မင်္ဂလာ
တရားနှင့်အညီ လိုက်လျောညီထွေ ရှိ
နိုင်ကြစေရန်

၁။ လူမိုက်ကို မပေါင်းဖော်ရ။

၂။ လူထိမ္မာကိုသာ ပေါင်းပါ။

၃။ ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်ပါ။ ဟူသော

ကျောင်းသားများ၏ ဆောင်ပုဒ်ကို

ကျောင်းများတွင် ရေးကပ်လှုံ့ဆော်ပေး

ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ပင် ဖြစ်

သည်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများက

လည်း ထိုကျောင်းသားဆောင်ပုဒ်

အတိုင်း လိုက်နာကြကာ ကျောင်းသား

အချင်းချင်း၊ ကျောင်းသားနှင့် ဆရာ

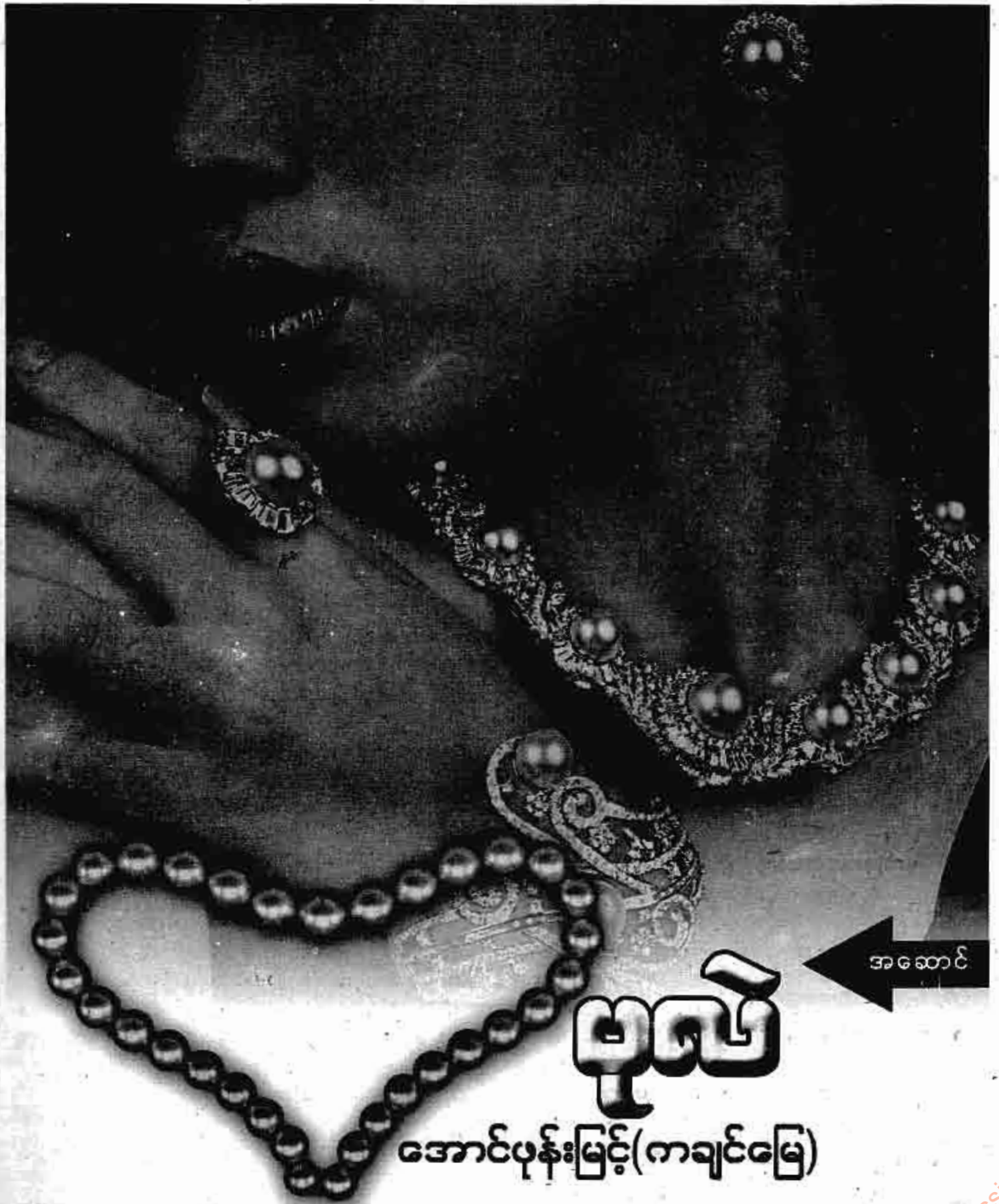
ဆရာမတို့ တွေ့ဆုံကြသည့် အခါတိုင်း
မင်္ဂလာပါဟူ၍ အပြန်အလှန် နှုတ်ခွန်း
ဆက်ကြသည်။ သီတင်းဝါလကျွတ်သည့်
အခါ မိမိတို့၏ ဆရာဆရာမများအား
မိမိတို့ကို ပညာတတ်အောင် သင်ကြား
ပေးသည့် ကျေးဇူးတရားများကို သိမြင်
ကာ စုပေါင်း၍ ဆရာကန်တော့ပွဲကျင်း
ပခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းတွင်သာမကပဲ
မိမိတို့၏ အမိ၊ အဖ၊ အဘိုး၊ အဘွား
သက်ကြီး ရွယ်အိုများကိုပါ မိမိတို့တတ်
စွမ်းသမျှနှင့် ရိုသေစွာကန်တော့ကြလေ
သည်။

ထို အပြုအမူတို့မှာ ယဉ်ကျေး
လိမ္မာပြီး ကောင်းမြတ်သော ဘုရားဟော
ကြားခဲ့သည့် မင်္ဂလာတရားများနှင့်
ကိုယ်ညီကာ ထာဝရပြုကျင့်အပ်သော
မင်္ဂလာတရားတော်များပင် ဖြစ်ပါကြောင်း
ကြီးကြီး ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် လတ်လတ်
လူတိုင်းမှပင် လိုက်နာကျင့်ကြံကြရမည်
ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

တင့်ထူး (ဝေယျာဇာတိ)

အဆောင်

ပုလဲ

အောင်ပုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

နက်ပြာရောင်ပုလဲ- ထောင်လွှားမော်ကြား
ခြင်းကင်း၍ လူတန်းစာ အလွှာမျိုးစုံနှင့်
ညီညွတ်သင့်မြတ်ပြီးလျှင် ဖြူစင်သော
မေတ္တာ၊ နွေးထွေးသောကရုဏာ၊ ခြင်မြတ်
သော အကြင်နာကို ပေးစွမ်းနိုင်သော
အရာကို ပုလဲဟုခေါ်ကြ၏။

နက်ပြာရောင်ပုလဲ၏ သိဒ္ဓိစွမ်း
အားများသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊
စိုးရိမ်ကြောင်းကြခြင်းနှင့် မုန်းတီးရန်ငြိုးဖွဲ့
ခြင်းများကို ဖယ်ရှားပေးပြီး သာယာပျော်
ရွှင်ခြင်း၊ လိုရာဆန္ဒပြည့်စေခြင်း၊ ကျက်
သရေမင်္ဂလာတိုးပွားစေခြင်း၊ မုန်းစကို
တိုစေ၍ ချစ်စကို ရှည်စေခြင်းနှင့်
မေတ္တာဓာတ်ကို ပေါင်းကူးပေါ်ဆက်ပေး
ခြင်းများကို ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

နက်ပြာရောင်ပုလဲကို မဟာ
ပင်လယ်ပြင်ကြီးအား စောင့်ရှောက်တော်
မူသည့် နတ်မင်းကြီး၏ ရတနာတစ်ပါး
ဖြစ်သည်ဟု အသိအမှတ်ပြုကြ၏။
ပင်လယ်ပြင်နတ်မင်းကြီး၏ ရတနာဖြစ်
သောကြောင့် လွန်စွာထက်ပြီး မမြင်
မတွေ့နိုင်သည့် အတွင်းဂုဏ်သတ္တိများ

ကိန်းဝပ်နေသည်ဟု ယုံကြည်ထားကြ
သော ဂန္ထီရအဆောင်ရတနာဖြစ်သည်။
အရှေ့တိုင်း အယူအဆအရ
ပင်လယ်ပေါ်၌ နဂါးမင်းကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်
ပေါ်တွင် စံမြန်းနေပြီး စကြာဝဠာလောက
ကြီးတစ်ခုလုံးကို စောင့်ရှောက်တော်မူ
သော ဗစ္စနိုး (ပိဿနိုး) နတ်ဘုရား၏
ရတနာတစ်ပါးဖြစ်သည်ဟူ၏။ ဗစ္စနိုးနတ်
ဘုရားကြီးသည် နက်ပြာရောင်ပုလဲဖြင့်
စီခြယ်အသက်သွင်းထားသော လက်စွပ်
ကို စကြာလက်နက် ကိုင်ဆောင်ထား
သည့် လက်ယာဘက်လက် လက်ခလယ်
တွင် ဆင်မြန်းထားပြီးလျှင် လောက
အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပေးတော်မူသည်
ဟုဆိုသည်။

အနောက်တိုင်း ဂန္ထီရပညာရှင်
များကမူ နက်ပက္ခန်းမည်သော ပင်လယ်
သမုဇ္ဈရာကို အစိုးရတော်မူသည့်
ပင်လယ်စောင့် နတ်မင်းကြီး၏ အဆောင်
ရတနာဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်မှတ်ယူထား
ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ စွမ်းပကားလွန်စွာ
ကြီးမားလှသော အဖိုးတန်း နက်ပြာရောင်

ပုလဲကို အလိုရှိတိုင်း မရရှိနိုင်၊ ဘုန်းကံ
ကြီးသမျှနှင့် ပဉ္စာန်းစက်ရှိသူများကသာ
ထိုက်တန်ဝတ်ဆင်နိုင်သော ထူးမြတ်
ကောင်းကျိုးပေးနိုင်သည့် အမြတ်ရတနာ
ဖြစ်သည်။

နက်ပြာရောင်ပုလဲကို ပိုင်ဆိုင်
ဝတ်ဆင်နိုင်သူတို့၌ ဘုန်းကံရှိသူများ
ဖြစ်ကြလျှင် ဘုန်းတန်ခိုးရှိနိုင်၊ ကြီးမား
စေနိုင်ပြီး၊ မင်းမျိုးဖြစ်က မင်းဖြစ်စေနိုင်
၏။ သူဌေးဖြစ်က သူကြွယ်တန်းဝင်စေ
နိုင်ပြီး သာမန်လက်လုပ်လက်စားဖြစ်ပါ
က နေရာအဆင့်ရမည်။ အိမ်ပိုင်ရာပိုင်
အတည်တကျဖြစ်နိုင်မည်။ ကြီးစားအား
ထုတ်လျှင် ချမ်းသာနိုင်မည်။ နက်ပြာ
ရောင်ပုလဲများကို လွန်စွာနက်၍ခေါင်
သော ပင်လယ်ကြမ်းပြင်များတွင် ကျက်
စားတတ်သော အမည်းရောင် နှုတ်ခမ်း
ရှိသည့် ပင်လယ်နတ်မှတ်ကောင် များထံ
မှ ရှားရှားပါးပါး ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေယူရ
သော ပုလဲမျိုးဖြစ်သည်။

NEPTUNE - နက်ပက္ခန်း
ပြုတ်မင်းသည် မြစ်ပင်လယ်နှင့် ကောင်း

သော ဂြိုဟ်မင်းတစ်ပါးဖြစ်ပြီး CAN
 CER မည်သော ကရကဋ်ရာသီအိမ်တွင်
 တနင်္လာဂြိုဟ်မင်းနှင့်အတူ စံမြန်းနေရ
 သော ဂြိုဟ်မင်းဖြစ်သောကြောင့် နက္ခတ်
 ပညာရှင်များက လမင်းကြီး၏ ကိုယ်ပွား
 ဟု သတ်မှတ်ခေါ်ဆိုကြ၏။ တနင်္လာဂြိုဟ်
 မင်း၏ သင်္ကေတဂဏန်းသည် ၂ ဖြစ်ပြီး
 နက်ပက္ခန်းဂြိုဟ်မင်း၏ သင်္ကေတဂဏန်း
 မှာ ၇ ဖြစ်သည်။ ၂ ဂဏန်းသည် အနု
 စားအတွင်းစိတ်သဘောကို ဆောင်ပြီး
 ၇ ဂဏန်းသည် အကြမ်းစား အကာ
 သဘော၊ ရုပ်သဘောကို ဆောင်ထားတာ
 အသက်ဇီဝဂဏန်းဖြစ်သည်။

၇ ဂဏန်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး
 တနင်္လာဂြိုဟ်မင်း၏ ကိုယ်ပွားဖြစ်သော
 နက်ပက္ခန်းဂြိုဟ်မင်းသည် အနုအကြမ်း
 နှစ်ပါးစလုံးကို ဖော်ဆောင်နိုင်၏။
 လျှို့ဝှက်နက်နဲဆန်းကြယ်လှ၏။ ထူးခြား
 သော အစွမ်းသတ္တိများ ကိန်းဝပ်နေလေ၏။
 စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စွမ်း
 သတ္တိများကို ပေးစွမ်းနိုင်ပြီး ကယ်တင်
 သော ဂြိုဟ်မင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ နက်ပက္ခန်းဂြိုဟ်မင်း
 ၏ အဆောင်အယောင်ရတနာဖြစ်သော
 နက်ပြာရောင်ပုလဲသည် တပ်ဆင်ဆောင်
 ထားသူများကို အတိဒုက္ခအပေါင်းမှ
 ကယ်တင်ပေးနိုင်ပြီး အောင်မြင်ချမ်းသာ
 ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ ရောဂါဘယ
 အမျိုးမျိုးမှ ကာကွယ်ပေးကာ ကျန်းမာ
 သုခရစေနိုင်၏။ ထိုက်တန်သူများကသာ
 ဝတ်ဆင်နိုင်သော ရတနာမျိုးလည်းဖြစ်
 ပါသည်။

ဂုဏ်သတ္တိထူးများ- မြေပြင်မှရသော
 ဓာတ်သဘာဝများထက် စကြာဝဠာလေ
 ပြင်နှင့် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ ရေပြင်အနက်
 တို့မှရသော သဘာဝဓာတ်ပစ္စည်းများ
 သည် ပိုမို၍ အစွမ်းထက်မြင့်မြတ်သည်
 ဟု သဘာဝကျောက်မျက်ပညာရှင်တို့
 က ဆိုကြ၏။ ထို့ကြောင့် စကြာဝဠာ
 လေထုသခင် နက်ပက္ခန်းဂြိုဟ်မင်းနှင့်
 ရေထုသခင်ဖြစ်သော ပင်လယ်နက်မှတ်
 ကောင်တို့မှ အကြောင်းဆုံချက်မိ၍
 မွေးဖွားပေးလိုက်သော နက်ပြာရောင်ပုလဲ
 ကို မြင်မြတ်သူများ၊ ဂုဏ်မြင်သူများ

ကံစန်းညီညွတ်၍ ထိုက်တန်သူများ၊
 ဘုန်းကံကြီးသူများနှင့် အလွန်ကံကောင်း
 အကျိုးပေးသူများကသာ ဝတ်ဆင်ခွင့်
 ရနိုင်သော ရတနာဖြစ်သည်။

နက်ပြာရောင်ပုလဲရတနာကို
 အလှအပ ပစ္စည်းအဖြစ်ဖြစ်စေ၊ တန်ဖိုး
 ကြီးရတနာအဖြစ်ဖြစ်စေ၊ အဆောင်
 ပစ္စည်းအဖြစ်ဖြစ်စေ၊ ဆေးဝါးစွမ်းအင်
 အာနိသင်အဖြစ်ဖြစ်စေ၊ နက်ပြာရောင်
 ပုလဲကိုမှ ကြိုက်နှစ်သက်၍ဖြစ်စေ၊
 ဝတ်ဆင်ထားသူများကို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
 အတက်အကျကို ထိန်းချုပ်ပေးနိုင်သော
 စွမ်းအားကြောင့် ဒေါသကို ကင်းဝေးစေ
 နိုင်သည်။ အပူသောကကို ငြိမ်းချမ်းစေ
 နိုင်သည်။ သွေးသားလည်ပတ်မှုကို
 ကောင်းစေနိုင်သဖြင့် ရုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို
 ကျန်းမာစေမည်။ ရုပ်ဖောက်ပြန်မှုကြောင့်
 ဖြစ်တတ်သော စိတ်ရောဂါနှင့် စိတ္တဇ
 ကြောင့် စွဲကပ်လာရသော ရုပ်ဝေဒနာ
 များကို ချမ်းသာရစေနိုင်သည်။ အပ
 ပယောဂကြောင့် စိတ်ရောဂါ ခံစားနေရ
 လျှင် စုန်းအောက်လမ်း အတိုက်အခံကို

ကြောင့် စိတ်နှင့်ရုပ်မကပ်ဖြစ်နေလျှင်
အတိတ်ဆိုး နမိတ်ဆိုး အိမ်မက်ဆိုးများ
တွေကြုံမြင်မက်နေရလျှင် ဝမ်းတွင်းနှင့်
ကိုယ်တွင်း၌ ပူးအတုံးအခဲပစ္စည်းများ
အသွင်းခံရလျှင် နက်ပြာရောင်ပုလဲ
ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် ကင်းဝေလွတ်ငြိမ်း
နိုင်၏။

အမည်မသိရောဂါမျိုး ခံစား
နေရသူများ။ ဝမ်းနှင့်ပတ်သက်သော
ဝေဒနာရှိသူများ။ အစာအိမ်ရောဂါ
စွဲကပ်ခံနေရသူများ။ သွေးသားမညီညွတ်
၍ ရောဂါမျက်လှည့်ပြခံနေရသူများ။
နက်ပြာရောင်ပုလဲ ဝတ်ဆင်ထားခြင်း
ပျောက်ကင်းနိုင်၏။

နက်ပြာရောင်ပုလဲ၏ ဂုဏ်
သတ္တိထူးများသည် ဆုံးဖြတ်ချက်နိုင်စွမ်း
စေပြီး အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်သို့ ရောက်
စေနိုင်၏။ မကောင်းသော အတားအဆီး
အခက်အခဲ အကျဉ်းအကြပ်များနှင့်
ကြုံတွေ့လာလျှင် ကင်းဝေလွတ်မြောက်
စေနိုင်၏။ လုပ်ငန်းအလုပ်စီးပွား တိုး
တက်ကောင်းမွန်စေပြီး လာဘ်သပ်ပကာ

ဝင်စေကာ ငွေကံကောင်းစေနိုင်သည်။
ထို့ပြင် နက်ပြာရောင်ပုလဲ
သည် စစ်ပွဲကို ကျေအေးစေနိုင်၏။
လောကီပဋိပက္ခအမျိုးမျိုးကို ငြိမ်းအေးစေ
နိုင်၏။ ကွဲကွာနေရသော ချစ်သူတို့
ဘဝကို ပြန်လည်ဆုံစည်းစေ၍ မေတ္တာ
ဂဟေဆက်ပေးနိုင်၏။ အကြောင်းအမျိုး
မျိုးကြောင့် သဘောထားချင်း မတိုက်
ဆိုင်ဖြစ်ကာ ကမ္ဘာခြားနေကြရသော
အကြင်လင်မယား အိမ်ထောင်သည်များ
ကို ပြန်လည်ကျေအေး ပေါင်းသင်းခွင့်
ရရှိစေနိုင်ပြီး ရန်ငြိုးရန်စ ရန်ဆူးရန်
ပြောငဲ့များကို ပြေငြိမ်းစေနိုင်ပါသည်။

ပုလဲဝတ်ဆင်ခြင်း - နက်ပြာရောင်ပုလဲ
ကို CANCER ခေါ် ဝါဆိုလ ကရကုန်
ရာသီဖွား။ တနင်္လာသားသမီးများက
ဝတ်ဆင်အသုံးပြုကြမည်ဆိုလျှင် နက်ပြာ
ရောင်ပုလဲ၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာများကို
ပိုမိုရရှိစေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ပုလဲကို နေ့နံအလိုက်
ဝတ်ဆင်ကြမည်ဆိုလျှင် တနင်္ဂနွေသား
သမီးများသည် ရွှေဝါရောင်ပုလဲကို

ဝတ်ဆင်ဆောင်ထားကြခြင်းဖြင့် အလုပ်
ခရီး အကြံအစည်များ အောင်မြင်၍
လိုရာဆန္ဒအဝဝ ပြည့်စုံစေနိုင်မည်။
တနင်္လာသားသမီးများသည် အဖြူရောင်
ပုလဲ (သို့) ငွေရောင်ပုလဲကို ဆောင်ထား
ဝတ်ထားကြလျှင် ဘဝသာယာအေးချမ်း
၍ လာဘ်လာဘကောင်းများ တိုးပွား
ပြည့်စုံစေမည်။ အင်္ဂါသားသမီးများသည်
အနီရောင်သန်းသော ပုလဲပန်းနီရောင်ကို
ဝတ်ဆင်ထားကြမည်ဆိုပါက ရန်အပေါင်း
ကို အောင်နိုင်၍ဘဝ သာယာချမ်းမြေ့စေ
နိုင်လိမ့်မည်။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများသည်
အဝါရောင်ပုလဲ (သို့) စိမ်းဝါရောင်ပုလဲ
ကို ဆောင်ယူထားမည်ဆိုလျှင် ဉာဏ်
ပညာအလင်းပွင့်၍ အသိပညာ အတတ်
ပညာဖြင့် ဘဝတက်လမ်း တိုးတက်
အောင်မြင်စေနိုင်မည်။ ကြာသပတေးသား
သမီးများသည် ပန်းခရမ်းရည်ပုလဲ(သို့)
အဝါနုရောင်ပုလဲကို ဆောင်ထားခြင်းဖြင့်
အလုပ်ရာထူးတက်လမ်း ပွင့်မည်။
ရန်စွယ်အပေါင်းကို အောင်နိုင်ပြီး

သာသနာပြုနိုင်သော သာသနာအာ
ဇာနည်ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်။

သောကြာသားသမီးများသည်
ပန်းနုရည်ပုလဲ (သို့) အကြည်ရောင်ပုလဲ
ကို ဝတ်ဆင်ဆောင်၍ ထားကြပါမူ
လှချစ်လှခင်ပေါများစေပြီး မိတ်ကောင်း
ဆွေကောင်းခြံရံစေမည်။ အဆွေခင်ပွန်း
ကောင်းနှင့် နေထိုင်သွားရမည်။ ငယ်ရွယ်
သူများဖြစ်ပါက မေတ္တာရေးအောင်မြင်
မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များဖြစ်က အိမ်
ထောင်ခိုင်မြဲမည်။

စနေသားသမီးများသည်
အပြာရည်ဝင်နေသောပုလဲ (သို့) အနက်
ရောင်စွဲသောပုလဲကို ဝတ်ဆင်ဆောင်
ထားကြမည်ဆိုလျှင် ခုက္ခဆင်းရဲအဖုံဖုံ
ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုး ရန်ဥပါဒ်ဘေး
အလီးလီတို့မှ ကင်းဝေးစေနိုင်မည်။
ခုနစ်ရက်သားသမီးများ နက်ပြာရောင်
ပုလဲကို ယုံယုံကြည်ကြည်ဝတ်ဆင်ဆောင်
ထားကြမည်ဆိုပါက WEALTHY ချမ်း
သာသော ပြည့်စုံခြင်းဘဝကို ဆောင်ပေ
နိုင်၏။ HEALTHY ကျန်းမာအသက်

ရှည်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ VICTORY
အောင်မြင်သော ဘဝကို ရရှိစေနိုင်၏။
BEAUTY အလှတရားများကို စုဝေးစေ
ပြီး အလှပေါ်အယဉ်ဆင့်စေ၍ မျက်နှာ
ပန်းလှ အထက်တန်းကျစေနိုင်ပါသည်။
ပုလဲလုံးများကို အထည်ပြု
လုပ်ဝတ်ဆင်သည့်အခါ ငွေသတ္တု (သို့)
ကြေးသတ္တုများနှင့် အထည်ခတ်ဝတ်ဆင်
လျှင် ပုလဲ၏ ဂုဏ်သတ္တိကို ကျဆင်းစေ
နိုင်သဖြင့် ရွှေ (သို့) ပလက်တီနမ်သတ္တု
များနှင့်သာ ပြုလုပ်ဝတ်ဆင်ထားရမည်။
ပုလဲလုံးများကို စိန်ရံ၍ဖြစ်စေ၊ ပွင့်
ကောက်အနုတော်များကို လုံးရွယ်များ
နှင့် ရံ၍ဖြစ်စေ ဝတ်ဆင်နိုင်ပါသည်။
ပုလဲကောင်းကျိုး - ပုလဲလုံးကို ဆံထိုးပြု
လုပ်ဝတ်ဆင်ထားလျှင် အပြောအဆို
အောင်မြင်စေနိုင်သည်။ ပုလဲလုံးကို
ရင်ထိုးပြုလုပ်ဝတ်ဆင်လျှင် ချစ်သူခင်သူ
ပေါများစေနိုင်သည်။ ပုလဲလုံးကို
နားကပ်၊ နားဆွဲ ပြုလုပ်ဝတ်ဆင်ထားလျှင်
ဩဇာအရှိန်အဝါကြီးစေပြီး မျက်နှာစန်း
ပွင့်စေနိုင်သည်။ ပုလဲလုံးကို ပုတီးကုံး

ပြုလုပ်ဝတ်ဆင်ထားပါက ကျက်သရေတိုး
စေပြီး မင်္ဂလာရှိစေသည်။ အရောင်း
အဝယ် ဈေးခေါ်ကောင်းစေနိုင်သည်။
စီးပွားဥစ္စာ တိုးပွားစေနိုင်သည်။ ပုလဲလုံး
ကို လက်ကောက်အဖြစ် လက်နှစ်ဖက်
တွင် သီကုံးဝတ်ဆင်ပါက ကွဲကွာသူများ
နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံနိုင်သည်။ မေတ္တာ
ထားရှိသူနှင့် ဖူးစာဆုံနိုင်မည်။ ပုလဲလုံး
ကို လက်စွပ်အဖြစ် ပြုလုပ်ဝတ်ဆင်သည့်
အခါ လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ဆင်လျှင်
စီးပွားတက်မည်။ လက်ခလည်တွင်
ဝတ်ဆင်ထားလျှင် အမှု၊ တရားအောင်
မည်။ လက်ညှိုးတွင် ဝတ်ဆင်ထားလျှင်
ဩဇာအာဏာတည်မည်။ အကြီးအကဲ
ဖြစ်မည်။ ရာထူးတက်မည်။ ပုလဲကို
အရောင်နှင့် နေ့သင့်နံ့သင့် မဝတ်နိုင်ပါ
က နက်ပြာရောင်ပုလဲကို ဝတ်ဆင်ဆောင်
ထားခြင်းဖြင့် ဘဝ၏ လိုရာဆန္ဒများကို
ပြည့်ဝစေမည်ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းလို စမ်းလို လမင်းလို
သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ...
အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

မြန်မာ့အကြောင်းပညာ

အကြွေပြင်ဆရာ

ပေမြေမွန်ပြီး(မြူး)

(၁)

စာရေးသူ (ကျွန်ုပ်)သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၄၅)ကျော်ကပင် “အကြော” နှင့် ပတ်သက်သည့် စာများကို လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ရာမှ “အကြောပညာ ရှင်ကြီးများ” ၏ “စာဆို”ကို ဒီကနေ့ အထိ မှတ်သားခဲ့မိပါသည်။ ၎င်းမှာ “အကြောတစ်ချက် ဆေးတစ်ခွက်” ပါတဲ့ ဆိုလိုသည်သည်မှာ အကြောနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဒနာရှင်ကို ကုသရာ၌ “အကြော” (မည်သည့်အကြောမဆို) “တစ်ချက်တည်း” ဖြင့် “နိပ်” လိုက်ပါက (ကျွမ်းကျင်စွာ နိပ်တတ်ပါသတဲ့။

သို့မိ၍လည်း တိမ်ကောပျောက်ကွယ်လုနီးပါး ဖြစ်နေသည်။ “အကြောပြင် ပညာရပ်” ကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်လိုသော ဆန္ဒများနှင့်အတူ “လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည့် အကြောပြင်ပညာရပ်” ကို ကျွန်ုပ်လေးစားယုံကြည်ရပါသော (TOP TEN) ဝင် မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သည့် “လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ခွေစင်းကြီး” တွင် “အသက်သွင်း”

သကဲ့သို့ ရေးသားတင်ဆက်ရပါသည်။

(စာရေးသူ)

(၂)

အကြောပြင်ဆရာ ကိုကိုဝင်း (သစ်တိန်း)မှာ မြင်းခြံခရိုင် ကျောက်ပန်းတောင်မြို့နယ် အရှောက် (အညာသားတို့အခေါ် အရှေ့ဘက်)ရှိ “သစ်တိန်းရွာကြီး”မှ မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ငယ်စဉ်က မိဘနှစ်ပါးတို့ နွမ်းပါးကြသဖြင့် “တတိယတန်း” သာနေခဲ့ရပါသည်။ ခေတ်ပညာတတ်ကြီးဖြစ်လိုသော်လည်း မိမိဆန္ဒမပြည့်ဝခဲ့သဖြင့် ဘဝတွင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းများစွာနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာပင် ဇာတိမြေမှ စွန့်ခွာခဲ့ပြီး “နတ်မောက်မြို့နယ်” “မန်ကျည်းကုန်းရွာ” သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုရွာမှ အကြောပညာရှင်ကြီး “ဦးဖိုးစိန်” ထံတွင် (တစ်နှစ်) ကြာ၊ နေထိုင်လျက်၊ အကြောပြင် ပညာတို့ကို သင်ယူခဲ့ပါသည်။ ထိုအိမ်၌အလုပ်လုပ်လျက်မှ ဖြစ်ပါ၏။

တစ်ဆင့်တက်ရန် “ပညာကို

ပြည့်ဝသည်ထက် ပြည့်ဝရန် စိတ်ကူးဉာဏ်ပေါက်ရန် “ရွှေဘိုမြို့” အကြောပြင်ဆရာကြီး “ဦးထွန်းနိုင်” ထံတွင် ပညာများ ဆက်လက်ဆည်းပူး လေ့လာခဲ့သလို အကြောအနိပ်ညာရှင် “ဦးသောင်ရွှေ” (သစ်တိန်း) ထံမှလည်း အကြောပြင်ပညာရပ်များ ဆက်လက်ဆည်းပူးလိုက်စားခဲ့ရာမှ၊ ပညာများကို (၁၀)နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ အကြောပြင်ဆရာကြီး (၃)ဦးတို့မှ “အကြောပြင် ပညာဖြင့် ဝေဒနာရှင်တို့ကို ကုသနိုင်ကြောင်း ခွင့်ပြုခဲ့ရာ၌ ယခုအခါ “အကြောပြင်ဆရာကိုကိုဝင်း” (သစ်တိန်း) ဟု နာမည်ကျော်ခဲ့ပါသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း-

“လားရှိုး” “သီပေါ” နှင့်အတူ “နမ့်တူဘော်တွင်း” သို့လည်းကောင်း “ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း” “တောင်ကြီး” “နမ့်စံ နှင့် “ကလေးမြို့” များသို့လည်းကောင်း၊ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး “ဒိုက်ဦး” “ကျောက်တံခါး” “ပဲခွယ်ကုန်း” နှင့် ဖြူးမြို့” သို့

လည်းကောင်း၊ မန္တလေးတိုင်းအတွင်းမှ
“မိတ္ထီလာ” “မလှိုင်” “သာစည်”
“ရမည်းသင်း” “ပျော်ဘွယ်” “တပ်
ကုန်း” မြို့များသို့လည်းကောင်း၊ မိမိပိုင်
(၄/ယ ၅၃၈၅၅) ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့်
ဆေးကုသလျက် ရှိနေပါသည်။

စာရေးသူ (ကျွန်ုပ်)နှင့်လည်း
မိခင်ကြီးဘက်မှ ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့သည့်
“တူ” တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ (၃.၈
၂၀၁၅) နေအထိ စာရေးသူ (ကျွန်ုပ်)
နေထိုင်ရာ “ဖြူမြို့” သို့ သူ၏ “စီးတော်
မြင်း” အလား သဘောထားသည့်
(၄/ယ ၅၃၈၅၅) ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့်
ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ၌ “တိုင်းယက်သည့်
ပက္ကလာ မိုးရွာသည်နှင့် အဆင်သင့်”
ဆိုသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တွင် ခံစားနေရသော
“အကြောညှပ်”ရောဂါကို (၄၅) မိနစ်ခန့်
အကြာ (၂) ကြိမ်တိတိ ကုသပေးခဲ့ရာ
၌ ယခုအခါ ကျန်းမာရေးအလွန်ပင်
ကောင်းသွားခဲ့ရာမှ ဤဆောင်းပါးကလေး
ကို တူတော်မောင် “ကိုကိုဝင်း” (သစ်
တိန်း) သို့ ဂုဏ်ပြုရေးမိခြင်းလည်း

ဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ ငွေကြေးမတတ်နိုင်ကြ
သဖြင့် “သမားတော်ကြီးများ” “ပါရဂူကြီး
များ” နှင့် “ဒေဝနာ” သိသော်လည်း “
ငွေအသပြာ မရှိသဖြင့် ဆေးမကုနိုင်ကြ
တဲ့ “အကြောညှပ် အကြောကပ်”
ရောဂါ နှင့်အတူ “အသေသတ်” နှိုင်းတဲ့
“လေဖြတ်ရောဂါ” တို့ကို “စေတနာဖြူ
သဒ္ဓါကူ” ၍ အကြောပြင်ပညာဖြင့်
ကုသနေခဲ့သူ “ဆိုင်ကယ်စီး၍ ခရီးသွား
ရင်း ဆေးကုသနေသည့် အကြောပြင်
ဆရာ ကိုကိုဝင်း (သစ်တိန်း) မှာ ယခု
ဤဆောင်းပါးရေးနေချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်
(စာရေးသူ) ထံမှ (ဖြူးမြို့မှအပြန်)
“ဆွာမြို့” တွင် အကြောပြင်နေခဲ့ပါသည်။
“ဖုန်း” သတင်းအရ သိရပါသည်။
“ရဟန်းတစ်ပါး”၏ လေဖြတ်ရောဂါကို
ကုသနေချိန် ဖြစ်ပါသတဲ့။ ဘာသာရေး
ဘက်တွင်လည်း ကြည်ညိုသူတစ်ဦးပါ။
အကြောပြင်ဆရာ ကိုကိုဝင်း
(သစ်တိန်း) မှာ မိမိ၏ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင်
အိပ်ရာလိပ် အပါအဝင် သွားတိုက်ဆေး
မှ အစ၊ ဆပ်ပြာခွက်နှင့်အတူ ဆိုင်ကယ်

ပြင်ရန် “ဝှေသေတ္တာ” (TOOL-BOX)
အပါအဝင် ဆိုင်ကယ်တာယာအပို
ကျွတ်အပိုတို့ကိုပါ စနစ်တကျ သယ်ယူ
ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာပြည်နေရာဒေသ
အသီးသီးသို့ ဆေးကုသွားရောက်ခဲ့ရာ၌
“ကချင်ပြည်နယ်” အထိ သွားရောက်
ကုသခဲ့ကြောင်း ကြားသိခဲ့ရပါ၏။
“အသိမိတ်ဆွေ” တို့၏
နေအိမ်များတွင် တည်းခို၍လည်းကောင်း၊
“တည်းခိုရပ်သာ” တို့တွင် တည်းခို၍
လည်းကောင်း၊ “အကြောပြင်ပညာ” ဖြင့်
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေသူ
လူလတ်ပိုင်း အသက်အရွယ် (၄၀)ခန့်ရှိ
အကြောပြင်စရာ ကိုကိုဝင်း (သစ်တိန်း)
မှာ၊ ငွေအသပြာကိုမှ တလေးတစားထား
၍ ဆေးကုသသူမဟုတ်ပါ။ ဝေဒနာရှင်၏
အခြေအနေပေါ် မူတည်၍သာ
“ကန်တော့ငွေ” ကို လက်ခံသူ တစ်ဦး
ပါ။ ယခုအချိန်အထိ အိမ်ထောင်မပြုသေး။
မိဘနှစ်ပါးတို့ကို လုပ်ကျွေးနေသူတစ်ဦး
ပါ။ ကျောင်းပညာကို အစအဆုံးမသင်ခဲ့
ရသဖြင့် စာပေဗဟုသုတကို ရေးကလေး

ရာတွင် ဖတ်ရှုသူပါ။ အင်္ဂလိပ်စာကိုပင်
လေ့လာနေလျက်ရှိသူပါ။ (DICTIO
NARY) စာအုပ်ကိုတော့ သူလွယ်အိတ်
ကြီးထဲ၌ တွေ့မြင်နိုင်သလို “အကြော
ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ကျမ်းစာအုပ်တို့ကို
လည်း (၃/၄) အုပ်၊ အမြဲဆောင်ထား
သဖြစ်ပါ၏။

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေထဲက
အထူးသဖြင့် “လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
မဂ္ဂဇင်း” နှင့် “နက္ခတ္တရောင်ခြည်
မဂ္ဂဇင်း” “နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည် မဂ္ဂဇင်း” တို့
ကို အထူးအလေးထား ဖတ်ပါသတဲ့။
အကြောနှင့် ပတ်သက်၍ ခံစားနေကြရ
တဲ့ ဝေဒနာရှင်တို့အပေါ် “ခရီးဝေးသည်
နီးသည်” တို့ကို အလေးမထား ဝေဒနာ
ရှင်တို့အပေါ် စေတနာထားသည်မို့
မည်သည့်အသိကို မဆို ဆိုင်ကယ်စီး၍
ခရီးနားရင်း “အကြောပြင်” (ဆေးကုသ)
နေသူတစ်ဦးပါ ခင်ဗျား။

“အရင်းစစ်အမြစ်မြေ” ဆို
သကဲ့သို့ ကိုကိုင်း (သစ်တိန်း) ဇာတိ
ဗြဟ္မာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၆၀)

ကျော်၌ ဗိဇ္ဇာဆရာကြီး “ဦးဖိုးခါ”
(ဆရာခါ) တို့သည် “ကျောက်ပန်းတောင်း
မြို့နယ်” တွင် အထူးထင်ရှားခဲ့သည့်
“မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး” တို့
ဖြစ်ကြပါ၏။ ဦးဖိုးခါ (ဆရာခါ) မှာ
စာရေးသူ (ကျွန်ုပ်)၏ ဦးကြီးပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

“အကြောပြင်ဆရာ ကိုကိုင်း
(သစ်တိန်း)” သို့ “အကြောညှပ်
အကြောကပ် လေဖြတ်ရောဂါ” များ
ဖြစ်နေခဲ့ပါက မည်သည့်ဒေသမဆို၊
အရောက်လာ၍ ကုသပေးနေပါသည်။
၎င်း၏ ဖုန်းနံပါတ် (09.791192606)
သို့သာ ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။ နာမည်
ကြီး ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ကုသ၍မပျောက်
သော လေဖြတ်ရောဂါရှင်များ အကြော
ကပ်နေသူများကို ကုသပေးခဲ့သဖြင့်
ပျောက်ကင်းခဲ့သူတို့၏ စာရင်းများလည်း
“ကိုကိုင်း” (သစ်တိန်း) “အကြောပြင်
ဆရာ” ထံတွင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်
ခင်ဗျား။

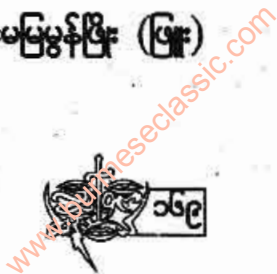
“ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တင့်”

သူမို့ “ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ်၊
သစ်တိန်းကျေးရွာ အုပ်စု၊ သစ်တိန်းရွာ
ကြီး” မှစ၍ “အကြောပြင်ဆရာ
ကိုကိုင်း” (သစ်တိန်း) သည် ယခုအခါ
ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ အပါအဝင်
“ပုပ္ဖိုး” “ပုက” ညောင်ဦးမြို့ သို့တိုင်
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့်အတူ ဆေးကုသွား
ရောက်ခဲ့ရာ၌ မိမိ၏ဇာတိမြေ (ကျောက်
ပန်းတောင်းမြို့နယ်၊ သစ်တိန်းကျေးရွာ
အုပ်စု၊ သစ်တိန်းကျေးရွာကြီး) သို့
“မိုး” နေဝင်း “ဆောင်း” ကာလ (၂၀၁၅
ခု နိုဝင်ဘာလကုန်) ထိ မြန်မာပြည်
နေရာဒေသ အသီးသီးမှ ပြန်သွားတော့
မည်ဟု သိရှိရပါသည်။

“စိတ်လက်ကြည်သော အိပ်
စက်ပျော်နိုင်ကြပါစေ”

ဤတောင်းပါးဖြင့် “ကိုကိုင်း”
(သစ်တိန်း) “အကြောပြင်ဆရာ” သို့
ဂုဏ်ပြုအပ်ပါသည်။ စာရေးသူ။

မေတ္တာမုန့်ဖြူ (ဖြူး)

((ရ)) နေ့သားသမီးများအားလုံးအတွက်
၂၀၁၆၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ဖော်စာစာတမ်း
ဆရာဝန်

ဇာနည်သမီးများ

လုပ်ငန်း စီးပွားရေး

ဤလတွင် စပ်တူရယ်ယာ
အဆောက်အဦကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍
အောင်မြင်မည်။ ငွေချေးငှား ခြင်း၊
အကြွေးကိစ္စသတိထား ဆောင်ရွက် ပါ။
အိမ်ခြံမြေကားထွက်ကိန်း ရှိသည်။
လူမှုရေး ပညာရေး

မိမိနေအိမ် သို့ ဘိုးတော်၊
မယ်တော် အတူအယောင် ရောက်လာ
တတ်သည်။ ယုံကြည်မိက အလိမ်ခံရ
မည်။ အကြီးအကဲတစ်ဦးထံမှ အကူ
အညီရမည်။ ပညာရေးတွင် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊
ဝီရိယ စိုက်တုန်မှအောင်မြင်မည်။
အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး

ချစ်သူ နှင့် ခွဲခွာနေရမည်။
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သဘောထား ကွဲလွဲနေ
မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသားနှင့်
ပတ်သက်၍ ငွေဝင်ခြင်း သတင်းကောင်း
ကြားရမည်။

ကျန်းမာရေး

ခေါင်းပူးခြင်း၊ အစား မှားခြင်း

ဖြစ်တတ်သည်။ ချဉ်ပေါင်း၊ ကော်ဖီ၊
ငှက်ပျောသီး၊ ပဲကြော် (၂၅) အတွဲအောင်ပါ။
အကျိုးပေးကဏန်း

၁၃၊ ၃၁ အတွဲ။

ယတြာ

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါတစ်ပတ်
နှစ်ရက်အိမ်ဘုရားမှာ အုန်းသီးပါသော
မှန်၊ အုန်းဆွမ်း ကပ်လှူပါ။

ဇာနည်သမီးများ

လုပ်ငန်း စီးပွားရေး

မိမိလုပ်နေ ကျ ပုံမှန်အလုပ်
ဆက်လုပ်ပါ။ ငွေရှင်းနှီး မြှုပ်နှံမှု မလုပ်
သင့်သေးပါ။ ဝန်ထမ်း အလုပ်ကောင်း
သည်။ ရှေးဆိုင့်သမားများ အကြွေးကိစ္စ
ကြောင့် စိတ်ညစ်နေရမည်။ စားသောက်
ကုန်လုပ်ငန်းကောင်းမည်။

အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး

ချစ်သူ ရိပ်သာတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
စကားများရမည်။ လမ်းခွဲရမည်။ မင်္ဂလာ
ကိစ္စအစီအစဉ်ပျက်မည်။ ဇနီးကျန်းမာရေး
ညံ့မည်။ သားသမီး ပညာရေး၊ ကျန်းမာ

ရေး ကုန်စိုက် ပေးသင့်သည်။

လူမှုရေး ပညာရေး

စပ်တူရယ်ယာ အလုပ်၊
အုပ်စု၊ အသင်းအဖွဲ့ အလုပ်များ ပါဝင်
မလုပ်သင့်ပါ။ စေတနာသည် ဝေဒနာ
ဖြစ်တတ်သည်။ လူငယ်ဆိုပါက အချစ်
ရေးထက် ပညာရေးဦးစားပေးပါ။
တနင်္လာ၊ ကြာသပတေးနေ့ ဖြေမည့်
ဘာသာရပ်ကုန်စိုက်ပါ။

ကျန်းမာရေး

ဗိုက်နာခြင်း၊ ဝမ်းနင့်
ပတ်သက်သောရောဂါ၊ ဝမ်းဖော
ဝမ်းရောင်၊ လေရောဂါ ဖြစ်တတ်သည်။

အကျိုးပေးကဏန်း

၃ အစ ၇ အဆုံ၊ ၇ အစ
၃ အဆုံ။

ယတြာ

မွေးနံထောင့်တွင် ဩဇာညွန့်
(သို့မဟုတ်) ဩဇာသီးလှူပါ။ ညောင်ပင်
တစ်ပင်မှာ ဆီမီးပူဇော် ဆုတောင်းပါ။

အင်္ဂါသမီးများ

လုပ်ငန်း စီးပွားရေး

ဤလတွင် အလုပ်အကိုင်၊
အကြံအစည်ကိစ္စ အောင်မြင်မည်။
မမျှော်လင့်ပဲ ငွေအစု လိုက်ဝင်ကိန်း
ရှိသည်။ လုပ်ငန်းပြောင်းခြင်း တိုးချဲ့
ဆောင်ရွက်ရမည်။ စပ်တူ ရှယ်ယာ
လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရမည်။

လူမှုရေး ပညာရေး

ငွေပေး ငွေယူကိစ္စသတိထား
ပြုလုပ်ပါ။ လူလိမ်၊ ခါးပိုက်နှိုက်၊
သူခိုးကြံ့ရတတ်သည်။ နေအိမ်သို့
ဘိုးတော်၊ ဘုန်းကြီး အတု အယောင်
ရောက်လာတတ်သည်။ ပညာရေး
အားနည်းနေသည်။ ဇွဲ၊ လုံ့လဖြင့်
ကြိုးစားမှအောင်မြင်မည်။

အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး

ချစ်သူထံ လက်ဆောင်ရမည်။
မိဘသဘောမတူလှူနှင့် လက်ထပ်ရမည်။
အိမ်ထောင် ရှင်အမျိုးသားနှင့် ပတ်
သက်၍ ငွေများ ဝင်မည်။ ပြည်တွင်း
ပြည်ပခရီးဝေးသွား လာရမည်။

ကျန်းမာရေး

အရိုး အကြောနှင့် ပတ်သက်
သောဝေဒနာ၊ ကျီးပေါင်းရောဂါ ခံစား
ရတတ်သည်။

အကျိုးပေးကထာန်း

၁၃၇အတွဲ ပတ်လည် ထီထိုးပါ။
ယတြာ

ဆီးသီး ဆီးဖျော်ရည် ဆီးညွန့်
တစ်မျိုးမျိုး ၈ ကုံး ၈ ခွက်၊ ၈ ညွန့်
အင်္ဂါနေ အိမ်ဘုရားမှာလှူပါ။ အင်္ဂါထောင့်
(သို့မဟုတ်) အိမ်ဘုရားမှာ လှူနိုင်
သည်။

ဗုဒ္ဓဟူသားသမီးများ

လုပ်ငန်း စီးပွားရေး

မည်သည့် စီးပွားရေးလုပ်ရင်
ကောင်းမလဲ၊ ဘာ အလုပ်လုပ် ရမလဲ
ဆိုတာ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေတတ်သည်။
ရတာရှိတာနှင့် ရောင်ရဲတင်းတိမ်တာ
ပိုကောင်းသည်။ ရှိတာလေး ပေါင်နံ
ရင်းနှီးလုပ်လျှင် မြှုပ်သွားမည်။ ကား၊
ခြံမြေအရောင်းအဝယ် အဆင်ပြေ မည်။

ရောင်းထွက်မည်

လူမှုရေး ပညာရေး

လက်အောက် ငယ်သား
ညီအစ်ကို မောင်နမထံမှ အကူအညီ
ရမည်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်
နွှယ်သော အလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည်။
ပညာရေးတွင် ကြိုးစားသလောက်
အကျိုး ခံစားရမည်။

အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး

မထင် မှတ်ပဲ အိမ်ထောင်
ကျက်နန်းရှိသည်။ သားသမီးရှိက ခိုးရာ
လိုက်ပြေးတတ်သည်။ ဤလတွင်
လက်ထပ်မင်္ဂလာ မပြုလုပ်သင့်သေးပါ။
အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေသာယာ
မည်။

ကျန်းမာရေး

ခြေလက်ထုံကျင့်ခြင်း ထိခိုက်
ခြင်း ဖြစ်တတ်သည်။ ခိုးရိမ်စရာ မလိုပါ။
ဆရာကောင်း၊ ဆေးကောင်းတွေမည်။
အကျိုးပေးကထာန်း ၃၊ ၆၊ ၉။

ယတြာ

မွေးနေ့တိုင်း အုန်း (၆) ညွန့်

လှူပါ။ သက်ကြီး ဝါကြီးကို ဆေးဘူး
စားစရာလှူပါ။

ကြာသပတေးသင်္ဂဟသီလဝါများ

လုပ်ငန်း စီးပွားရေး

ပုံမှန်အလုပ် ဆက်လုပ်
တာဝန်ကောင်းသည်။ ဝန်ထမ်း ဆိုပါက
အလုပ်ထွက်ခြင်း၊ ပြောင်းခြင်း မပြုလုပ်
သင့်ပါ။ အိုးအိမ်အဆောက်အအုံ ကိစ္စ
တိုးလို့တန်းလန့် ဖြစ်နေတတ်သည်။
ဝင်ငွေထက် ထွက်ငွေများနေတတ်
သည်။

ထူမှူးရေး၊ ပညာရေး

ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေနဲ့
လမ်းခွဲရတတ်သည်။ မိတ်ဆွေအတူ
အယောင် တွေ့တတ်သည်။ အနီးကပ်
ရန်သူ သတိထားပါ။ ပညာရေးတွင်
မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်လွှဲနေတတ်သည်။
သားသမီးပညာရေး အားပေးကူညီပါ။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး

အချစ်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်နေ
တတ်သည်။ အချစ်ရေးကြားလူကြောင့်

သဘောထား ကွဲလွဲလမ်းခွဲရတတ်သည်။
ဇနီးကျန်းမာရေး၊ မိခင်၊ သားသမီး၊
ကျန်းမာရေး စိတ်ပူနေရတတ်သည်။

ကျန်းမာရေး

အစာမကြေသော ရောဂါ၊
ဝမ်းနှင့် ပတ်သက်သောဝေဒနာ ခံစားရ
တတ်သည်။ လက်ဖက်၊ လက်ဖက်ရည်၊
ဘဲသား ရှောင်ပါ။

အကျိုးပေးကံထန်း

၃၁၊ ၃၇ အတွဲပါသော

ထိထိုးပါ။

ယတြာ

ခွေး နှို၊ ငါး (ရေသတ္တဝါ)

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး နှစ်ရက်အစာ
ကျွေးပါ။

သောကြာသင်္ဂဟသီလဝါများ

လုပ်ငန်း စီးပွားရေး

အလုပ်အကိုင် အပြောင်းအလဲ
ရှိသည်။ အဆိုပါ ဝန်ထမ်း အပြောင်း
အရွှေ့ကြုံရပါမည်။ လက်အောက်ငယ်
သား ကူညီမှုဖြင့် လုပ်ငန်း အဆင်ပြေ

မည်။ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေး၊ ဆား၊ စက်နှင့်
ပတ်သက်သော လုပ်ငန်းကောင်းမည်။

ထူမှူးရေး၊ ပညာရေး

ကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုးသား
ချင်းနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ ပြည်
တွင်း၊ ပြည်ပခရီးဝေးသွားလာ ရမည်။
ပညာရေးထင်တိုင်း မပေါက်ဖြစ်နေမည်။
မိတ်ဆွေ၊ ဆရာသမားနှင့် အဆင်မပြေ
ဖြစ်တတ်သည်။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး

ချစ်သူ ထံမှ လက်ဆောင်ရ
မည်။ ချစ်သူအပြိုင် တွေ့တတ်သည်။
ခရီးသွားလာရင်း ချစ်သူတွေ့မည်။
အိမ်ထောင်ရေးတွင် ခင်ပွန်းနှင့် ပတ်
သက်၍ လာဘ်ငွေများ ဝင်လာမည်။

ကျန်းမာရေး

ခြေလက်ဖောရောင်ခြင်း၊
အရေပြားရောဂါ၊ ယားယံသော ဝေဒနာ
ခံစားရတတ်သည်။ ပင်လယ်စာများ
စားသုံးခြင်းရှောင်ပါ။

အကျိုးပေးကံထန်း

၃၈၊ ၁၈ အတွဲ ရွေးထိုးပါ။

ယတြာ

မည်။

ကျန်းမာရေး

ဆီ။ ဇော်စိမ်း။ ငွန်ပန်း

လှူရေး ပညာရေး

အစာမကြေ လေရောဂါ။

တစ်ချိန်လျှင် ၈ ညွှန်ဘုရားလှူပါ။ ဆီမီး

အကြီးအကဲ အုပ်ချုပ်သူထံမှ

အအေးမိ ဖျားနာသော ဝေဒနာခံစား

(၃)တိုင် ပူဇော်၍ သရဏာဂုံသုံးပါး ပုတီး

အကူအညီရမည်။ ပါတိ နိုင်ငံရေးတွင်

ရတတ်သည်။ အအေးခံလွန်းခြင်း။

စိပ်ပါ။

အကြီးအကဲ ဦးဆောင်သူ အဖြစ်ပါဝင်ရ

အအေးစာ၊ လေစာတို့ကိုရှောင်ပါ။

မည်။ ပညာရေးတွင် ချစ်သူ ငွေကြေး

အကျိုးပေးကုသန်း

နေသားသမီးများ

ကြောင့် စိတ်မဝင်စားသလိုဖြစ်နေမည်။

၁ အစ ၃ အဆုံး ၃ အစ

လုပ်ငန်း စီးပွားရေး

အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး

၁ အဆုံး (အောင်တာလေထိပါ)

မည်သည့် စီးပွားလုပ်ငန်းမဆို

အချစ်ရေးထက် ပညာရေး။

ယတြာ

လဝက်၊ လဆန်း (၁၅) ရက်ကျော်မှ

စီးပွားရေး။ အလုပ်ကိစ္စဦးစားပေးပါ။

မွေးနံ့ထောင့်တွင် နင်းဆီပန်း

အဆင်ပြေမည်။ တနင်္လာ၊ ကြာသပတေးနံ့

မိမိထက်ငယ်ရွယ်သော ချစ်သူတွေမည်။

(၁၀)ပွင့်လှူပြီး “အရဟံသိဒ္ဓိအောင်

ရှောင်ပါ။ တနင်္ဂနွေ အိုးအိမ်၊ အုတ်၊

အိမ်ထောင်ရေးတွင် စကားများရန်ဖြစ်

ပုတီး (၁၈)ပါတ် စိပ်ပါ။

အိုးလုပ်ငန်း၊ အင်္ဂါနံ့ ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆေး

တတ်သည်။ အိမ်ထောင် ကွဲကိန်း

ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ။

ဆား၊ စက်၊ ဆိုင်လုပ်ငန်း အဆင်ပြေ

မရှိပါ။

ဆရာဂုဏ်ရ

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

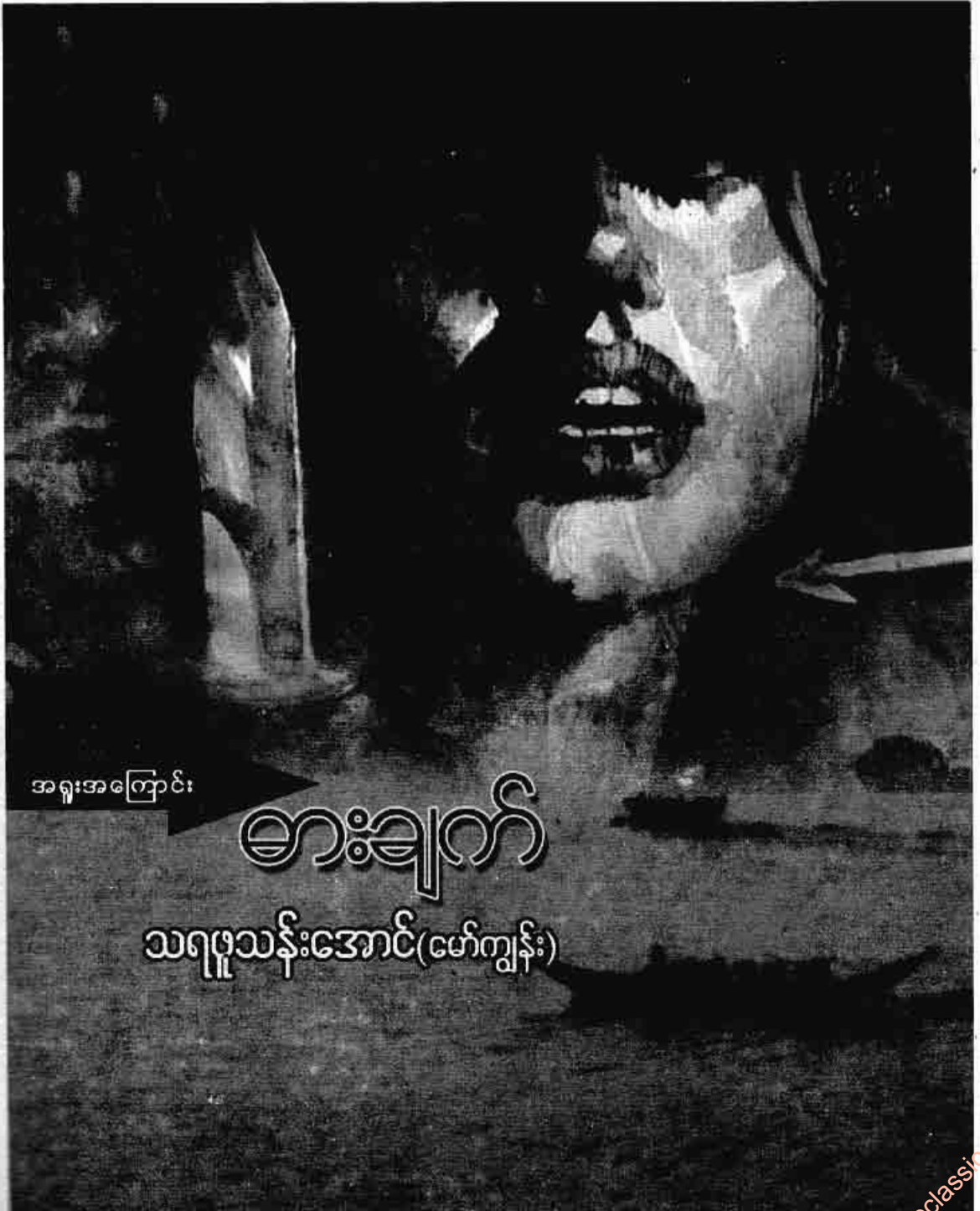
No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

အရူးအကြောင်:

မားချက်

သရဖူသန်းအောင်(မော်ကျွန်း)

“နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ၊
အရူးသုန်မြောက် ခိုးခြောက်ကောက်စား။
လင်တရူးစုန်းပူး၊ အရူးလင် လုပ်ရ
သလို”

၎င်းစာပုဒ်ကလေးများသည်
အရူးနှင့် ပတ်သက်သော အရူးတို့၏
စိတ်မညီညွတ်ပုံ၊ စိတ်မတည်ငြိမ်ပုံများကို
ဖော်ပြထားတဲ့ မြန်မာဆို စကားကလေး
တချို့တို့ဖြစ်ပါတယ်။

“ပြီးတော့လူကောင်းပင် ဖြစ်
လင့်ကစား (စိတ်ထားမမှန်သူ) စကား
ဗလောင်းဗလဲ ပြောသူ၊ ပေါကြောင်ကြောင်
စကားပြောဆိုသူတို့ကိုလည်း အရူးစိတ်
နှင့်မကင်းသူ၊ ကျပ်မပြည့်သူများ ဖြစ်လို့
(မရူးမနဲ့) လူတွေဟု ခေါ်ဆိုလေ့ရှိကြ
သေး၏။ နောက် ကလေးလူငယ်တွေကို
ပင် စိတ်ထားမမှန်ကြသေးသဖြင့် အရူး
အပေါ်ကလေးတွေဟုပင် လူကြီးများက
ပြောဆိုလေ့ရှိကြသေး၏”

ဒါကတော့ အရူးနှင့် သက်ဆိုင်
တဲ့ အချက်အလက် တချို့ကို စလိုက်
ရခြင်း နိဒါန်းပျိုးလိုက်ရခြင်းကတော့

ကျွန်တော်အရူးအကြောင်းကို တင်ပြချင်
လို့ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအခါ အရူးစိတ်ပေါက်သူ
စိတ်မနံသူများသည် ကလေးလူကြီးမရွေး
ယောက်ျား၊ မိန်းမ မဟု။ သူတို့ စိတ်ကူး
ပေါက်ရာကို ဆင်ကန်းတောတိုး တငွတ်
ထိုး ပြုလုပ်တက်ကြတာ အမှန်ပါ။
သူတို့မှာ ဆင်ချင်တိုင်းထွာမှမရှိတာ
အမှန်ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သူတို့အကြောင်းနှင့်
သူတို့ပြုလုပ် - ဆောင်ရွက်နေတာက
အကြောင်မဟုတ် ပြဿနာ မပေါ်ပေမယ့်
(အိမ်သူအိမ်သားနှင့်) အိမ်နည်းနားချင်း
များကို ဒုက္ခပေးမှုများ ဖြစ်ပေါ်တတ်ကြ
လေသည်။ ဒါကြောင့် သူတို့လည်း
ပစ်မှုရသွားသလို၊ သူတို့ပြုလုပ်တဲ့
သူတွေမှာလည်း အသက်ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ခဲ့
ကြရသော ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုကို တင်ပြလိုက်
ပါသည်။

“အမှန်တော့ စိတ်မနံသူ
အရူးများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ နေရ
တဲ့ လူတွေအဖို့ တကယ်တွေးကြည့်ရင်း
တကယ် အန္တရာယ်များလှ ပါသည်။

(မြွေပွေး ခါးပိုက် ပိုက်ထားရသလိုမျိုး
ရန်သူနှင့် ဆက်ဆံနေရသလိုမျိုး သက်
ရောက်ပါ၏။ ပြီးတော့ သူတို့ သနားလည်း
မကောင်း၊ မုန်းလျှင်လည်း မကောင်းပြန်
ပေ။

“ဒါပေမဲ့လည်း အနေနည်းပြီး
ခြေရင်းခေါင်းရင်းလိုနေသော အရူး
ကလေး (တာဝံ) ဆို သူကလေးကို
တော့ ဦးဘလုဆိုသော အဘိုးကြီးက
စိတ်ချယုံကြည်စွာပင် သူ့အိမ်တွင် ဝင်
ထွက်သွားလာခွင့် ပြုထားလေသည်။
ဦးဘလုမှာက သားမယား၊ သားထောက်
သမီးခံမရှိသဖြင့် သူ့ဖာသူလုပ်ကိုင်စား
နေရသူဖြစ်သည်။ လုပ်ကိုင်စားပေမယ့်
အလုပ်ကြမ်းတော့မဟုတ်၊ သူ့မှာ လက်မှု
ပညာကလေးတစ်ခု တတ်ထားလေသည်။
အဲဒါက (တောင်းပလုံး၊ စကော၊ စကာ)
စသော ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ရသော အတတ်
မျိုး တတ်ထားသလိုမျိုး ထိုအလုပ်ကိုပဲ
တကုတ်ကုတ် နေ့ရှိသရွေ့လုပ်ကိုင်ကာ
ရောင်းချစားသောက်နေသော အဘိုးကြီး
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ သူ့အိမ်ရှေ့မှ (ဝါးနှင့်
 ဓားက) တော့ အမြဲလိုလွယ်တလင့်
 ရှိနေတတ်လေသည်။ ဝါးခုတ်တယ်။
 နီးဖြာတယ်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဓားက*
 တစ်ချောင်းမက သုံးချောင်းလောက်ကို
 အလဲအဖယ်ကိုင်နေသည်။ (ဓားမကြီး)
 ဓားရှည်ကလေး။ ဓားမောက်ကလေးလို
 ဓားမျိုးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဓားတွေ
 အမြဲထက်အောင်ပြတ်အောင် မြည်
 အောင်လည်း သွေးထားတာဖြစ်၏။

“ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ဦးဘလှ
 သူ့အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ကလေးမှာ ဓားရှည်
 ကလေးဘေးချပြီး ဓားမောက်ကလေး
 နှင့် မိုးနီးဖြာနေခိုက်၊ အရူးကလေး
 တာဝံဘယ်အချိန်က ရောက်နှင့်နေသည်
 မသိ ဦးဘလှ ဘေးချထားသော ဓားရှည်
 ကလေးနှင့် ဦးဘလှ ဇက်ပိုးခုတ်ချလိုက်
 ရာ အဘိုးကြီးပွဲချင်းပြီး သေသွားရရှာလေ
 တော့သည်။

နောက်မိဘတွေ အများ
 တကာတွေက သိလို့ သူ့ကို ဆူပူကြိမ်း
 မောင်းကြပြီး ဖခင်ကပင် ရိုက်နှက်မှုတွေ

ပြုတော့သည်။ သူ့ကို မင်းဘာဖြစ်လို့
 အဘိုးကြီး သူ့ဘာသာသူနေတာ သက်
 သက်မဲ့ ဓားနဲ့ သွားခုတ်ရတာလည်း
 ဆိုတော့ (သူပြန်ပြောတာကလည်း)

“အဘမှာ လုပ်ကျွေးမဲ့သူမရှိ
 ဘာမရှိနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ တကုတ်ကုတ်
 နဲ့ အလုပ်လုပ်နေရတာ ကျွန်တော်
 မကြည့်ရက်တော့လို့ အလုပ်မလုပ်ရ
 အောင်ဆိုပြီး သနားလို့ခုလို ဓားနဲ့ ခုတ်
 လိုက်တော့တာလေတဲ့”

“ဒီတော့ လူတစ်ယောက်က
 ဒါဆို မင်းက ဓားနဲ့ မခုတ်ဘဲ ကျွန်တော်
 လုပ်ကျွေးပါမယ်လို့ ပြောပြီး မင်းက
 လုပ်ကျွေးနေပါလားကွလို့ ဆိုပြန်တော့*
 သူပြန်ပြောတာ”

“ကျွန်တော်တောင် အလုပ်
 မလုပ်ချင်လို့ မိဘလုပ်စာထိုင်စားနေတာ။
 သူ့ကိုလည်း အလုပ်လုပ်မကျွေး နိုင်ပါ
 ဘူးတဲ့”

“အဲဒါနှင့်ပင် အဘိုးကြီးအရူး
 သနားလို့ သေသွားသလို သူ့တွက်
 အလုပ်ငြိမ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲဟု ဆိုရ

မလိုပါ။ ထိုအခါ အရူးကလေးတာဝံကို
 လည်း အလုပ်မလုပ်သတဲ့ မလုပ်ရတဲ့
 နေရာဖြစ်သော (ထောင်ထဲကို ဥပဓေ)
 အရ ထည့်ထားခြင်းခံလိုက်ရလေ၏”

“ငင်းဖြစ်ရပ် ကတော့
 ကျွန်တော့် အနေပြောတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု
 ပါ။ နောက်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ကတော့

ကျွန်တော် သိသင့်သလောက် သိမြင်တွေ့
ရှိခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပါ။

ကျွန်တော်အုတ်လုပ်ငန်းကို
စက်လှေတစ်စီးနှင့် အရောင်းအဝယ်
လုပ်တဲ့အချိန်တွင် မြို့တစ်မြို့၏ ဆိပ်ကမ်း
တံတားတစ်ခုမှာ အမှတ်မထင် ကူးပေါ်
ကလူတွေ ဝိုင်းအုံကာ ဆင်းလာပြီး
လှေကလေးတစ်စင်း၏ အတွင်းကို

တိုးဝင်ကာ ကြည့်နေကြတာကို တွေ့
လိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်လည်း
သူတို့တစ်တွေနည်းတူ ထိုနေရာကို
အရောက်သွားခဲ့မိပါတယ်။

“အနီးကို ရောက်တော့တော့
လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းမှာ လှေကလေးပေါ်
တွင် ဖျာလိပ်သုံးလိပ်ဖြင့် ပတ်ထားသော
လူသေအလောင်းသုံးလောင်းကို တွေ့ရ
သလို မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်ကိုလည်း
ကြိုးတုတ်ပြီး လှေဦးကမ်းနှင့် တွဲချည်
ထားတာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ (အ
မင်္ဂလာမြင်ကွင်းကြီး ဆိုပါတော့)
ဒါကြောင့် လူတချို့အသံတွေမှာ စိတ်
မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့်”

“ဟယ်... သနားစရာကောင်း
လိုက်တာ။ ဟင်... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ
တယ်နော်”

“အိုး... ဘုရား ဘုရား။
အသေဆိုးလိုက်ကြတာနော်။ သုံးယောက်
စလုံးကိုလား။ သူက သတ်တာ အာဂ
မိန်းမပါလား။ ခြေ... သူက
ရှူးနေတာကို”

“ထိုစကားကလေးများကို
ကျွန်တော် လူအုပ်ကြီးထဲရောက်တာနှင့်
အရင်ဆုံးနားက ကြားလိုက်သလို
ကျွန်တော်လည်း ထိုမကောင်းမှု
မြင်ကွင်းကို ကြည့်မိရင်း စိတ်တွင်းမှ
သူတို့ကစ်တွေနည်းတူ မကောင်းမှုဖြစ်ခဲ့
ရပါသေး၏”

“နောက်တော့ သက်ဆိုင်ရာ၊
ဆေးရုံ အမှုထမ်းများနှင့် ရဲအရာရှိတချို့
တွေ ဆင်းလာပြီး လူနာတမ်းကပ်များဖြင့်
အလောင်းသုံးလောင်းကို ဆေးရုံသို့
သယ်ဆောင်သွားကြတာကို ကျွန်တော်
တို့တစ်တွေ တွေ့လိုက်ရပါသည်။
ထိုအခါမှာပင်...”

“အောင်မလေး... အစ်ကို
တို့ အဖေတို့ ယောင်းမတို့ရဲ့ ကျွန်မကို
တစ်ယောက်တည်း ဒီလိုပဲ ထားခဲ့တော့
မှာလား။ ကျွန်မပါ လိုက်မယ်။ အစ်ကိုနဲ့
အတူလိုက်မယ်။ ဟီး... ဟီး... ဟီး
ကျွန်မကတော့ ဒုက္ခပါပဲ ဟီး... ဟီး
... ဟီး”

မမျှော်လင့်စွာပင် ဝိုင်းကြည့်

နေတဲ့ လူအုပ်အနည်းမှာ လှေဦးပေါ်ကနေ
ကြီးချုပ်လျက် တန်းလန်းက ထိုမိန်းက
လေးက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ထပြီး
ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဒီတော့
အသံတစ်ခုကလည်း မရှေ့မနှောင်းပင်”

“နင် အခုမှ အော်ငိုမနေနဲ့။
အဲဒီလူတွေ နင်ပဲ ဓားနဲ့ခုတ်သတ်တာ
မဟုတ်လား။ ဒါတောင် ကောင်လေး
တစ်ကောင်က ထွက်အပြေးမြန်လို့
မသေတာ။ နို့မို့ လေးလောင်းကိုဖြစ်မှာ၊
တော်တိတ် အခုမှ ငိုမနေနဲ့။ ငါ
လှော်တက်နဲ့ ထပ်ရိုက်မိလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကို ထပြောလိုက်သူ
ကတော့ လှေစောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့
လှေကလေးပဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူက ထို
မိန်းကလေး သူ့အပစ်နှင့် သူမို့လားမသိ
ပါ။ ငြိမ်ကုတ်သွားလေသည်။ ငေးဝိုင်သွား
လေသည်။

“နောက်တော့လည်း သိပ်
မကြာပါ။ သူ့ကိုပါ လူနှစ်ဦးက လှေကမ်း
မှ ကြီးဖြတ်ပြီး ကုန်းပေါ်သို့ ခေါ်သွား
ပြန်ပါသည်။ ဒီတော့လည်း သူ့အများ

ခေါင်းကလေးငုံ့လျက်ဖြင့် ခေါ်သူ တယ်”
လူနှစ်ယောက်ပင်။ လျှောက်လှမ်းလိုက်
ပြန်ပါ၏။ ထိုအခါ လှေတည်းမှာ ကျန်သူ
လူရွယ်ကို ၎င်းအဖြစ်အပျက်တွေနှင့်
ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ လူ
အများတွေကပါ ဝိုင်းပြီး မေးမိကြပါသည်။
ဒီတော့ လူရွယ်ကလေး ပြောတာ
တွေက...

(အဲဒီ မိန်းမက ရှုနေတာလေ)
သူရူးလို့ အခုလို လူသတ်မှုတွေ ဖြစ်ကုန်
တာပေါ့။ သူတို့ကလည်း မျိုးနွဲ့ရှားသလိုပါ။
သူ့အဖေတုန်းကလည်း အရူးဘဝနဲ့
သေသွားတာပဲ။ သူရူးတာတော့ နစ်နစ်
လောက်ရှိနေပြီဗျ။ ဒါပေမယ့် အမြဲတမ်း
လိုတော့ အရူးစိတ်မဖောက်ဘူး။ တစ်ခါ
တလေတော့ လူ့ကောင်းစိတ်ဝင်နေ
တတ်တယ်။

“အင်း... ဒါကြောင့်မို့ ထင်ပါ
ရဲ့ သေသူတွေကိုပါ တပြီးသူပါလိုက်မယ်
ဆိုပြီး အော်ငိုလိုက်တာ။ ဒါ သူလူကောင်း
စိတ်ဝင်သွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့နော်။ ပြီးတော့
ဒုက္ခပါပဲလို့တောင်ဆို လိုက်သေး

မိန်းမတစ်ယောက်က အရူး
မလေးငိုပြီး ပြောသွားတာကို အမှတ်ရစွာ
ပြောလိုက်သလိုပါ။ ဒီတော့ အရူး
အကြောင်းပြောသူ လူရွယ်က ဆက်
ကာပင်...

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ မနက်ကလည်း ဒီကိုလာကနီး သူ့ယောက်ျားကို ဖက်ပြီးအော်ခိုနေသေးတယ်။ အင်း သူ့ဘဝကလည်း သနားစရာတော့ သနားစရာပါပဲ။ သူကလည်း အဲဒီလူတွေကို အားကိုးနေရတာလေ။ သူ့မှာက မိဘဆွေမျိုးရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ သူလည်း အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီပေါ့ဗျာ။”

ဒီတော့ လူကြီးတစ်ဦးက...
“အေ... ဒါဆိုရင် သေသူတွေအကြောင်း မကောင်းသလို သူ့အကြောင်းလည်း မကောင်းဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ။ ဒါတွေက ကံတော့ ကံတရားတွေလို့ ပြောရမလိမ့်ဘဲ။ ဒါပေမယ့် ကံတရားဆိုသော်လည်း ကံယုံပြီး ဆူးပုံနင်းလို့တော့ မရသေးဘူး။ အရူးနဲ့နီးစပ်နေတဲ့ လူတွေ ဆင်ခြေပြီး နေထိုင်ပြောဆိုကြဖို့တော့ လိုတာအမှန်ပဲ။”

“ထိုသို့ လူကြီးတစ်ဦးက သေသူရော ရှင်သူပါ အကြောင်းမကောင်း ကံမကောင်းခဲ့ပုံနှင့် တစ်ဖန်၊ အရူးနှင့်နေ

တဲက သူတွေ ကံယုံပြီးမနေဘဲ ဆင်ခြင်ပြောဆို နေထိုင်ကြဖို့ကိုပင် လူကြီးပီပီအမှန်တရားဆန်ဆန် ပြောလိုက်သလိုပါ။ နောက်ဆက်ခံလည်း...

“အေး... ဖြစ်ပုံကိုလည်း ပြောစမ်းပါဦးကွ၊ မောင်ရင်ရဲ့”

“ဒီတော့လည်း ထိုလူငယ်က ဆက်ပြောပြနေပါသည်”

“အဲ... မနေ့ကတော့ သူ့အိမ်မှာမနေဘဲ ရွာထဲလျှောက်သွားနေတယ်လေ။ အလုပ်မဆင်းခင် သူ့ယောင်းမက ထမင်းအိုးဟင်းအိုး တည်ပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေကို သူမရှိတော့ခွေးတွေ၊ ကြက်တွေက တက်စားထားပါလေရော။ ယောက်ျားတွေ၊ ယောင်းမတွေက အလုပ်ကပြန်လာတဲ့အခါ ထမင်းဟင်းတွေ ကုန်တာတွေတော့ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့လူက မိန်းမအရူးမကို ဆူဆဲရိုက်ပုတ်မိတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ ယောက်ျားကို အညှိုးထားပြီး ညလည်း ကြရော အကုန်လုံးအိပ်နေတုန်း ဓားသရန် ပြန်တော့တာပေါ့ဗျာ။ ဒါတောင်

ကောင်လေးတစ်ကောင်က သူလိုက်ခတ်နေမှန်းသိတော့ ထွက်ပြေးပေးလို့ပေါ့။ နိမ့် အဲဒီကောင်လေးပါ သူ့ခုတ်တော့မှာလေ”

ထိုလူရွယ်ကလေးက ယင်းသို့ ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ကြားရသူအပေါင်းနှင့် ကျွန်တော်သည် (သေသူတွေအတွက်ရော) အရူးမကလေးအတွက်ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့မိတာ အမှန်ပါ (ဒါကတော့) ကြွင်းကျန်ခဲ့သည့်နှစ်များက တွေ့ကြုံသိရှိခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့မို့ကြောင့် ၎င်းစိတ်ဝေဒနာရှင်များနှင့် ဆက်ဆံနေထိုင်သူများသည် အသိတရားဖြင့် သတိထားကာ နေသင့်ကြပါ၏။

သရဖူသန်းအောင်
(မော်ကျွန်း)

ဆန်းကြယ်သုတ

ပန်းကန်ပြားပျံ (UFO) တကယ်ရှိနိုင်သလား

အောင်သုခ

ပန်းကန်ပြားပျံနှင့် ပက်သက်
ပြီး အချို့သော သူများကရှိနိုင်သည်ဟု
ဆိုကြ၏။ တစ်ချို့သော သူများကမရှိနိုင်
ဟု ပြောဆိုနေသည်များလည်း တွေ့နေ
ကြားနေရ၏ ယခုဖော်ပြမည်မှာ ပန်းကန်
ပြားပျံနှင့် ပက်သက်သော လေ့လာ
တွေ့ရှိချက်များ ဖြစ်သည်။ မျက်မြင်
တွေ့သူများ၏ မှတ်သားထားသော
အချက်များ။ စူးစမ်းလေ့လာမှုများမှ
တွေ့ရှိချက်များစသည်တို့ကို ရေးသားဖော်
ပြပါမည်။

ပန်းကန်ပြားပျံကို ကမ္ဘာမြေ
ပေါ်တွင် စတင်တွေ့ရှိခဲ့ကြစဉ်က Flying
Saucers ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ၁၉၅၂
ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ UFO
(Unidentified Flying Object) ဟု
USAF မှ ပြောင်းလဲခေါ်ဆိုခဲ့ပါသည်။
UFO ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မှာ စက်ဝိုင်းပုံ၊
တြိဂံပုံ၊ စလင်ဒရစ်ပုံ စသည်ပုံစံများ
တွေ့မြင်ရလေ့ရှိပါသည်။ အရောင်အားဖြင့်
အညိုရောင်၊ ငွေရောင်၊ အဖြူသည်။
UFO တွေ့ရှိချက်များကို စုဆောင်းထား

သည့် Project Blue Book Reports
(၁၉၄၇ - ၁၉၅၂) တွင် သေချာရေရာ
မှုရှိသည့် သတင်းအချက်ပေါင်း (၃၀၀၀)
ကျော်ခန့်အား သေချာသိမ်းဆည်းထား
ပါသည်။ အထောက်အထား မခိုင်လုံ
သော သတင်းအချက်အလက် (၁၅၉၃)
တို့ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့ပါသည်။ ဤကဲ့သို့
များပြားလှသော တွေ့ရှိချက်များသည်
အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ဘရာဇီးနိုင်ငံ၊
မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ၊ ကနေဒါနိုင်ငံနှင့်
ဘယ်လဂျီယံနိုင်ငံတို့တွင် တွေ့ရှိရသည့်
သတင်းအချက်များ ဖြစ်သည်။ မကြာ
သေးသော အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် တွေ့ရှိ
ရသော အချက်အလက် အချို့မှာ -
(၁)
နေရက် - ၁ ဇူလိုင်လ ၂၀၁၅ခုနှစ်
နေရာ - Kansas City USA
တွေ့ရှိရပုံ - UFO မှ စူးရှ သော
အလင်းရောင်များ ဖြာထွက်နေ သည်။
(၂)
နေရက် - ၁၃ ဇွန်လ ၂၀၁၄ ခုနှစ်

နေရာ - Utah ပြည်နယ် USA
UFO အရောင် - အညိုရောင် နှင့်
ငွေရောင်
UFO ပုံစံ - စလင်ဒရစ်
(၃)
နေရက် - ၁ ဇန်နဝါရီလ ၂၀၁၄ ခုနှစ်
နေရာ - Texas USA
UFO အရောင် - အဖြူရောင်
UFO ပုံစံ - စက်ဝိုင်းပုံ
စသည်တို့၏ အလားတူတွေ့
ရှိမှုများကို Washing ton D.C,
Michigan နှင့် အခြား ပြည်နယ်တို့တွင်
လည်း တွေ့ရသည်။ ၎င်းအပြင် ဘရာဇီး
နိုင်ငံတွင် တွေ့ရသော UFO မှာ အများ
အားဖြင့် အနက်ရောင်ဖြစ်သည်။
နေရက် - ၃၁ အောက်တို
ဘာ ၂၀၀၆ ခုနှစ်
နေရာ - Sao bernardo. do campo
Bragil
UFO အရောင် - အနက် ရောင်
UFO ပုံစံ - စက်ဝိုင်းပုံ ဖြစ် သည်။

ထိုကဲ့သို့သော အနက်ရောင် UFO များကို USA တွင် Tennessee ပြည်နယ်၊ Arigona, Colcerado ပြည်နယ်တို့တွင် တွေ့ရှိပါသည်။ လီမွေရောင် UFO ကို Lourisville ပြည်နယ်တွင် တွေ့ရှိပါသည်။ ထို့အတူ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံ၊ မက္ကဆီကိုမြို့တွင် တွေ့ရှိသော UFO ကို လူပေါင်းတစ်ရာကျော်ခန့် တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ တွေ့ရှိသော နေ့မှာ ၁၁ ဇူလိုင် ၁၉၉၁ ခုနှစ်ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် ဘယ်လဂျီယံနိုင်ငံတွင် တွေ့ရှိသော UFO များကို "Phoenix Lights" ဟု အမည်ပေးပြီး National Geographic Channel ရုပ်သံလိုင်းတွင် "Secret History of UFOs" ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ပြသခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် USAE အမေရိကန်လေတပ် အရာရှိအချို့ ပန်းကန်ပြားပျံများကို မျက်မြင်တွေ့ရှိရသည့် သတင်းအချက်အလက်များစွာလည်း ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ Nation Geographic channel ရုပ်သံလိုင်းမှ Clearing UFO ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆက်လက်

ထုတ်လွှင့်ပြသခဲ့ပါသည်။ စာအုပ်စာတမ်းအနေဖြင့် "Discovery Magazine" တွင် Dr Edgar Mitchel ရေးသားသော "Apollo Astronaut Chato About UFO" ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆွေးနွေးရေးသားခဲ့ပါသည်။ ထိုခေါင်းစဉ်ပါ ဆောင်းပါးတွင် UFO လိုင်းအစများ တွေ့ရှိခဲ့သော Roswell ဒေသ၊ New Mexico အကြောင်း ပါဝင်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော လေ့လာတွေ့ရှိရမှုများကြောင့် အမေရိကန် အထက်လွှတ်တော်အမတ် ဂျန်မက်ကီန်းက UFO စုံစမ်းရေးကော်မတီဖွဲ့ပြီး စုံစမ်းလေ့လာသင့်ကြောင်း အဆိုတင်သွင်းခဲ့သော်လည်း ယင်းအဆိုကို ပယ်ချခဲ့ကြပါသည်။

အမေရိကန် လျှို့ဝှက်ကာကွယ်ရေး သိပ္ပံဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်သော Lt Col Philip Corso မှ Rosuell ဒေသတွင် ရရှိခဲ့သော ပန်းကန်ပြားပျံအပိုင်းအစသည် အဆင့်မြင့်သော မဂ္ဂနီဆီယမ်ဓာတ် သတ္တုများပါဝင်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။ အသိသက်သေ

အနေဖြင့် သူနှင့်အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များလည်း သိကြကြောင်းလည်း ဖြည့်စွက် ပြောကြားခဲ့သည်။ ၎င်းပြင် University of New Hampshire မှ Professor Ted Loder (PHD) Chemical oceanography) မှလည်း ပန်းကန်ပြားပျံနှင့် ဂြိုဟ်သားများ အမှန်တကယ်ရှိကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ကိုယ်တိုင် တွေ့သူများက UFO ရှိသည်ဟု ပြောသကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး မဟုတ်နိုင်ဟု ဆိုယူပန်းကန်ပြားပျံနှင့် ပတ်သက်သော လေ့လာတွေ့ရှိချက် အချို့ကို ရေးသား ဖော်ပြရင်း အဆုံးသတ်အပ်ပါသည်။

ကိုးကား

- The report on UFO
- NARA blue book Roll 85

မြန်မာနိုင်ငံသူ/သားများ ဗဟုသုတတိုးပွားပါစေ။
အောင်သူခ

ဆိုးဝါးတဲ့အမှတ်တရသဘောသားများဘဝ

နံရံတွေအားလုံးမှာလည်း
ကျပ်ခိုးတွေ ဖုံးနေပါသလို့
သက်လှိုင်မျိုး(စက်မှု)

အတွဲ (၁၉) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

၁၉၈၂ ခုနှစ်က အဖြစ်အပျက် ဆိုတော့ ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ ဟုဆို ရပါမည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် အဖို့ ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်သေးပါ။

ကျွန်တော့်အမည်မှာ ကိုခင် မောင်ဦး။ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန် စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ဘီ.အီး. (စက်မှု) အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ အစိုးရ ဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် လုပ်သက် (၅)နှစ် ရရှိခဲ့သည်။ ရေကြောင်းအင်ဂျင်နီယာ M.O.T 2rd Class Part 'A' သင်တန်း အောင်မြင်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော် ဝန်ထမ်းဘဝမှ အနားယူခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် လက်ထဲတွင် နိုင်ငံကျူး လက်မှတ်နှင့် သင်္ဘောသားလုပ်သက် မှတ်တမ်းစာအုပ်တို့ ရရှိခဲ့ပေပြီ။

ရန်ကုန်တွင် သင်္ဘောလိုက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အဆင်မပြေပါ။ နိုင်ငံခြားနှင့် အဆက်အသွယ် အတော် ယင် ခက်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ဆုံးလူငယ်ချင်း တတိယ အရာရှိ ကိုမြတ်စော၏ အကူ အညီအားပေးမှုဖြင့် နှစ်ယောက်သား

ဘန်ကောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ကိုမြတ်စောမှာ အရင်က သင်္ဘောနှစ် ခေါက်လိုက်ခဲ့ဖူးပြီး ထိုင်းနိုင်ငံဘန်ကောက် မြို့ဝယ် နှစ်လခန့် ဟိုသွားဒီသွားနှင့် သင်္ဘောအလုပ်လည်း မရရှိသေး။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ အိမ်က ငွေလှမ်းမှာနေရသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဘန်ကောက်ဝဲဂယက်ထဲမှာ မျောပါကူး ခပ်ရင်း M.V DREAM သင်္ဘောမှာ အငယ်တန်းအင်ဂျင်နီယာ အနေဖြင့် သင်္ဘောတက်ဖို့ အခြေအနေဖန်တီးလာ ခဲ့ပါသည်။ ကိုမြတ်စောအတွက်လည်း ဒီသင်္ဘောမှာ တတိယအရာရှိအဖြစ် အလုပ်ရရှိခဲ့ပါပြီ။

စီစဉ်ပေးသူ၊ တာဝန်ယူသူတို့ နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပေးရမည့်အကျိုးဆောင် ၁။ ကျွန်တော်တို့ ရပိုင်ခွင့်အားလုံးကို ညှိနှိုင်းသဘောတူခဲ့ပြီး အကျိုးဆောင် ၁ တွေကို ကျွန်တော်တို့ပေးခဲ့ရသည်။ သင်္ဘောတက်ဖို့ ကျွန်တော် ကိုမြတ်စော အပါအဝင် အားလုံးပေါင်း (၁၅)ယောက် ဖီလစ်ပိုင်နိုင်ငံ ဧဗားဆိုမြို့ကို ထွက်လာခဲ့

ကြသည်။ သင်္ဘောမရောက်လာသေးလို့ Mariner Club မှာတစ်ညတည်းခိုခဲ့ရ သည်။ အဲဒီညက ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ စကား ပြောဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့ တက်ရောက် ရမည့် သင်္ဘောရဲ့ အခြေအနေတွေကို သိလိုက်ရသည်။ အဲဒီညက ဝန်ထမ်းတွေ နဲ့ စကားပြောဆိုရမည့် သင်္ဘောပိုင်ရှင်က လခမပေးလို့ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်တန်း ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ သင်္ဘောရဲ့အခြေအနေက အဖက်ဖက်က ဆိုးဝါးနေတဲ့အကြောင်း ဒီသင်္ဘောကိုတက်ဖို့ ရောက်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက် စိုးရိမ်တဲ့ မျက်ဝန်း တွေနဲ့ သတိပေးပြောပြကြပါသည်။

“အဲဒါပဲဗျာ။ ပြီးခဲ့တဲ့ အခြေ အနေက လခမရတာ (၃) လရှိနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာပြီးတာ နဲ့ အခြေအနေတစ်မျိုး ဖြစ်လာကောင်း ချင်လည်းကောင်းလာနိုင်ပါတယ်” တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒီလို အခြေအနေဆိုးတွေကြောင့် လှည့်ပြန်ရင် လည်း ပွဲခဆုံးမည့်အပြင် ကိုယ့်စရိတ်နဲ့

ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်၊ ကုန်ဆုံးထားတဲ့ ငွေ သည်း။
ပမာဏကလည်း မနည်းတော့ဘူး။

မိဘတွေကိုလည်း စိတ်မညစ်
စေချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ချင်တာ
ဖြစ်၊ ရေပေါ်မှာ သင်္ဘောပေါ်မှာ တစ်လ
နေရ တစ်လစာတော့ အိမ်ကို ငွေပြန်ပို့
နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ သူတို့
တစ်တွေရဲ့ ကရုဏစကားတွေကို
ကျွန်တော်တို့ ဥပေက္ခာပြုခဲ့ရသည်။

အဲဒီညမှာပဲ...

“သင်္ဘောအခြေအနေ အရမ်း
ကို ဆိုးရွားနေပြီ၊ အင်ဂျင်ထိုးရပ်သွားပြီ”
ဆိုတဲ့ သတင်းတစ်ခု၊ ကျွန်တော်တို့
ဆီကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်
တော်တော်လေး စိတ်ပူသွားတယ်။
ဘာတွေဖြစ်သွားပြီးလဲ၊ ကျွန်တော်တို့
ဒီကပဲ လှည့်ပြန်ရတော့မှာလား။
ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရပါမည်။
“ဗဟူးအို” ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောကပ်
လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ
ကိုယ်စားလှယ်က ကျွန်တော်တို့
အားလုံးကို သင်္ဘောပေါ်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့ပါ

အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်တို့
မှာ အတွေ့အကြုံမရှိလို့ အခြေအနေတွေ
ကို မသုံးသပ်တတ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့တစ်ခု
ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်တာကတော့
သင်္ဘောကဆင်းမယ် တစ်ဖွဲ့လုံးအလွန်
ပျော်ရွှင်နေကြတာကို တွေ့လိုက်ခြင်းပါ။
အလုပ်အဝတ်အစား လဲပြီးတာနဲ့
ကျွန်တော်တို့ စက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြ
သည်။

မြေအောင်ကျောက်မီးသွေး
တွင်းထဲကို ဆင်းလိုက်ရာသလို ဆရာ
အားလုံးဟာ မည်းမှောင်ညစ်ပတ်နေ
သည်။ လေသွင်းစနစ်များကလည်း
မကောင်းတော့လို့ လေလည်းကောင်း
ကောင်းမရပါ။ ထိုကဲ့သို့သော အင်ဂျင်ခန်း
ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့လျှင် (၁၆)
နာရီလောက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။
လေထုတ်စနစ်များမှာလည်း အတော်ပင်
အားနည်းနေသည်။

(၅) ရက်လောက် ဆက်တိုက်
ပင်ပင်ပန်းပန်း ပြင်ဆင်ပြီးတော့မှ

သင်္ဘောပြန်ထွက်နိုင်သည့် အခြေအနေ
ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ စက်မကြီး
ကို စတင်နီသည့်အချိန်မှာပဲ ကွဲအက်
နေသည့် ဒဗ်လောငွေထွက်ရာပိုက်တွေ၊
ဖလန်းတွေကနေ အမည်းရောင် မီးခိုးငွေ့
လွင့်ထွက်နေခဲ့သည်။ မီးခိုးတွေက
အင်ဂျင်ခန်းထဲမှာ ဝေဝဲလို့၊

အင်ဂျင်ခန်းထဲက အရာဝတ္ထု
အားလုံးမည်းမှောင်နေရသည့် အကြောင်း
အရင်း တစ်ခုမှ ကျွန်တော်သဘောပေါက်
လိုက်ပါပြီ။ နံရံတွေအားလုံးမှာလည်း
ကျပ်ခိုးတွေဖုံးနေပါသည်။

ကျွန်တော် ဂျူတီဗီလို အခန်း
ပြန်ရောက်တော့ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်မိ
သည်။

ကျွန်တော့်မျက်နှာကလည်း
မီးကြိုးပစ်ခံရတဲ့သူလို မည်းလို့၊ ဆံပင်
တွေလည်း ကျပ်ခိုးတွေနဲ့ မာပြီးတောင့်
လို့ မီးခိုးတွေကြောင့် နာရည်တွေနဲ့
စိုစွတ်နေတဲ့ နှုခေါင်းကို လက်နှင့်နှိုက်
လိုက်မိသည်။ လက်သည်းမှာ မည်းနက်
နေသည့် ကျပ်ခိုးတွေ ကပ်ပါလာပါသည်။

ကျွန်တော်မမြင်နိုင်သည့် ကျွန်တော်ရဲ့
အဆုတ်မှာကော ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။
ကျွန်တော် အလွန်ပင် ထိတ်လန့်သွား
မိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သဘော
“ဗားအို” ဆိပ်ကမ်းကနေ စတင်ထွက်
လာခဲ့ပါပြီ။

အစပိုင်းမှာတော့ အခြေအနေ
က မဆိုးလှပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်း
လဲလှယ်တပ်ဆင်ဖို့ သက်တမ်းလွန်နေပြီ
ဖြစ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေက တစ်ရက်၊
နှစ်ရက်အတွင်း အမောဖောက်လာပါ
သည်။ ရောက်ရာအရပ်က အနီးဆုံး
လှိုင်းလေငြိမ်ရာကို မရောက်ရောက်
အောင် မောင်းနှင်ပြီး စက်ခန်းအဖွဲ့သား
အားလုံး လက်ပူတိုင် လုပ်ဆောင်ရပြန်
သည်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့သဘောကြီး
မျောတစ်ခါ မောင်းတစ်လှည့်နဲ့ပဲ တရုတ်
နိုင်ငံ နန်ရှားဆိပ်ကမ်းကို (၁၀)ရက်
အကြာမှာ ရောက်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒီ
သဘောမှာ စက်မပျက်လို့ ပုံမှန်ဂျူတီ
ယူရတဲ့နေ့ဆိုတာ လက်ချိုးရေတွက်လို့
ရပါတယ်။

“တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင်
မှန်ဟင်းခါးနဲ့ ခေါက်ဆွဲသုတ်က ပုံမှန်စား
နေရတာပဲနော်”

ကိုခင်မောင်ဦး ပြောမယ်ဆို
ကလည်းပြောစရာပင် ကြာတော့ စိတ်

ပျက်လာကြပြီ။ နေ့တိုင်း စက်အစိတ်
အပိုင်းတစ်ခု မဟုတ်တစ်ခုပျက်လို့
ပြင်နေရပါသည်။ ပျက်လို့ ပြင်နေရတာ
ကတော့ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနေ့တိုင်း နေ့
မနား ညမအား အားသွန်ခွန်စိုက်
လုပ်ကိုင်နေရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့
သင်္ဘောသားတွေကို ပေးရန်ရှိတဲ့
လုပ်အားခတွေ အခွင့်အရေးတွေကိုတော့
တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ခွဲထားခြင်း၊ မပေး
ဘဲထားခြင်းဆိုတဲ့ ညစ်ပတ်ခြင်းမျိုးနဲ့
ညစ်ပတ်ပြီး လှည့်ဖျားညှာဝါး ခိုင်းခဲ့ပါ
သည်။ စက်ခန်းရဲ့ အခြေအနေကတော့
အမြဲတမ်း အရေးပေါ်ပါပဲ။

စက်ခန်းလို့ ခေါ်ရမည့်အစား
အရေးပေါ်အခန်းလို့ ခေါ်ရမလို့ပါပဲ။
သင်္ဘောရဲ့ အခြေအနေက အရမ်းကို
အိုနေပြီ။ အိုနေပြီ ဆိုတာထက်
အရမ်းကို ရွံ့နေပြီလို့ ဆိုရပါမည်။
လဲလှယ်စရာ အရံပစ္စည်း စတိုပစ္စည်းတွေ
မရှိတော့ စက်ပျက်တိုင်း အဟောင်းပုံထဲ
ကပဲ ပြန်လည်ရှာဖွေ တပ်ဆင်နေရပါ

သည်။ သင်္ဘောခုတ်မောင်းနေချိန်မှာ
ခေါင်းတိုင်ကနေ တဒိန်းဒိန်းနဲ့ မီး လေ
ပေါက်ကွဲနေသံကလည်း အမြဲဆူညံနေပါ
သည်။

အင်ဂျင်စက်ခန်းထဲမှာလည်း
အိတ်တေပိုက်နှင့် ပိုက်အထွက်နေရာများ
တွင် မီးဖုတ်ထားသလို နီရဲလို့နေပါ
သည်။ ဆီစက်ကျရင် အချိန်မရွေး
ထလောင်နိုင်ပါသည်။ အင်ဂျင်ရဲ့နေရာ
အတော်များများက ယိုကျနေတဲ့ ဆီတွေ
ကလည်း သုတ်လို့ကိုမနိုင်၊ အန္တရာယ်
ကတော့ လက်တစ်ကမ်းတွင် ရှိနေပါပြီ။
သို့သော်လည်း လုံခြုံရေးကတော့ မရေ
ရာပါ။

ကျွန်တော်သင်္ဘောပေါ်ရောက်
ပြီး စက်ခန်းထဲမှာ နှစ်ကြိမ်၊ အဖက်ဖက်
က အဆင်ပြေမှုမရှိဘဲ အမြဲလိုလို
ပျက်ယွင်း၊ မျောပါနေရသည့် သင်္ဘော
ပေါ်မှ သင်္ဘောသားများမှာ ကိုယ်စိတ်နှလုံး
သုံးပါးစလုံးထိခိုက် ပင်ပန်းနေကြပါ
သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်တော်တို့

မှာ မကြာခဏရန်ဖြစ်စကားများ ကြပါ
သည်။ (၆) လအတွင်းမှာ ကျွန်တော်
တို့ မပြုပြင်လိုက်ရသော စက်အစိတ်
အပိုင်းဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ စက်မကြီး၏
ဆလင်ဒါများကို ဖွင့်ရသည့်အကြိမ်သည်
လည်း မရေတွက်နိုင်။ သို့သော် အပို
လုပ်အားခများကို မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့်
ထိုက်သင့် သလောက်မပေးချင်။
ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောပိုင်ရှင်မှာ တရား
မဝင်သစ်များဖြင့် ဝင်ငွေပိုရနေသော်
လည်း သင်္ဘောအတွက် အရံပစ္စည်းများ
နှင့် သင်္ဘောသားတို့အတွက် ငွေကုန်လို
ခြင်း ဆန္ဒလုံးဝမရှိပေ။

ဒုတိယအကြိမ် ပူဆန်မြို့မှာ
သစ်ချပြီးအပြန် ရန်ဟဲမှာ ကုန်တင်ကာ
ဆရာဟူးရားမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။
ပျက်၊ မျော သံသရာထဲတွင် သင်္ဘောသား
အားလုံး စိတ်ပင်ပန်း၊ လှုပ်ပန်းနှင့်
တစ်နေ့လျှင် (၁၈) နာရီခန့် အလုပ်လုပ်
နေကြရသည်။ စက်ပြင်ဆင်ရသည့်
အချိန်က မောင်းနှင်နိုင်သည့် အချိန်
ထက် ပိုနေခဲ့သည်။ ယခုအခါ မီးစက်

အင်ဂျင်နှစ်လုံးအနက် တစ်လုံးတည်း
သာ အလုပ်လုပ်နိုင်တော့သည်။

ကဲ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။
လက်ပူတိုက်ရင်းနှင့်ပင် သင်္ဘောမှာ
ဆရာဟူးရားမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။
သင်္ဘောရဲ့ အခြေအနေက အဖက်ဖက်မှာ
ဆိုးဝါးနေပါပြီ။ လွန်းတင်ပြင်ဆင်ရမည့်
အခြေအနေသို့ ရောက်နေပါပြီ။

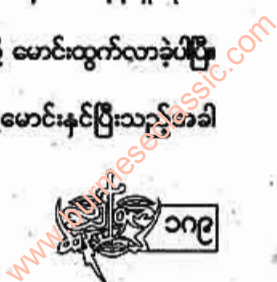
ဘယ်လိုမှ လက်ပူတိုက်ပြီး
ဆက်လက်မောင်းနှင်ဖို့ မဖြစ်တော့ပါ။
စက်မောင်းချိန် (၁၀) နာရီခန့်ကြာလျှင်
အိတ်ဇောငွေ့ အထွက်ပိုက်ကနေ
သင်္ဘောခေါင်းတိုင်ထိပ်ဝအထိ ပိုက်လုံး
ကြီးမှာ မီးဖုတ်ထားသလို နီခဲ့လာသည်။
စက်ရပ်ပြီး ပြန်ပြင်၊ ပြန်မောင်း ပြန်ဖြစ်
နဲ့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေတော့ပါ။
လဲလှယ်စရာ အရန်အိတ်ဇောဟူးတွေနဲ့
ဗားအထိုင်တွေတောင် မရှိတော့။
သင်္ဘောသားတွေ အားလုံးလည်း
ခြေကုန်လက်ပမ်း ကျနေကြပြီ။ ဘယ်သူ့
ကိုမှ အယုံအကြည်မရှိကြတော့။ ဒီလို
အခြေအနေရောက်မှ ကုန်းပေါ်မှ

စက်ပြင်ဆင်အဖွဲ့နှင့် သင်္ဘောကို
စက်ပြင်ဆင်ရန် ပိုင်ရှင်က စီစဉ်လာခဲ့
သည်။

ကုန်ကျစရိတ် သက်သာစေဖို့
အတွက် စက်မကြီးယူနစ်နှစ်လုံးကို
ဖြုတ်၊ တပ်၊ ပြင်ဆင်ပေးဖို့ သင်္ဘောသား
တွေကို ညှိနှိုင်းလာခဲ့သည်။ ပြီးလျှင်
အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၁၀၀၀) ကို
စက်ဖြုတ်၊ တပ်၊ ပြင်ဆင်ခပေးမယ်လို့
ကတိပေးခဲ့သည်။ ကုန်းပေါ်မှ စက်ပြင်
အဖွဲ့က ပြင်ဆင်ခ အမေရိကန်ဒေါ်လာ
(၆၀၀၀) တောင်းဆိုသဖြင့် ပိုင်ရှင်က
ချွေတာသည့် သူတို့ကိုယ်စား ကျွန်တော်
တို့က ပြုလုပ်ပြင်ဆင်ပေးရခြင်းပင်။

သို့သော် သင်္ဘောပိုင်ရှင်
သူဌေးမှာ အားလုံးပြီးသည့်အခါ ကတိ
အတိုင်းမပေးဘဲ အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ပြလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှ
မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

သင်္ဘောမှာ အင်မီနီရှားနိုင်ငံ၊
ဂျာကာတာမြို့သို့ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါပြီ။
(၁၂) နာရီခန့်မောင်းနှင်ပြီးသည့်အခါ

သဘော၏ အခြေအနေက လုံဝမကောင်း
တော့ပါ။ လက်ပုတိုက်ရမယ် အခြေအနေ
ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သဘော
သားတွေလည်း ဘယ်သူရဲ့ အမိန့်ကိုမှ
မနာခံချင်တော့။ ရေနင့်ရိက္ခာကလည်း
သဘောစလွှဲလာကတည်းက မလုံ
လောက်လို့ မိုးရေခဲသုံးဖို့ စီစဉ်နေကြ
ရသည်။ ရွှေမိုးရယ် ရွာပါတော့။

“ဟေ့... မိုးတွေ ရွာလာပြီ။
မိုးရေတွေခံမို့ ပြင်ဆင်ကြဟေ့ ချော်မလဲ
အောင်လည်း သတိထားကြဟေ့”

အားလုံးကိုယ်စီ လှုပ်ရှားနေကြ
သည်။ ဆရာမားရာမြို့နဲ့ ဂျာကာတာ
မြို့ကိုတောင် ဆယ်နှစ်ရက်ကြာ သွားရ
မည်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မခန့်မှန်းနိုင်ကြ။
ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သဘောမှာ
အနီးဆုံးဖြစ်သည့် ဆရာမားရာမြို့ကိုသာ
ပြန်လည်မောင်းနှင်လာခဲ့ပါသည်။

ဆရာမားရာမြို့ကို ရောက်
တော့ ပိုင်ရှင်က သဘောကိုရောင်းဖို့
စီစဉ်ခဲ့သည်။ ကပ္ပတိန် အင်ဂျင်နီယာ
ချုပ်က လွဲလို့ကျန်တဲ့ သဘောသား

အားလုံးကို ရုတ်တရက်သဘောပေါ်မှ
ဆင်းစေခဲ့သည်။ လက်ထဲသို့ ဘာအိတ်
မျှ မပေး။

“သဘောသားတွေ ရစရာရှိတဲ့
လဝက်စာ လက်ခဲ အချိန်ပို လုပ်အားခ
စားစရိတ်တွေ အားလုံးကို ဘန်ကောက်
ရုံးမှာ ရှင်းပေးမယ်” ဟု သဘောကိုယ်စာ
လှယ်က ပြောဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ကို
ဘန်ကောက်သို့ ပြန်ပို့ခဲ့သည်။

ဘန်ကောက်သို့ ရောက်သော
အခါ ဘန်ကောက်ကိုယ်စားလှယ်က
ကျွန်တော်တို့အတွက် ကျသင့်ငွေအားလုံး
ကို သဘောကိုယ်စားလှယ်ထံ အားလုံး
ရှင်းပေးထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သဘောမှ
မထွက်ခွာ ခင်ကတည်းက မိမိလက်ထဲ
ရစရာရှိတာတွေရပြီးမှ ထွက်ခွာလာသင့်
ကြောင်း၊ ယခု ပိုင်ရှင်ထံမှာလည်း
ငွေတစ်ပြားမှ မကျန်တော့မှ ဆင်ခြေပေး
လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ
လည်း လဝက်အလစာ အပိုလုပ်အားခ
များ စားစရိတ်ငွေများ မရရှိတော့ပါ။

“ခဏနေ ပြန်လာပါမယ်” ဟု မနက်
တည်းက ပျောက်သွားသော ဘန်ကောက်
ကိုယ်စားလှယ်မှာလည်း ညနေတိုင်
အောင် မလာတော့ပါ။

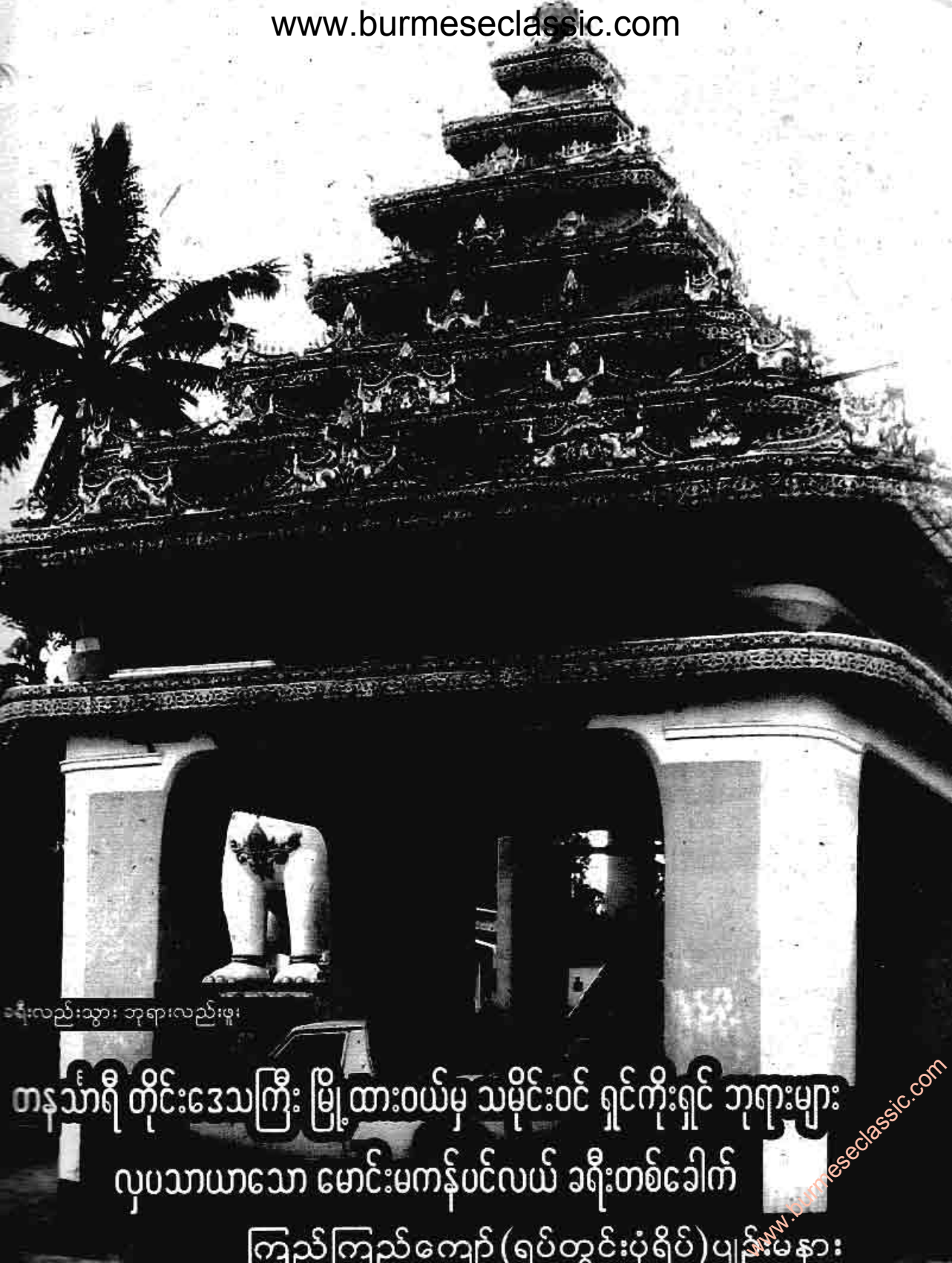
နောက်ပိုင်းလည်း ပြန်မလာ
တော့ပါ။ ရှာလို့လည်း မတွေ့တော့ပါ။
နိဂုံးချုပ်ရရင် တစ်ဖို့တည်းသာ ကြည့်ရှုတဲ့
ယုတ်မာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ပိုင်ရှင်ဆိုး
ညစ်တွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သဘော
သားတွေ ပြဿနာတွေနဲ့ ကြုံတွေ့
ကြရတာပါ။ တကယ်တော့ ဒါတွေက
မဖြစ်သင့်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေပါ။

အမှန်ပြောရပါမူ သဘောသား
ညှိုင်း သဘောလိုက်ရသည်မှာ အဆင်
ပြေကြသည်မဟုတ်။ အခြေအနေ
အကြောင်းအရာ မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း
ကြရသည်။ မလွဲသာလို့သာ လိုက်နေကြ
ရတာပါ။ ဒီဖြစ်ရပ်မှာ ၁၉၈၂ ခုနှစ်က
အဖြစ်အပျက်ဆိုတော့ ကြာတော့ ကြာ
ခဲ့ပါပြီ။

သက်လှိုင်မိုး
(စက်မှုတက္ကသိုလ်)

ခရီးလည်းသွား ဘုရားလည်းဖူး

တနင်္သာရီ တိုင်းဒေသကြီး မြို့ထားဝယ်မှ သမိုင်းဝင် ရှင်ကိုရှင် ဘုရားများ
လှပသာယာသော မောင်းမကန်ပင်လယ် ခရီးတစ်ခေါက်

ကြည်ကြည်ကျော် (ရပ်တွင်းပုံရိပ်) ပျဉ်းမနား

, civrt qu

(၂၇.၁၀.၂၀၁၀) နံနက် (၅း၀၀)နာရီတွင် အိပ်ရာထ၊ သန့်စင်ပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်း ပုပ္ဖန်းနွေး လတက်ရည်၊ နမ်းအုန်းခေါက်လိပ် (ထားဝယ် အစားအစာ)တို့နှင့် ဧည့်ခံပါသည်။ ရှင်မော်သို့ သွားသည့်လမ်း အတော်ကြမ်းပြီး လမ်းဆုံးသည့်နေရာတွေမှာ ဆင်းလျှောက်ရပါသည်။ “ကျောက်နီမော်” ရွာမှ “ရှင်မော်” သို့ မိုင်(၂၀)ခန့်ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်လေးမှ “ကျောက်ဝပ်ပြင်” ရွာသို့အတွက် ပင်လယ်ကြီးမြင်ရတော့ အမောတွေ၊ ကိုယ်လက်နာတာတွေ ပြေပျောက်သွားပါတယ်။ “အောက်ကျောက်ဝပ်” ရွာမှ ခဏနားကြပါတယ်။ သကျက်တောရွာမှ လှေဆိပ်သို့ (၉)မိုင်ခန့်ရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အောက်ကျောက်ဝပ်ရွာမှ စက်လှေဆီရောက်အောင် ခူးအထက်ခန့်ရှိ ပင်လယ်ရေကို လှံချည်တစ်တက်၊ ဖိနပ်ကိုင်၊ အိတ်လွယ်နဲ့ လဲမှာစီးပြီး ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဖြတ်ကူးရတာပါ။ ခူး

နာသမားမို့ စက်လှေပေါ်မတက်နိုင်၍ ပြန်ကပြေးရွာသား ကိုဇော်ဝင်းက ဆွဲတင်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပင်လယ်ကြီးထဲ စက်လှေမောင်းတော့ ရေလှိုင်းတွေတဖြတ်ဖြတ်နဲ့ စင်တဲ့သဘာဝအရသာလေးက ခံစားလို့ကောင်းပါတယ်။ အန္တရာယ်ကင်းပါစေ၊ မိုးမရွာပါစေနဲ့ ဆုတောင်းရင်း စက်လှေစီးရတာကြောက်ပေမယ့် ပျော်ပါတယ်။ မျက်စိတစ်ဆုံးအပြော ကျယ်လှသည့် ပင်လယ်ကြီးကို သဘောကျမဆုံး မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။

နံနက် (၉း၁၅)ခန့်ထွက်လာရာ လောင်းလုံမြို့နယ် ကျောက်မတ္တရွာအုပ်စု “ကြက်လွှတ်ရွာ” သို့ (၉း၅၅)ခန့် ရောက်ပါတယ်။ ဤကြက်လွှတ်ရွာသို့ လည်း ခူးအထက်မှာရှိ ပင်လယ်ရေကို ဖြတ်ကူးပြီးမှ သောက်ကမ်းပေါ် ရောက်တာပါ။ မလတ်၏ သမီးလွင်လွင်စွမ်းတို့၏ မိတ်ဆွတ်အိမ်မှာခဏနားပြီး ကြုံပြောထား၍ အသင့်ချက်ထားသော ထမင်းအိုးဟင်းအိုးတွေယူပြီး ရှင်မော်တောင်ဘုရား၏ တောင်ဘက်လမ်းကို ပြုပြင်နေသည့်

အမိုးမပါသောကားကြီးနဲ့ နံနက် (၁၀း၀၀)ခန့်တက်ပါသည်။ လမ်းကကြမ်း၊ ကားကကြမ်းနဲ့ ခူး၊ ခါး၊ ကိုယ်လက်တွေ နာသော်လည်း ဘုရားဖူးချင်စိတ်က ဦးဆောင်နေတော့ နာတာကိုနာတာလို့မှတ်ပါတယ်။ (၁၀း၄၉)ခန့် တောင်ပေါ်ရောက်ပါသည်။ အိုးယခင်ကဆို အခုလိုလမ်းကြမ်းလို မပေါက်သေးလို့ ခြေလျင်ခရီးနဲ့ ဖူးရပါတယ်လို့ သိရပါသည်။ ကုသိုလ်ရှင်တွေကြောင့်သာ လမ်းကြမ်း၊ ခရီးကြမ်းပေမယ့်။

မမောမနပ်ပဲအချိန် ကုန်သက်သာ ခြေညောင်းသက်သာလို့ ကျေးဇူးတွေတင် သာဓုခေါ် ပါတယ်။ ကြက်လွှတ်ရွာမှ တောင်ပေါ်ခရီး (၃)မိုင်ခန့်ရှိပါသည်။ တောင်တက်လမ်းမှာ သာယာလှသည့် ရေတံခွန်နှင့် စေတီငယ်ကိုဖူးရပါတယ်။ တောင်ပေါ်ရောက်မှ အမောပြေစိတ်အား ရပါသည်။ TV ဘုရားဖူးအစီအစဉ်မှာ ဖူးရသော လျောင်းတော်မူဘုရား အံတော်စေတီနှင့် မှန်ဦး၊ ပင်လယ်ကျောက်ဆောင်တွေနှင့် ပင်လယ်အလှ၊ ပင်လယ်

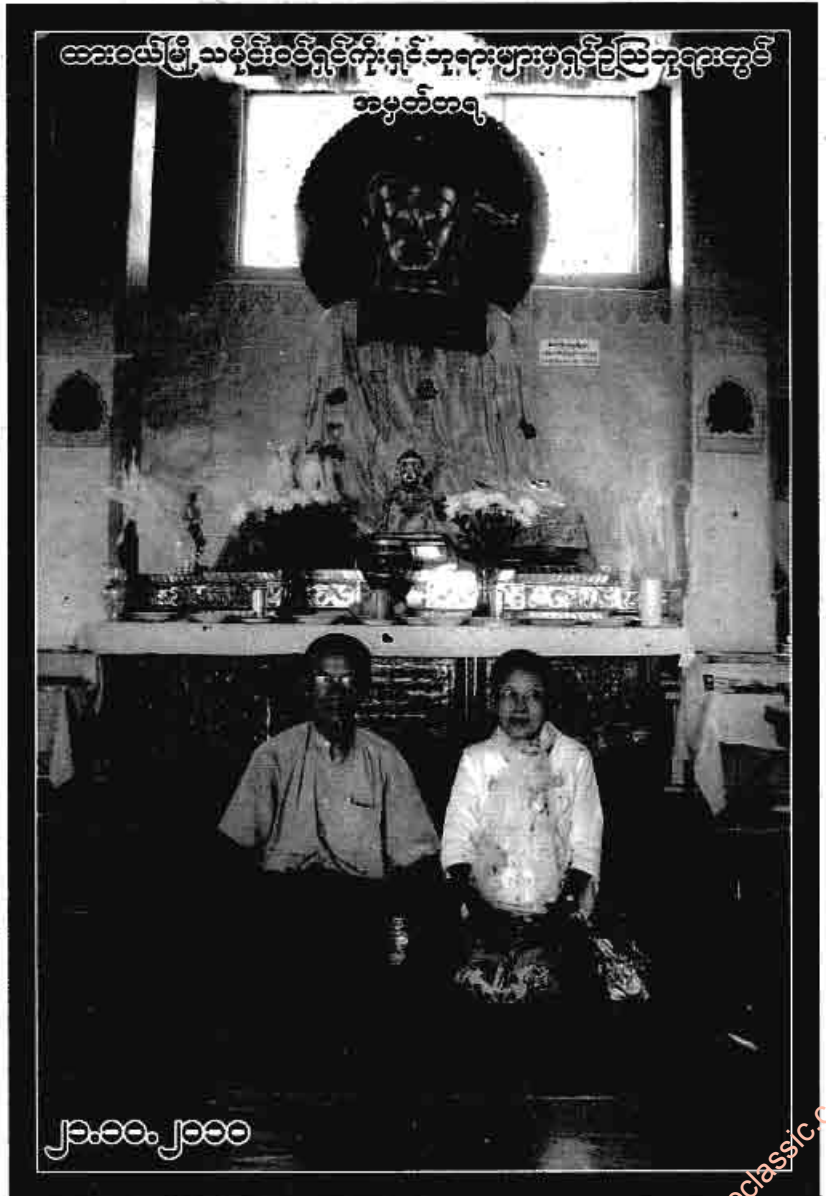

ရေထဲသဘာဝ ကျောက်တုံးပေါ်မှသပ္ပာယ်
 လှ ရွှေစေတီလေးတို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင်
 ဖူးရပြီမို့ လွင်လွင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါ
 သည်။ မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။ တောင်
 ပေါ်တွင် သီတင်းသုံးပါသောဆရာတော်၊
 သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်တို့ကိုနေ့ဆွမ်း
 အချို့ပွဲကပ်ပါသည်။ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကို
 လည်း နေ့လည်စာကျွေးမွေးပါသည်။

ရှင်မော်တောင်ပေါ်မှ ပင်လယ်
 ရေစပ်ရှိ ဘုရားများကိုဖူးရန် လှေကား
 ကြမ်းလေးများနှင့် အဆင့်ဆင့်ဆင်းရတာ
 လှေကားထစ် ပေါင်းမြောက်များစွာပါ။
 အဆင်းမသိသာသော်လည်း အတက်မှာ
 အလွန်ကိုမောတာ ဟောဟဲ့၊ ဟောဟဲ့ပါ။
 ဘုရားစောင်းတန်းလေးမှာ အမောပြေနှား
 ရင်း ရှင်မော်ဘုရားဆိုလို့သာ ဓါတ်ပုံရိုက်
 ခဲ့သည့် ဘုရားကရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူနှင့်
 ပဉ္စင်ဂီဇ်ပါးနှင့်ပါ။ ဝယ်ခဲ့သည့် ရှင်ကိုး
 ရှင်ဘုရားပုံတော်တွေကို ပြန်ကြည့်တော့
 ရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူနှင့် ပဉ္စင်ဂီဇ်ပါးနှင့်ပါ။
 ဖြစ်သေးပါ။ ဒီလောက်ရှည်လျားသည့်
 အိပ်ခင်းကြီးကို မနည်းရောက်အောင်လာ

ခဲ့ပြီး ကြုံတောင့် ကြုံခဲ့ဖူးရတာမို့စုံစမ်းဦး ပြန်ဆင်းပြီး “အံတော်စေတီ” အနားမှာ
 မှပါ။ မေးပါများစကားရလေ လဘက်ရှည် တဲ့ ဟယ်...လှေကားထစ်ပေါင်းများစွာ
 ဆိုင်မှ ကလေးမကို ရှင်းကိုးရှင်ပုံတော် ကို ပြန်ဆင်းရမှာပဲ စောစောကများသိ
 တွေကိုပြပြီး စုံစမ်းခါမှ ဟိုးအောက်ကို လိုက်ပါတော့ ကံကောင်းစွာနဲ့ ဘုရားပုံ

တော်တွေကို ပြန်ကြည့်မိလို့သာ နှိမ့်ခဲ့ရာ
 ခဲဆစ် ကုန်းတစ်တန်း၊ ရေတစ်တန်လှိုင်း
 လေကြီးသည့် ခရီးကြမ်းနှင့် ရောက်
 အောင်လာခဲ့ပြီးမှ အဓိကကျသည့်ဆံ
 တော်အစစ် ကိန်းဝပ်တော်မူသော ရှင်
 မော်ဘုရား (ရှင်မျှော်တောင်) ကိုကျန်ခဲ့
 တော့မလို့ပါ။ မြတ်ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူး
 တော်နဲ့ ပူးရပါပြီး အံတော်စေတီအနီးမှ
 အစိုးအကာနှင့် ကျောင်းဆောင်လေးထဲ
 မှာပါ။ နည်းနည်းမှောင်လို့ သတိမထား
 မိတာပါ။ ဘုရားဝတ်ပြုဆုတောင်း။ လျှ
 ဒါန်းပြီး မြတ်ဘုရားရှင်နှင့်တကွ နတ်ဒေ
 ဝါအပေါင်း အစောင့်အရှောက်အပေါင်း
 တို့ကို မေတ္တာရှိအမျှဝေတိုင်တည်ဆု
 တောင်းခွင့်တောင်းပြီးမှ ဓါတ်ပုံပေးသော
 ကလေးမကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အခု
 ပဲဘာဝင်ကျပါတော့တယ်။ ဘုရားပုံတော်
 တွေကို ပြန်ဖူးမိသည့် အကျိုးကျေးဇူးပါ။
 တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း လာဖူးရရှိမလွယ်
 ကူတဲ့ခရီးပါ။ လွယ်လွယ်ကူကူမရောက်
 နိုင်သည့် မြတ်ဘုရား၏ ဆံတော်အစစ်
 ကိန်းဝပ်တော်မူသော ရှင်မော် (သို့)ရှင်

မျှော်တောင် ဘုရားဖူးပွဲပေးသည့် သား
 ကြီး သမီးစု အတွားနှင့် အလှူရှင်မိသား
 စု ဘုရားဖူးပွဲပေးသည့် သမီးလွင်လွင်နှင့်
 အိမ်မှမိသားစု စက်လှေအတက်အဆင်း
 ကူညီပေးသည့်ကိုတော် (ပြန်ကပြေး) ရန်
 ကုန်မှ ကလေးများ ထားဝယ်မှ ကျေးဇူး
 တင်ထိုက်သူ အားလုံးတို့ကို ကျေးဇူးအ
 ထူးတင်ရှိပါသည်။

ရှင်မော်ဘုရားစေတီတော်ကို
 ထားဝယ်မြို့မှ တောင်ဘက်မိုင် (၄၀)
 ကျော်ကွာဝေးသော ထားဝမြစ်ရှင်မော်
 တောင်အငူစွန်းတွင် တည်ထားလျက်ရှိ၍
 ရန်ကုန် မော်လမြိုင်၊ ဗြိတိ၊ ကော့သောင်း
 စသော မြို့များသို့သွားသော လှေ၊ သ
 ဘောဇီး၊ ခရီးသည်များတို့ သေချာစွာဖူး
 မြင်နိုင်ပေသည်။ တနင်္သာရီတိုင်း ဘုရင်
 ကောရမ္မမင်း၊ ဒုရကတိုင်ကြီးဘုရင် မွေ
 သေနမင်း ဝါသုလဒေဝနဂါးမင်း၊ မင်း
 (၃)ပါးတို့သည် ရှင်တော်မြတ်စွာ၏
 လကျာအံတော်တတ်မြတ်ကို ထားဝယ်
 မြို့၏ ပင်လယ်ဝမ်းဦးဖြစ်သော သိန္ဓု
 သေလ (ရှင်မော်)တောင်ပေါ်တွင် အံ

တော်ဓာတ်မြတ်ကို နဂါးမင်း၏ကုသိုလ်
 ဖြစ်သည့် ပတ္တမြားစေတီတော်အတွင်း
 ဝယ်သွင်းနံတော်မှ၍ ဓမ္မသေနမင်းမြတ်၏
 ကုသိုလ်တော်ဖြစ်သည့် ရွှေသားစေတီ
 တော်ကို အုပ်တော်မူလေသည်။ ယင်း
 နောက် တနင်္သာရီတိုင်း မင်းမြတ်၏
 ကုသိုလ်တော်များနှင့် အဆင့်ဆင့်တည်
 တော်မူပြီသည် နှင့်မဟာဗန္ဓု၊ စူဠဗန္ဓု၊
 ဟန္တာအရှင်မြတ် (၂)ပါးတို့အားလည်း
 မင်း (၃)ပါးတို့က ပရိက္ခရာ (၈)ပါးတို့
 ဖြင့် လှူဒါန်းတော်မူပြီးလျှင် ရေစက်သွန်း
 ချအမျှဝေပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တော
 တောင်အလုံးတော် ငလျင်ပဲ့တင်ဟီးပြီး
 မဟာပထဝီမြေကြီး (၃)ကြိမ်လှုပ်၍
 ကောင်းချီး သာဓုခေါ်လေသည်။

ရှင်မော်တောင်ဘုရား၌ (၇)
 ရက်ကြာ သီလစင်ကြယ်စွာ ယံယုံကြည်
 ကြည်ဆောက်တည်၍ မိမိတို့အလိုဆန္ဒ
 ရှိသော ဆုကိုတောင်းသော် ပြည့်စုံ
 ကြောင်း ပေါက္ကရာဇဝင်နရပတိစည်သူ
 စကြာမင်း ခဏ်း၌ပါရှိသည်။
 နေသည့်သည်နှင့် လှိုင်လေးကြီး

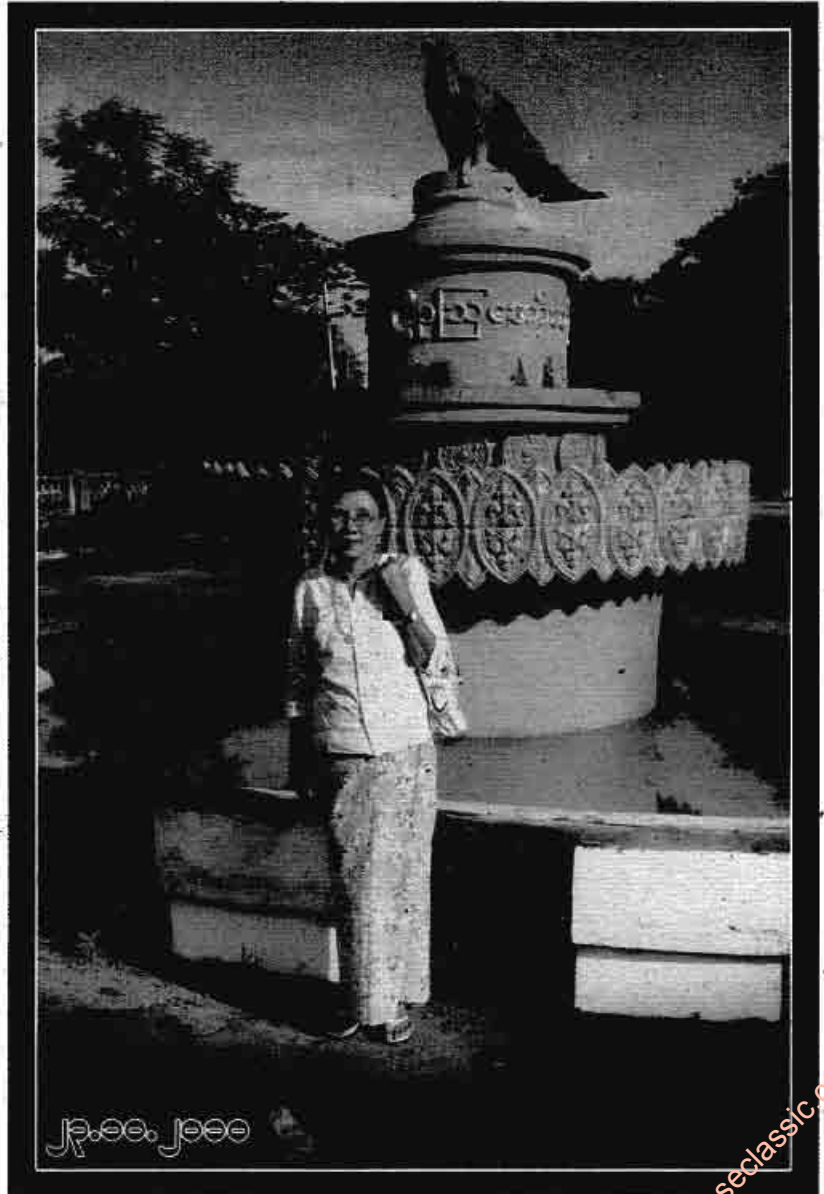

သည်အတွက် ရှင်မော်တောင်မှ နေ့
(၂၁၅)ခန့် ဆင်းလာကြပါတယ်။ ဘုရား
တန်ခိုးတော်နှင့် အန္တရာယ်ကင်းပါစေ
ဆုတောင်းပါသည်။ သမိုင်းဝင်ရှင်ကိုးရှင်
ဘုရားများတည်ထားရာမှ ဤရှင်မော်
ဘုရားသည် ထားဝယ်မြို့နှင့် အဝေးဆုံး
ဖြစ်ပြီး ကုန်တစ်တန်၊ ရေတစ်တန်သွား
ရပြီး တောင်ပေါ်ခရီးကြမ်း ဖြစ်ပါ၍
တောင်ပေါ်တက် ကားကလည်း အဆင်း
မှာလည်း လမ်းကြမ်းလေ၊ စကောထဲမှ
ဦးဖြူသီးလိုဟိုလိမ့်၊ ဒီလိမ့်မို့တစ်ကိုယ်
လုံးရိုက်ထားသလိုနာကျင်နေပြီ ဖြစ်၍
တောင်ခြေကိုမြန်မြန် ရောက်ချပါပြီ။
တောင်ပေါ်အဆင်း ခရီးတစ်လျှောက်
ရောမသစ်ပင်ကြီးတွေ၊ ဝါးရုံးတောတွေပေါ်
များလှပါတယ်။ အပင်ကြီးတစ်ပင်ကို
တွယ်ကပ်ပေါက်နေသည့် အရွက်စိမ်းဖား
ဖားနှင့် အပင်ကြီးကိုသဘောကျလို့ မေး
ကြည့်တော့ အပင်ကြီးကိုတွယ်ကပ်ပေါက်
နေလို့ ကပ်ပါးပင်ပါတဲ့။

ကြက်လွတ်ရွာသို့ ရောက်ရှိပြီး
ဆွေဆိပ်ရောက်တော့ နေညီသည်နှင့်

လှိုင်းလည်ကြီးလာပါပြီ။ ရေကိုချစ်သလို
ကြောက်လွန်း၍ ဆုတောင်းရင်းစက်လှေ
ဆီရောက်ဖို့ အလာတုန်းကပင်လယ်ရေ
သည် ခူးအထက်မှာ ယခုအပြန်ခရီးမှာ

ပင်လယ်ရေက ပေါင်တစ်ဝတ်ခန့်တိုး
လာပြီး လှိုင်းကထန် ကြောက်လှ၍
ရေထဲလဲကျမှာစိုးရိမ်ရနဲ့ ခင်ပွန်းသည်က
တွဲကျားပေးပြီး စက်လှေနားရောက် ကို

<p>ဇော်ကဆွဲကုန်း မနည်းအပေါ်ရောက် အောင်တက်ရပါတယ်။ (၃၅၅)ခန့် စက် လှေထွက်ပါပြီ။ စက်လှေစီးရတာရေ ကြောက်တာကလွဲလို့ ခရီးပန်းသက်သာ လို့နှစ်ခြိုက်ပါတယ်။ အပြန်ခရီးစက်လှေ ပေါ်မှ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကို အမှတ်တရဓါတ် ပုံရိုက်ပါသည်။ လှေဆိပ်ရွာဖြစ်သည့် “ အောက်ကျောက်ဝပ်ရွာ” မှ စားသောက် ဆိုင်းမှာနားပြီး လွင်လွင်က ဦးစင်းတို့ကို အအေးကပ်၍ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကို ငါးနိုင်</p>	<p>ခြင်းနှင့် ထားဝယ်မုန့်ဟင်းခါး (သို့)အာပူ လျှာပူနှင့် ခေါက်ဆွဲသုတ်တို့ကို ကုသိုလ် ပြုပါသည်။ ဗိုက်ဆာနေသည့် စာရေးသူ ငါးမျှားမျှားနဲ့ ထားဝယ်မုန့်ဟင်းခါး ကောင်းသော်လည်း ငါးမကြိုက်၍ ငါး ဖတ်မပါ ဟင်းရည်ကြည်နဲ့ အဆာပြေ သောက်ပါတယ်။ အပြန်ခရီး ခရီးပန်းပြီး နံနက်ခါဆို ကားမူပျောက်ဆေးသောက်ရန် မေ့သွားသည်မို့ လမ်းမကောင်း၍ ကား ကခုန်ပေါက်၊ ခေါင်းကမူးနဲ့ မြန်မြန်ရောက်</p>	<p>ချင်ပါပြီ “ကျေးအင်းရွာ” အဝင်မှာ သပ္ပာယ် လှစေတီသုံးဆူနှင့် “ကြယ်စင်တောင်” မှခန့်ဦးသောယာလှ၍ ဓါတ်ပုံရိုက်ခဲ့ပါတယ် မှန်းနော် မြန်မြန်ရောက်ချင်ပါဆို လမ်းမှား ၍ အချိန်ပိုကြာပြီး ညနေ (၆:၀၀)မှ သ ကျက်တောရွာကို ရောက်ပါသည်။ ဘုရားဖူးသို့သော လွင်လွင်ကိုကျေးဇူးတင် စကားပြောပြီး ခဏနားရပါတယ်။ မချိန် နဲ့အိမ်ရှင်မိသားစုက ယူယူငှာငှာရှိပြီး ပင်လယ်စာနှင့် ဟင်းပွဲတွေစုံတကာနဲ့</p>
--	--	--

ညနေစာကျွေးပါသည်။ ခေါင်းကအတော့်
ကို မူးနေလို့မစားနိုင်ပါ။ ရေနွေးကြမ်း
ကြိုက်သည့် စာရေးသူကိုမချိန်က ရေ
နွေးကြမ်းလာပို့ပြီး နေကောင်းပုံမရဘူး
နော် ရှင်မော်ဘုရားဖူးခရီးစဉ်က ခရီးရှည်
လမ်းကြမ်းတော့ ခရီးပန်းတာပေါ့။ ဆေး
သောက်ပြီး စောစောအိပ်ရာဝင်နော်လို့
ဂရုစိုက်ပေးလို့ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ
အခုလိုနွေးနွေး ထွေးထွေးရှိပေးသည့်
မချိန်ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

(၂၈-၁၀-၂၀၁၀) ထားဝယ်
သို့ပြန်မည့် လိုင်းကားက နံနက် (၅:၀၀)
နာရီမို့ အစောထည့်ခံပေးနေတဲ့ မချိန်
ခမျာ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ပုတီးမစိတ်ရသေး
လို့ ရပါတယ်မချိန်ရယ် ပုတီးစိတ်ပါ
ကားလာရင်သွားတော့မှာမို့ အားလုံးကို
ကျေးဇူးအများကြီး တင်ကြောင်းအားနာ
ကြောင်းပြောပြီး နှုတ်ဆတ်ခဲ့ပါပြီ။ လမ်း
ခရီးတစ်နေရာမှာ သာယာလှပသည့်သုံး
ထပ်ရေတံခွန်ကို တွေ့တော့ပျော်ပါတယ်။
ခိတ်ပုံရိုက်ချင်တာ ကားသွားရင်းမို့ဆွဲချိန်
မရလိုက်ပါ။ သားကြီးအိမ်သို့ရောက်တော့

သားကြီးက စာရေးသူတို့ကို သွားကြိုပြီ
တဲ့ လမ်းလွဲပြီဖြစ်ကြောင်း သားကြီးကို
ဖုန်းဆက်ရပါတယ်။

သမီး ခင်လေးထွန်းကို ရှင်
မော်ဘုရားဖူး အတွေ့အကြုံတွေပြောပြ
တော့ အန်တီတို့အဝေးကြီးကလာပြီး
ဖူးထိုက်လို့ဖူးရတာ ခရီးအဆင့်ဆင့်သွား
ရပြီ။ ခရီးလမ်းကြမ်း ဝေးလည်းဝေးလို့
ထားဝယ်သူးသားတွေတောင်မဖူးဘူးသူ
တွေရှိတယ် အန်တီလို့ပြောပါတယ်။ အ
လှူရှိလို့သာ ဖူးရခဲ့သည့်ရှင်မော်ဘုရား
ဖူးရတာမို့ ကြည်နူးဝမ်းသာပြီး အလှူရှင်
မိသားစုနှင့် သားကြီးတို့ကို တစ်သက်တာ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နေ့လည်စာသမီးစု
က ကြက်သားကြော် ဝက်အူချောင်းကြော်
မုံလာချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ကျွေးပါတယ်။
ထမင်းပူပူ ဟင်းရည်ပူပူနဲ့စားကောင်းလို့
ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ထားဝယ်ပြန်လက်
ဆောင်ဝယ်ရန်စုက ဈေးသို့လိုက်ပို့ပါ
တယ်။ သား သမီးမြေးတို့အတွက်အမှတ်
တရဝယ်ပါသည်။

(၂၉-၁၀-၂၀၁၀)မချိန်က

ထိန်ခင်းအလှူပြုလုပ်သည့် ထားဝယ်မြို့
တလိုင်းထိန်ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏရံသီ
ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေ အပြောက်အများ
ပါ။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် ကျောင်းတိုက်
ကြီးတွေ ဘုံပြာသဒ္ဒါအဆင့်ဆင့်တွေနဲ့
မုဒ်ဦးမှာပါ ရွှေကနုတ်ပန်းဝါဝါ ဝင်းဝင်းနဲ့
ခမ်းနားကျက်သရေ ရှိလှပါတယ်။ မြို့ပေါ်
မှာကို (၁၀၃) ကျောင်းရှိပါသည်တဲ့
ထမင်းဟင်းစုံ၊ အချိုပွဲ၊ ရေခဲမုန့်တို့ကို
အလှူပယ် ညှဉ်ခံကျွေးမွေးသည့် အလှူ
ကြီးပါ။ အဘွား မချိန်၊ မလတ်၊ ဇင်ဇင်
တို့က ခင်ခင်မင်မင်ညှဉ်ဝတ်ကျေလွန်းလို့
အားနာပြီး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အဘွား
က ပြုံးပြုံးနဲ့ စာရေးသူလက်ကိုဆွဲကိုင်ပြီး
စကားတွေပြောပါတယ်။ အလှူမှအပြန်
ခင်လေးထွန်းနဲ့ ဈေးသွားပါတယ်။ လိုက်
ပို့ရုံသာမက၊ ဝယ်သမျှပစ္စည်းတွေကို ကူ
သယ်ပေးသော သမီးခင်လေးထွန်းကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပျဉ်းမနားမှ သမီး
တို့ကလည်း ရက်ကြာပြီမို့ ပြန်လာပါတော့
ဖုန်းတွေ ခဏခဏဆက်ပါတယ်။ အပြန်
ခရီးစဉ်ကို အပြောင်းအလဲ အတွေ့အကြုံ

တစ်ခုရဖို့ မီးရထားနဲ့ပြန်မယ် စီစဉ်ထား
ပါသည်။

ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားနဲ့အတူ
အိပ်နေကျမြေးလေး အိပ်မပျော်ခင်လည်း
အိပ်ရာထဲမှာ စကားတွေတိတိတာတာ
ဟောင်ဟောင်ပြောတတ်တဲ့ မြေးကြီးမလေး
နဲ့ မကြာခင်ခွဲရတော့မှာမို့ စိတ်မကောင်း
ပါ။ အိပ်မပျော်သည့် မြေးအဘွားနှစ်
ယောက် TV ရှေ့မှာတတ်ကားကြည့်ပြီး
အိပ်ရာဝင်ပါတယ်။ စာရေးသူကညစ်
နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်မပျော်တတ်သူ
မြေးလေးကလည်း ကလေးသဘာဝတယ်
လူးညာလိမ့်နဲ့ဆို ပိုအိပ်မပျော်မို့ ပွေလုံး
လေးခြားပြီး သိပ်တာကို “ဘွားဘွားဘယ်
တော့ ပြန်မှာလဲဟင်” “ဘွားဘွားနဲ့ဘယ်
နှစ်ရက် အတူအိပ်ရမှာလဲလို့” မေးရာတဲ့
သနားစရာမြေးလေးရယ် ရင်ထဲနင့်ကနဲ
ခံစားရပြီး “နှစ်ညအတူအိပ်ရဦးမှာပါ
သမီးရယ်” လို့ပြောတော့ “ဘွားဘွားတို့
ပြန်ရင်သမီးက မေမေတို့နဲ့အိပ်ရမှာ”
လို့ပြောရာတဲ့ မြေးလေး အေးပေါ့သမီး
ရယ် ဒါကြောင့်သမီးကို ဘွားဘွားတို့ပြန်

ရင်လိုက်ခဲ့ပါ။ ပျဉ်းမနားမှာကျောင်းထား
ပေးမယ် ဒါဆိုဘွားဘွားတို့နဲ့ ညတိုင်း
အတူအိပ်ရမှာလို့ပြောတော့ မေမေပါမှ
တဲ့ ဪ... မြေးလေးခများ မိဘကို
လည်းမခွဲနိုင် ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားနဲ့လည်း
အတူနေချင်ရာတာ အေးအေးချမ်းချမ်း
ရှိလှတဲ့ မြေးလေးကိုသနားရလွန်းလို့
မျက်ရည်တွေဝေလာပြီမို့ “ကလေးအိပ်
တော့နော် အိပ်ရာဝင်လည်းနောက်ကျနေ
ပြီး” ပြောလိုက်ရော “သမီးဘိုးဘိုး၊ ဘွား
ဘွားနဲ့ကပ် အိပ်မယ်နော် ဒီပွေလုံးကြီး
ဖယ်ပစ်မယ်တဲ့” သနားစရာချစ်မဝမြေး
လေးကို ဂရုဏာသက်ပြီး မကြာခင်မြေး
လေးနဲ့ ခွဲရတော့မှာမို့ အိပ်ပျက်လည်းပျက်
ပါစေတော့ မြေးလေးကိုပွေဖက်ပြီး အိပ်
လိုက်ပါတယ်။ အိပ်တယ်သာပြော အိပ်
မရလို့ ဘုံရားစာပဲရွတ်ဖတ်နေပါတယ်။
ချစ်မဝမြေးလေးကတော့ ဘွားဘွားရဲရင်
ဘတ်နားကပ်အိပ်လိုက် ညောင်းလို့
တစ်ဘက် လှည့်အိပ်ပြန်တော့ ကျော
လေးနာကပ်အိပ်နဲ့ မြေးချစ်ဖက်မျက်နှာ
လေးကို နမ်းလိုက်ပွေဖက်လိုက်နဲ့ အ

လွမ်းမီးရွာနေပါတယ်။ အိပ်ပျော်တဲ့မြေး
လေးက တွန်းတဲ့အခါတွန်း စောင်တွေ
ဖယ်ပစ်နဲ့ ပြန်ချပေးရင်း အိပ်စက်မရပဲ
မိုးလင်းစပြုပါတော့တယ်။ ကျန်းမာရေး
အရညလုံးပေါက် အိပ်မရညတွေဖြတ်
သန်းရ စာရေးသူအတွက်တော့မထူး
ပါ။

(၃၀ . ၁၀ . ၂၀၁၀)ခရီး

ထွက်တိုင်း သား၊ သမီးမြေးတို့တင် မက
သမီးချွေးမတို့အတွက်ပါ အမှတ်တရ
လက်ဆောင် ဝယ်စရာကျန်သေး၏
သမီးခင်လေးထွန်းနဲ့ ရှော့ပင်ထွက်ပါ
တယ်။ တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် စိတ်ရှည်
လက်ရှည်ပို့ပေးပြီး ဝယ်သမျှပစ္စည်းတိုင်း
ပေးပေးအန်တီ သမီးကိုပေးပါနဲ့ ကူညီ
ပေးလို့ အားနာကျေးဇူး တင်ပါသည်။
ရေးမှအပြန် နံနက် (၁၀:၀၀)ခန့် ထား
ဝယ်မြို့မှ (၇)မိုင်ခန့်ဝေးသော လောင်းလုံး
မြို့နယ် မြို့ဟောင်းကျေးရွာ (ရှေးအခေါ်)
သာဂရမြို့တွင် တည်ရှိသည့် ရှင်ကိုးရှင်
မှ “ရှင်ဇလွန်ဘုရား” သို့ ပို့ပေးပါသည်။
ကမ္ပောကင်းတံတားကိုဖြတ်ပြီး ဩအစွန်

တောတန်းလေးအနီးမှ လှမ်းမြင်ရပါ
သည်။ နီးလာသည်နှင့် ဆွဲလံသံတချင်းချင်း
နံ့သာယာကြည်နူးတွယ် ရှင်လွန်စေတီ
တော်ကိုဖူးတွေ့ရပါပြီ။ ပုဂံမှ “တုရင်
တောင်စေတီ” ကဲ့သို့အတက်အဆင်းလှေ
ကားလေးတွင် ရှိပါသည်။ ဖူးချင်သည့်
ဘုရားစေတီများကို အချိန်လုံခြုံစိတ်
ရှည်စွာ ဘုရားဖူးပို့ပေးသည့် သားကြီးကို
ကျေးဇူးတွေတင် သာဓုခေါ်ပြီး ဆုမွန်
ကောင်းတွေ ပေးပါသည်။

ယနေ့နေ့လယ်စာကို အလှူ
လာဆွေမျိုးများနှင့် စာရေးသူတို့ကို ကြို
တင်ဘွတ်ကင် လုပ်ထားသော ရွှေနဂါး
စားတော်ဆက်မှာ သားကြီးကဆွဲခံကျွေး
မွေးပါသည်။ စားကောင်း၍ သားကြီးတို့
ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ယမန်နေ့ညက
တစ်ညလုံးအိပ်မရလို ကိုယ့်ကျန်းမာရေး
အရ ဒီနေ့ညပါးအိပ်လျှင် အိပ်တော့မှာ
မို့ဆေးသောက်ပြီး ခြေမလေးနှင့်ဘုရား
ဝတ်ပြုပါသည်။ သင်ပေးထားသည့်

အတိုင်းခြေလေးက ဘိုဘို။ ဘွားဘွား
မိဘတွေကို ကန်တော့ပါ၍ ဆုတွေပေး
ပြီး အိပ်ရာဝင်တော့ “ဘွားဘွားဘယ်နေ
ပြန်မှာလဲ” မေးရှာပြန်ပြီ “သမားကခါလေး
သမီးရဲ့” “ခါဆိုကြာကြာနေရဦးမှာပေါ့နော်
ဘွားဘွားနော်လို့” ပြောတော့ ရင်ထဲမ
ကောင်းသလို ခြေလေးစိတ်မကောင်းဖြစ်
မှာမို့လို့ “အေးပေါ့သမီးရဲ့” လို့ပြောလိုက်
ရော စာရေးသူအနားကပ်လာပြီး တိတိ
တတာစကားတွေ ပြောလိုက်တာ သနား

စရာမြေးလေးကို ခွဲရတော့မှာပါလား	ရဖို့၊ နေရဖို့၊ ရက်တွေသိတ်မရှိတော့လို့	ဝီတီတွေ ဖြာဝမ်းသာကြည်နူးရပါတယ်။
မြေးလေးရယ် စိတ်မကောင်းချင်တွေနဲ့	ကုတ်ပေးပွတ်ပေးရင်း မြေးအဘွားနှစ်	သမီးတို့ကလည်း ပြန်မလာသေးဘူးလား
“သမီးမှာလေ ခြင်ကိုက်ထားတာ ယား	ယောက် အိပ်ပျော်သွားပါသည်။	ခဏခဏဖုန်းဆက်လို့ ပြန်လာတော့မယ်
တယ် ဘွားဘွားကုတ်လည်း ယားနေ	(၃၁.၁၀.၂၀၁၀)ယနေ့ ပြန်	ပြောရပါတယ်။ ရှင်ကိုးရှင်ပြည့်စုံအောင်
တော့ “သမီးအိပ်မရဘူးလို့ ပြောပြီပြ	မယ်စိစဉ်ထား သားကြီးက ဒီနေ့တစ်ရက်	ဖူးချင်စာရေးသူကို “ရှင်တောင့်ပုံဘုရား”
သည့် မြေးခြေဖဝါးလေးကို အယားပြေ	နေပါဦးမေမေ၊ ဘုရားဖူးပို့ပေးချင်သေးလို့	ပို့ပေးမယ်လို့ သားကြီးကပြောတော့
အောင် အသာအယာပွတ်ပေးတာကို “	ပါ။ နက်ဖြန်မှပြန်ပါတဲ့ သားကနေစေ့ချင်	ပျော်သွားပါတယ်။ အလုပ်များသည့်
ဘွားဘွားနည်းနည်း ပိုးကုတ်ပေးနော်	တော့လည်း နေလိုက်ပါတယ်။ သားကြီး	သားကြီးခမျာ ညနေ (၄:၀၀)ခန့်မှ ပိုး
ဘွားဘွားကုတ်ပေးတာ ကောင်းတယ်”	က မိဘအပေါ်မှာ ပိုပြီးနားလည်သိတတ်	ပေးနိုင်ပါသည်။ “ပေါက်တိုင်းတံတား”
လို့ပြောရှာတဲ့ မြေးလေးမြေးနဲ့ အတူအိပ်	လွန်းပြီး တလေးတစား ဂရုစိုက်လွန်းလို့	ကိုဖြတ်ပြီးတော့ တန်းလေးနှင့်ပဏာရ

သည့်တောင်ပေါ်မှ “တောင်ထိန်တောင်”
 ဘုရားသို့ရောက်ရှိပါတယ်။ ရှင်တောင့်ပုံ
 ဘုရားသို့သွားရမည့် ခရီးကရှိသေး၍
 တောနှင့်တောင်နှင့် သာယာလှသည့်
 တောင်ထိန်ဘုရားကို တောင်ခြေမှပဲဖူး
 ရပါသည်။ (၅၃၀)ခန့် သရက်ချောင်းသို့
 ရောက်ရှိပြီး တောင်ပေါ်တက်ရန် စည်ပင်
 မှ ဦးစီးအရာရှိ ဦးကြည်စိုးတို့ထံ ဝင်
 ရောက်စုံစမ်းပါသည်။ ဦးကြည်စိုးတို့က
 လေးလေးစားစားနှင့် E.E ထိုင်ပါဦး။
 အန်တီထိုင်ပါဦး ခင်ဗျနဲ့ ဧည့်ခံပြီး E.E
 ကားနဲ့ဆို တက်မရပါ တောင်ကမတ်
 စောက်သည်ပြင် မိုးလည်းချုပ်စပြုပြီး
 လမ်းမီးလည်း မရှိသေးတော့ တောင်
 တက်နေကျဆိုင်ကယ်၊ ဂျစ်တို့နဲ့သာ
 အဆင်ပြေတာမို့ ကျွန်တော်စုံစမ်းပါဦး
 မယ်။ ခဏစောင့်ပေးပါ ပြောပါသော်လည်း
 မိုးချုပ်စပြု တောရိပ်တောင်ရိပ်နဲ့ ဆို
 တော့ မောင်ရီသန်းပါပြီ တောင်ပေါ်
 လမ်း အန္တရာယ်ရှိခဲ့သော် စိတ်ပူမိ၍ နေ
 ပါစေသားရယ်လို့ပြောတာကို ရပါတယ်
 ခင်ဗျ ခဏလေးပဲ စောင့်ပါခင်ဗျ တောင်

တက်နေကျ ဂျစ်တွေကယ်ရီတွေဆိုတော့
 စိတ်ချရပါတယ်။ ကျွမ်းကျင်သူတွေပါနဲ့
 အန်တီနဲ့ လေးလေးစားစားရှိလှလို့ကျေး
 ဇူးတွေ တင်ပါသည်။
 ညနေ (၆၀၀)ရှိပြီဆို ဆိုင်ကယ်
 ရိက္ခာတာ အဆင်မပြေခဲ့သော် မဖူးဖြစ်ခဲ့
 လျှင် မှန်ဦးလေးပဲ မှတ်တမ်းတင်ရလည်း
 မနည်းဘူးအတွေးနဲ့ မှန်ဦးရောက်အောင်
 အတော့်ကို ပြန်သွားပြီး ဓါတ်ပုံရိုက်ခဲ့ပါ
 သည်။ မောင်စပြုလို့ အလင်နည်းပါတယ်။
 ပုံထွက်ကောင်းပါစေဟု ဆုတောင်းပါ
 သည် ကိုကြည်စိုးပြန်လာပြီး တောင်တက်
 ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီ (၄)စီး ငှားလာပါတယ်။
 မတ်စောက်မြင့်လှသည့် တောင်တက်
 လမ်းမောင်နေမှာ သေချာသော်လည်း
 ထားဝယ်မြို့၏ အထင်ကရ “ရှင်ကိုးရှင်”
 မှ တစ်ဆူအပါအဝင် “ရှင်တောင့်ပုံဘုရား”
 ဖူးချင်လှ၍ နောက်မဆုတ်ပါ ခင်ပွန်းသည်
 ကတစ်စီး စာရေးသူက တစ်စီးနဲ့တက်ခဲ့ရ
 သော်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲဘုရား
 စာအဆက်မပြတ် ရွတ်ဖတ်ပါသည်။
 ဘုရားတန်ခိုးတော်နဲ့ အန္တရာယ်ကင်းမှာ

ပါ။ ကယ်ရီသမားလေးက “တောင်တက်
 ခရီးမို့ သေချာကိုင်စီးပါအန်တီ မတ်
 စောက်တဲ့ နေရာရောက်ရင်ရပ်ပေးပါမယ်
 အန္တရာယ်ကင်းအောင် ခွစီးရပါမယ်တဲ့”
 ဘုရားရေ ဒီအသက်ဒီအရွယ်ရှိပြီ အဲ့လို
 မစီးဘူးပါဘူးဟယ် မတတ်နိုင်ပါဘူး ရခဲ
 ဘုရားဖူးချင်သူလေ စီးရပါတယ်။ မောင်
 ကမောင် လမ်းမီးမရှိ ဆိုင်ကယ်မီးအား
 ကိုနဲ့ တောင်တက်ခရီးလမ်းကကြမ်း
 တောင်ကမတ်စောက်၊ အကွေ့တွေကများ
 ချက် အနည်းဆုံး (၁၂)ကွေ့ခန့်ရှိပါသည်။
 ဘုရားစာရွတ်ဖတ်ရတာ အာတွေခြောက်
 ခမန်းပါ။ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စီးရတာပါ။
 တပြည်ပြည်နဲ့ စေတီထိပ်မှ ပူဇော်ထား
 သည့် မီးရောင်ပြပြလေးလှမ်းမြင်ရချိန်
 မှာ စိတ်နည်းနည်း အေးသွားပါတယ်။
 ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် မတက်ခင်မှာ
 ကယ်ရီသမားလေးက “အန်တီဖိနပ်ချွတ်
 ကိုင်ပြီးစီးပါတဲ့” ဘာသာရေးအလေးထား
 သည့် ထားဝယ်သားတွေရဲ့ သူတို့အရပ်
 ဓလေ့ချစ်စရာ လေးစားစရာကောင်းလှပါ
 တယ်။ အချို့အရပ်ဒေသတွေမှာဆို ဆိုင်း

ကယ်ပေါ် ဘုရားကုန်းမြေ နင်းတာမှ စိတ်မတ်စောက်ပြီး အကွေ့အကောက်များ တယ်။ ကိုယ်သာဆို ကလေးငယ်တွေ
မဟုတ်ဆိုပြီး မချွတ်ကြပါဘူး။ တကယ် လမ်းမီးမရှိသည့် ရှင်တောင့်ပုံဘုရားကို အတွက်စဉ်းစားပြီး တက်ရုံမှာမဟုတ်ပါ။
ကိုလေးစားပါတယ်။ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် ဖူးချင်တော့ အားတင်း၍တက်ရောက်ဖူး မိဘနှစ်ပါးဖူးချင်လှသည့် ရှင်တောင့်ပုံ
ရောက်မှာပဲ ရင်အေးပါသည်။ မောင်ညီ ခဲသော်လည်း သားကြီးတို့နှင့်မြေး (၂) ဘုရား ဖူးစေရန်တောင်တက်ခရီးကြမ်းကို
ဖြစ်ပေမယ့် လွန်စွာသပွယ်လှသည့် ရုပ် ယောက်ကိုတော့ စိုးရိမ်ပြီး စိတ်မချလို့ စွန့်စွန့်စားစား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျွဲကလေး
ပွားတော် ဘုရားစေတီတို့ကို မှတ်တမ်း မတက်လာပါစေနဲ့ ဆုတောင်းပါဆို စာ ငယ် (၂)ယောက်ကိုပါ ခေါ်ဆောင်ပြီးလိုက်
တင်ပါသည်။ လှူပါသည်။ ဆရာတော်ကို ရေးသူတို့နှင့် မရှေးမနှောင်း ဆိုင်ကယ် ပါခဲ့သည့် သားကြီးနှင့်စုတို့ကို ကျေးဇူး
လည်း ဝတ္ထုကပ်ပါသည်။ ဘုရားဖူးချင် (၂)စီးနှင့် မိသားစုတွေတက်လာတာ တင်ပြီး သာဓုခေါ်ပါသည်။
စိတ်ပြင်းပြလိုသာ တောင်ပေါ်စတက်ပါ ကြည့်ပါဦး မောင်လှမတ်စောက်လှတောင် ဤရှင်တောင့်ပုံ တောင်တက်
ပြီးဆိုလဲက မတော်တဆဆိုသည့် စိုးရိမ် တက်လမ်းကို မကြောက်မရွံ့တက်ခဲ့ကြ ခရီးမှာ နံနက် (၁၅)နဲ့လယ်နေ့ခင်း မြင်

မြင်ထင်ထင်မှာဆို သဘာဝရောက်ခွန်တွေ၊
 သာယာလှပတော တောင်ရွှေခင်းအလှ
 တရားတွေနဲ့ ရှုမဆုံးကြည့်မဝပါတဲ့
 မောင်မှမောင်ဆိုတဲ့ အချိန်မှ တက်ခဲ့ရစာ
 ရေးသူတို့တော့ မခံစားရပါ။ ဖူးရခဲ့သည့်
 ရှင်ကိုးရှင်မှ ရှင်တောင်ပုံဘုရားကို ဖူးရ
 တာကိုမနည်းမနော ကုသိုလ်ကြီးပါ။ ရှင်
 တောင်ပုံတောင်တက် ခရီးကြမ်းကကြမ်း
 အကွေ့တွေများနဲ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ကိုအတန်
 ကြာမောင်းတက်ရတာပါ။ သရက်ချောင်း
 မြို့တောင်ခြေရင်း၌ တည်ရှိသည့်ရှင်
 တောင်ပုံတောင်သည် အမြင့်ပေပေါင်း
 (၂၀၀၀)ကျော်ခန့်ရှိ၍ ရှေးအခါကတောင်
 တက်လမ်း တစ်မိုင်ခန့်မှာ လမ်း၏(၃)
 ပုံ (၁)ပုံခန့်မျှသာ ပြေပြစ်၍ကျန် (၂)ပုံ
 မှာမတ်စောက်သဖြင့် အတိုးကြီး အတွေး
 ကြီးများ တက်နိုင်စွမ်းမရှိ၍ သူတို့အတွက်
 တောင်ပေါ်ရှိ တောင်စောင့်နတ်ကြီးအား
 ကိုးကွယ်ပူဇော်ခါ ဆုတောင်းဆုယူပြုကြ
 စေရန် ထိုလမ်း၏ (၃)ပုံ (၁)ပုံခန့်နေရာ
 တွင် ယာယီနတ်ကွန်းဆောက် လုပ်ထား
 ရှိလေသည်။ (ထိုယာယီနတ်ကွန်းနေရာ

ကွက်လပ်မှာ ယနေ့တိုင်ရှိလေသည်။)
 ယခုအခါနတ်ကွန်းမှာ တောင်ပေါ်တွင်
 ဖြစ်လေသည်။ ယင်းယာယီနတ်ကွန်း၌
 ကန်တော့ပွဲ ယ်ဆီမီးများနှင့် ရွှေပြားများ
 ကပ်ခါပူဇော်ကြရသည့် အကြောင်းကို
 ယင်းခေတ်စာဆိုသူပညာရှိ တစ်ဦးကဖွဲ့
 စပ် သီဆိုထားရှိသည့် ထားဝယ်ဒိန်းသံ
 သီးချင်းကို မြန်မာလိုပြန်ဆိုရမူ (တောင်း
 ပုံ တောင်းပုံ ရှင်တောင်းပုံ တောင်းပုံ
 မက်စောက်တက်မရောက်၊ အောက်က
 ကွန်းယာ၊ ရွှေပြားနှင့် ပူဇော်ပါကိုလေး၊
 ဆိုအစ်မရေ ကျွန်မတို့ရွာကို လွမ်းလှသ
 လေးဟူ၍ ထားဝယ်ဒိန်းသံ သီချင်းကိုစပ်
 ဆိုခဲ့ပါသည်။) “ရှင်တောင်ပုံဘုရား” ဖူး
 ပို့ပေးသည့် သားကြီးတောင်တက်ကယ်
 ရီ စီစဉ်ပေးသည့် ကိုကြည်စိုး ကျွမ်းကျွမ်း
 ကျင်ကျင် ကယ်ရီးမောင်းပို့သော ကလေး
 တွေကို ကျေးဇူးတင် သာဓုခေါ်၍ နှုတ်
 ဆက်ပြီး ပြန်လာပါသည်။

ညနေစာကို သားကြီးကမြေအိုး
 မြီးရှည် ထားဝယ်အာပုံမှန်တို့ကို ဝယ်
 ကျွေးတာစားလို့ ကောင်းပါတယ်။

အထူးသဖြင့် အုန်းသီပေါသော ပင်လယ်
 ကမ်းကမ်းခြေ ထားဝယ်မြို့သည် အုန်းသီး
 ကိုအားပြုလုပ်သော ဒေသအစားအစာ
 တေအမျိုးမျိုးပါ။ အာပုံမှန်သည် အုန်းနို့
 ရည်နှင့် ပြုလုပ်သော ဆန်မှန်ဖြစ်ပြီး
 ပူပူနွေးနွေးဆို အလွန်စားကောင်းလို့
 ကြိုက်ပါသည်။ ပြန်တော့မည့် မိခင်ကို
 “မေမေ ဘာဝယ်ချင်သေးလဲ ဘာဝယ်
 ပေးရမလဲ ညီလတ်အတွက်အင်္ကျီဝယ်
 ပေးမယ်” ပြောနေလို့တော်ပါပြီကွယ်
 သားကြီးမှာ အကုန်အကျများနေပါပြီး
 ညီငယ် (၃)ယောက်အတွက် ပစ္စည်း
 ကောင်းလေးတွေ ဝယ်ပေးပြန်လို့အားနာ
 ရပါတယ်။ မိဘတွေကို ဘုရားဖူးတွေပို့
 လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်၊ ခြေးတွေအလှူ
 မှာဆုံချင်လို့ ခရီးစရိတ်၊ လေယာဉ်လက်
 မှတ်တွေစီစဉ်ပေး ဝယ်ချမ်းပေးနဲ့ အား
 နာလုပ်ဆို နေရပ်ပြန်ကြတော့မည့် မိဘ
 နှစ်ပါးကို ကန်တော့ပြီး အပြန်ခရီးစာ
 ရိတ်ပါ ထည့်ပေးလို့ “တော်ပါပြီးသား
 ကြီးရယ် မေမေတို့မှာ လုံလောက်ပါတယ်”
 ငြင်းလည်းမရပါ။ ယူပါမေမေ ယူပါနဲ့

အတင်းကို လက်ထဲထည့်ပေးသည့်သား
ကြီးပါ ဝမ်းသားကြည်နူးရပါတယ်။ ဆု
တွေပေးပါသည်။ ပုဇွန်ခြောက်ဝယ်ပြီးပါပြီ
ဆို စုကအဆင့်ရှိ ပုဇွန်ခြောက်ဘူးကိုပါ
ထည့်ပေးပါတယ်။ ခင်လေးထွန်းကလည်း
ငယ်၊ နာနတ်ယိုတို့ကို လက်ဆောင်ပေး
လို့ ကျေးဇူးတင်အားနာရပါသည်။ နက်
ပြန်ခါဆိုမွေးရပ်မြေကို ပြန်ကြတော့မယ်။
သားကြီးမြေးတို့နှင့် (၁၅)ရက်ခန့် နွေး
နွေးထွေးထွေးနေခဲ့ရပြီး ယခုခွဲရတော့
မယ်။ ရင်ထဲတော်တော် မကောင်းပါ။
ချစ်စရာ သနားဖွယ်မြေးဦးလေးကို ခွဲရ
ဦးမယ် ဘိုးဘိုး။ ဘွားဘွားနဲ့ ညစဉ်ပုံပြင်
ပြောပြပြီးအတူ အိပ်သည့်မြေးလေးကို
ချစ်မဝခွဲမသွားလို့ပါ။

(၁၀၁၀၂၀၁၀)နံနက် (၂
၀၀)နာရီအချိန်တွင် အိပ်ရာထ (၃:၀၀)
သားကြီးက ဘူတာလိုက်ပို့ပါသည်။ သား
ကြီးတို့က ထားဝယ်၊ ရန်ကုန်ကို လေ
ယာဉ်နဲ့ ပြန်ချင်သည့် စာရွှေသူတို့က
ဘူတာသို့သွားသည့် လမ်းနှင့်ရထားချိန်
စုံစမ်းထားပြီးသော်လည်း တစ်ခေါက်ပဲ

ရောက်ဘူးသည့်လမ်း နံနက်လင်းအား
ကြီး အမှောင်အား ကများချိန်ဆိုတော့
လမ်းကမကွဲပြား မြတ်ဘုရားကိုပဲ တိုင်
တည်ဆုတောင်းရ လမ်းစကိုမြင်မှဟုတ်
ပြီ တကယ်ပဲဘူတာသို့သွားသည့် လမ်း
ပါ။ ယခုမှစိတ်အေးရပါသည်။ (၃:၁၅)
ပါ သားကြီးမမျှာ တာဝန်တွေများလို့
နေ့စဉ်ပင်ပန်းပါဆို အခုအိပ်ရေးပျက်ရ
ပြီ။ စားသောက်ဆိုင်မှာ ခဏနားရင်း
ခင်ပွန်းသည်က ကော်ဖီမုန့်မှာ သောက်
ပါသည်။ စာရေးသူက ဒီလောက်အစော
ကြီးမစာတတ်ပါ။ အိပ်ပျော်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့
မြေးလေး။ အိပ်ရာနီးတာနဲ့ အနားမှာမရှိ
တော့သည့် ဘိုးဘိုး။ ဘွားဘွားကို မျှော်စီ
ရှာတော့မယ်နဲ့ မြေးလေးကိုသနားပြီးလွင်း
မိပါတော့တယ်။ သားသမီးအချစ် မြေးအ
နစ်ဆိုတာ တကယ့်ကိုမှန်ပါလား။

ရထားထွက်ချိန် လိုသေးမို့
သားကြီးနာချိန်ရအောင် ဇွတ်ပြန်ခိုင်းရပါ
တယ်။ မြေးလေးကိုဂရုစိုက်ပါ မှာရပါ
တယ်။ မှန်ပြုပြုသူမှန်သေးသည့် လမ်း
မပေါ်ကား တစ်စီးနဲ့ထွက်သွားသည့်

သားကြီးကိုငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ
လည်ပြီး ခွဲရပြန်ပြီးပေါ့ မေမေသားကြီး
ရယ် သားကြီးမြေးတို့ကို လွမ်းဆွတ်
ဝေဒနာတသသနဲ့ ရထားကြီးခေါ်ဆောင်
ရာသို့လိုက်ပါရင်း ခွဲခွာနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ
တယ် ချစ်စရာမြို့ထားဝယ်။

(၁၈၁၀၂၀၁၀)မှ (၁၀၁၀
၂၀၁၀) ရန်ကုန်ထားဝယ် ခရီးစဉ်တွင်
ဖူးခဲ့ရ “ရှင်ကိုးရှင်” ဘုရားများမှ ဖူးရန်
ကျန်ခဲ့သည့်မှာ ဆံတော်အစစ်ကိန်းဝင်
တော်မူရာ “ရှင်ဆံတော် (သို့) ကလိန်
အောင် ဆုတောင်းပြည့် ဆံတော်ရှင်စေ
တီတော်” ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းဆံတော်ရှင်
ကလိန်အောင်ဘုရားကို (၄၁၁၀၂၀၁၄)
မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ ချစ်ကြည်ရေး ထားဝယ်
တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်မီ သားကြီးကဖိတ်
ခေါ်၍ လိုက်ပို့ပေးမည်ပြောပါ၍ ဝမ်းသာ
ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ရတာနာသုံးပါးကို
အလွန်ကြည်ညို လေးစားတော်မူသည့်
နရတီမင်းမြတ် တည်ထားတော်မူသည့်
ယင်းဆုတောင်းပြည့် ကလိန်အောင်
ဆံတော်ရှင် စေတီတော်မြတ်သည် ထား

ဝယ်မြို့မှ မြောက်ဘက် (၄၇)မိုင်ခန့်အ
ကွာ ထားဝယ်မြို့နှင့် ရေးမြို့သွားကား
လမ်းပေါ်ရှိ ကလိန်အောင် ရွာကြီးအ
နောက်ဘက် ထားဝယ်မြစ်ကမ်းရှိ
တောင်ပေါ်တွင် တည်ရှိလေသည်။ နှစ်
စဉ်တို့တွင်လည်းကောင်း ကျောက်တိုင်
ဘုရားပွဲတော်ကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ
ကျင်းပပြုလုပ်ကြလေသည်။

နံနက် (၆:၃၀)ခန့်စတွက်ခဲ့
ပြီး အစောစာသားကြီးက ကျွေးပါတယ်။
နံနက်ကြီးသုပ်မှာ စားတာကောင်းပါသည်။
ဤဆိုင်မှာ စားကြသူတွေ နေရာလပ်မရှိ
အပြည့်မို့ အလှူပေးနေလားထင်ရပါ
သည်။ ကလိန်အောင်ခရီးစဉ်ဝေးလှ၍
ရောက်နိုး၊ ရောက်နိုးနဲ့ပါ။ လမ်းခရီးတစ်
နေရာတွင် ကားခဏရပ်နားပြီး စာရေး
သူတို့သားကြီးတို့ မိသားစု၊ ကားဆရာ
နှစ်ဦးပါ အဆာပြေစားသောက်ရင်း ကာ
ရာလှပါ။ ခဏနားရပါတယ်။ ကလိန်
အောင်မြို့နယ်ထဲမှ “ဆံတော်ရှင်ကလိန်
အောင် စေတီတော်” တောင်ကိုပတ်၍
ကားလမ်းဖောက်နေဆဲမို့ ပြုပြင်နေဆဲ

ကုသိုလ်ရှင်တွေကို ကျေးဇူးတင်ရှိပြီး
သာဓုခေါ်ပါသည်။ စာရေးသူတို့လာနေဆဲ
ခရီးမှာကို လမ်းမကောင်းသေးပါ။ ကွေ့
ခါပတ်ခါတက်ရတာမလွတ်ပါ။ ကားဆရာ
က ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဂရုစိုက်မောင်း
တတ်လို့သာ နံနက် (၁၀:၁၀)ခန့်
ကောင်းမွန်စွာနှင့် ဘုရားစောင်းတန်းခြေ
ရင်းသို့ ရောက်ပါသည်။ မြင့်မားလှတောင်
ပေါ်မှာ တည်ထားသည်မို့ စောင်းတန်းရှည်
ကြီးရှိသော်လည်း အမြင့်ကြီးတက်ရလို့
အသက်အရွယ်ရ လူကြီးတွေကျန်းမာရေး
မကောင်းသူတွေ အတော့်ကိုမောအောင်
တက်ရမှာပါ။ ယခင်တစ်ခေါက် ထားဝယ်
လာစဉ်ထဲက ဖူးရန်ကျန်ခဲ့သည့် တစ်ဆူ
တည်းသော “ဆံတော်ရှင် ကလိန်အောင်
စေတီတော်” အား မကြာမီထားဝယ်သို့
တစ်ခေါက်ထပ်မံသွားရပြီး ဖူးမြင်အောင်
ဖူးပါရစေ ဆုတောင်းပြည့်သည့် အတွက်
ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပြီး သားကြီးကိုကျေးဇူး
တွေတင်ပါသည်။ ဖူးချင်လှကလိန်အောင်
စေတီတော် ဝင်းဝင်းဝါဝါရွှေတောင်ကြီး
တည်ထားသလို ဝင်းနှစ်သပ္ပာယ်လှပါ

သည်။ ဖူးကိုဖူးရပါပြီ စေတီပတ်လည်မှာ
ရွှေတုံးရွှေခဲတွေပမာ စုထွက်နေတာကို
ထူးဆန်းစွာမြင်တွေ့ရလို့ အလှူခံဌာနမှာ
လှူရင်းစုံစမ်းကြည့်ရာ သဘာဝကျောက်
အရှင်ကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်နေတာပါတဲ့ ထူး
ဆန်းပြီး တန်ခိုးတော်ကြီးလှပါသည်။ (၈:၁၁:၂၀၁၄)နေ့မှာ ဖူးရတာပါ။ “ရှင်
ဆံတော် (သို့) ကလိန်အောင်ဆံတော်
ရှင်ဘုရား” သည် နေကောင်းရက်မြတ်
များတွင် တစ်နေ့တည်း (၂)ကြိမ်မှ (၃)
ကြိမ်အထိ ရောင်ခြည်တော်များ ကွန်မြူ
လေ့ရှိကြောင်း သိရပါသည်။ စာရေးဆရာ
ကြီး ထားဝယ်ရွှေဝယ် (ဦးဘအေး)၏
ထားဝယ်ရာဇဝင် သမိုင်းတော်ကြီးမှ ကိုး
ကားရပါ၍ ဆရာကြီးကိုဂါဝရပြု ကျေးဇူး
အထူးတင်ရှိပါသည်။ ထားဝယ်မြို့၏
အထင်ကရဖူးချင်ပါသည့် သမိုင်းဝင်ရှင်
ကိုးရှင်ဘုရား (၉)ဆူးကို ပြည့်စုံအောင်
ဖူးခဲ့ရပြီမို့ ဘုရားဖူးပို့ပေးသော သားကြီး
ကို ကျေးဇူးလွန်စွာတင်ပါသည်။

ဤဘုရား သမိုင်းစာအုပ်ကို
ဝယ်ပေးပါသော သားကြီးမိဘနှစ်ပါးကို

ဘုရားဖူးပို့ပေး။ ဂရုစိုက်ပြုစောင့်ရှောက်
သည့်သာကြီးနှင့် မိသားစု၊ အလှူရှင်
အဘွားဒေါ်ကျင်မြနှင့် သမီးကြီးမချိန်
ကြည် ရှင်မော်(သို့) ရှင်မျှော်တောင်သို့
ဘုရားဖူးပို့ပေးသည့် မလတ်နှင့်သမီးလွင်
လွင်မိသားစု တည်းခိုရသည့် ဦးထွန်းမြင့်
မိသားစု ကူညီပေးသော သမီးခင်လေး
ထွန်း မိသားစုနှင့် ကျေးဇူးတင်တိုက်သူ
အားလုံးတို့ကို ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါ
သည်။ လိုအပ်ချက်ရှိနိုင်မည့် စာရေးသူ

၏ စာမူလေးများကို မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာ
ပေါ်တင်ပေးပါသည့် ဆရာဦးကျော်ကျော်
ဆွေ (စာရေးသူ၏ ဒုတိယမိခင်မဂ္ဂဇင်း)
ဖြစ်သည့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းကို
လည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ပါသည်။ ကျန်း
မာရေး မပြည့်စုံသည့်ကြားမှ စာပေပါ
သနာကြီးစွာနှင့်ရေးပါသည် စာရေးသူ၏
စာမူတို့မှာ လိုအပ်မှုလေးများရှိခဲ့လျှင်
သည်ခံ ဖြည့်စွက်ပေးပါလို့ ကျေးဇူးရှင်
စာဖတ်ပရိသတ်တို့ကို မေတ္တာရပ်ခံပါ

သည်။ မှတ်တမ်းခါတ်ပုံများကို စေတနာ
ထားထုတ်ပေးပါသော သမီးစုငယ်၊ စိတ်
ရှည်လက်ရှည် စာစီပေးပါသော သမီး
တော်ကွန်ပျူတာအဖွဲ့တို့ကို ကျေးဇူးတင်ရှိ
ပြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာ
ကြပါစေ။

ကြည်ကြည်ကျော်

(ရင်တွင်းပုံရိပ်)

ပျဉ်းမနား

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စိုးယု

မားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်ရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

အနုတ်တရ မြို့တော်စည်ပင်(၄)

ပြည်သူ့ပရိသားစု

ပိုမိုချစ်ဖွားကြီးသုံးရွာကြောင်း

သောင်းစေဦး

, civrtqu

အခန်း (၃၁)

ဒီတစ်ခါတော့ Y.C.D.C အလှည့်

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေ
သည် ၁၉၉၇ ခုနှစ် နှစ်ကုန်တွင်
သူ၏ နဝတ ဝန်ကြီး ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်
ကြီးများကို ဖြုတ်ထုတ်ရှင်းပြုလုပ်၍
နဝတအား နအဖအဖြစ် ပြောင်းလဲ
ဖွဲ့စည်းခဲ့လေသည်။

ဒါသာမကပါ။ သူ၏ ဝန်ကြီး
ဌာနများတွင်လည်း ယခင် ဗိုလ်ချုပ်
ကြီးဟောင်းများ၏ အမာခံလူများကို
တပ် မတော်ထောက်လှမ်းရေး၏
အကူအညီဖြင့် ရှင်းလင်းပစ်ခဲ့၏။
ရှင်းလင်းစေခဲ့၏။ အထူးသဖြင့်
လူပြောသူပြောများသည် ဝန်ကြီး
ဌာနများ ဖြစ်ကြသည်။

ဥပမာ

- ဟော်တယ်ခရီး ဝန်ကြီး

ဌာန

- ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန
- လယ်ဆည်ဝန်ကြီးဌာန
သူကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက်
ကိုင်တွယ်နေသော Y.C.D.C ကို
လည်း အလွတ်မပေးခဲ့ပါ။

မြို့တော်ဝန်ဦးကိုလေးကို
နိဝင်ဘာလကုန်တွင် ခေါ်တွေ့၏။
“ကဲ ... မြို့တော်ဝန်
ငါ့အစိုးရအဖွဲ့ကိုတော့ ငါ အပြတ်ရှင်း
လိုက်ပြီးပြီ။ မင်း Y.C.D.C လည်း
ရှင်းတော့”

“ငါခေါ်ထားတဲ့ ဒုမြို့တော်
ဝန်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူတွေ မထား
နဲ့တော့ကွာ။ ရှင်းလိုက်။ အသစ်ပြန်
ဖွဲ့”

မြို့တော်ဝန်ဦးကိုလေးကား
တပည့်သားမြေးများ အပေါ် အလွန်
သံယောဇဉ်ကြီးသူ ဖြစ်၏။

မြို့တော်စည်ပင်တွင် ရှိနေ
သူများအနက် နောက်ဆုံး ခေါ်ထား
သည် ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်စိုးနှင့်
ကျွန်တော်တို့သည်ကား သူနှင့်

အတော်ကြာအောင် တစ်တပ်တည်း
အတူနေခဲ့ပြီး သူ့ညီတပည့်များ
ဆိုရပါ၏။ ယောက်ျားချင်းသာမက
မိသားစုလိုက်ပါ အထူးရင်းနှီးချစ်ခင်
နေကြရာ တကယ့်ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ
ဖြစ်နေကြပါသည်။

တပည့်တွေပေါ် သံယောဇဉ်
အလွန်ကြီးသော မြို့တော်ဝန်က
ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးအား ခြေသလုံးဖက်
မတတ် အထူးတောင်းပန်တိုးလျှိုးပြီး
သူ Organization အား မဖျက်ရ
အောင် ပြောဆိုလေတော့သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးခင်ဗျာ ..
ကျွန်တော့်လူတွေက ဘာအမှားကြီး
တွေမှ မကျူးလွန်ကြပါဖူးခင်ဗျာ။
ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်။ အထူး
သဖြင့် အောင်စိုးတို့၊ သောင်းဝေ
တို့ဆိုတာ ရောက်တာ ဘာမှမကြာ
သေးပါဘူး။ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ပဲ
ရှိကြပါသေးတယ်။ လူငယ်တွေပါ။
ဘာမှလည်း မဟုတ်တာ မလုပ်တတ်
ရှာကြဘူး။ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေး

ပါခင်ဗျာ”

မြို့တော်ဝန်၏ အကြိမ်ကြိမ်
တောင်းပန်တိုးလျှိုး မူကြောင့်
Y.C.D.C ကော်မတီ ဖျက်လိုက်ရမည်
အရေးမှ ကင်းဝေးသွားခဲ့ပါသည်။

“အေး ... ကောင်းပြီ။
မင်း ကော်မတီ မဖျက်ချင် လည်း
ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင့်တော့
မထားနဲ့တော့”

ဟုဆိုကာ သူ့အံ့ဆွဲထဲမှ
ဖိုင်တစ်ခု ထုတ်ပေးသည်။

ထိုဖိုင်မှာ အတွင်းရေးမှူး
ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်ဝင်းအား တိုင်တန်း
ထားသည့် စာဖိုင်ဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်ဝင်းက
ခြေယာနှင့် အဆောက်အဦဌာနမှာ
ကိုင်တွယ်ရရာ အလွန်လက်စောင်း
ထက်၏။ Aggressive ဖြစ်သူဖြစ်သဖြင့်
စကားပြောလျှင်လည်း အတော်မှာရေ
ကျောရေ နိုင်၏။ စစ်ရုံးက အရာရှိ
ကြီးများနှင့်လည်း သိပ်အဆင်ပြေသူ
မဟုတ်။

တစ်ခါက တပ်မတော်နေ့
စစ်ရေးပြအတွက် တော်လှန်ရေးပန်းခြံ
နှင့် ကွင်းပြင်ဆင်ရေးအတွက်
ဘတ်ဂျက် တောင်းရာ များသည်ဆိုပြီး
စစ်ရုံးက ဗိုလ်ချုပ်တစ်ဦးနှင့် စကား
များကြ၏။ ထိုအစည်းအဝေးတွင်
ကျွန်တော် ပါပါသည်။ မကြာမီ
သတင်းထွက်လာ၏။

“အတွင်းရေးမှူးက စစ်တပ်
ကို တောင် မသွါဘူး”

ဟူ၍ ဖြစ်၏။
ယခုတိုင်စာကိစ္စမှာ ရွှေဂုံ
တိုင်အပိုင်းနားက ဘာ ရှေ့ကုန်
အား ဖြိုဖျက်ပြီး အိမ်သစ်များ တည်
ဆောက်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍
တည်ဆောက်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုက
သိန်း ထောင်နှင့်ချီပြီး ကော်မရှင်ခ
တောင်းသည်ဆိုပြီး ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးထံ
ဦးတိုက်တိုင်ကြားသည့်စာဖြစ်၏။

အတွင်းရေးမှူးသည် ထိုစဉ်
က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ညွန့်၏ တိုက်
ရိုက်ကွပ်ကဲမှုဖြင့် ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး

အား ပြန်လည်ပြုပြင်တည်ဆောက်
နေရာ အချို့ဆို မြို့တော်ဝန်တောင်
မသိလိုက်သည်များ ရှိခဲ့လေသည်။

လုပ်ပိုင်ခွင့်အားလုံးမှာ သူ
လက် သူ့ခြေချည်းသာ ဖြစ်၏။
ထိပ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့် ခံနေ
သဖြင့် အတွင်းရေးမှူး၏ ဆောင်ရွက်
ချက်များအား မြို့တော်ဝန်က ဘာမှ
မပြောဘဲ နေခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် ဘာရှေ့ကုန်
ဖြိုဖျက်ရေးတွင် ပြဿနာမှာ အထွတ်
အထိပ်သို့ ရောက်သွားပြီး ဗိုလ်ချုပ်မှူး
ကြီးသန်းရွှေဆီထိ တိုင်စာတင်သွား
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကော်မတီတစ်ခုလုံး ဖျက်
သိမ်းရမည့်အစား အတွင်းရေးမှူး
တစ်ဦးတည်း ဖယ်ရမည်ကိစ္စကို
မြို့တော်ဝန်မှ လက်ခံခဲ့ရလေတော့
သည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်နှင့်
ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်စိုးတို့အကြောင်း
နည်းနည်းပြောချင်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်စိုးသည်
၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် Y.C.D.C သို့
ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ NDC နည်းပြမှ
လာ သူဖြစ်၏။

DSA 8 မှ ဖြစ်သည်။
အရက် မသောက်တတ်။
ဆေးလိပ် မသောက်တတ်။
ကွမ်း မစားတတ်။ အလွန်
ရိုးသားသူ ဖြစ်သည်။

သူ ကိုင်ရသည့် ဌာနများမှာ
လည်း သိပ် Hot မဖြစ်ပါ။

လူကြိုက်မများသော ဌာန
သုံးခုသာ ဖြစ်၏။

ရေသန့်၊ စစ်ဆေးရေး၊
လုံခြုံရေး သုံးခုသာဖြစ် သည်။

သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာ
တိုင်စာ၊ တောစာမှ တက်စရာမရှိပါ။
ဘုရားတရားလည်း အလွန်လုပ်သူဖြစ်
သည်။ လူမှုရေး အလွန်ကင်းရှင်း၏။

ကျွန်တော်ကတော့ ...
အရက် သောက်သည်။
ဆေးလိပ် မသောက်ပါ။

ကွမ်းမစားပါ။

လူမှုရေး ရွပ်ထွေးမှုလည်း
မရှိပါ။

ဘာသာရေးတော့ ဗိုလ်မှူး
ကြီးအောင်စိုးလောက် မလုပ်ဖြစ်ပါ။
နည်းနည်းပါးပါး စမည်ကြံကာ ရှိပါ
သေးသည်။

အရက်ကိုလည်း တစ်နှစ်
လျှင် ဝါတွင်းသုံးလ နားပါသည်။
နေ့မသောက်တတ်ပါ။ ည ထမင်း
စားခါနီး တစ်ခွက် တစ်ဖလားမျှ
သောက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

အဲ ... လာဘ်လည်း
မစားတတ်ပါ။

ပေးတာလည်း မယူရသေး
ပါ။

၁၉၉၇ ခုနှစ် နှစ်ကုန်သည်
အထိ ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်ကျော်တော့
မြို့တော်ဝန်ကြီးက ခေါ် ပြောသဖြင့်
အဲ ... ပေးတာတော့ ထားခဲ့ ထားခဲ့
ဟု ပြောတတ်လာပါသည်။

တကယ်တော့ မြို့တော်

စည်ပင်သည် Temptation အလွန်
များသောဌာနကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဤဌာနကြီးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်
ရသည်မှာ ကြိုးတန်းလမ်းလျှောက်၊
ကြိုးတန်းမှ ကောင်းကင်ကြိုးတန်း၊
ယိမ်းယိုင် စရာတွေ ပေါများလှသော

ကြောင့် တိုင်စာ၊ တောစာတွေ
တက်တာ မထူးဆန်းလှပါ။ စည်ပင်
ရောက်တာ ၂ နှစ် တောင် မပြည့်
သေးခင်မှာ ပြုတ်တော့မလို့။ ဘာ
လာဘ်မှလည်း မစားရသေးဘဲနဲ့

စောစောစီးစီး ပြုတ်သွားတဲ့ အတွက်
မြို့တော်ဝန်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရ
ပါသည်ခင်များ။

ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်ဝင်း
ထွက်သွားတော့ တွဲဖက် အတွင်းရေး
မှူး ဗိုလ်မှူးကြီး မြင့်အောင်
အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လာ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်အောင်မှာ
ရွှေကိုင်မျက်မှန်နှင့် အသားဖြူဖြူ
လူပုံချော၊ လူအေး၊ ကြောက်လည်း

ကြောက် တတ်သည်။ ဘာမှလည်း
စွတ်ရွတ်မလုပ်တတ်။ ထို့ကြောင့်
ပြဿနာတော့ အတော်နည်းသွား၏။
အရာရာကို မြို့တော်ဝန်ကြီးအား
ဦးတိုက်လေ့ရှိသဖြင့် ကော်မတီမှာ
အရင်ကထက် ပိုပြီးညီညွတ်လာ၏။
တွဲဖက် အတွင်းရေးမှူး
နေရာအတွက် ကော်မတီဝင် သုံးဦးမှ
ရွေးချယ်ရမည်ဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူး ကြည်ဝင်း၊
ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး အောင်
စိုးနှင့်
ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်၏။
ကိုကြည်ဝင်းမှာ ကယား
(၁) မှ ဗိုလ်မှူးရာထူးဖြင့် ၁၉၈၀
ခုနှစ်လောက်ကတည်းက မြို့တော်
စည်ပင် ရောက်လာသူ ဖြစ်၏။ DSA
၇ မှ ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို
အထူးကျွမ်းကျင်စွာ ပြောနိုင်သည်။
စည်ပင် ရောက်တာ ၁၅ နှစ်ကျော်ပြီး
လုပ်ငန်းလည်း ကျွမ်းသည်။ သူသည်
ထိုကျွမ်းကျင်မှုများကြောင့် ဌာနစုမှူးမှ

တဖြည်းဖြည်း ရာထူး တက်လာရာ
နောက်ဆုံး ၁၉၉၃-၉၄ ခုနှစ်လောက်
တွင် ကော်မတီဝင်ဖြစ်လာသူဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် မြို့တော်ဝန်ကြီး
က သူ့အား တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး
ပေးချင်သည်။ ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော်
နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး အောင်စိုးအား
ခေါ်ပြော၏။
ကိုယ့်ထက်လည်း လုပ်ငန်း
ကျွမ်းသည်။
စီနီယာလည်းကျ အသက်
လည်း ပိုကြီး
စသည်အကြောင်းတရား
များကြောင့် သူ့အား တွဲဖက်အတွင်း
ရေးမှူးတာဝန် ပေးမည်ကိစ္စအား
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က တညီ
တညွတ်တည်း သဘောတူလိုက်ကြ
ပါသည် ခင်ဗျား။
ဤသည်မှာ ၁၉၉၇ ခုနှစ်က
နဝတအဖွဲ့ကြီး၏ ဖြုတ်ထုတ်ရှင်းပွဲကြီး
၏ နောက်ဆက်တွဲဂယက်နှင့် ဆက်
စပ်နေသည့် Y.C.D.C အား ရိုက်ခတ်

မှုအကြောင်း တစေ့ တစောင်းပါ
ခင်ဗျား။
ကံကောင်းလို့ သောင်းဝေဦး
တို့ စောစောစီးစီး ပြုတ်မသွား
တယ်။

အခန်း (၃၂)
မမျှော်လင့်ဘဲ
လယ်သမားဖြစ်ပြန်ခြင်း

စည်ပင်ရောက်တာ ၂ နှစ်
ကျော်ပြီ။
ဒီ ၂ နှစ်အတွင်းမှာ သောင်း
ဝေဦးတို့ တော်တော် လူရည်လည်
လာပြီ။ စောစောကတော့ အတော်
အပါသည်။
စစ်သားစိတ်မကုန်သော
ကျွန်တော်သည် အရာရာကို အမှန်
တွေ့ချည်းပဲ ပြောတတ်သည်။ စစ်တပ်
က လိမ်၍ မရ။ လိမ်ရင် ပိုဒုက္ခ
ရောက်တော့၏။ စစ်ထဲဝင်လျှင်

ဝင်ခြင်းပင် အမိန့်နာခံတတ်အောင်၊
မလိမ်တတ်အောင် စသင် ပါသည်။
ပင်ကိုယ်ကပင် မလိမ်တတ်
မညာတတ်သော ကျွန်တော်သည်
စစ်တပ်ထဲတွင် ပိုပြီး မလိမ်တတ်
မညာတတ်သူ ဖြစ်လာ၏။
သို့ရာတွင် Y.C.D.C
ရောက်တော့ ဒီလိုလုပ်လို့ မရတော့ပါ။
အားလုံးလိုလိုက လူလည်တွေ။
တော်တော်များများက အလိမ်
အညာတွေ။ ပုံကြီးချဲ့ချင်သူတွေ။
တစ်ဆိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်ချင်သူ
တွေ။ ငိုပြနေသူတွေ။ ဤသို့သောသူ
များထဲဝယ် ပရိယာယ်ကို နား
မလည်သော ကျွန်တော်သည် ဟိုလူ
ယုံရမလိုလို၊ ဒီလူယုံရမလိုလိုနဲ့ ဒုက္ခ
ရောက်ခဲ့၏။ များများခဲ့ရ၏။ လုပ်ငန်း
များ မအောင်မြင်ခဲ့ပါခင်ဗျာ။ မြို့တော်
ဝန် ဦးကိုလေးထံ မကြာခဏ
အတိုင်ခံရပါသည်။
ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေ
ဆက်ဆံရေး မကောင်းကြောင်း၊

ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းဝေ ၏။
စိတ်တိုတတ်ကြောင်း၊ ဘုဂလနဲ့ ဝ
ပြောတတ်ကြောင်း စသည် ...
စသည်တို့ ဖြစ်ပါ၏။
မြို့တော်ဝန်ကြီးက မကြာ
ခဏ လူချင်းတွေ့တိုင်း ပြောတတ်
၏။
“ဗိုလ်မှူးသောင်းဝေရေ
Tactful နော် ... Tactful နော်”
အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ပရိယာယ်
ကြွယ်ကြွယ်နဲ့ လုပ်ပေါ့။
သိပ်မအူနဲ့ မအနဲ့။ ပေးတာ
ယူ၊ ကျွေးတာ စား။ လုပ်ပေးနိုင်တာ
လုပ်ပေးလိုက်။ လုပ်မပေးနိုင်တာ
လည်း တစ်ဖက်သား နားခံသာအောင်
ပြော။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အချိန်ဆွဲတဲ့
နည်းဗျူဟာကျင့်သုံး စသည် စသည်
ပေါ့ဗျာ။
ပုတ်သင်ညှိများသည်
မိုးတွင်း၌ အစိမ်းရောင်ဖြစ်၏။
နွေကာလတွင်ကား အဝါ
ရောင်ပြောက်ကျားများ ဖြစ်ကုန်ကြ

၏။
အလားတူပင် ရေခဲမြစ်များ
တွင် နေထိုင်ကြသည့် ဝက်ဝံများ၊
ဝံပုလွေများ၊ မြေခွေးများ အားလုံးကား
ဆွတ် ဆွတ်ဖြူကြ၏။
သဲကန္တာရတွင်နေထိုင်သည့်
မြေခွေးများ၊ ကုလားအုတ်များ၊ တွား
သွားသတ္တဝါများ အားလုံးကား သဲပြင်
နှင့် အရောင်တူ အဝါရောင်များပါ
တည်း။
ကျွန်တော်သည် Y.C.D.C
ရောက်သော်လည်း အပြာရောင်
ယူနီဖောင်းဝတ်ချင်သူ မဟုတ်ပါ။
စစ်စိတ် စစ်သွေး မကုန်သေးသဖြင့်
စစ်ယူနီဖောင်းအစိမ်းကိုသာ ဝတ်ဆင်
သူ ဝတ်ချင်သူဖြစ်ပါသည်။ အငြိမ်းစား
ယူသည် အထိ စစ်ယူနီဖောင်းကိုသာ
ဝတ်ခဲ့ပါသည်။
အဲဒါကြောင့်လားတော့
မသိပါ။ ကျွန်တော့်ကို Facebook
တွင် မလိုသူတွေက War Dog ဟု
ပြောသူက ပြောကြ၏။

ပြောချင်ရာပြောကြပါစေ။
ကျွန်တော်သည် တပ်မတော်
ပင်စင်စား ဖြစ်၏။

သူ့ဆန်စားတော့ ရဲရပေ
မည်။

မင်းမှာ သစ္စာ၊ လူမှာ
ကတိတဲ့။

စာဆိုတောင်ရှိသည် မဟုတ်
လားဗျာ။

ဘာတဲ့ ...
ကတိသစ္စာ တည်သောအခါ

တွင်
ဩဇာလေးနက် ပေါ်ဆီတက်

၍
နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်

ဝင်သတဲ့။
စစ်တပ်ထဲဝင်လိုက်မိလို့

ဒီလောက်အဆင့်တွေ ရောက်ပြီး
ဒီနေရာရောက်လာတာပေါ့။ ဒီလမ်း

ကြောင်းက ပြေးလာလို့ ဒီလောက်မြန်
တာပေါ့။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက
သွားလုပ်မိရင်တော့ အလွန်ဆုံး

စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သလို တက္ကသိုလ်ဆရာ
ပါမောက္ခချုပ်ပေါ့ ခင်ဗျာ။

ဒါပေမဲ့ စစ်တပ်ကနေပြီး
ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်နဲ့ ပညာရေးဌာန

ရောက်ရင်တော့ အနည်းဆုံး ညွှန်ချုပ်
ပေါ့ဗျာ။ အဲဒါဆိုရင် အဲဒီ ပါမောက္ခ

တွေ၊ ပါမောက္ခချုပ်တွေ ကျွန်တော့်
ကွပ်ကဲမှု အောက်ကပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ
တစ်ပတ်တည်းဆင်းတွေ ရှိကြ

သည်။
တစ်ယောက်က ဗိုလ်မှူးကြီး

သိန်းအောင်၊ မိုးမိုး ဘီအေပဲ။ ဒါဇာမဲ့
ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်နဲ့ နယ်ဘက်ရောက်

လာတော့ အထက်ဗမာပြည် ပညာ
ရေးညွှန်ချုပ်ရာထူး ရ၏။ တတိတာ

တွေ၊ မတတ်တာတွေ အသာထား
စစ်အစိုးရ ခေတ်။ မိုးပေါ်က ကျလာ

တဲ့ မိုးကျရွှေကိုယ်တွေ။
အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော့်

သူငယ်ချင်း တစ်ပတ်တည်း ဆင်း
ရမည်။ နောင်တတစ်ဖန်ပူပန်ရမည်။

ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး သူရအောင်ထွန်း။
သူကတော့ BA. BEd ဘွဲ့ရ။

သူ့ကိုတော့ ဒုတိယဗိုလ်မှူး
ကြီး ရာထူးနဲ့ပဲ မြန်မာနိုင်ငံ စာစစ်

မင်းကြီးရာထူး ခန့်ပေးခဲ့၏။ သူလည်း
မိုးကျ ရွှေကိုယ်ပဲလေ။

အောင်ထွန်းနဲ့ ကျွန်တော်
သင်တန်းနှစ်ခု၊ သုံးခု အတူတက်ခဲ့

ဖူးသည်။ စာတော့ တော်ပါသည်။
သို့ရာတွင် စာစစ်မင်းကြီးခန့်လောက်

အောင် တော်၊ မတော် ကျွန်တော်
မပြောနိုင်ပါခင်ဗျာ။

ကဲ ... စာရှည်သွားပါပြီ။
Y.C.D.C မှာ ၂ နှစ်ကျော်

ကြာတော့ ကျွန်တော် အရောင်ပြောင်း
ခဲ့ပါသည်။ မပြောင်းလို့လည်း မရ။

ဒီရာထူးက နောက်ဆုံးရာထူး။ ဒီမှာမှ
ဘဝနေဝင်ချိန်အတွက် မတည်

ဆောက်နိုင်ရင် လုမ်လာတာတွေ
အလကား ဖြစ်မည်။ ကိုယ်လည်း

စိတ်ညစ်ရမည်။ နောက်မှ နောင်တ
ရမည်။ နောင်တတစ်ဖန်ပူပန်ရမည်။

ထို့ကြောင့် Water Follow fish

follow နေခဲ့ပြီး သဟဇာတမှု စတင်

ကျင့် သုံးဖြစ်ပါတော့သည်ခင်ဗျား။

အံ့မယ် ... အဲဒီကျတော့

လည်း Y.C.D.C က တယ်နေလို့

ကောင်းဗျား။

If you want, you can get

everything ပါပဲ။

အဲ... သူတို့တောင်းဆိုတာ

တွေတော့ လုပ်ပေး ရမယ်နော်။

သူ့ဆန်စား ရဲရမယ်။

ထားပါတော့ဗျား။ ဒါတွေ

နောက်ပိုင်း ကြုံရင် ပြောပါဦးမည်။

အခုဟာက မမျှော်လင့်ဘဲ

ကျွန်တော် လယ်သမား ဖြစ်လာတဲ့

အကြောင်း ရေးမလို့ ပြောမလို့ပါ။

ဟိုတုန်းကလည်း ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။

အတွဲ (၃) မှာလည်း ပါခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဒီမှာလည်း နည်းနည်းတော့

ရေးမှဖြစ်မှာမို့ ရေးခွင့် ပြုပါခင်ဗျား။

၁၉၉၈ ခုနှစ် မိုးတွင်းနေ့

တစ်နေ့။

ကျွန်တော်က ရုံးပေါ်က

အဆင်း ခြို့တော်ဝန်ကြီးက ရုံးပေါ်

ပြန်အတက်။ Y.C.D.C ရုံးကြီးအဝင်

တွင် တွေ့ကြသည်။

မျက်နှာမသာမယာနှင့်။

အကျိုးအကြောင်း မေး

ကြည့်တော့ စစ်ရုံးကပြန်လာတာတဲ့။

ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေ

ခေါ်လို့ သွားရတာတဲ့။

ကိစ္စက ဘာလဲလို့မေး

တော့ . . .

“စပါးစိုက်ခိုင်းတာပါဗျာ”

တဲ့။

“မင်းက လူလည်းရှိတယ်။

ငွေလည်း ရှိတယ်။ စပါးစိုက်ကွာ”

ဆိုပြီး ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး

သန်းရွှေက ရန်ကုန် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ

ရှိသည့် မြေလွတ် မြေလပ် မြေခိုင်းများ

ကို စပါးစိုက်ပေးရန် ခြို့တော်ဝန်အား

ခေါ်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ် ဖြတ်ထုတ်ရှင်းတဲ့

ကြီး ပြီးသွားသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်မှူး

ကြီး သန်းရွှေသည် မြေယာတော်လှန်

ရေးကို အကြီးအကျယ် ဆင်နွှဲတော့၏။

အထူးသဖြင့် သူ တိုင်းမှူးဘဝနှင့်

တာဝန်ယူခဲ့သော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်

ဒေသနှင့် ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းတို့တွင်

လွတ်နေသော မြေတွေ အများကြီး

ရှိသည်။ အဲဒါတွေကို သွားရင်းလာရင်း

သူ တွေ့နေသည်။

“အဲဒီ လွတ်နေတဲ့နေရာတွေ

ကို ငွေတတ်နိုင် တဲ့လူတွေ တာဝန်

ပေးပြီး စပါးစိုက်ခိုင်းကြကွာ။ လယ်

သမားတော့ သွားမခိုင်းနဲ့ကွာ။ သူတို့က

အရင်းအနှီးရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး”

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်

နောက်ပိုင်း၌ ရန်ကုန် ပတ်ဝန်းကျင်

အထူးသဖြင့် လှိုင်မြစ်နှင့် ဧရာဝတီ

ကြား အိုင်ကလောင် ဘောလည်ကျွန်း

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရေကြီး ရေလျှံကွင်း

များကို လယ်ဖော်၍ စပါးစိုက်ကွင်းများ

ပေါ်လာ၏။

ပုဂ္ဂလိက ငွေတတ်နိုင်သည့် ကုမ္ပဏီများနှင့် ဝန်ကြီး ဌာနများ အပြိုင်အဆိုင် ဆောင်ရွက်ကြ၏။

အစိုးရက မြေတွေ ကေ ထောင်သောင်းချီပြီး ချပေးသည်။

ပုဂ္ဂလိက ကုမ္ပဏီတွေ အပြိုင်အဆိုင် စပါးစိုက် ကြသည်။

စပါးစိုက်သည့် ကုမ္ပဏီများ အား ဟိုတုန်းက ပိတ်ထားသည့် ကားသွင်းခွင့်၊ လယ်ထွန်စက်နှင့် အခြားစက်ပစ္စည်းများ သွင်းခွင့်ပေး သည်။

ထို့ကြောင့် မြေလည်းရ၊ ကားတွေ၊ စက်တွေလည်း ရမို့ စပါး စိုက်ချင်သူတွေ ပေါ်လှ၏။ မြေက အလကား နီးပါးပေးခြင်း ဖြစ်၏။

အခု ပြဿနာတက်နေတဲ့ မြေယာကိစ္စများကား ၁၉၉၇/၉၈ ခုနှစ် အဲဒီ မြေသိမ်းပြီး လယ်စိုက်ခဲ့ သည့်ကိစ္စများက မြစ်ဖျားခံလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဝန်ကြီးဌာနများတွင် YCDC

ပြည်ထဲရေးနှင့် လယ်ဆည်တို့က ထိပ်ဆုံးက စိုက်ကြသည်။ ထိုဌာနကြီး သုံးခုသည် လူလည်း တတ်နိုင်၊ ငွေ လည်း တတ်နိုင်သဖြင့် စပါးစိုက်ပျိုး ရေးကို မလွှဲမရှောင်သာပဲ လက်ခံကြ ရ၏။

“မင်းစိုက်လို့ရတာ မင်းလူ တွေ ပြန်ကျွေးပေါ့ကွာ”

မြို့တော်ဝန်အား ဗိုလ်ချုပ် များကြီး သန်းရွှေက မှာလေသည်။

မလွှဲမရှောင်သာပဲ ရန်ကုန် နှင့် မိုင် လေး၊ ငါး ခြောက်ဆယ် တောဆင်းပြီး လယ်စိုက်ရန် ဖြစ်လာ တော့ ဘယ်သူမှ မလုပ်ချင်ကြပါ။

အစကနဦးက အတွင်းရေး များ ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့်အောင်ကို တာဝန် ပေးရန် စီစဉ်ခဲ့၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးမြင့် အောင်က လူပုံချော၊ ပြဇာတ်မင်းသား မြို့တော်သိန်းအောင်ရှုပ်၊ လယ်သမား နဲ့မှ မတူတာ။ ပြီးတော့ သူက သိပ် အသန့် အပြန့် ကြိုက်တာ။ ဘယ်နှ့် တော ဗွက်တောထဲ လယ်လုပ်

ချင်မှာလဲ။ ကော်မတီဝင်တွေထဲက လယ်စိုက်ဖို့ တက်ကြွသည့် ကြက်ဖ တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရပါ။ အားလုံးက ငြိမ်ကုပ်နေကြသည်။ မြို့တော်ခန်းမ ကြီးမှာ ရုံးတစ်လုံး ဓားတစ်စင်းနဲ့ နေရတာ ဖိမ်ကျသည်လေ။ ဒီကနေ ဘယ်မှ မသွားချင်ဘူး။ ဒီမှာက Everything O.K ပဲ။

လယ်စိုက်တဲ့ကိစ္စအတွက် စစ်ရုံးတွင် အစည်းအဝေးတစ်ခါလုပ် တော့ ကျွန်တော်တို့ စည်ပင်အရာရှိ တွေကို ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးက မိန့်ခွန်း ခြွေ၏။

“မင်းတို့ စည်ပင်က ကောင် တွေက တောဆင်းပြီး ဘယ်လယ်လုပ် ချင်ပါ့မလဲကွ။ ရန်ကုန်မှာ ရုံးကြီး ကနားကြီး နဲ့၊ မဟောဂနီစားပွဲကြီးနဲ့၊ ကားလိမ်ဘတ်ဘီယာနဲ့၊ စက္ကထေရီ မလေးတွေနဲ့ အတော်ဖိမ်ကျနေကြတာ မဟုတ်လား”

သူပြောတာ ဟုတ်ပဲ

လောက် ဟုတ်ပါသည်။ အကုန်လုံး သည်။
တော့ မဟုတ်ပါ။

နောက်ဆုံး Volunteer
Service ဖြင့် ကျွန်တော် သောင်းစဉ်း
သည် Y.C.D.C အတွက် Pioneer
လယ်သမားကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်
ခင်ဗျား။

ကျွန်တော် လယ်သမားကြီး
Y.C.D.C လယ်လုပ်ဖို့
အတွက် လူစွမ်းကောင်းတွေ ရွေးကြ
ရ၏။

လုပ်ငန်းကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌက
ကျွန်တော်။
အတွင်းရေးမှူးက စီမံဌာန
မှူး ဗိုလ်ကြီးမြင့်ဆွေ။

အဖွဲ့ဝင်တွေကတော့ ဌာန
မှူး အားလုံးထည့်ထား၏။
မထည့်ထား၍ မရ။ တော်
ကြာ ငါတို့မပါဘူးဆိုပြီး ဘေးဖယ်
နေမှာစိုးရ၏။ ထို့ကြောင့် ပြေး
မလွတ်အောင် အားလုံးထည့်ထားရ

ကြေးကြော်ကတည်းက
ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေစားဖို့ ဌာနတိုင်း
လယ်လုပ်ရမည် ဟူသတည်း။
စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း
ကော်မတီဖွဲ့ပြီးတော့ မြေနုရှာ ရွေး
ကြ၏။ အိုင်ကလောင်၏ ဘောလည်
ကျွန်းထဲ ရောက်သည်။ လှိုင်မြစ်ရိုး
တစ်လျှောက် လျှောက်ကြည့်ကြသည်။
တိုင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ် ခင်မောင်သန်းအား
မြေယာခွဲ ဝေပေးရေး တာဝန်ပေးထား
ရာ တိုင်းမှူးက ...

“မြို့တော် ဝန်ကြီးနဲ့
ကိုသောင်းဝေတို့ ကြိုက်တဲ့ နေရံဗဟု
ပါ” ဟု ဆိုသည်။
နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်
က သွားရလာရ လွယ်ကူသော
လှိုင်မြစ်အရှေ့ဘက်ခြမ်းက UDO
ဥတိုကို ရွေးခဲ့သည်။ မြို့တော်ဝန်ကြီး
အား တင်ပြရာ သဘောတူသဖြင့်
ကော်မတီ အတည်ပြုချက်ယူ၍
Y.C.D.C မှ UDO စပါးစိုက်ပျိုးရေးကြီး

စဖြစ်ခဲ့ပါသည်ခင်ဗျား။
၁၉၉၈ ခုနှစ် မိုးတွင်း
ဩဂုတ်လမှာပါ။
ပထမဆုံး လူနေဖို့ ၆ ခန်း
တွဲတစ်ဆောင် လမ်းဘေးမှာ အမြန်
ဆောက်ရသည်။ ပြီးတော့ လူကြီးတွေ
လာကြည့်ရင် ရှင်းပြဖို့ ရှင်းလင်း
ဆောင်တစ်ဆောင် ဆောက်သည်။
ဒါပြီးတာနဲ့ လမ်းမြောက်ခြမ်းအစပ်ကို
အပြေးအလွှား တောရှင်းကြသည်။
နေရာက တကယ့် ချုံတော
ကိုင်းတောကြီး။ ကိုင်းပင်တွေက
ကိုင်းခေါင်းဖြူတွေ။
ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့တွင်
တကယ်လုပ်မယ့်သူများ ရွေးရသည်။
ခေါင်းဆောင်က ကျွန်တော်၊
ဒုခေါင်းဆောင်က ဗိုလ်ကြီး
မြင့်ဆွေ။
နောက်တစ်ယောက်က
အဆောက်အအုံတွေ ဆောက်မယ့်
ယာအုံက ဦးခင်ကျော်။
နောက်တစ်ယောက်က

အခွန်ဌာနက ဗိုလ်မှူး ချစ်ဆွေ။
 နောက်တစ်ယောက်က စီမံ
 ဌာနမှ ဌာနခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးမြင့်ဦး။
 အစပထမပိုင်းတွင် ဤငါးဦး
 သည်ကား UDO စိုက်မွေး စီမံကိန်း
 ကြီးတွင် တကယ့်အမာခံ Five
 Hellion များဖြစ်ကြ၏။
 ဤအမာခံများဖြင့် လူနေ
 ဖြစ်ရုံ အဆောက်အဦများ ဆောက်၍
 ရက်သတ္တတစ်ပတ် နှစ်ပတ်ခန့် UDO
 တွင် အခြေချနေပြီး တောရှင်းခြင်းအား
 အဓိကထား လုပ်ကြသည်။ ၎င်း
 နောက် လမ်းမကြီးတစ်ခု မြောက်
 ဘက်သို့ ဖောက်ကြ၏။ လမ်းကိုတော့
 လမ်းတံတားဌာနကို ဖောက် ခိုင်းရ၏။
 အတွင်းထဲ ၂ မိုင်ခန့် ရအောင်
 မြေသားလမ်း ဖောက်သည်။ လမ်း
 ဘေး ဘယ်ညာ လယ်စိုက်၍ရမည့်
 နေရာများကို ဧကကွက်များ ဖော်ရ
 သည်။ တောင်ကမူများ သစ်ပင်ချုံ
 နွယ်များ၊ ဆူးရစ်ပင်များ၊ ကိုင်းခေါင်း
 ဖြူများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီး

လယ်ဖော်ကြရာ ဧက လေးငါးဆယ်
 စဖော်နိုင်၏။
 မြို့တော်ဝန်ကြီးက ...
 “ဒီနှစ်မိုးတွင်းမှာ အနည်း
 ဆုံး ဧက ၁၀၀ လောက် စိုက်နိုင်
 အောင် လုပ်ကြဗျာ”
 ဟု ကျွန်တော်တို့ ဦးစီး
 ကော်မတီကို Mandate ပေး၏။
 စက်တွေပါသုံးနိုင်သဖြင့်
 ဧက ၁၀၀ ခန့် ဖော်နိုင် ပါသည်။
 မြေပြင်ပြီး ထယ်ထိုး မြေ
 သားဘောင်တွေ လုပ်ကာ စပါး
 စစိုက်သည်။
 အားလုံးက စိုက်တတ်ကြ၍
 မဟုတ်ပါ။ ခိုင်း၍ လုပ်ကြခြင်းသာ
 ဖြစ်၏။
 ကျွန်တော်တို့ ထိပ်ပိုင်းခေါ
 င်ဆောင်များအားလုံးမှာ စစ်သားများ
 ဖြစ်၍ အမိန့်နာခံတတ်သူများ ဖြစ်ပါ
 သည်။
 ကဲ ... စက်တင်ဘာမှာ
 စပါးစိုက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီ။

ဘာစပါးစိုက်မှာလဲ။
 ဒီနှစ်တော့ ဒေသခံစပါးပဲ
 စိုက်မှရမည်။ ကိုယ်လည်း ဘာမှသိ
 တာ မဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍ တိုက်ကြီးနဲ့
 UDO မှ စပါးစိုက်တတ်သူများ ခေါ်
 ရသည်။
 UDO မှ ဦးကျော်ဌေးအား
 အလုပ်သမား Incharge ခန့်ပြီး
 ကူညီခိုင်းရ၏။ မြို့တော်စည်ပင်မှ
 အလုပ်သမား တပ်ခွဲတစ်ခွဲပေး
 သည်။
 ဒေသခံစပါးကို ပျိုးထောင်ပြီး
 ဥတိုရွာသာကြီးသွား လမ်းမကြီးဘေး
 မှာ စပါးခင်းကြီး တမျှော်တခေါ်
 စိုက်လိုက်နိုင်၏။ အရင်က ချုံတော
 တွေနေရာမှာ စိမ်းနေသည့် စပါးခင်း
 ကြီးကို စက်တင်ဘာလကုန်တွင်
 စတွေကြရလေ၏။
 ထိုကာလများ၌ ကျွန်တော်
 တို့သည် တစ်ပတ်တွင် အိမ်ကို
 တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်သာ ပြန်နိုင်ကြ၏။
 ရုံးလုပ်ငန်းတွေကို ရန်ကုန် ကျန်ရစ်ခဲ့

သူများအား လွှဲခဲ့ရ၏။ ဤသို့
ရန်ကုန်ရုံးအလုပ်ကို လွှတ်ထားပြီး
တောထဲမှာ အနေကြာသွားသဖြင့်
နောင်တွင် မမျှော်လင့်သော အမှုကိစ္စ
ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဤအကြောင်းကို အလျဉ်း
သင့်သည့်နေရာတွင် ဖော်ပြသွား
ပါမည်။

ကျွန်တော်တို့စိုက်ကွင်းသို့
မြို့တော်ဝန်ကြီးက တစ်ပတ်တစ်ခါ
လာကြည့်သည်။ လမ်းဘေးက အိပ်
ဆောင်မှု လာညအိပ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ကို အားပေးသည်။
ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ ညစာစား

သည်။ မနက် ထပြန်တတ်သည်။
များသောအားဖြင့် စနေ သို့မဟုတ်
တနင်္ဂနွေနေ့ည များတွင် လာအိပ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

မြို့တော်ဝန်ကြီးက ...
ကျွန်တော်တို့ ပျင်းနေမှာစိုး၍
ဟုဆိုကာ TV အပေါ်စက်၊ အောက်
စက်ကြီး တစ်လုံး ဝယ်လာပြီး ညီညာ၍
စုပေါင်း သီချင်းဆိုကြသည်။
အများအားဖြင့် ဆိုဖြစ်သော
သီချင်းများကား ...

နဂါးနီ
ဂီတဗိမာန်
အောင်ပါစေမတ္တာပို့
မိုး
မိုးသက်လေနှင့်
အမေချစ်တဲ့ အဖေတူသား
စနေနေ့ည ကိုးနာရီ
ပြင်ဦးလွင်က မေ
ချစ်ရက်ရှည်ရှည် အင်းလျား
မြေ
တို့ဖြစ်၏။

မြို့တော်ဝန်ကြီးက ဆိုက
ရေးတီး ဝါသနာပါသည်။ ကျွန်တော်
နှင့် သနက (၁) မှာ ကတည်းက
တွဲမိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

သူသည် မယ်လင်လည်း
တီးတတ်၏။ ကျွန်တော်က ဆို၊
သူက တီး။

ထိုနှစ်က လယ်လုပ်ရာ
တစ်ခါမှ လယ်တော အတွေ့အကြုံ
မရှိသည့် ကျွန်တော်သည် ပင်ပန်းလှ
သဖြင့် စိတ်ထွက်ပေါက်ရရာကြောင်း
သီချင်းဆိုသည်။ သီချင်း ဆိုရာ၌
ယမကာလေး၊ တစ်ခွက် နှစ်ခွက်
ပိုဝဲပြီးဆိုပါက အလွန်အရသာတွေ့၏။
ဒါက ဟိုငယ်ငယ်ကတည်းက တပ်ခွဲ
မှူ၊ ဘဝလောက်ကတည်းက။

Y.C.D.C ရောက်ပြီးနောက်
အရက်တွေ အလကားရပြီး အရက်
ကောင်းတွေ သောက်နေရသဖြင့်
အရက်သောက်လို့ အလွန်ကောင်း
နေ၏။ အရက်ပုလင်းတွေကလည်း
ရသလား မမေးနဲ့။ ပထမရောက်စ

၁၉၉၆ ခုနှစ် တစ်နှစ်ကုန်တော့ ရတဲ့
အရက်ပုလင်းတွေရောင်းပြီး ၁၀
သိန်းလောက်တန်သည့် Toyota
Grande Mark II ကား တစ်ပတ်ရစ်
ကလေးတစ်စီးကိုပင် ဝယ်စီးနိုင်ခဲ့၏။

အရက်ပုလင်းတွေကလည်း
သူပေး လူပေး တစ်လကို ၁၅
ပုလင်း၊ ပုလင်း ၂၀ ခန့် ဖြစ်သည်။
တစ်လ တစ်သိန်းခန့် အရက်ရောင်းရ
သည့်ငွေကို စုထားသည်။

ရောင်းပြီးကျန်တာကို
Whisky တစ်ပုလင်းအား ရစ် ၅
ပုလင်းနှင့် လဲသောက်ခဲ့သည်။ တစ်
နှစ်ခန့်ကြာမှ Whisky ပြောင်း
သောက်သည်။ ရစ် မသောက်တော့။

ထိုသို့ အရက်ကောင်းများ
သောက်နေရသဖြင့် နေ့စဉ် အရက်က
မပြတ်။ ကြာရင် အရက်သမား ဖြစ်
သွားမည်။

ထို့ကြောင့် ဝါတွင်းသုံးလ
အရက် ရှောင်လိုက်သည်။ နားလိုက်
သည်။

ယခုတော့ ဥတိုမှာ လယ်
လုပ်သည့်အခါ အရက် သောက်ချင်
စိတ် ဖြစ်လာ၏။

အထူးသဖြင့် ညည ကာရာ
အိုကေ ဟဲသည့်အခါ ပိုသောက်
ချင်၏။

ထို့ကြောင့် တစ်ညတွင်
ကာရာအိုကေ ဆိုခါနီး၌ မြို့တော်
ဝန်ကြီးနှင့် အဖွဲ့က ဝီစကီခွက်
ကိုယ်စီနှင့်။

ကျွန်တော်က သူတို့လက်
ထဲမှ ပယင်းရောင် ဝီစကီ ဖန်ခွက်
များကို စူးစိုက်ကြည့်မိပြီး Feeling
တက်လာသဖြင့်

“မြို့တော်ဝန်ကြီးခင်ဗျ
တင်ပြစရာတစ်ခု ရှိပါ တယ်”

“ပြောပါ”

“ကျွန်တော်က ဝါတွင်း
သုံးလ အရက်ရှောင်တာ Y.C.D.C
ရောက်ကတည်းပါခင်ဗျာ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အခု ဝါမကျွတ်သေးဘူး

ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ဝီစကီ သောက်လို့
မရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်သောက်ချင်
ပါတယ်။ ကျွန်တော့်သဘောနဲ့
ကျွန်တော် သောက်ရင် အမိဌာနီပျက်
သွားမယ်ခင်ဗျ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မြို့တော်ဝန်ကြီးက ကျွန်
တော့်အထက်ကလူကြီးမို့ စစ်တပ်မှာ
လူကြီးက အမိန့်ပေးရင် လုပ်ရတာမို့
ကျွန်တော့်ကို ဝီစကီသောက်ဖို့
အမိန့်ပေးပါခင်ဗျ”

“ဪ... ဒါလား။

ဒါဆိုရင် ပေးတယ် ... သောက်”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည်

Y.C.D.C တွင် ဝါတွင်း သုံးလ
ယမကာ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းအား ၂
နှစ်သာ ဆောင်ရွက် နိုင်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၈
ခုနှစ်မှစ၍ တာဝန်မှ အနားယူချိန်ထိ
တစ်နှစ်ပတ်လုံး ယမကာ မပြတ်မှီခဲ့
ပါတော့သည် ခင်ဗျား။

သောင်းဝေဦး

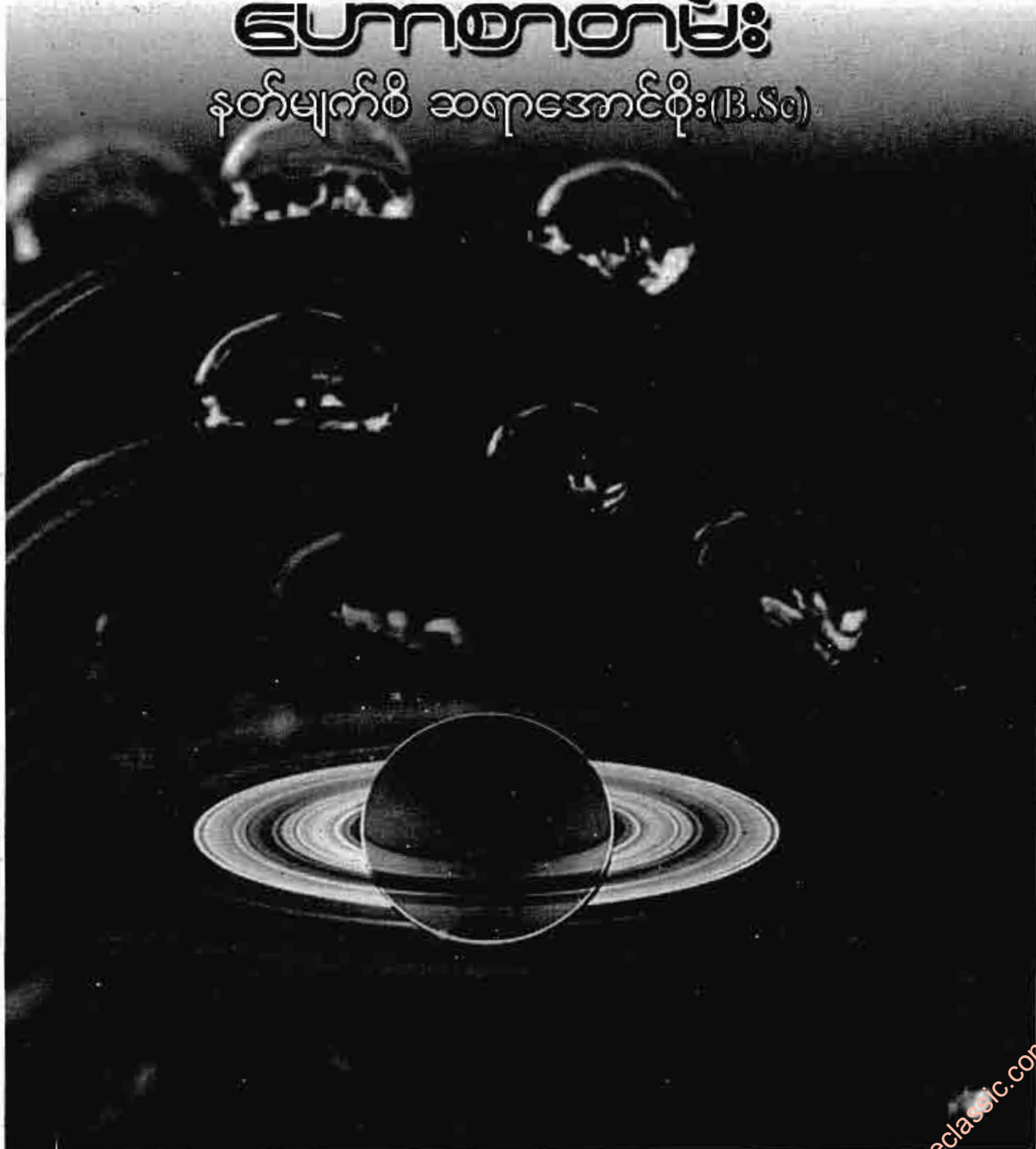
■ ရှေ့လဆန်းရန်

နက္ခတ်သွယ်ဝင်နိဂါဇ်အတွက်

ဟောပြောတမ်း

နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်စိုး (B.Sc)

တနင်္ဂနွေသား (နတ်နက္ခတ်များ) -
 လုပ်ငန်းကောင်းမယ်၊ အရောင်းအဝယ်
 ကောင်းမယ်။ ခရီးစဉ်ကောင်းမည်။
 ငွေကံကောင်းနေတယ်။ သွေးရောဂါ
 ဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ
 ဆွေမျိုးတွေကြောင့် စိတ်ညစ်ရမယ်
 မေတ္တာရေးမှာ ပွင့်လင်းလာမယ်။ ပညာ
 ရေးမှာ တက်ကြွနေမယ်။ သံဃာတော်
 တစ်ပါးအား ဆေးဝါးလှူပါ။

တနင်္ဂနွေ (လူနက္ခတ်များ) - ကြီးစား၍
 လုပ်ငန်းအောင်မြင်မယ်။ ရုံးဝန်ထမ်း
 အဖို့ အထစ်အငေါ့ ရှိမယ်။ အိမ်ကိစ္စ
 မြေကိစ္စဆောင်ရွက်ရမည်။ ရေချိုးဆင်ခြင်
 ပါ။ အကြော၊ အရိုးဝေဒနာကြုံရမယ်။
 အိမ်တွင်းရေးသာယာမည်။ အချစ်ရေးမှာ
 လူရွယ်များ ကြင်နာမှုကြယ်စင်များ
 ရေတွက်ချိန် ပညာရေးမှာ စိတ်ငြိမ်နေဖို့
 လိုအပ်ချိန်။
 ယတြာ။ ။ ရဟန်းတစ်ပါးအား ထီး
 ဖိနပ်လှူဒါန်းပါ။

တနင်္ဂနွေ(ဘိလူးနက္ခတ်များ) - အရောင်း
 အဝယ်အဆင်ပြေမည်။ ပွဲလမ်းသဘင်
 တက်ရောက်ရမည်။ ဝန်ထမ်းများ
 ရွှင်လန်းရချိန်။ ငွေဝင်သော်လည်း
 ပြန်ထွက်စရာ ပေါ်နေမည်။ အဆုတ်
 ရောဂါထိခိုက် ပွန်းပဲ့စရာပေါ်မည်။
 အိမ်ထောင်ရေးမှာ မိဘများကြောင့်
 ပျော်ရွှင်ရမည်။ အချစ်ရေးမှာ မတည်ငြိမ်
 သောသူကြောင့် ခက်နေမည်။ ပညာရေး
 ကံမြင့်နေပါပြီ။
 ယတြာ။ ။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးအား
 လမ်းစရိတ်လှူဒါန်းပါ။

တနင်္လာသားသမီး (နတ်နက္ခတ်များ)
 - အရောင်းအဝယ် ကောင်းသော်လည်း
 တပည့်၊ အလုပ်သမားကြောင့် စိတ်ရှုတ်
 ရမည်။ ဝန်ထမ်းများ ချီးကျူးခံရကိန်း
 ရှိ၏။ ရာထူးတိုးဖို့ မျှော်မှန်းနိုင်ပါပြီ။
 အစားမှာ။ အစာအိမ်၊ ဦးခေါင်းခဲခြင်း။
 မူးဝေခြင်း ကြုံတတ်ပါ၏။ အိမ်ထောင်
 ရေးမှာ သားရေး၊ သမီးရေးတွက်၊ စိတ်
 မအေးစရာပေါ်မယ်။ မိမိအပေါ်မှာလည်း

အဆိုပြင်ခံရကိန်းရှိ၏။ ချစ်သူရှိသူတို့မှာ
 ပိုမိုနီးကပ်ခွင့်ကြုံမည်။ ငွေမရှား၊ ရွှေမရှား
 အချိန်၊ ပညာရေးမှာ ပြင်ပကိစ္စ၊ ဆက်ဆံ
 ရေးများ လျော့သင့်ချိန်။
 ယတြာ။ ။ မွေးနေ့မှာ ဘုရားရှင်အား
 သစ်သီး (၃)မျိုး လှူပါ။

တနင်္လာ (လူနက္ခတ်များ) - မုန်းချက်
 နှမ်းထွက်မကိုက်သော စီးပွားရေး
 လုပ်ကွက်အားနည်းချိန်၊ ဝန်ထမ်းများ
 အပြောင်းအရွှေ့ကြုံရချိန် ငွေဝင်စရာရှိနေ
 ပါပြီ။ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေးသားများ
 နှင့် ကံစပ်ချိန်၊ အိမ်တွင်းရေးမှာ ဝယ်မိ
 သော ပစ္စည်းတစ်ခုကြောင့် စကားများ
 ကိန်းကြုံချိန်၊ ချစ်သူတို့ အချစ်တိုးနေချိန်
 ပညာရေးမှာ၊ မိမိကြီးစားမှုကို ရှေ့တိုးသင့်
 ချိန်။

ယတြာ။ ။ နေအိမ်ရှိ ဘုရားရှင်အား
 ရေချမ်းလှူပါ၏။

တနင်္လာ (ဘိလူးနက္ခတ်) - အရောင်း
 အဝယ်ကောင်းမည်။ ဆိုင်ပစ္စည်းများ

ပျောက်ရှုကြုံမည်။ ငွေပေးမှားမယ်။
မင်္ဂလာခရီးကြုံမည်။ သွား မျက်စိ၊ နား
တို့ကို ကုသရမည်အချိန် အိမ်ထောင်ရေး
ပိုသာယာလာမည်။ ချစ်သူတို့မှာ စကား
မှား ပြောမှားဆိုမှားကြမယ်။ ပညာရည်
တိုးတက်နေပါပြီ။
ယတြာ။ ။ နေအိမ်ဘုရားမှာ အောင်
သပြေလှပါ။

အင်္ဂါသားသမီး (နတ်နက္ခတ်များ) -
ဩဇာထက်မြက်ခြင်း။ ရာထူးတိုးခြင်း။
နာမည်ကောင်းရခြင်း။ အရောင်းအဝယ်
ကောင်းခြင်းတို့ ကြုံမည်။ ငွေဝင်အား
ကောင်းမည်။ အလှူလုပ်ရမည်။
အိမ်တွင်းရေးမှာ နားလည်မှုတွေ
တည်ဆောက်နေကြမည်။ အချစ်ရေးမှာ
ရှုပ်ထွေးမှုရှိလာမည်။ ပညာရေးမှာ
တစ်ဆင့်မြင့်လာကိန်းရှိပါပြီ။
ယတြာ။ ။ ဘုရားဂုဏ်တော်ကို
နေ့စဉ်သက်စေ့ပူဇော်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီး (လူနက္ခတ်များ) -
လူကြီးနှင့် အထင်မြင်လွဲခြင်း။ အကောင်း
မမြင်ကြုံရမည်။ ငွေဝင်အားကောင်းမည်။
အရောင်းအဝယ်ကောင်းလာမည်။
အအိပ်ပျက်ခြင်း။ အစားပျက်ခြင်း ကြုံ
မယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အေးချမ်း
ကြမည်။ ချစ်သူကို အချေအတင်စကား
အငြင်းအခုံတွေနှင့် အချိန်ကုန်မယ်။
ပညာရေးမှာ ရမှတ်တွေ တိုးတက်လာ
မယ်။
ယတြာ။ ။ သမ္မုဒ္ဒေ (၅)မျိုးကို
တစ်မျိုးလျှင် (၉)ခေါက် နှုတ်ဖတ်
ရွတ်ဆိုပါ။

အင်္ဂါသားသမီး (ဘီလူးနက္ခတ်) -
လူကြီး ချစ်ခင်မှုကြုံမည်။ အထက်အရာ
ရှိမှ မျက်နှာသာပေးခြင်းကြုံမည်။
အကြိတ်အဖုလေးတွေ ဖြစ်ပေါ်မည်။
အိမ်ထောင်ရေးမှာ အခြေအတင်များ
ဖြစ်ပေါ်နေမည်။ အချစ်ရေးမှာ မေတ္တာ
စမ်းရေသွန်းဖြန်းချိန် ကျောင်းသား
ကျောင်းသူများ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု

မပျောက်ဆုံးချိန် ဖြစ်မည်။
ယတြာ။ ။ စန္ဒြမလဒီဂါတာတော်ကို
နေ့စဉ် (၃၇)ခေါက် ပူဇော်ပါ။
ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး (နတ်နက္ခတ်များ) -
ပျော်ရွှင်သော ခရီးရှိမည်။ ပရိဘောဂ
ပစ္စည်းဝင်မည်။ အရောင်းအဝယ်တိုးတက်
မည်။ လုပ်ငန်းတွင် တိုးတက်မည်။
မိတ်ကောင်းတိုးမည်။ ကျန်းမားရေးမှာ
အာရုံကြောရောဂါ၊ မူးဝေသောရောဂါ၊
အားနည်းသောရောဂါများ ကြုံမည်။
အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပျော်ရွှင်မှုများ ကြုံ
မည်။ ငွေဝင်အားကောင်းမည်။ ချစ်သူ
တို့ ပန်းခင်းလမ်းလျှောက်ချိန် ပညာရေး
မှာ ဆရာကောင်းရရှိမည်။
ယတြာ။ ။ နင်းဆီပန်း ဘုရားတွင်
လှူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး (လူနက္ခတ်များ) -
အလုပ်မှာ မပျော်မရွှင်ဖြစ်ချိန် လူကြီးများ
ရဲ့ အားကိုးနေမည်။ အနီးနေ လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက်နှင့် အဆင်မပြေဖြစ်မည်။ အိမ်

မှာ မပျော်၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အပြင်
 ပြဿနာကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးရမည်။
 ငွေဝင်အားကောင်းမည်။ မိတ်ဟောင်းတို့
 နှင့် ကြုံမည်။ ချစ်သူရှိသူတို့ ပျော်ရွှင်စရာ
 ကြုံမည်။ နှလုံးအားကောင်းရန် ဆေးဝါး
 လေ့ကျင့်ခန်း လိုအပ်ချိန်၊ ပညာရေးမှာ
 စိတ်အေးအေးထားရချိန်။
 ယတြာ။ ။ နို့ထမင်းဆွမ်းကို မွေးနေ့
 တိုင်းလှူဒါန်းပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး (တိလူနက္ခတ်များ)
 - ရန်တွေ့နိုင်မည်။ အခက်ခဲတွေ
 ကျော်လွှားနိုင်မည်။ နာမည်ကောင်းရ
 မည်။ မိတ်သစ်တွေ များလာမည်။ ဆရာ
 သမားများနှင့် အဆင်ပြေချိန် ခေါင်းပူး
 ရောဂါ၊ အစာမကြေရောဂါ၊ အနာတာရ
 ဖြစ်ခြင်းများ ကြုံမည်။ အိမ်တွင်းရေး
 သာယာချိန် ချစ်သူတို့မှာ အနိုင်လိုစိတ်
 ကြောင့် ချစ်သူရဲ့ အမှန်းသံသရာ
 ရှည်သွားတတ်မည်။ ပညာရေးမှာ
 အောင်မြင်ရေး လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်
 မည်။

ယတြာ။ ။ မွေးနေ့တိုင်း အုန်းဆွမ်း
 လှူဒါန်းပါလေ။

ကြာသပတေး (နတ်နက္ခတ်များ) - ခရီး
 ရှိမည်။ လုပ်ငန်းများ အသင့်အတင့်
 အောင်မြင်မည်။ အရောင်းအဝယ်ကောင်း
 မည်။ ဝန်ထမ်းများ ရာထူးတစ်ဆင့်
 တိုးကိန်းလိုအပ် အိမ်တွင်းမှာ လှုပ်စစ်ပစ္စည်း
 အဆန်းများ ဝင်မည်။ အားနည်းခြင်း
 ခေါင်းပိုင်းဆိုင်ရာ သွေးနှင့်နွယ်သော

ရောဂါများကြုံမည်။ အိမ်ထောင်ရေး
 ပဋိပက္ခကြုံမည်။ လူမှုရေးမှာ မတင်မကျ
 ဖြစ်မည်။ ငွေနှင့် စပ်သောအကြံအစည်
 အောင်မည်။ ချစ်သူတို့ လမ်းခွဲစကား
 ဆိုရ အခြေအနေကြုံမည်။ ပညာရေး
 မိုးလေဝသကောင်းသည်။

ယတြာ။ ။ သက်ကြီးတစ်ဦးအား
 ငွေလှူပါ။

ကြာသပတေး (လူနက္ခတ်များ) - အကြံ
 စည်အောင်မည်။ လုပ်ငန်းစီးပွားရေး
 ကောင်းမည်။ သို့သော် လက်အောက်

ငယ်သားတို့ ထွက်သွားခြင်းရှိမည်။
 ငွေကြေးလိုအပ်ချက်မြင့်မားနေမည်။
 စိုက်လျှော့ရမဲ့ ကိစ္စပေါ်ပေါက်မည်။
 အာရုံကြောရောဂါ၊ အအေးမိခြင်း၊ ခြေ
 လက်တို့တွင် အနာတာရ ဖြစ်တတ်သည်။
 အိမ်တွင်းရေး သာယာနေမည်။ ချစ်သူတို့
 ခေတ္တဝေးကွာကိန်းရှိမည်။ ပညာရေး
 ထူးချွန်လာမည်။

ယတြာ။ ။ သက်ကြီးတစ်ဦးအား
 ဆေးလှူပါ။

ကြာသပတေး (တိလူနက္ခတ်များ) -
 မမျှော်သော အောင်မြင်မှုရမည်။ အကြံ
 အစည် ခေတ္တနေနေမည်။ တဖြည်းဖြည်း
 မှ ရည်မှန်းချက်ပြည့်မီမည်။ ငွေကံအား
 ကောင်းချိန် အိမ်ထောင်ရေးမှာ လူမှုရေး
 မှစတင်လာတတ်၏။ အစာမကြေရောဂါ
 အကြောရောဂါ၊ အဖျားရောဂါ ကြုံတတ်
 ရပေ။ အချစ်ရေးမှာ မေတ္တာရေစင်ဖျန်း
 ပက်ချိန်၊ ပညာရေးကောင်း၏။

ယတြာ။ ။ သက်ကြီးအား သစ်သီးတို့ဖြင့်
 လှူဒါန်းပါ။

သောကြာသားသမီး (နတ်နက္ခတ်များ)

- ခရီးရှိသည်။ လုပ်ငန်းခွင်တွင်း စိတ်
ကြေနပ်စရာ အရောင်းအဝယ်ကောင်း
မည်။ လှူမှုရေးမှာ မနာလိုခြင်းခံရမည်။
အိမ်တွင်းရေးမှာ ပြင်ပကိစ္စကြောင့်
စိတ်ရှုပ်ထွေးရမည်။ ငွေကံပွင့်လာမည်။
ရင်ဘတ်ဆိုင်ရာရောဂါ။ အာရုံကြော
ရောဂါ။ နားတို့ ဒုက္ခပေးမည်။ အိမ်ထောင်
ရေး စိုပြည်နေမည်။ ချစ်မှုချစ်ရာမှာ
သောကခြေရာသာ ပြည့်နေတော့မည်။
ပညာရေး ကျက်နည်းပုံစံသစ်ကြောင့်
အမှတ်တိုးလာမည်။

ယတြာ။ ။ ငါးတစ်ကောင် လွှတ်ပေး
ပါ။

သောကြာသားသမီး (လူနက္ခတ်များ)

- အတွေးများချိန် အလုပ်ပေါ် အာရုံစိုက်
မှုနည်းချိန် မခံချင်စိတ်များချိန် အရောင်း
အဝယ်တိုးတက်မည်။ ဝင်ငွေကောင်း
နေမည်။ လက်၊ ခြေတို့တွင် ခဏ်ရာရ
မည်။ ပြင်ပဒေါသကို မိသားစုရိပ်ပြဲတွင်း
မသွင်းမိဖို့လိုအပ်ချိန်။ ရည်မှန်းချက်

တစ်ဝက်ပြည့်မီချိန်၊ အဝတ်အစားသစ်
လက်ဆောင်ရမည်။ ချစ်သူတို့ ကဗျာချို့
မြဲရေးဖွဲ့သီချိန်။

ယတြာ။ ။ စာကလေး (၃)ကောင်
အရှေ့အရပ်သို့ လွှတ်ပေးပါ။

သောကြာသားသမီး (ဘီလူးနက္ခတ်များ)

- စိတ်ပျော်ရွှင်မှုများ ကြုံမည်။ လုပ်ငန်း
အလုပ်တွင် မျက်နှာပွင့်နေမည်။
ငွေထွက်စရာ ငွေလက်လွန်စရာကြုံမည်။
ရည်မှန်းချက်ပြည့်ဝမည် ကူညီသူပေါ်
မည်။ ဦးခေါင်းပိုင်းဆိုင်ရာ မျက်စိ၊ ဆီး
ရောဂါ သတိပြုရပါမည်။ အိမ်ထောင်ရေး
မှာ ဆွေမျိုးအရေးအခင်း တစ်ခုကြောင့်
စိတ်ညစ်ရမည်။ အချစ်ရေးသင့်၏။
ပညာရေးမှာ အောင်ပွဲဆင်မည်။
ယတြာ။ ။ ငှက်များ ဘေးမဲ့လွှတ်
ပါ။

စနေသားသမီး (နတ်နက္ခတ်များ)

- ကြိုးစားမှုကြောင့် အလုပ်အကိုင် အခွင့်
အလမ်းကောင်းတွေ ကြုံမည်။ ဆုလာဘ်

တွေရမည်။ နာမည်ကျော်ကြားမည်။
ရန်သူတွေ မိတ်ဆွေဖြစ်လာမည်။ ဉာဏ်
ရည်ထက်လာမည်။ ငွေကြေးကံတက်လာ
ပါမည်။ တနင်္ဂနွေ၊ စနေသားသမီး
အကျိုးပြုမည်။ အစားအသောက်ပျက်
တာ၊ မောပန်းလွယ်တာ၊ အဆစ်အမြစ်
တို့ ဒုက္ခပေးမည်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ
အငြင်းပွားစရာ ကြုံနေမည်။ အချစ်ရေး
မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်ပေါက်မည်။
ပညာရေးကောင်း၏။
ယတြာ။ ။ နေအိမ်ဘုရားမှာ အုန်းယို
လှူပါ။

စနေသားသမီး (လူနက္ခတ်များ)

- စိတ်
ကြပ်တည်းမှုမှ လွတ်မြောက်မည်။
ရောဂါနှင့် ဆေးတွေမည်။ လုပ်ငန်းခွင်
အတွင်း ပျော်စရာကြုံမည်။ ငွေကြေးပတ်
သက်ပြီ။ စိတ်အေးစရာပေါ်မည်။ ကံ
ကြောင့် ငွေဝင်မည်။ အင်္ဂါနှင့် စနေ
သားသမီးအကျိုးပြုမည်။ အိမ်ထောင်ရေး
မှာ အဖုအထစ်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေမည်။
အချစ်ရေးမှာ မေတ္တာတေးဆိုခွင့်ရချိန်။

ပညာရေးမှာ အောင်လံထူနိုင်ခွင့်ရချိန်။	မည်။ မရောက်ဘူးတဲ့ နေရာအသေရောက်	နေမည်။ ပညာရေးမှာ စိတ်တည်ငြိမ်ဖို့
ယတြာ။ ။ နေအိမ်ဘုရားမှာ ပဲထမင်း	မည်။ ဗုဒ္ဓဟူ။ တနင်္လာသားသမီးတွေနှင့်	လိုအပ်ချိန်။
လှူပါ။	အဆင်ပြေမယ်။ ခြေ လက်အထိရာရ	ယတြာ။ ။ နေအိမ်ဘုရားမှာ မွေးနေ့
	မည်။ ဆေးမတည့်တဲ့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုး	တိုင်း နို့လှူပေးပါ။
နေသားသမီး (တိလူနုကွတ်များ) -	သတိပြုပါ။ ဝင်ငွေကောင်းပါမည်။	
အလုပ်အကိုင် ကောင်းမွန်ခြင်းနှင့်	အိမ်ထောင်ရေး သာယာနေမည်။ အချစ်	နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး(B.Sc)
ကြုံမည်။ ရည်မှန်းချက်တွေ အောင်မြင်	ရေးမှာ စိတ်သဘောထားတွေ တိုက်ဆိုင်	

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

စနေသမီး

အလေ့နှင့်တူသောသမီးများ

နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်ဖု

အဖေနှင့်တူသော သမီးကြီးများရဲ့ ဘဝ တိမ်ခိုက်

ကြုံမယ်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ငိုလှုပ်

ရမှု၊ ဦးစားပေးမှုကြုံရမယ်။ ကိုယ့် ပစ္စည်း အရပ်တွေသူများကိုင်တာမကြိုက် ပါ။ အဖေကချောသိပ်မှ၊ ကြေနှပ်သူပါ။ ငယ်စဉ် ကျောင်းသူဘဝမှာလည်း ဦး ဆောင်တတ်မယ် မဟုတ်မခံရိတယ်။ မဆီမဆိုင် နိမ့်ကျသူဘယ်မှာ မှန်တဲ့ ဘက်မှာ ရပ်တည်မယ်၊ ပညာကတော့၊ TopTen ထဲမှာ ပါတယ်တယ်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဘဝ မှာ၊ ခွဲထွက်သော အလှတစ်မျိုးဖြင့်၊ ထင်ရှားကြမယ်။ ကိုယ့်ကျင့်တရားကို ထိန်းမယ်၊ ချစ်ရေးဆိုရဲသူနည်းနေမယ်၊ သူ့ရဲ့မျက်နှာထိမထင်မျက်နှာထား ကြောင့်ပေါ့၊ အပေါင်းအသင်းကြားမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တွေ့ရ သော်လည်း မိဘအပေါ်အဆိုးများ သက် ရောက်လာမှာကို မလိုလားပါ။ ဘာသာ ရေးလိုက်စားမှု၊ ခုတိယအရွယ်က အားကောင်းမယ်၊ အောင်သွယ်ကောင်းမှာ ချစ်သူရတာတို့၊ အိမ်ထောင်ပြုတာတို့

အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ၊

အချက်အပြတ်ကောင်းသူ ဖြစ်လာမယ်။ အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းနှင့် တွေ့တတ် တယ်။ သားသမီး (၃) ယောက်အထက် မွေးရင်း တစ်ယောက်တွက် အလွန်စိတ် ဆင်ရဲရမယ်။ အိမ်ထောင်ရေး ကောင်း မွန်၍၊ ဘဝရဲ့ တတိယအရွယ်မှာ ကျက်သရေရှိ၍ ဘဝဇာတ်သိမ်းလှသူ များ ဖြစ်ပေတော့သည်။

အဖေနှင့်တူသော ခုတိယမြောက် စနေ သမီးများရဲ့ ဘဝရေလျှင်

မောင်နှမကြားမှာ ထင်ပေါ်မယ်။

ငယ်စဉ်ကချူချာမယ် ငယ်စဉ်က အမေ ကို ချစ်သော်လည်း အဖေကို ပိုကပ်လာ မယ်။ အဖေရဲ့ အနေအထားကို ဂုဏ်ယူ နေမယ်။ အနုပညာခံစားတတ်မယ်။ အပေါင်းအသင်း ရွေးပေါင်းမယ်။ တစ်ခါ တစ်ရံ တွေ့တိထိုးကြောင့် အပေါင်းသင်း မိသားစုတွင်းမှာ ခပ်စွာစွာနေလေ့ရှိမယ် ကိုယ်ပစ္စည်းကို သူများကိုင်တာမကြိုက် တတ်သလို သူများပစ္စည်းကို မမက်မော

တတ်ပါ။ သို့မိုကြောင့် လူမှုရေးမှာ၊ သန့် ရှင်းသော စိတ်ဓာတ်တွေ ပိုင်ဆိုင်တယ် ဒေါသကို၊ လွှတ်ခနဲ ထွက်တတ်လို့ အနုပညာတွေ အချစ်ခရီး၊ အိမ်ထောင် ရေးလမ်းကြောင်းမှာ ပေါ်မယ် ရတနာ ရွှေငွေကိုမယ်မောမယ်၊ ပညာထူးချွန် သော ကျောင်းသူစာရင်းမှာ ပါဝင်သလို၊ အလှအပစာရင်းဝင်လဲ ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်စိတ်အကြိုက်၊ အိမ်ထောင်ဖက် ကိုရွေး လေ့ရှိသဖြင့်၊ အများနှင့်ကြုံလေ့ ရှိသော်လည်း၊ မိဘများ နာမကျန်း ဖြစ်သော်၊ အနီးကပ်ပြုစုတတ်သူများပါ ဘဝမှာ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နှင့် တင့်တင့်တယ် တယ် နေနိုင်သော်လည်း အမျိုးသား ကျန်းမာရေး လူမှုရေးတွက် စိတ်သောက ရောက်တတ်သည်။ သားသမီးအကျိုး ခံစာရင်း၊ နိဗ္ဗာန် မျက်မှောက်ပြုနိုင်သည် ထိ၊ တရားထူးကို ရရှိနိုင်ကာ၊ ဘဝ တစ်ခန်းငြိမ်းစေတော့သည်။

အဖေနှင့်တူသော နိဗ္ဗာသမီးဖြစ်သော စနေသမီးများရဲ့ ဘဝပင်လယ်

ငယ်ငယ်ကတည်းက၊ ချစ်ခရာ

အပြောအဆို၊ ဟန်ဖန်ကြောင့်၊ တစ်ဒိမ်
သားလုံး၊ အသဲစွဲဖြစ်နေမယ်။

စွန့်ကြဲတာ၊ ပေးကမ်းတာ
ဝိသနာပါမယ်။

သွဆီကတောင်းတာ၊ ချောတာ
မကြိုက်ဘူး၊ စေတနာရှိမှ၊ ပေးတာ၊
ကျွေးတတ်တာ၊ ပွင့်လင်းသမားပေါ့။

အငြိုးအတေး၊ အကောက်
အကွေ့မရှိတဲ့ဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းပြောတတ်
သူ၊ သူငယ်ချင်းများနဲ့လည်း နေမယ်
လွတ်လပ်တာကြိုက်လို့၊ အဝတ်အစား
ဆန်းတာတွေ သဘောကျမယ်၊
ကိုယ်တိုင်လည်း ဖန်တီးတတ်သလို
သူများကို ဆရာကြီး လုပ်နိုင်စွမ်းရှိမယ်၊
အနုပညာပိုးတော့ အနည်းအများရှိမယ်။
အရွဲ့တိုက်တတ်တဲ့ ဉာဉ်ကြောင့် မိဘ
နှင့် ဆန့်ကျင်တာ၊ အမေတွေအကိုတွေနှင့်
သဘောထားမတိုင်ဆိုင်တာတွေရတတ်
တယ်။ အချစ်ကို ဦးစားပေတတ်သူပါ။
တစ်ဖက်မိသားစုထဲမှ၊ အသက်ကြီးဆုံး
သူနှင့် ဖူးစာဆုံမှုကောင်းပါမည်။ ဝန်ထမ်း
ဘဝမှာ၊ စီးပွားရေးသမား ဘဝမှာ၊ လမ်း
ကြောင်းသစ် ဖောက်သွားသူဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ပေးကမ်းပြီး ပြန်နပြော
နေမိမည်။ သမီးလိမ္မာများရဲ့ မိခင်များ
ဖြစ်ကြသော်လည်း အသက် ၄၀ နှင့်
၅၀ တွင် ခွဲစိပ်မှုများ ကြုံမည် တတိယ
အရွယ်တွင် အကြောအဆစ်နှင့် နှလုံး
ရောဂါတို့ ဖိစီးသော်လည်း လောကဓံ
တရားကို မမြဲသော အနိစ္စ သဘောကို
သိမြင်လွယ်၍၊ သားသမီးများ လွမ်းတ
သသဖြင့် ကျန်းမာနေသူများဖြစ်မယ်။

**အဖေနှင့်တူသော စနေသမီးဖြစ်သော
အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံးတို့ရဲ့ ဘဝခရီး
လွင်ပြင်**

ငယ်စဉ်က ပညာထက်မယ်
အပြောမခံ၊ စိတ်ဆတ်မယ် ဆိုသော်စိတ်
ဆိုးတာ တစ်ခဏပါပဲ။

အဖေကိုခင်တွယ်မယ်၊ သီချင်း
သံလေးနှင့် အိပ်စက်တတ်မယ်။ အနု
ပညာမှာ ထူးချွန်လေ့ရှိတယ်။

သူငယ်ချင်းပေါ် ညှာတာတတ်
သော်လည်း၊ ကြောသလိုလို အထက်စီး
ဆက်ဆံလာရင် ဆောရီးပဲ၊ မပေါင်းတော့
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေဝတ္ထရားကျေပွန်

တတ်ပါစေ၊ စကားပြောကောင်းမယ်၊
နားဝင်အောင်ပြောမယ် တစ်ခုခုကိုမရ
မက ပူတောတာ တောင်းဆိုတာ ရလေ့ရှိ
တယ်။ သူငယ်ချင်းကြားမှာ၊ သူစကားကို
အတည်ပြုလေ့ရှိတယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး
အုပ်စုနှင့် နေတယ်၍ သူငယ်ချင်းထဲမှ
ချစ်သူတွေရတတ်၏။

မပြင်တတ်သော်လည်း အလှ
အပကို မည်ကဲ့သို့၊ ပုံဖော်ရမည်ကို
ဉာဏ်ပြေးသူများ ဖြစ်ပေတော့သည်။

မိဘတွေလှူရန်တွက် ခိုင်ခံ့ရာ
ဖွေပေးမည် အမေတွေ၊ အမေတွေ လှူ
လျှင် ကိုယ်လှူသလို ခံစားနေမည်၊
ကြေနှပ်နေမယ်။

သားကောင်းများ ထွန်း
ကားတတ်သော်လည်း သမီးသုံး
ယောက်အထက်ရှိလျှင် သောကပေးသူ
တစ်ဦး ပေါ်တတ်၏။ သွေးတိုးရောဂါ၊
လေးဘက်နာဝေဒနာ ခံစားရတတ်၏။
မိသားစုနှင့် မကွဲမကွာ ဘဝနေဝင်ချိန်ကို
အလှူအတန်းများနှင့် ပျော်ရွှင်၍ ခရီးဆုံး
နှင်တော့သည်။

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး

ကျန်းမာရေးအတွက်

သင့်ကျန်းမာရေး ကောင်းမကောင်း

ဒေါက်တာလွင်သန်း(ဆေး-၂)

မိသားစုတွေမှာ ကျန်းမာရေးအချို့ ကျန်းမာရေး သတိမရှိတတ်ကြပဲ လက် လွတ်စပယ် နေထိုင်စားသောက်တတ်ကြ တယ်။ ကျန်းမာရေး အကြောင်းမလေ့ လာ၊ မသင်ယူထားတော့ ကျန်းမာအောင် ဘယ်လိုနေရ၊ ထိုင်ရ၊ စားသောက်ရ၊ လှုပ်ရှားနေထိုင်ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးဖြစ် နေတယ်။ အများအားဖြင့် စာသင်ကျောင်း တွေမှာ “ကျောင်းကျန်းမာရေး” ဝင်ရောက် ပညာပေးဟောပြောတတ်ကြသလို၊ ကိုယ် ပိုင်အချိန်ထဲက နေစဉ်ပညာပေးစာအုပ် များ ဆောင်းပါးများ ဖတ်ရှုရင်းကြားဖူး နားဝရှိလာပါတယ်။ လေ့လာလိုက်စာရင်း ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်အောင် ဘယ်လို နေထိုင်ရတယ်ဆိုတာ ဆရာဝန်၊ ဆရာမ များ လမ်းညွှန်မှုခံယူရင် သိလာကြမှာ ပါ။

ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ သူရဲ့ လက္ခဏာများက ခွန်အားပြည့်ခြင်း၊ ကြည်လင်တောက်ပတဲ့ မျက်လုံးရှိခြင်း၊ ဆံပင်ရဲကောက်ခြင်း၊ တောက်ပြောင်နက် မည်းခြင်းရှိခြင်း၊ အရေပြားစိုပြေပြီး

အနာကင်းခြင်း၊ ကြည်လင်တောက်ပတဲ့ နေထိုင်မှုရှိခြင်း၊ အသက်အလိုက်ကိုယ် လေးချိန်၊ မပိန်လွန်း၊ မဝလွန်ခြင်း၊ အရပ် အမောင်းကောင်းခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာအချို့ စား ပြေပစ်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းမှုရှိခြင်း၊ အရာရာစူးစမ်းလေ့လာလိုစိတ်နှင့် တက် ကြလို့လှမှုရှိခြင်းတို့ဖြစ်တယ်။

ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ သူတွေရဲ့ လက္ခဏာများက ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လက္ခဏာများဖြစ်တဲ့ ရုတ်တရက် ပိန်ကျသွားပြီး ကိုယ်အလေးချိန် အရွယ် ကျသွားခြင်း၊ ရုတ်တရက် အလွန်ဝခြင်း၊ ကိုယ်အလေးချိန်တို့လာခြင်း၊ လိန်လန် ဆန်းဆန်းမရှိ၊ ထိုင်းမိုင်းခြင်း၊ မကျိန်းမာ တဲ့ လက္ခဏာရှိခြင်း၊ မောပန်းလွယ်ခြင်း၊ အသေးအမွှားရောဂါများ (ခေါင်းကိုက် ခြင်း၊ ဖိုက်နာခြင်း၊ အခြားခြေဆစ် လက်ဆစ်ကိုက်ခဲခြင်း၊ နှုတ်စေး ချောင်ဆိုး ခြင်း၊ အချွဲကျပ်ခြင်း၊ ညနေဘက် ကိုယ်နွေးခြင်း၊ အစားအသောက်ယိုက် ခြင်း၊ ကိုယ်အလေးချိန်ကျခြင်းတို့၌ကား၊ မောပန်းလွယ်တတ်တယ်။ ထွားကျင်းမှု

မရှိတတ်ဘူး။ လူငယ်က ကျောင်းမကြာ ခဏပျက်ပြီး စာမေးပွဲဖြေရင် ဖျားနေ တတ်တယ်။ မူဝေအော့အန်တတ်တယ်။ အသားအရေ ဖြူရောင်ရှိပြီး လက်သည် များပန်းရောင်မဟုတ်ပဲ၊ ဖြူနေကာ၊ အောက်မျက်ဝန်း ဖြူကြည့်ရင်၊ ဖြူနေ တတ်ကာ၊ သွေးအားနည်းရောဂါ၌ တတ် တယ်။ ဗိုက်ပူနံ့ကားနဲ့ အရိုးပိန်ဖြစ်နေ တယ်သလို၊ တီဘီရုပ်လက္ခဏာ ဖြစ်နေ တတ်တယ်။

မိတ္တူနှင့် မိတ္တူဖက်ကြည့်ရင် ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့သူဟာ အပေါင်း အသင်း ဆက်ဆံမှုများ မှန်ကန် အများ နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ကိုယ်ကိုယ် ကို ယုံကြည်မှုရှိခြင်း၊ တွေ့ဝေထိုင်မှိုင်းမှု မရှိခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်စိတ်မရှိ၊ ပျော် ရွှင်အောင် နေထိုင်ခြင်း၊ အသိဉာဏ်ဖွံ့ဖြိုး မှုအလိုက် ရည်ရွယ်ချက်ရှိပြီး၊ လူအခွင့် အရေးများ သိရှိခံစားတတ်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင် ဝမ်းမြောက်ခြင်းတို့ တွေ့ရတတ်ပါ တယ်။

မကျန်းမာတဲ့ သူတွေအတွက်

မိတ္တူနဲ့ စိတ္တမှာ အနည်းမှရှိပြီး အလွန်
ရှက်ကြောက်ခြင်း တစ်ဦးတည်နေခြင်း။
အပေါင်းအသင်း ရှောင်ဖယ်ခြင်း တွေဝေ
စိတ်ကူးနေမှုများခြင်း အလွန်အလွန်ကြား
ဝါနေထိုင်ပြောဆိုခြင်း အလွန်ခေါင်းမာ
ခြင်း အလွန်အေးသကြီး စိတ်မထိန်းနိုင်
ခြင်းတို့ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

ကျန်းမာရေး ကောင်းခြင်း။
မကောင်းခြင်းပေါ်မူတည်ပြီး ပညာရေး
အပေါ် လှမ်းဝှမ်းမှီနိုင်ပါတယ်။ သာမန်
လူငယ်တွေအဖို့ တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်
မှန်အောင်လို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး
ဘွဲ့လက်မှတ် တစ်ခုခုရရှိသွားနိုင်ပါတယ်။
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရပ်တစ်ခု
ခုနဲ့ ဘဝတစ်ခု ထူထောင်နိုင်ကြပါ
တယ်။

ကျန်းမာရေးမကောင်း လူငယ်
ကတော့အမြဲတမ်း မှီခိုဘဝမလွတ်နိုင်
သလို၊ တစ်နှစ်တစ်တန်း အောင်ဖို့
မလွယ်လို့ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ အထိ
သာမန်ဘွဲ့တစ်ခုခုရဖို့ထိ၊ အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်း သင်ဖို့အထိခက်ခဲ နေတတ်

တယ်။
အကြောင်းအားဖြင့် လူတစ်
ယောက် ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးပေးရာမှာ
မျက်စိစစ်ဆေးခြင်း၊ နား၊ နှုတ်ခေါင်း၊ လည်
ချောင်းစစ်ဆေးခြင်း၊ သွားနဲ့ခွံတွင်စစ်ဆေး
မှု စစ်ဆေးခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ဖြိုးမှု စစ်
ဆေးခြင်း တို့လိုအပ်တယ်။ အခြားအထူး
လိုအပ်တဲ့ စစ်ဆေးမှုမျိုးလည်း လိုအပ်
ကောင်းလိုအပ် တတ်ပါတယ်။

မျက်စိစစ်ဆေးခြင်းမှာ မျက်စိ
မြင်ခြင်း၊ မမြင်ခြင်းသာမက၊ မျက်စိစွေ
စောင်မှုရှိမရှိ၊ မျက်စိရောဂါများ၊ ဥပမာ
မျက်စိနာခြင်း၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ၊ မျက်စမ်း၊
ဝမ်းရောဂါ၊ ဗီကာမင်အောကြက် မျက်နှာသင့်
ရောဂါ၊ မျက်စိမူနခြင်းရောဂါ၊ မျက်ကြည်
လွှာအနာဖြစ်ခြင်း၊ မျက်ကြည်လွှာရောင်
ရမ်းခြင်း၊ အတွင်းထိမ်း၊ မျက်နက်စရောင်
ရမ်းခြင်းတို့ လိုအပ်သလို၊ စစ်ဆေးပေးရ
မယ်။

နားနဲ့ပက်သက်ပြီး နားကောင်
စွာ ကြားခြင်းရှိမရှိ၊ သာမန်လူတစ်ယောက်
လို နံ့မည်ခေါ်ရင် တုံ့ပြန်မှုရှိမရှိ၊ နား

အတွင်း နားပြည်ယိုခြင်း၊ ပြင်ပတ္တာနား
အတွင်းဝင်ခြင်း၊ နားအတွင်း နားဖာချော့ရှိ
မရှိ စစ်ဆေးရမယ်။

နားခေါင်းနဲ့ပက်သက်ရင် နား
ခေါင်းသွေးယိုခြင်းရှိမရှိ၊ နားရည်ယိုခြင်း၊
နားခေါင်းသံနှင့် စကားပြောဆိုမှု အာ
ခေါင်းသံ၊ အာခေါင် ရောင်ရမ်းနေမှုနဲ့
စကားပြောဆိုမှုရှိမရှိ စစ်ဆေးရမယ်။

လည်ချောင်းမှာလည်း ပြင်ပ
ဝတ္ထု၊ လည်ချောင်းအကွင်းကို ဝင်ခြင်းရှိ
မရှိ၊ မနံ့ခံကောင်မကောင် စစ်ဆေးဖို့လို
သလို၊ အစာမျှိုခြင်း၊ ရေမျှိုခြင်း ဒုက္ခပေး
မှုရှိမရှိ စစ်ဆေးပေးသင့်ပါတယ်။

လူငယ်များရဲ့ သွားနဲ့ခွံတွင်သန်
ရှင်မှုရှိမရှိ၊ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် စစ်ဆေး
ပေးဖို့လိုတယ်။ သွားများသန်ရှင်မှုရှိမရှိ၊
ငယ်သွားများပုံမှန်လဲခြင်းရှိမရှိ၊ သွား
အပေါက်များ ပိုးစားခြင်းရှိမရှိ၊ ကြည်စွာ
မယ်။

ကိုယ်ကာယ ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွားမှု
အခြေအနေကို စနစ်တကျ စစ်ဆေးဖို့
လိုတယ်။ နေ့စဉ်ပုံမှန်၊ နာရီဝက်မှ တစ်

နာရီထိပ်မှန်လေ့ကျင့်ခန်း (အပြေး လမ်း လျှောက်၊ စက်ဘီးစီး၊ ရေကူး) လုပ်ပေးဖို့ လိုအပ်သလို၊ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆ (ဘီအမ်အိုင် Body mass Index) ကို ပုံမှန် (၁၈.၅) မှ (၂၄.၉) အတွင်းရှိ ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဘီအမ်အိုင်ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန် (ကီလိုဂရမ်) ကို အရပ်အမြင့်မီတာ (နစ်ထပ်ကီန်း) နဲ့ စားလို့ရတဲ့ ရလဒ်ဖြစ်လို့ အလေးချိန်များ လွန်းခြင်း မဖြစ်ရအောင်၊ အသင့်အမြန် စားအစားအစာများ (ဟင်းဘာဂါ၊ ဆင်းဒ စစ်၊ ပီတာမုန့်) မစားဖို့လိုပါတယ်။ အစား အသောက် ညီညွတ်မှုရှိရသလို ခန္ဓာ ကိုယ်အချိုးအစား ညီညွတ်မှုရှိရပါမယ်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျန်းမာ

ရေးလိုက်စားပါမှ ကြီးလာရင် ရောဂါ (ခ) အနာတရကင်းရှင်းမှာ ဖြစ်သလို လူတစ် ယောက်ရဲ့ ကျန်းမာခြင်းကောင်းခြင်း၊ မကောင်းခြင်း အပေါ်သူရဲ့ အနာဂတ်က တည်ငြိမ်နေပါတယ်။

- အခြေခံအာဟာရ ပညာအရ (ဂ)
- ခွဲခြားထားတဲ့ အစာအာဟာရဓာတ်များ အုပ်စု (၃) အုပ်စုရှိပါတယ်။
  - (က) အင်အားဖြစ်ထွန်းစေသော အစာအုပ်စု အာလူး၊ ထောပတ်၊ ကောက်ညှင်းထုပ်၊ ဘီစကစ်၊ ထန်းလျက်၊ သကြားဆီ၊ ကန်စွန်းဥ၊ ပိန်းဥ၊ ပဲပြား၊ ခေါက်ဆွဲ။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထွားစေသော အစာအုပ်စု ပီစု အသား၊ ကြက်သား၊ ငါး၊ ပုစွန်၊ ငါးကလေး၊ ပဲအမျိုးမျိုး၊ ဥမျိုးမျိုး၊ ရောဂါတယမှ ကာကွယ်သော အစာအုပ်စု၊ စိမ်းလန်းတဲ့ ဟင်းရွက်များ (ကန်စွန်းရွက်၊ ခန့်သလွန်၊ ဟင်းနုနွယ်ရွက်၊ အခြား ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ရုံးပတီသီး၊ သဘော့များ၊ ငှက်ပျောက်၊ ပိနဲ့၊ မာလကာ၊ သရက်တို့ ပါတယ်။

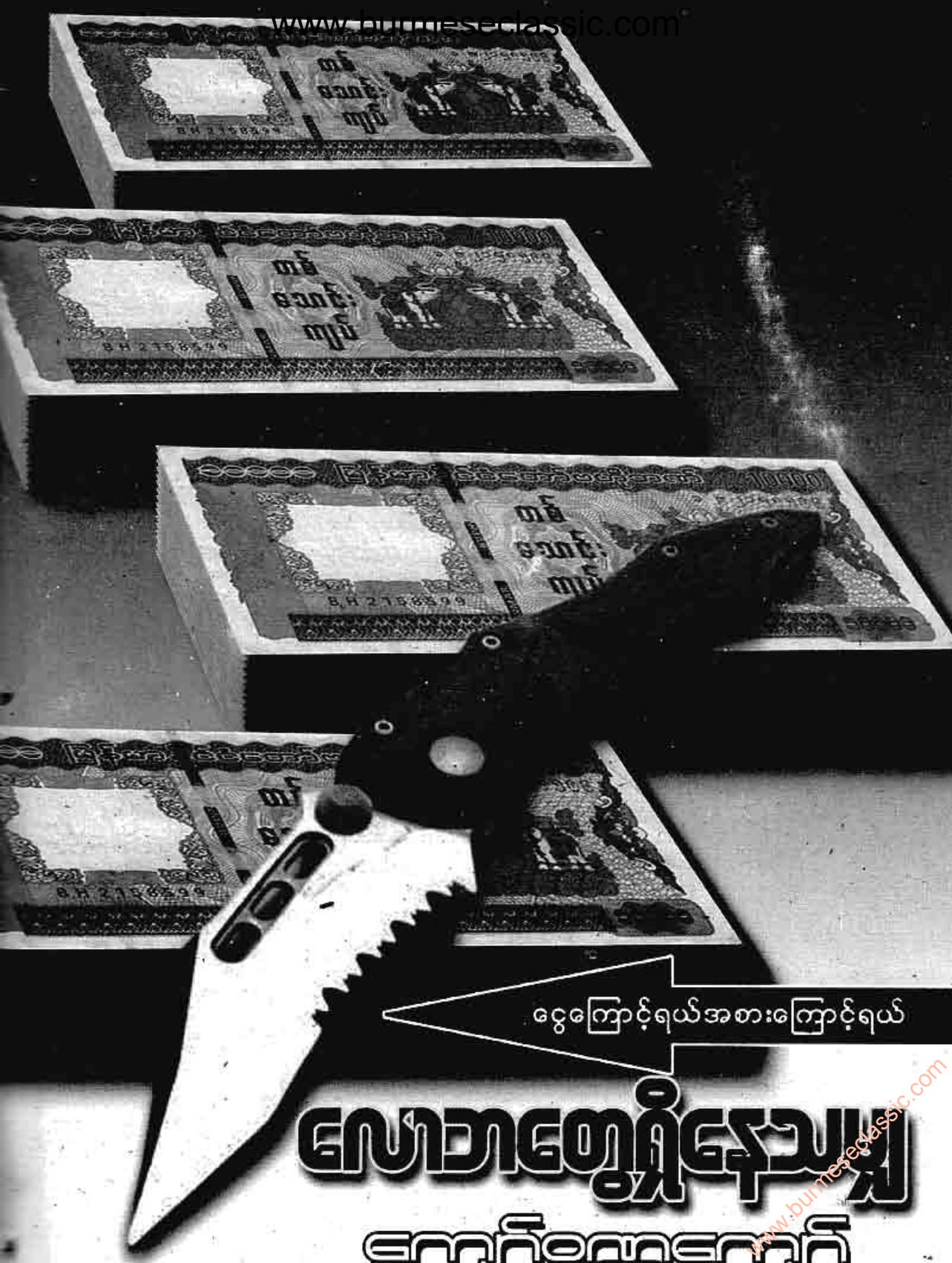
ဒေါက်တာလွင်သန့်

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်မြန်မာ့ရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး **စာပေ**
၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ငွေကြောင့်ရယ်အစားကြောင့်ရယ်

လောဘတွေရှိနေသူများ

ကောင်းဝမ်းကောင်း

အညာနွေဆိုတော့... နံနက်မိုး
လင်းနေရောင် ထွက်လာသည်နှင့် အပူ
အထက်ကို စတင်ခံစားလာရပါတော့သည်။
နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ခုရဲ
အုပ် ပြည်ပြီးဟိန်း တပ်ကြပ်ကြီး နိုင်
လင်းဦး၊ တပ်ကြပ်ကိုရဲနှင့် တပ်သားကို
လင်းတို့ လေးယောက်ကတော့ နွေအပူ
ကို ဂရုမစိုက်နိုင်၊ မိုးရွာရွာ ဆောင်းချင်း
ချင်း ပြည်သွားဝလံခြံဖို့ တရားဥပဒေ
စိုးမိုးအတွက် ၂၄ နာရီတာဝန်ရှိသည်
ဟုခံယူထားသော ပြည်သူ့ရဲဝန်ထမ်းများ
ပီပီမော်တော်ဆိုင်ကယ် နှစ်စီးဖြင့် ရွှေကျ
အရှေ့ရပ်၊ လွတ်လပ်ရေး လမ်းထဲသို့
ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဖုန်း
ဖြင့် သတင်းပေးသူက ရပ်ကွက်လမ်းလူ
ကြီး ဦးသန်းဝေ၊ လွတ်လပ်ရေး လမ်းထဲ
တွင် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသည်။ တရားခံကို
လည်း ဖမ်းမိထားသည် ဟု သတင်းပေး
ပြီး ဖုန်းချသွားလေသည်။ ဖုန်းသတင်းကို
လက်ခံစကားပြောလိုက်သူက စခန်းမှူး
ကြီး ကျော်ပြီးထက်၊ ဒီတော့...

“ကိုဟိန်းရေး... အရေးတော်ပုံ

တော့ပေါ်ပြန်ပြီဟေ့ လွတ်လပ်ရေးလမ်း သည်။
ထဲမှာ လူသတ်မှုဖြစ်လိုတဲ့ တရားခံလည်း
ဖမ်းမိထားတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကိုဟိန်း
တို့အဖွဲ့ လှုပ်ရှားပေတော့”
တရားခံကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်
ခဲ့ရန် စခန်းမှူးကြီးက တာဝန်ပေးလာတော့
သည်။ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ပြည်ပြီး
ဟိန်းနှင့်အဖွဲ့က သွက်သွက်လက်လက်
ပင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးဖြင့် ထွက်
ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဗိုလ်လေး... ဒီတစ်ခါတော့
သိပ်မလှုပ်ရှားရတော့ဘူးပေါ့နော် . . .
တရားခံရှိပြီသာဆိုတော့”

မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်မှ
ထိုင်လိုက်လာသော တပ်ကြပ်ကိုရဲက
ဆိုင်ကယ်မောင်းလာသော ခုရဲအုပ်ပြည်
ပြီးဟိန်းကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။
သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ
နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်တစ်လုံးရှေ့သို့
ရောက်သွားသည်။ လမ်းလူကြီး ဦးသန်း
ဝေနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများက အိမ်ရှေ့
မှ ထွက်မောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

သည်။
“လူသတ်မှုဖြစ်တာက အိမ်
အောက်ထပ်မှာ ဗိုလ်လေး”

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်
ထောက်ရပ်နေသော ခုရဲအုပ်ပြည်ပြီးဟိန်း
ကို လမ်းလူကြီး ဦးသန်းဝေက ပြောလိုက်
သည်။ ခုရဲအုပ်ပြည်ပြီးဟိန်းက အိမ်ပိုင်း
ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့
မကျည်းပင်အောက်တွင် စားပွဲတစ်လုံး၊
ဘေးဘယ်ညာတွင် ခုံတန်းရှည်နှစ်လုံးချ
ထားပြီး ခုံတန်းရှည် တစ်လုံးစီပေါ်တွင်
ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးနှင့် အသက် ၂၅
နှစ်ခန့် လူရွယ်တစ်ဦးတို့ ထိုင်နေသည်
ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အိမ်အောက်ထပ်
တွင် လူသူလေးပါးကင်းရှင်းနေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ဦး
သန်းဝေ”

“ရက်လည် ဆွမ်းသွတ်အပြီး
မှာ မောင်နှမသုံးယောက် အမွေကိစ္စနဲ့
စကားများပြီး ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်သွား
ကြတာပါ... ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာ ထိုင်နေ
တဲ့ကောင်က ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဒေါ်လှ

ချစ်ရဲ့ အငယ်ဆုံးသား လူသတ်တရားခံ ရန်နိုင်ဦးပါ... ဘုန်းတော်ကြီးကတော့ ဒေါ်လှချစ် ကိုးကွယ်တဲ့ ကိုယ်တော်ပါ ဦးနာယကပါ။

“အသတ်ခံရတာက”

ဒေါ်လှချစ်ရဲ့ အငယ်ဆုံးသမီး ရန်နိုင်ဦးရဲ့အမ ခင်လေးတင့်ပါ။ ဒေါ်လှ ချစ်မှာ သမီးသုံးယောက်နဲ့ သားတစ် ယောက်ရှိပါတယ်။ ယောကျ်ားကတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ သေတာကြာပါပြီ။

ဒုရဲအုပ် ပြည်ဖြိုးဟိန်း မေး သမျှ လမ်းလူကြီး ဦးသန်းဝေက ဖြေနေ သည်။

“ဒေါ်လှချစ်က ဘာရောဂါနဲ့ဆုံး တာလဲ”

“သွေးတက်စာတွေစားပြီး... သွေးတိုး ရောဂါနဲ့ ဆုံးတာပါ”

ဒုရဲအုပ် ပြည်ဖြိုးဟိန်းက အကွက်စေ့စေ့ မေးလိုက်မိသည်။ ဦး သန်းဝေကလည်း သိသမျှဖြေသည်။ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် ခွေခွေလေး

လဲကွသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ သေသူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မုန့် ဟင်းခါးပန်းကန်များ၊ မုန့်ဟင်းခါးဖတ်များ နံနံပင်များ၊ မန္တလေးပဲကြော်များ၊ ငွန်း များ ပျံ့ကြနေသည်။ ရုန်းရင်ဆန်ခတ် ဖြစ်ထားသည့် အနေအထား။ ရဲတပ် ကြပ် ကိုရဲက ကင်မရာတစ်လုံးဖြင့် ရှုထောင့်ပေါင်းစုံမှ မှတ်တမ်းတင် ခတ်ပုံ ရိုက်နေသည်။ လမ်းလူကြီး ဦးသန်းဝေ နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများက အိမ်အောက် ထပ်အထိ လိုက်မလာကြ။ အိမ်ပေါက်ဝ မှပင် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ဒုရဲအုပ် ပြည်ဖြိုးဟိန်းက သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်သော အလောင်းအား သေချာစွာစစ်ကြည့်လိုက် သည်။

“ဗိုလ်လေး... ဓားဒဏ်ရာနဲ့ တူတယ်။ နှလုံးကိုထိသွားတာ ဖြစ် မယ်”

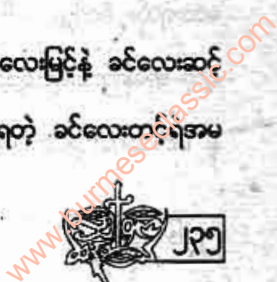
ဘယ်ဘက်ရင်မှ ရှုထင်ဇော်ရာ တစ်ချက်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီး နိုင်လင်းဦး၏ စကားကို ထောက်ခံသည့် သဘောဖြင့် ခေါ်ချီမိ

ပြလိုက်မိသည်။ တစ်ခြားမည်သည့်နေရာ မှ ပြင်ပဇော်ရာမတွေ့ရပေ။ ဒေါသ အလျှောက်လုပ်မိလိုက်သည့် သဘော ပင်။ အလောင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် ညှိုး ငယ်သော မျက်နှာဖြင့် အမျိုးသမီးနှစ် ယောက်ထိုင်ပြီး ငိုနေသည်။ အသတ်ခံ ရသူ ခင်လေးတင့်၏ အစ်မနှစ်ယောက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အမှုကရိုးရိုးရှင်းရှင်း လေးပင် ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာ သော ဒေါသကို မထိန်းနိုင်၍ ဖြစ်ထွား သော လူသတ်မှုဟု ဒုရဲအုပ် ပြည်ဖြိုး ဟိန်းက ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ အလောင်းကို သေချာစွာစစ်ဆေးပြီးပြီမို့ ဆေးစာနှင့်အတူ ဆေးရုံသို့ ပို့ခိုင်းလိုက် သည်။

“ဟို... ငိုနေတဲ့ နှစ်ယောက် က ဘယ်သူတွေလဲ”

အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသော လမ်းလူကြီး ဦးသန်းဝေကို မေးလိုက် သည်။

“ခင်လေးမြင့်နဲ့ ခင်လေးဆင့် ပါ။ အသတ်ခံရတဲ့ ခင်လေးတင့်ရဲ့အမ

နှစ်ယောက်ပေါ့”

ဒုရဲအုပ် ပြည်ပြီးဟိန်း သူထင်
သည်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ရဲတပ်သား
ကိုလင်းကို ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အား
ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင်ကတော့
ဘုန်းတော်ကြီးထိုင်နေသော မန်ကျည်း
ပင်အောက်က စားပွဲခုံရှိရာသို့ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ ရပ်ကွက်လူကြီးများ
ပါ လိုက်လာကြသည်။

“ဘယ်လိုကိစ္စကစပြီး...အခု
လိုမျိုး လူသတ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားရတာ
လဲ”

ဒုရဲအုပ် ပြည်ပြီးဟိန်းက လူ
သတ်တာရားခံ ရန်နိုင်ဦး၏ ညဘက်ဘေး
တွင် ဝင်ယိုင်ရင်းမေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ
မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှ ဆရာ
တော် ဦးနာယကကို လက်အုပ်ချီ၍ကန်
တော့လိုက်သည်။

“အိမ်...ဒီကိစ္စဆိုရင်တော့
ဘုန်းကြီးကပဲ စပြီးပြောပါရစေ ဒကာ
လေးရယ်။ ဒီကိစ္စ...ဒီလူသတ်မှု ဖြစ်
ရတဲ့ အကြောင်းရင်းရဲ့အစက ဘုန်းကြီး
နဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်။ ကွယ်လွန်သူ

ဒကာမကြီး ဒေါ်လှချစ်ကသာ ဘုန်းကြီး
ကို အိမ်မက်လာမပေးရင် ဒီပြဿနာတွေ
လည်းပေါ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်”

“ဘယ်လို အိမ်မက်ပေးတာလဲ
ဘုရား”

စိတ်ဝင်စွာမေးလိုက်သူက ဒုရဲ
အုပ် ပြည်ပြီးဟိန်း မှုခင်းတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာ
ရသည့် အကြောင်းရင်းကို သိရတော့မည်
မဟုတ်ပါလား...

“ဒီလိုဒကာလေးရဲ့...လွန်ခဲ့
တဲ့ တစ်ခေါက်လောက်...ဒကာမကြီး
ဒေါ်လှချစ်က ဘုန်းကြီးကို အိပ်မက်ပေး
တယ်...အိမ်မက်ထဲမှာ ဒကာမကြီးက
သူ့အိပ်တဲ့ကုတင်ခြေရင်းက ဖိနှပ်ဟောင်း
တွေထည့်တဲ့ ထင်းရှူးသေတ္တာပုံးဟောင်း
ထဲမှာ သူ့ဆုထားတဲ့ငွေ (၁၅) သိန်းရှိပါ
တယ်။ အဲဒီငွေတွေကို သူ့သားလေး
ရန်နိုင်ဦးကို ယူပေးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့
ဘုရားစင်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ဗလာစာအုပ်
ထဲမှာ ရစရာရှိတဲ့ အကြွေးတွေ မှတ်ထား
တာရှိတယ်။ ရအောင်တောင်းခိုင်းပေး
ပါလို့ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးလည်း
“ဒကာမကြီးရယ်...ကိုယ့်သားသမီးတွေ

ကိုကိုယ်တိုင် အိမ်မက်သွားပေးပါလား”
လို့တောင် ပြန်မိန့်မှာလိုက်သေးတယ်။
ဒကာမကြီး ဒေါ်လှချစ် ဆုံးသွားပြီဆိုတာ
ဘုန်းကြီးမသိရသေးဘူးကွဲ့။ မနက်လင်း
တော့မှ ဘုန်းကြီးအိပ်ကို ဒကာတစ်ယောက်
ရောက်လာပြီး ည (၁၂) နာရီတိတိ မှာ
ဒေါ်လှချစ်တစ်ယောက် သွေးတိုးရောဂါ
နဲ့ ကွက်လွန်သွားတဲ့အကြောင်း လျှောက်
တော့မှ သိလိုက်ရတာ”

“အဲဒီ ဒေါ်လှချစ်က ကွယ်
လွန်သွားတာနဲ့ အရှင်ဘုရားဆီကို အိမ်
မက်တန်းပေးတာပေါ့”
တပ်ကြပ်ကိုရဲက ဝင်မေးလိုက်
လေသည်။

“အိမ်း...ဒီလိုပဲပြောရမှာပေါ့
ကွယ်။ ဘုန်းကြီးလည်း အိမ်မက်ကိစ္စ
ကို ရက်လည်တဲ့နေ့ သားသမီးဆုံကြ
တော့မှ ပြောတာကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး
ဒီနေ့မှ ပြောလိုက်မိတာပဲ...”

“အိမ်မက်ပေးတဲ့ အတိုင်းငွေ
၁၅ သိန်းကိုတွေ့လားဘုရား”

ဒုရဲအုပ် ပြည်ပြီးဟိန်းက
လက်အုပ်ချီ၍ မေးလိုက်သည်။

“တွေ့တယ်ဧက...တွေ့လို့
လည်း အခုလို ပြဿနာတွေပေါ်လာတာ
ပေါ့...ငွေ ၁၅ သိန်းကိုတွေ့လိုက်ရတော့
လောဘဆိုတဲ့ စိတ်မိုက်၊ စိတ်ရိုင်းတွေ
ဝင်လာတာပေါ့ကွယ်။ ပြီးတော့ အခု လို
ငွေ ၁၅ သိန်းကို အစုလိုက်အပုံလိုက်
တစ်ခဲမှ မတွေ့ဘူးတဲ့ သမီးခင်လေးဆင့်
နဲ့ ခင်လင်းတင့်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်
ကစပြီး ပြဿနာရှာတော့တာပါပဲ”

“ဘယ်လို ပြဿနာပါလဲ
ဘုရား”

“အမေထားခဲ့တဲ့ ဒီငွေတွေကို
မောင်လေးရန်နိုင်ဦး တစ်ယောက်ထဲပေး
နိုင်ဘူး။ သူတို့နဲ့လည်းဆိုင်တယ် အမွေ
ဆိုင်ငွေလို့ လောဘစကားပြောတော့
တာပါပဲ။ လူကြီးသူမတွေက တားမြစ်
ဆုံးမ ကြပါတယ်။ သွေးသားအရင်း
အခြာဖြစ်ပေမယ့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
ဒေါသတရားကို ရှေ့တန်းတင်လာကြ
တယ်။ အထူးသဖြင့် ခင်လေးဆင့်နဲ့
ခင်လေးတင့်တို့က ခါးခါးသီးသီးပဲ
ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အမေမျက်နှာမှ
မထောက်ကွယ်။ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး

တရားနားတဲ့ ဧည့်သည်တွေကြားထဲမှာ
ဖြစ်သွားတာပါပဲ”

“ဒေါ်လှချစ်က မသေခင်တုံးက
ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ ဘုရား”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဧကမကြီး
ဒေါ်လှချစ် အကြောင်းကို အစကပြန်ပြော
ရမှပေါ့လေ။ ဟို မ . ဆ . လ အစိုးရ
လက်ထက်မှောင်ခိုတွေ ခေတ်ကောင်းစဉ်
က ဒေါ်လှချစ်ဟာ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို
လုပ်ကိုင်ပြီး စီးပွားရှာခဲ့တယ်။ သူ
ယောက်ျား ကိုဘဏ်က ကုန်တင်ကား
မောင်းတယ်။ သမီးအကြီး ခင်လေးမြင့်
နဲ့ အတူမော်လမြိုင်ထိ စွန့်စွန့်စားစား
သွားလုပ်တယ်။ ကျန်တဲ့ သမီးနှစ်
ယောက်က ကျောင်းသူတွေပေါ့။ မှောင်ခို
လုပ်တယ်ဆိုတာကလည်း ကြီးကြီးစား
စား မဟုတ်ပါဘူး။ ထမင်းမငတ်ရုံ
တစ်နိုင်တစ်ပိုင် လုပ်တာပေါ့။ သမီး
အငယ်နှစ်ယောက်ကို ရင်အုပ်မကွာ
မစောင့်ရှောက်နိုင်တော့ စောစောစီးစီး
တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အိမ်
ထောင်ကျပြီး ယောက်ျား နောက်လိုက်
သွားကြတယ်။ အမေကခရီးထွက်

အဖေကကားသမား အိမ်မှာ တစ်ယောက်
ထဲ ကျန်ခဲ့တဲ့သားကလည်း ဖြစ်ချင်
တိုင်းဖြစ် မ . ဆ . လ အစိုးရပြတ်သွားပြီး
နဝတ အစိုးရသစ် လက်ထက်မှာ
မှောင်ခိုလုပ်ငန်းပပျောက် သွားတယ်။
ဒေါ်လှချစ်တစ်ယောက် ဘာလုပ်လို့
ဘာကိုင်ရမှန်း မသိဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ
ယောက်ျားက ဆုံးသွားပြန်တယ်။
ယောက်ျားဆုံးသွားလို့မှ ခြောက်လမပြည့်
သေးဘူး။ သမီးကြီး ခင်လေးမြင့်က
ယောက်ျားယူသွားတယ်။ သားငယ်က
လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်။ ယောင်ခြောက်
ဆယ်သမား ရှိနေတယ်။ ဒေါ်လှချစ်က
မာန်ကြီးတယ်။ သမီးကြီးအိမ်မှာ လိုက်
နေတယ်ဆိုပေမယ့် အလကား မနေ
ဘူး။ အိမ်လခပေးနေတယ်။ သားအစ်
နှစ်ယောက်တည်း ထမင်းဟင်းချက်
စားတယ်။ အလုပ်လုပ်မှ ထမင်းစားရ
မှာဆိုတော့ မနက်ပိုင်းမှာ အသုတ်ဆိုင်
လေးဖွင့်ရောင်းတယ်။ နေ့လည်ပိုင်းမှာ
ပြောင်းဖူးချိန်ဆို ပြောင်းဖူးပြုတ်ရောင်း
တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လှည့်ပြီးခြေ
ရောင်းတယ်”

ဆရာတော် ဦးနာယကက စကားပြောရတာ မောသွားဟန်ဖြင့်ခဏ နားလိုက်သည်။ ခင်လေးမြင့်နှင့် ခင်လေး ဆင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်က နံတန်ရှည် နောက်မှာရပ်၍ နားထောင်နေကြ သည်။

“ပြီးတော့ ရှေးထဲကမိန်းမဝတ် အထည်တွေကိုဝယ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာနေ သွင်းနဲ့ အမြတ်တင်ပြီးရောင်တယ်။ အဲဒီလိုနေရင်းနဲ့ အစားအသောက်မဆင် ချင်တော့ သွေးတိုးရောဂါရလာတယ်။ သွေးတိုးရောဂါ ရှိတာသိပေမဲ့ အစား အသောက်ကို မဆင်ချင်ဘူးလေ။ အငတ်ခံပြီး မသေနိုင်ဘူး။ ဝဝစားပြီး လှလှလေးသေမယ်လို့ သူ့ရောဂါနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ပြောရင်အဲဒီလို ပြန်ပြောတဲ့သူ

လေ။ အခုတော့ ဝဝစားပြီးလှလှလေး သေပြီလေ။ အင်းလော့ဘာ လော့ဘာ။ ဒကာမကြီးက အစားကြောင့်သေရတယ်။ သမီးငယ်က ငွေကြောင့်သေရတယ်။ အစားလော့ဘာနဲ့ ငွေလော့ဘာကတယ် ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် ဒကာကြီး”

ဆရာတော် ဦးနာယကက သတိသံဝေဂရပ်ဖြင့် စကားအဆုံးသတ် လိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ် ပြည့်ပြီးဟိန်းက ရန်နိုင်ဦးဘယ်သို့ လှည့်၍...

“ဘာဖြစ်လို့ လူသတ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားရတာလဲ ကွာ”

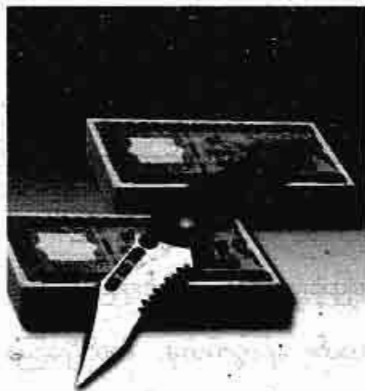
ရန်နိုင်ဦးက ခေါင်းငုံ့နေရာမှ ဒုရဲအုပ် ပြည့်ပြီးဟိန်းဘယ်သို့ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“လော့ဘာပေါ့ အစ်ကို... လော့ဘာကြောင့် ဒေါသဖြစ်...ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ ကိုအစ်မအရင်းကိုသတ်မိ တဲ့အထိ ဖြစ်သွားတာပါ”

“ဘယ်လိုကစပြီး ဖြစ်တာ လဲ”

“ဆရာတော် ဦးနာယကက လည် ဆွမ်းကျွေးတရားနာပြီး ပင့်သံဃာ

ငါးပါးလည်း ပြန်ကြွသွားရော ကျွန် တော်တို့ မောင်နှမလေးယောက်ကိုခေါ် ပြီး မေမေက သူ့အိပ်တဲ့ အိပ်ရာခြေရင်း က ဖိနပ်ဟောင်းတွေ ထည့်တဲ့ထင်းရှူးပုံ ထဲမှာ ငွေ ၁၅ သိန်းရှိတဲ့ အကြောင်း အိမ်မက်ပေးတယ်လို့ မိန့်ကြားလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမလေးယောက် လည်း မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နဲ့သွား ရှာကြတော့ တကယ် ငွေ ၁၅ သိန်းက ရှိနေတယ်။ ကြွပ်ကြွပ်အိပ်အမည်း ရောင်နဲ့ ထုပ်ထားဟာခင်ဗျ။ ဆရာ တော် ဦးနာယဝေက ဒီငွေ ၁၅ သိန်းကို ဒကာမကြီးခေါ်လှူချစ်က သူသားအငယ် ဆုံး ရန်နိုင်ဦးကို ပေးပေးပါလို့မှာတဲ့ အကြောင်း ထပ်ပြောလိုက်တော့ အစ်မ ကြီး ခင်လေးမြင့်ကတာမှ မပြောပေမဲ့ ကျန်တဲ့ အစ်မခင်လေးဆင့်နဲ့ ခင်လေး တင့်တို့က ခါးခါးသီးသီး လက်မခံနိုင် ဘူး။ သူတို့နဲ့လည်းဆိုင်တယ်လို့ ဖြစ် လာတော့တာပါပဲ။ ဆရာတော်က မိဘ မှာခဲ့တဲ့စကားကို အလေးထားဖို့ဝင်ပြော ပေမဲ့ မျက်စေ့ထဲမှာ ငွေ ၁၅ သိန်းကလွဲ ပြီး ဘာမှမမြင်တော့တဲ့ အစ်မနှစ်ယောက်

က...

“သေတဲ့ အမေစကားကို နားမထောင်နိုင်ဘူး” လို့ ပြန်ပြောတာနဲ့ ဆရာတော် လည်း ဘာမှပြန်မသိနဲ့တော့ပဲ ဆိတ်ဆိတ် နေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် လည်း လောဘရှိတာပဲ အစ်ကို မေ့မေ့ က ကျွန်တော်အတွက် ထားခဲ့တဲ့ ငွေတွေကို လိုချင်မိတာ အမှန်ပဲပြီးတော့ ကျွန်တော်က လူဖျိုလူလွတ်တစ်ယောက်၊ ဝိုက်ဆံကလိုတာပေါ့...

“မေမေက ငါ့အတွက်ထားခဲ့တာ၊ နင်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ကျွန်တော်က အဲဒီလိုပြောပြီး ငွေ ၁၅ သိန်းထည့်ထားတဲ့ ကြပ်ကြပ်အပ် ကိုဆွဲယူလိုက်မိတယ် အစ်ကို အဲဒီ အချိန်မှာ အစ်မခင်လေးတင့်က...

“နင့်က လူလွတ်...ဘာ သံယောဇဉ်မှရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်၊ ဒီငွေတွေကို ငါယူမယ်”

အစ်မခင်လေးတင့်က ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ကိုဆွဲယူလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က အဆွဲမခံပဲ ပြန်လှတော့

အိတ်ကပြသွားပြီး ငွေတစ်ထောင်တန် (၁၅) အုပ်ကထွက်ကျပြီး ပျံ့ကြဲသွားတာ ပေါ့။ အဲဒီမှာ အစ်မခင်လေးတင့်က ဘာ မပြောညာမပြောနဲ့ ကျွန်တော်ကို ပါးရိုက်ပြီး ဝင်လုံးတော့တာပဲ။ ကျွန်တော့် အသားကိုထိတာတော့ အဲဒါထွက်သွားတယ်။ အဲဒါကိုမထိနိုင်တာ ကျွန်တော်အမှားပါ။ ဒီအချိန်မှာ လောဘနဲ့ ယှဉ်ပြီး ထွက်လာတဲ့ အဲဒါကိုထိန်းဖို့ ဝေလောဝေး လွှတ်ပေးလိုက်မိတယ်။ အစ်မခင်လေးတင့်ကို ကျွန်တော်စောင့် ထွန်းပြစ်လိုက်တာ မှန်ဟင်းခါးပွဲပြင်ထားတဲ့ စားပွဲပေါ်ကို ဟက်လက်လန်လဲကွသွားတယ်။ ဂွန်းတွေ၊ ပန်းကန်တွေ မန္တလေးပဲကြော်တွေ နံနံပင်တွေဆိုတာ ပျံ့ကြဲသွားတာပဲ...

“နင်ကငါ့ကို ပြန်လုပ်တယ်။ အကောင်စုတ်...ငါ့အကြောင်းသိမယ်”

အဲဒီလိုပြောပြီး ပြန်ထလာတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာ မှန်ဟင်းခါးပွဲပြင်တဲ့ စားပွဲဘေးမှာကျနေတဲ့ ကြက်သွန်လီးတဲ့ စားကိုသွားမြင်လိုက်

တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီစားကိုပြောကောက်လိုက်ပြီး ပြောဝင်လာတဲ့ အစ်မခင်လေးတင့်ကို ဆောင့်ထိုးပြစ်လိုက်မိတယ်။ အင်...ဆိုတဲ့အသံတစ်ချက်ပဲ ထွက်လာပြီး လဲကွသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ငိုငိုပြီးရပ်နေမိတယ်။ ပြီးတော့ မှလက်ထဲက စားကိုလွှတ်ချလိုက်မိတယ် ဗျာ...

“ခင်လေးတင့် သေသွားပြီ”
မမကြီးခင်လေးမြင့် အသံကြား

လိုက်တော့မှ ကျွန်တော်သတိ ပြန်ဝင်လာသလို မှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ သွေးရင်းသားရင်း မောင်နှမရင်းချင်းပင် ဖြစ်လင့်ကစားငွေကြေးနေဆိုတဲ့ တပ်မက်ဖွယ်ရာ လောဘကြောင့် ရန်သူကြီးများ သဖွယ်ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ် ဗျာ။

တုန့်မရတဲ့ မိခင် တစ်ယောက်၊ ဆုံးရှုံးသွားကာကို သတိမရကြတော့ပဲ လောဘစော တိုက်မိတဲ့ ကျွန်တော် လူမိုက်ကြီး ရန်နိုင်ဦးကိုသာ ဖမ်းကြပါတော့ဗျာ...

ကျော်ဝဏ္ဏကျော်

ပျောက်သောသူရှာလျှင်တွေ့.

ပဟေဠိဆန်သော စာစဉ်တူ ဝင်းတင်(ရွှေရောင်မြေ)

အတွဲ (၁၉) အမှတ် (၄) ၊ ဇန်နဝါရီလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

အခန်း (၁)

အသက်ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးပါတယ်။

အလှူလုပ်မယ့် အိမ်ဖြစ်လို့

လူလောကကို ရောက်လာကြ သူလူတွေထဲမှာ တချို့က သာမန်ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်နဲ့ ဘဝကိုဖြတ်သန်းသွားကြတာရှိ သလို။

ကိုဖိုးငိုရဲ့ နာမည်အရင်းက သိန်းခဲလို့ ခေါ်ပါတယ်။
“ဖိုးငို” လို့တာကြောင့် နာမည် တွင်တာလည်း ဆိုတော့ “ကိုဖိုးငို” ဝယ်

လာရောက် လုပ်ကိုင်မယ့်လူတွေနဲ့ ရပ် ဝေးရပ်နီးက လူတွေကြောင့် တစ်အိမ်လုံး မှာ ရယ်မောစကားပြောသွား သံတွေနဲ့ ဆူညံနေတာပေါ့။

တချို့ကတော့ မထင်မှတ်ပဲထူး ခြားဆန်းပြားတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေကြုံတွေ့ရ ပြီး ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာလည်း ရှိပါတယ်။

ငယ်တုန်းက တော်တော်အငိုသန်လွန်း လို့ ခွေးခေါ်ကြီးတွေက ချစ်စနိုးခေါ်ရင်း တွင်သွားခဲ့တာပါ။

အောက်လင်းဓာတ်ကြီးတွေ ထွန်းထားလို့ အိမ်ပေါ်အိမ်အောက်နဲ့ အိမ်ရှေ့မဏ္ဍပ်ထဲမှာပါ မီးရောင်တွေနဲ့ ထိန်ထိန်လင်းနေတယ်။

အမျိုးမျိုးသော ထူးခြားဆန်း ပြား အဖြစ်တွေထဲက “တစ်ညတာ” ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်သွားရသူ လူ တစ်ယောက်လည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။

“သိန်းခဲ” လို့အမည်ပေးထားပါ ရဲ့နဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက အငိုသန်လွန်းတာ ကြောင့် “ဖိုးငို” ဆိုပြီး နာမည်တွင်ခဲ့တာ မဆန်းပေမယ့်။

လူကြီးတွေက အလှူအတွက် ဆွေးနွေးပြောဆိုကြရင်း၊ ရေခွေးသောက် မုန့်စားအာများ နေကြသလို။

အခုတင်ပြမှာက ထူးထူးဆန်း ဆန်း တစ်ညတာ ပျောက်သွားရတဲ့သူ အကြောင်းပါ။

ကိုဖိုးငို ကိုးနှစ်သားလောက် အရောက်မှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်က ဆန်း တယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်။

အိမ်ရှေ့မဏ္ဍပ်ထဲမှာ ရောက် နေကြတဲ့ ကလေးတွေကလည်း အလှူ ရှင်ကကျွေးတဲ့မုန့်တွေ စားအပြီးမှာ ခုန် ပေါက်ကစားနေကြတယ်။ အဲဒီလို ရယ် မောပျော်ရွှင် စကားတွေပြောကြရင်းက ညရှစ်နာရီထိုးလောက် အရောက်မှာ တော့။

xxx

အဖြစ်က ဒီလိုပါ။

အခန်း (၂)

ကိုဖိုးငို ကိုးနှစ်သားလောက် အရောက်မှာ မိဘတွေကရှင်ပြုပေးဖို့စဉ် ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အရပ်ထဲမှာ အများအခေါ် “ဖိုးငို” လို့ အမည်တွင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။

မနက်ဖြန်မှာ ရှင်လောင်းလှည့် ပြီး ဆံချတရားနာမှာဆိုတော့ ကိုဖိုးငိုတို့

“ဟေ့ကောင် ဖိုးငို မင်းပုန်းနေ တာကြာပြီ ထွက်လာခဲ့တော့”

ကိုဖိုးငိုက ကျွန်တော့်ထက်

အိမ်မှာ လူတွေနဲ့ စည်ကားနေတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဖိုးငို မင်းတစ်

ယောက်ပဲကျွန်တယ် ထွက်လာခဲ့တော့ ကွာ”

မထွက်ပဲထဲမှာ ကစားနေကြတဲ့

ကလေးတွေဆီက ခေါ်သံတွေကို လူကြီး

တချို့က ကြားမိကြတယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း ကလေးတွေ

အချင်းချင်း ကစားကြရင်းနဲ့ ခေါ်နေကြ

တာပဲဆိုပြီး ကြားမိကြတဲ့ လူကြီးတွေ

လည်း အမှမဲ့ပါ။

တော်တော်လေး ကြာတော့

လူကြီးတွေစကားဝိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ဦး

အောင်ပွင့်အနားကို ကလေးတချို့ရောက်

လာကြတယ်။

“ဘကြီး...ဘကြီး”

“ဟေ...ဘာလဲကွ”

ဦးအောင်ပွင့်က သူ့ကိုလာခေါ်

တဲ့ ကလေးကိုလှည့်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်

တဲ့အခါ။

“ဖိုးငိုပျောက်နေလို့ ဘကြီးကို

လာပြောတာပါ”

“ဟေ...”

လာခေါ်တဲ့ ကလေးအပြော

ကြောင့် ဦးအောင်ပွင့်သာမက အနားမှာ

ရှိနေကြတဲ့ လူကြီးတွေပါ အံ့သြသွားကြ

တယ်။

“ဟာ... မင်းတို့နဲ့အတူတူ

ကစားနေတာပဲ တနေရာရာမှာ ရှိမှာပေါ့

ကွ”

“ဘယ်မှာမှမရှိဘူး ဘကြီးရ

ဖိုးငိုကို သားတို့လိုက်ရှာတာနဲ့နေပြီ”

“ဟေ...”

“ဟုတ်တယ် ဘကြီးရဖိုးငိုကို

လိုက်ရှာတာကြာနေပြီ ဘယ်မှာမှရှာလို့

မတွေ့တာနဲ့ ဘကြီးကိုလာပြောတာပါ”

“ဟာ...”

နောက်ထပ်ကြားလိုက်ရတဲ့

ကလေးစကားကြောင့် လူကြီးတွေအား

လုံး လန့်ဖျတ်ကုန်ကြတယ်။

“ဒုက္ခပါပဲ...ဖိုးငိုကိုရှာကြပါဦး

ဟ”

ဖိုးငိုပျောက်နေတယ်ဆိုတဲ့

သတင်းကို ကြားလိုက်ရသူအားလုံး

အံ့သြစိုးရိမ် ထိတ်လန့်သွားကြရာက

လုပ်လုပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ တစ်

ယောက် တစ်ပေါက်ပြောကြရာက ဖိုးငို

တို့အိမ်မှာ ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားပါ

တယ်။

ရှိသမျှလူတွေလည်း ဖိုးငိုကို

တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ကြရင်း နေရာ

အနံ့မှာ လိုက်ရှာကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပျောက်ချက်သား

ကောင်းနေတဲ့ ဖိုးငိုကို ဘယ်မှာမှရှာလို့

မတွေ့ပဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

“အမယ်လေး ကျွန်မသားလေး

ပျောက်နေတယ် ရှာပေးကြပါဦး”

ဖိုးငိုပျောက်နေတဲ့အတွက် ဖိုး

ငိုရဲ့ မိဘတွေပါမက ရှိတဲ့လူအားလုံး

လည်း စိတ်ညစ်သွားကြပါတယ်။

တကြော်ကြော် အော်ခေါ်သံ

တွေနဲ့ ငိုသံတွေရောပြီး ဆူဆူညံ့ဖြစ်နေ

တာကို အားလုံးထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံး

ဖြစ်တဲ့ ဦးဖိုးလှုပ်က ထိမ်းလိုက်ပါ

တယ်။

“ကဲကဲ...အားလုံးကိုပြောမယ်

နင်တို့အသံတွေ တိတ်ကြဦး ကလေးတွေ

ကို ငါသေချာမေးပါဦးမယ်”

ပုန်းတုန်းက ဖိုးဒိုလဲပါတယ်။ အဘိုး”

တယ်။

“ဟုတ်တယ် သေချာသိရမှ

“အေးအေး ဆက်ပြောပါဦး”

ဒါပေမဲ့ . . . လူတွေအားလုံး

ဖိုးဒိုကို ရှာလိုရမယ်”

“အိမ်အောက်မှာ သားတို့ဝင်

လိုက်ရှာကြလို့ တစ်ညလုံးသာ ကုန်သွား

အားလုံးကို ငြိမ်အောင်ထိမ်း

ပုန်းပြီး နောက်ပိုင်း အဲဒီအချိန်ကစလို့

ပါတယ်။

ပြီးတာနဲ့ ဦးဖိုးလှုပ်က လာပြောတဲ့ကလေး

ဖိုးဒိုကို သားတို့မတွေ့တော့တာပါ

ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်နေ

တွေ့ကိုခေါ်ပြီး စုံစမ်းရေးလုပ်ရတော့

အဘိုး”

တဲ့ ဖိုးဒိုကိုတော့ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့

တယ်။

“ဟာ . . .”

ခဲ့ပါတဲ့။

“ကဲ . . . ကလေးတို့က

ကလေးတွေက အကြောင်းစုံ

ဖိုးဒိုရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေအပြင်

ဖိုးဒိုဘယ်လိုစပြီး ပျောက်သွားတယ်

ကိုပြောလို့အပြီးမှာ နားထောင်နေသူ

အရပ်ထဲကလူတွေအားလုံး ခေါင်းမီး

ဆိုတာ အဘိုးကို သေချာပြောပြကြ

အားလုံး ရင်မောသွားကြပါတယ်။

တောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဟုတ်လား”

ကလေးတွေကို မေးမြန်းလို့

ဒီလိုနဲ့ မိုးသာလင်းသွားပါ

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဘိုး သား

အပြီးမှာတော့ အိမ်မှာရှိနေကြတဲ့ လူ

တယ်။

တို့ပြောပြပါမယ်”

တွေ့ပါမက၊ သတင်းကြားလို့ရောက်လာ

ဖိုးဒိုကတော့ ပျောက်ချက်သား

ကလေးတွေထဲက သွက်သွက်

ကြတဲ့လူတွေပါ အလုပ်ရှုပ်ကုန်ပါ

ကောင်းနေတုန်းပါပဲ။

လက်လက်ရှိပုံရတဲ့ တစ်ယောက်ကို

တယ်။

xxx

ဦးဖိုးလှုပ် မေးကြည့်တဲ့အခါ။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ ဖိုးဒိုကို

“သားတို့တူတူ ပုန်းတမ်းကစား

တွေ့ဖို့အရေး အိမ်ပေါ်အိမ်အောက်နဲ့

အခန်း (၃)

နေကြရာက ပုန်းရမယ့်အလှည့်ရောက်တဲ့

အနီးပတ်ဝန်းကျင်က သစ်ပင်ချုံပုတ်

မနက် မိုးစင်စင်လင်းလို့

အခါ အိမ်အောက်မှာ ဝင်ပုန်းကြပါ

မကျန် ရှာလိုက်ကြတာ ခြောင်းဆန်သွား

ခြောက်နာရီ ထိုးလောက်တဲ့ အချိန်မှာ

တယ်”

တာပဲ။

ပေါ့။

“ဟုတ်ပြီ . . .”

နောက်ဆုံးမှာ ရေတွင်ထဲများ

ပျောက်နေတဲ့ မောင်ရင်

“အိမ်အောက်ထဲ သားတို့ဝင်

ကျသွားသလားဆိုပြီး ဆင်းရှာကြပါသေ

လောင်းဖိုးဒိုကို လိုက်ရှာကြသွားလား

ဂျင်ခြေလည်သလို လျှောက်ထားရလို
ခြေကုန်လက်ပမ်းကျပြီး စိတ်ညစ်ညစ်
နဲ့ ထိုင်နေကြချိန်မှာ။

လူတွေအားလုံး တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် ဘာမှမပြောနိုင်ကြတော့
ပဲ။ မိုင်တွေငေးနေကြတဲ့ အချိန်မှာပေါ့။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“အို”

အိမ်အောက်မှာ ထိုင်နေကြတဲ့
လူတွေဆီက အသံတွေထွက်လာလို့
ကျန်တဲ့လူတွေ အားလုံးလှည့်ကြည့်မိကြ
တယ်။

မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့
မြင်ကွင်းကြောင့် လူတွေအားလုံး အံ့သြ
ဝမ်းသာ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ဟုတ်တယ်...အဲဒီမြင်ကွင်း
ကို တွေ့လိုက်ရသူအားလုံး အံ့သြဝမ်းသာ
ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ဖြစ်စရာပဲလေ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ည
လုံး ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေတဲ့
ဖိုးငို။

သူတို့အားလုံး စိန်စိတ်ထိတ်လန့်
ခဲ့ရလို့ တွေ့အောင်ဆိုပြီး အပမ်းတကြီး
လိုက်ရှာခဲ့ရတဲ့ ဖိုးငိုကို ရုတ်တရက်ကြီး
တွေ့လိုက်ရတာကို။

“ဖိုးငိုကို တွေ့ပြီဟေ့”
“ဖိုးငိုက အိမ်အောက်မှာပဲရှိနေ
တာဟ”

အမယ်လေး ဖိုးငိုကို မမျှော်
လင့်ပဲ ပြန်တွေ့လိုက်လို့ အော်လိုက်ကြ
တာမှ ဆူညံသွားတာပဲ။

ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားပြီးလို့
အခြေအနေတွေ တည်ငြိမ်သွားတဲ့အခါ
မှ ဖိုးငိုကို မေးကြရတယ်။

“သား...ဖိုးငို တစ်ညလုံး
သားဘယ်သွားနေတာလဲ”

“သား... ဘယ်မှမသွားဘူး
အမေ အိမ်အောက်မှာပဲ တစ်ညလုံးရှိနေ
တယ်”

“ဟယ်...”
ဖိုးငိုရဲ့ အဖြေကိုကြားလိုက်ရသူ
အားလုံး အံ့သြကုန်တယ်။

“သားပျောက်နေလို့ အမေတို့

အော်ခေါ်တာ သားမကြားဘူးလား”
“ကြားတာပေါ့ အမေရဲ့”
“ဟင်ကြားရဲ့သားနဲ့ သားက
ဘာလို့ မထူးတာလဲ”

“အမေတို့ခေါ်နေတာ သား
ကြားလို့ထူးတာပဲဟာ အမေတို့မှမကြား
တာ”

“အဲ...”
မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ အမေးကို ဖြေ
လို့အပြီးမှာ ပြန်ပြောလာတဲ့ ဖိုးငိုကကား
ကြောင့် ကြားလိုက်ရသူအားလုံး အံ့သြ
ကြရပြန်တယ်။

“ဒါဆို အမေတို့ခေါ်တာကြား
ရဲ့သားနဲ့ သားကဘာလို့မထွက်လာတာ
လဲ”

“အမေတို့ ခေါ်တာကြားလို့
အိမ်အောက်ထဲကနေ သားထွက်လာတာ
ပဲ ထွက်လို့မှမရတာ”

“ဟာ...”
“ဟင်...”
နောက်ဆုံးမှာတော့ တစ်ည

တာ ပျောက်သွားခဲ့တဲ့ ဖိုးငိုကို မေးပြန်

ရာက ထူးဆန်းတာတွေပဲ ကြားကြရ လို့ ဘာကြောင့်လဲ။ ငိုကို အကောင်းပကတိ ပြန်တွေ့တာက
 လူတွေအားလုံး အံ့သြခဲ့ရတယ်။ အိမ်အောက်မှာရှိနေတဲ့ ဖိုးငို ပဲ အားလုံးအတွက် ကံကောင်းခြင်း
 ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ် ကလည်း အပြင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားပါရဲ့နဲ့ လက်ဆောင်လို့ ဆိုရတော့မှာပေါ့။
 တယ်။ ထွက်လို့မရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ကဲ...ဒီဇာတ်လမ်းကို ဖတ်
 တစ်ညလုံးပျောက်နေတဲ့ ဖိုးငို လဲပေါင်းများစွာပါတဲ့ မေးခွန်း မိကြတဲ့ စာဖက်သူတွေကရော "ကိုဖိုး
 က အိမ်အောက်မှာပဲ ရှိနေတာကိုး။ တွေကို ဘယ်သူကမှ မဖြေနိုင်ခဲ့ကြ ငို" ပျောက်သွားရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို
 သိရင်တာက အိမ်အောက်မှာ ဘူး။ အဖြေရှာနိုင်မလားလို့ မေးမြန်းရင်း။
 တစ်ညလုံးရှိနေတဲ့ ဖိုးငိုကို လိုက်ရှာကြ ဒါပေမဲ့ပေါ့နော်...အဖြေရှာလို့
 သူ လူအားလုံးက မတွေ့ကြတာ မရအောင် တစ်ညလုံးပျောက်နေတဲ့ ဖိုး ဝင်းတင်(ရွှေရောင်မြေ)

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

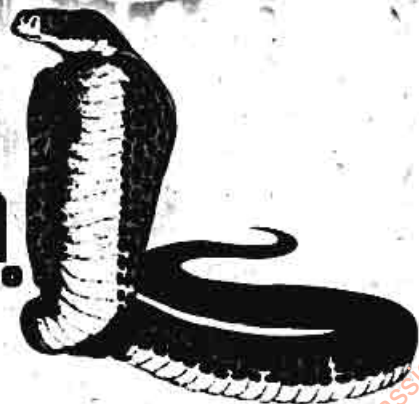
စာပေ

အခုမှပဲ တွေ့တော့တယ်

တရားခံဘယ်သူလဲဟေ့

မီးတူးနိုးဖော်ဝင်းမောင်

မချိန်ကာလအားဖြင့် ဆောင်း အကုန် နေ့အကူး ရှိမတော့တွင်းရှိ သစ်ပင်များမှ သစ်ရွက်များ ဝါကြဲကြဲ ဝါနံ့များက အရွက်များက ကြွေကျချိန် သစ်ရွက်ကြွေချိန်ဆိုလျှင် မမှားပေ။ အပူရှိန်ကလည်း နေဘက် အပူရှိန်များ ပါသလို၊ ညအချိန် အအေးဓာတ်ကြောင့် စောင်ခြုံအိပ်ရဆဲပင် တောင်စောင်း ဆင်ခြေလျှောမြေများ၊ မိုးရေစီးဆင်း ခြင်းကြောင့် ချိုင့်တို့ရေစီးကြောင်းမြောင်း ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခု ခြောက်သွေ့စပြု နေသည်။ ယခင်သွား နေကျလမ်းများပေါ်မှ မြက်ပင်များ သေကြေကြသဖြင့် ခြေသွား လမ်းပေါ်လာ၍ သွားလမ်းလာလမ်း ကောင်းပါသည်။ အချို့နေရာရှိ ခြံနွယ် ပင်များ ထူဝန်းမနေ ဘဲ ကျိုးကျဲကျိုးကျဲ တွေ့မြင်ရသည်။

နံနက် အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်ပြီဆိုလျှင် ငှက်မျိုးစုံ အော်ပြည်သံ တို့က တောတွင်းကတည်းကတစ်ချို့ ခံစား ရသလို၊ ညအချိန်ရောက်သည်နှင့် ခွေး ဟောင်သံ၊ ဆင်အော်သံ၊ ပရစ်အော်သံ၊

အချိန်နာရီကပြောသည့် တောကြက်တွန် သံတို့ကြားနေရသည်။ တဲအတွင်း အိပ်နေသူတို့ စိတ်အာရုံ၌ နားသာယာ စရာ၊ ကြောက်ရွံ့စရာ ခံစားကြရလေ သည်။

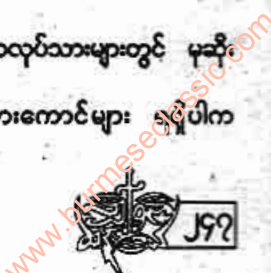
ဆင်စခန်းဆိုပေမယ့် ဆင် ဦးစီး ဆင်ပဲ့ချိန်နှင့် သစ်ခုတ်လုပ်စားတို့ က မြေပြန့်ကျယ်သောနေရာ ရွေးချယ် ပြီး အိမ်ဆောက်လုပ်နေကြရာ သစ်သား အိမ်နှင့် ဆောက်လုပ်ကြသလို ဝါးလုံး ချောချော အိမ်တိုင်ထူ၍ နီးသက်ငယ်၊ စားသက်ကယ် မိုးကြသည်။ သစ်ထုတ် လုပ်ငန်းရှိနေသဖြင့် သစ်လုံးသယ်ယူပို့ ဆောင်ရန် မော်တော်ယာဉ်၊ ယန္တရား လုပ်သားများ ဖွဲ့စည်းထားရှိခြင်းကြောင့် ယာယီနားနေရန် တဲများတွင် မိသားစု များ လိုက်ပါနေထိုင်ကြ၍ ဆင်စခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိသဖြင့် အဝေးက ကြည့်လျှင် ရွာတစ်ရွာကိုပင် တွေ့မြင်ရ သည်။ ကလေးလူကြီးပေါင်းလိုက်လျှင် လူ ၂၀၀ ခန့်ပေါက်ရှိကြပေမည်။ နံနက် ခင်း အလုပ်သွားချိန် မိသားစုများသာ

ကျန်သည်။ ညနေစောင်းလောက် လုပ်ငန်းနားချိန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ဆူညံ သံ၊ အော်ဟစ်စကားပြောသံများ ထွက် ပေါ်လာတော့သည်။

ဆင်စခန်းအစုတွင် ကုန်မျိုး ဆိုင်ဖွင့်ထားသလို မော်တော်ယာဉ်စခန်း တွင်လည်း ကုန်မျိုးဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်များ ဖွင့်လှစ်ရောင်းချကြသည်။

အအေးဘူးမျိုးစုံ၊ ယမကာ မျိုးစုံတို့ပါ ရရှိသဖြင့် ညနေပိုင်း သူ့ဆိုင် ကိုယ့်ဆိုင်များ၌ စည်ကားနေသည်။ တချို့ကျေးရွာများမှ အသုင်စုံဆိုင် ထမင်း ကြော်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီမစ် များ လာရောက်ရောင်းချ၍ တောတွင်း ပင်ဆိုလင့်ကစားချေးအနည်းငယ်များ သော်လည်း ဝယ်ယူစားသုံးနိုင်ကြသည်။ သစ်သယ်ယာဉ်များကလည်း နေ့စဉ် တောင်ငူဘက်သို့ ကားအသွားအပြန်ရှိ နေ၍ လိုအပ်သည့် ကုန်များသယ်ယူ ရရှိသည်။

ယာလုပ်သားများတွင် မုဆိုး များရှိ၍ သားကောင်များ ရှိပါက

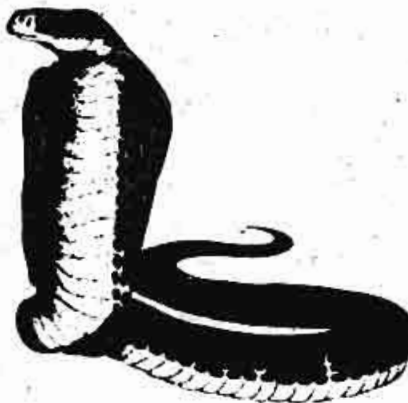
ရောင်းချကြသည်။ ယာထွက်ဟင်းသီး
ဟင်းရွက်၊ ငြုပ်၊ မြေပဲ၊ ပြောင်းများ
ရာသီအလိုက် ထွက်ကုန်သီးနှံများလဲ
ထိုစခန်းများသို့ လာရောက်ရောင်းချကြ
သည်။

ဆင်ဦးစီး ဆင်လဲ့ချီပ်တို့က
လုပ်ငန်းနားချိန် ဆင်များကို တောထဲ
လွှတ်ထားကြပြီး လုပ်ငန်းရှိပါက ဆင်
ရုံရာသို့ လိုက်လံကောက်ယူကာ
လုပ်ငန်းတွင် သစ်ဆွဲခြင်းကို ခိုင်းစေကြ
သည်။ ဆင်စခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်
နေ့ရော မိုးပါ စီးဆင်းနေသော စမ်း
ချောင်း ကလေးတစ်ခုရှိသည်။ ထို
စမ်းချောင်းရေများကို ဆင်အဖွဲ့မိသားစု
ရော၊ ကားအဖွဲ့မိသားစုများပါ သောက်ရေ
သုံးရေခပ်ယူကြပြီး ရေချိုးသည့်အခါ
ကလေးလူကြီး ထိုစမ်းချောင်းတွင်
ရေချိုး အဝတ်လျှော်ဖွတ်ခြင်း ပြုလုပ်
ကြသည်။ နွေဦးကာလဖြစ်၍ ရေနည်း
သော်လည်း တသွင်သွင်စီးဆင်းနေ၍
ရသည်။ ကြည်လင်အေးမြနေသည်။

သစ်လုပ်ငန်းခွင်မှာ ပဲခူးတိုင်း

နှင့် မန္တလေးတိုင်း အစပ်၊ တောင်ပေါ်
အရောက် ယန္တရားနှင့် ပေါက်သည့်လမ်း
မှ သစ်ကွက်အတွင်းက သစ်လုံးများကို
သူ့အပိုင်းနှင့် သူထုတ်ယူကြရသည်။
ပွင့်လင်းရာသီဖြစ်၍ မိုးမကျမီသတ်မှတ်
ချိန်ပြည့်မီအောင် အင်ပြည့် အားပြည့်
လုပ်ဆောင်ကြရသည်။ စက်ပြင် ဝပ်ရော
လုပ်ငန်းထားရှိ၍ စက်ချိုယွင်းသော
ယာဉ်များပြင်ဆင်နိုင်သည်။ ထိုကားအဖွဲ့
တိုင်းတွင် မီးစက်ရှိ၍ လျှပ်စစ်မီးရသလို
ဈေးဆိုင်များမှ မီးစက်ဖြင့် လျှပ်စစ်မီး
ရရှိခြင်းကြောင့် တီဗွီ၊ ဗွီဒီယိုများ
ကြည့်ရှုအပန်းဖြေနိုင်ကြသည်။

ညအချိန် ဟား၊ ငါးရှာသူများမှ
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် သဲဖားရိုက်သူ၊
ငါးခူထိုးသူများက ဟင်းစားရှာကြသည်။

ပိုလျှံပါက ရောင်းချပေးသည်။
ဆင်စခန်းနှင့် ကားစခန်းမှ
မိသားစုများ အနေကြာလာပြီဖြစ်၍ ၎င်း
လုပ်ငန်းခွင် အတူတကွ အလုပ်လုပ်ရင်း
ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။ တစ်နေ့တွင်
ဆင်စခန်းမှ ပဲချီပ်မိုးမောင်အိမ်ရှေ့
ထိုင်ရန်တုံးတိုများ ပတ်လည်ထားပြီး
အလယ်တွင် ယဉ်ချပ်စားပွဲ ရေနွေးခိုင်းဉ်း
ကားအဖွဲ့မှ အောင်ဘု၊ ဆိုးပေ၊ ဆင်
လုပ်သား မောင်ကြီးတို့ထိုင်၍ ရေနွေး
ကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြောဆို နေကြ
သည်။ သို့နှင့် စခန်းတွင် တစ်ခါတစ်ရံ
အသား၊ ငါး ပြတ်လပ်သည့် အခါမျိုး

လည်း တွေ့ကြုံရသဖြင့် ဟင်းစားတစ်ခုခု
ရှာရန် ဆိုးပေက စကားစလိုက်သည်။

တို့စခန်းက တစ်ခါတလေ
“ဟင်းပြတ်ပြီဆိုရင် ကြက်ဥတောင် ဝယ်
မရဘူး၊ ငါးလေး၊ ဟားလေး ရှာလို့လဲ
ဒီအချိန်သိပ်ရဖို့ မလွယ်ဘူး။

အေး . . . ဟုတ်တယ်ကွ။
တစ်ခါအလုပ်ပြီးချိန် ထမင်းပွဲမှာ ငပိ
ထောင်းနဲ့ ဟင်းချိုဟင်းပဲ စားရအောင်နဲ့

ရှိတယ်။ အိမ်ရှင်မကလဲ ဘာအသားမှ
ဝယ်မရလို့ အိပ်ချက်ထားတာတဲ့။ ဟင်း
မကောင်းရင် ဆီဆမ်းစားလို့ ပြောတယ်။
အဲဒီပြောသံကြောင့် အိပ်ထွက်မိတယ်။
ရှိက်မယ်လို့ လုပ်သေးတယ်။ ကလေး
တွေ ငိုလို့မရှိက်ဖြစ်ဘူး။ ပြန်စဉ်းစားတော့
လဲ တောထဲ၊ တောင်ထဲနေတာပဲ မြို့လို
ဝယ်ချင်တဲ့ သား။ ငါး ဝယ်လို့မှ မရတာ
ဘဲလို့ စိတ်ကိုပြန်ဖြေရတယ်ကွ။

“ဖိုးမောင်က . . . ငါအကြံ
တစ်ခုရတယ်”

“ဘာအကြံလဲ ကွ” ဟု
မောင်ကြီးက မေးလိုက်သည်။

ဒီလိုလေကွာ . . . တို့စမ်း
ချောင်းထဲမှာ ပုစွန်သေးသေး (ပုစွန်
ဆိတ်) ထောင်မယ်။ ဒီရာသီ စမ်းရေမှာ
ပုစွန်လေးတွေရှိတယ်။ လသာတဲ့
ရက်ဆိုပိုပြီးတယ်။

“အဲဒီပုစွန်ကို ဘယ်လိုဖမ်းမှာ
လဲ” ဟု အောင်ဘုမေးနေသည်။

ကိုင်း . . . ငါပုစွန်ထောင်နည်း
ကို မပြောခင် မင်းတို့က ဘယ်လိုဖမ်း

မှာလဲ ဟု ဖိုးမောင်က မေးလိုက်ရာ-
ဟာ . . . လွယ်ပါတယ်ကွာ။
ငါးဖမ်းတဲ့ ပိုက်စိပ်စိပ်နဲ့ ရေထဲဆင့်
ကျော့ရင် ရှာပေါ့ကွ . . . ဟု အောင်ဘု
ပြောသည်။

တို့ . . . မြောင်းတွေထဲမှာ
လင်းပက်တို့၊ ရင်တွန်းတွေနဲ့ တိုက်ရင်
ရမယ်” ဟု ဆိုးပေက ပြောပြန်သည်။

အောင်ဘု . . . ကလဲကွာ။

ဒီနေရာ အဲဒီလို ဖမ်းလို့မရဘူးကွ။ ဒီလို
လေကွာ . . . ထင်းတုံး၊ တစ်တောင်ခန့်
တုံး တိုရယ်၊ ရေထည့်သောက်တဲ့ အာ
၄ လက်မ၊ ၅ လက်မ ရေအိုးရှိရင်ရပြီ
လေ ဟု ဖိုးမောင်က လမ်းကြောင်း
လိုက်ရာ . . .

အဲသလိုနဲ့ ဖမ်းလို့ရရောလား
ကွ ဟု စိတ်မရည်သံနှင့် မောင်ကြီးက
ဝင်ပြောပြန်သည်။

မင်းတို့ကလဲ နားဝေးပြန်ရော
ဒီလိုကွ ပထမဦးဆုံး မနက်ဖြန် ညနေ
စောင်းရင် စမ်းချောင်းကို သွားမယ်။
လူတွေ ရေချိုးဆိပ်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း

အောက်ဘက်ရေစီးကြောင်း ကျဉ်းတဲ့
နေရာရှာရမယ်။ ရပြီဆိုရင် တုံးတိုထားလို့
ရအောင် ကမ်းစပ်ကနေ ရွံ့တွေ၊ နွဲ့တွေ
ဆယ်ပြီးရေတားအောင် လုပ်ရမယ်။
တုံးတိုရဲ့ ထိပ်အထိ ရေမထွက်အောင်
ကပ်ထားရမယ်။ ပြီးရင် ရေစီးတဲ့အခါ
တုံးပေါ်ချော်ကျနိုင်တဲ့အထိ ရေစီးအား
လိုတယ်။ တို့ဘောင်ဆယ်ထားတဲ့ဟာ
ကျယ်ရင်ရေစီးနည်းပြီး တုံးပေါ်က
မှန်မှန်လေးစီးမယ်။ ဘောင်ကိုကျဉ်းယူ
မယ်ဆိုရင် အထက်ကစီးလာတဲ့ ရေများ
လာပြီး အားကောင်းလာတဲ့အခါ တုံးပေါ်
ကနေဖြာပြီး ရေကျလာမယ်။ ရေအိုးက
တုံးဝှေ့က ရေကျော်အားကောင်းလာတဲ့
အခါ တုံးပေါ်က ဖြာပြီးရေကျလာမယ်။
ရေအိုးက တုံးဝှေ့ကရေကျော်ကျတဲ့
အောက်မှာထားမယ်။ အိုးထဲကို ရေမကျ
စေရဘူး။ အိုးနှုတ်ခမ်းပေါ်က ကျော်ဖြတ်
သွားရင်ရပြီ။ အဲဒီအခါမှ ရေစီးကို
ခုန်ကျော်တဲ့ ပုစွန်သေးတွေ၊ ငါးလေးတွေ
က ခုန်လိုက်တာနဲ့ အိုးထဲကို ရောနေဦး
ပဲ။ အဲဒါ ဘာခက်လို့လဲ ဟုအောင်ဘုအကြံ

ရှိသူ ဖိုးမောင်က ရှင်းပြလိုက်သည်။ ကျန် ဂဦးက ဝိသနာအလျောက်သာ လုပ်ချင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

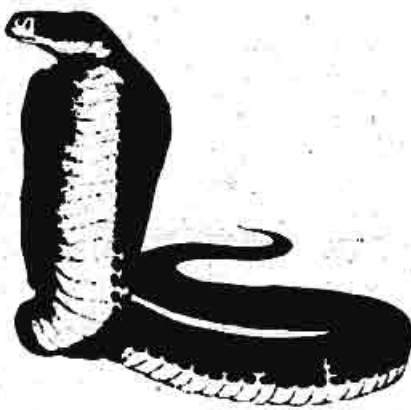
ဒီနေ့တော့ လုပ်နည်းသိပြီ လာ။ မနက်ဖြန်အလုပ် နေ့လည်ခင်း ပြီရင် ညနေစောင့်သွားကြမယ်။ ညဉ့်လဲ နက်ပြီ မင်းတို့လဲ ပြန်အိပ်ကြတော့ဟု ပြောကာ လူစုခွဲခဲ့ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင့် တွင် ဖိုးမောင်တို့ ဂဦးက တုံးတိုထမ်းသူ၊ ရေခိုသယ်သူ အသီးသီး စမ်းချောင်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ရေခိုဆိပ်တွင် ရေခို သူ အဝတ်လျော်သူများကို ရှောင်ကွင်းပြီး ရေစီးကြောင်းကျဉ်းသည့် နေရာကို တွေ့ရှိ၍ တုံးတိုချသူ၊ ဘောင်းဆယ်သူများ ဝိုင်းလုပ်သဖြင့် မကြာမီပြီးစီးသွားသည်။ ရေစီးအားခေတ္တစောင့်ကြည့်ရာ၊ ရေစီး နှေးနှေး၍ ကမ်းစပ်မှစ၍ နွဲ့ နွဲ့များဖြင့် ဘောင်ကျဉ်းအောင် ပြုပြင်ကြရာ၊ ရေစီး အားမှာ တုံးပေါ်မှ အောက်ဖက်သို့ အိုး နှုတ်ခမ်းကျော်လောက်ဖြစ်၍ ရေအိုးကို တုံးဘေးနားကပ်လျက် မရွေ့လျားနိုင်

အောင် နွဲ့ နွဲ့များဖြင့် မထားလိုက်သည်။ အိုးနှုတ်ခမ်းသာ လွတ်နေသည်။ အလုံးစုံ ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ည ၇ နာရီလောက်တွင် အောင်ဘု၊ ဆိုးပေ၊ မောင်ကြီးတို့ ဂဦး ဖိုးမောင် အိမ်ရောက်လာကြပြီး ဖိုးမောင် အိမ်ရှေ့ထိုင်ခုံများတွင် ဝိုင်းထိုင်ကြပြီး ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း ထွေရာလေးပါး စကားပြောကာ အချိန်ကုန်လွန်စေ သည်။

၉ နာရီလောက်ရှိချိန်တွင် ပုစွန်ထောင်ထားသည်မှာ ၃ နာရီကျော် လောက်ရှိပြီမို့ ဖိုးမောင်က တို့ပုစွန်သွား ဖော်ကြမယ်။ မင်းတို့ ဓာတ်မီးတွေပါတယ် မဟုတ်လား။ အေးပါ... ပါတယ်ကွ ဟု ပြိုင်တူအသံထွက်လာသည်။

သို့နှင့် ၎င်းတို့ ၄ ဦး စမ်းချောင်းထဲသို့ လာခဲ့ပြီး ၎င်းတို့ထောင် ထားသည့် ပုစွန်အိုးရှိလာသို့ရောက်သည် နှင့် အိုးအတွင်းသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်ကြရာ ပုစွန်သေးများအိုး တစ်ဝက်လောက်ရှိနေပြီ တွေ့ရသဖြင့်- ဟာ... မနည်းပါလား။ ဟင်း စားတော့ရပြီ ဟေ့ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောနေသည်။ အောင်ဘု မင်းပုစွန်အိုး ကို ဖော်ယူခဲ့ကွာ ပြောလိုက်သည်နှင့် အောင်ဘုက ပုစွန်းအိုးထမ်းလျက် ဂဦးသား ဖိုးမောင်တံသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ သည်။ "

ဖိုးမောင်က လင်ဗန်းတစ်ချက် ယူလာပြီး အိုးထဲမှ ပုစွန်များသွန်ချ လိုက်ပြီးနောက် အညီအမျှခွဲယူကြသည်။ ဖိုးမောင်က သူဝေစုထဲမှ အနည်းလိုက် ပြီးနောက် အညီအမျှယူကြသည်။ ဖိုးမောင်က သူဝေစုထဲမှ အနည်းငယ် နှုတ်ယူပြီး သူ့ခန်းကို ဆီနှင့်ကြော်ခိုင်း သည်။ ပုစွန်ကြော်ပြီး၍ ပုဂံတစ်ချက်ထဲ ထည့်ယူပြီး ရေခွေးကြမ်းနှင့် စားသောက်

ကြမ်းနှင့် စားသောက်ကြသည်။ ညဉ့်နက်
ဖြိုဖြစ်၍ အသီးသီးပုစွန်ဆိတ်များ
ခွဲတမ်းကျယူ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၂ ည၊ ၃ ည အထိ
ပုစွန်ထောင်ဖမ်းခြင်းမှာ ဟင်းစားများရနေ
၍ အဆင်ပြေနေကြသည်။ ၄ ညပြောက်
သည့်အခါ ယခင်အတိုင်း ပုစွန်ဖော်သွား
ကြရာ၊ အိုးအတွင်းပုစွန်အနည်းငယ်နှင့်
အိုးလည်ပင်းတွင် ပုစွန်သေများကပ်လျက်
ကျန်သည်ကို စာတ်မီးရောင်ဖြင့် မြင်တွေ့
လိုက်ရာ...

ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။
ပုစွန်ကို ဘယ်သူခိုးလာယူသွားသလဲ
မသိဘူး။

နေပါဦးကွ...။ လူသူခိုးဆို
ရင် အိုးပါထမ်းယူမယ်။ တစ်ခုခုတော့
တစ်ခုခုပဲ။

ငါထင်တာတော့ တောထဲဆို
တော့ မျောက်လိုသတ္တဝါလဲ စားတတ်
တယ်ကွ။

ညအချိန်ဆိုတော့ ငှက်ကြီးတွေ
လဲ စားတတ်တာပဲ ဟုအမျိုးမျိုး ၄ ဦး

သား၊ ၎င်းတို့အထင်များ ပြောနေကြ
သည်။

ဟေ့... ဟေ့ တို့တွေ ဒီလို
ဟိုပြောဒီပြော ပြောနေလို့မဖြစ်ဘူး။
အခုညဉ့်လဲနက်လာပြီ။ ပုစွန်အိုးယူပြီး
ပြန်မယ်ဟု ဖိုးမောင်ပြောလိုက်သည်နှင့်
ဆိုပေက ပုစွန်အိုးဖော်ယူကာ ဖိုးမောင်
အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ပုစွန်အိုးဘေး
နှုတ်ခမ်းတို့တွင် ကပ်နေသော ပုစွန်သေ
များ၊ အိုးအတွင်းမှ ပုစွန်ကျန်များကို
ရေဆေးကာ ဖိုးမောင်အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်၌
မှောက်ထားလိုက်သည်။ ဖိုးမောင်က
တို့တွေစောစောသွားပြီး အိုးကိုပြန်ထား
မယ်။ ပုစွန်ဖော်ချိန်မတိုင်မီ တို့တွေစော
စောသွားပြီး တစ်နေရာရာက စောင့်
မယ်။

အေး... မင်းပြောတဲ့အတိုင်း
လုပ်ကြမယ်ဟု ကျန်လူများက ထောက်ခံ
ပြောဆိုပြီး လူစုခွဲကာ ပြန်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင်
ထုံးစံအတိုင်း ပုစွန်အိုးကို မူလတုံးဘေး
တွင်နေရာတကျထားလိုက်ပြီး စမ်းချောင်း

၏ ဘယ်ညာကမ်းပါးအစပ်၌ ပုန်းခိုရန်
နေရာရှာခဲ့ပြီး ၄ ဦးသား အိမ်အသီးပြန်ခဲ့
ကြသည်။ ည ၇ နာရီခန့်တွင် ဖိုးမောင်
အိမ်၌ ပြန်ဆိုမိသည့်အခါ ဖိုးမောင်က
ဒီညတော့ တရားခံအမိ ဖမ်းရမယ်။
မင်းတို့ စားပါသလား။ တုတ်ကြီးကြီးပါ
သလား ဟုမေးလိုက်သည့်အခါ အေး
အကုန်လုံး အဆင်သင့်ယူခဲ့တယ်။

ဆိုပေက ငါကမိန်းရည်ရည်ယူခဲ့တယ်။
ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်မြေကြီးပေါ်မှာ
စိုက်ထားတယ်ဟု ပြောလိုက်သည်။
ဤသို့နှင့် ဖိုးမောင်အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင်
ရေနွေးကြမ်းသောက် လုပ်ငန်းအတွေ့
အကြုံဖြည့်မှု လာသမျှ ကားတွင် လိုက်ပါ
ရသူများက ပြောပြနေသည်။

ဟေ့... ဒီလိုစကားထိုင်ပြော
နေလို့ မပြီးသေးဘူး။ အောင်ဘု မင်းနာရီ
ကြည့်စမ်း အချိန်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ
ဟုဖိုးမောင်မေးသဖြင့် အောင်ဘုက အခု
၇နာရီခွဲကျော်ပြီ ဂ နာရီထိုးတော့မယ်။

တို့စမ်းချောင်းလျှောက်ရမဲ့
အချိန်၊ နေရာရာရမယ့် အခုလောက်
ဆိုသွားဖို့ အချိန်တော်ပြီဟု မောင်ကြီး
က ပြောသဖြင့် အားလုံးစာတ်မီးကိုယ်စီ
တုတ်၊ စားများ ယူဆောင်ကာ စမ်းချောင်း
သို့ လာခဲ့ကြပြီ။ ပုစွန်ထောင်ထားသော
ဒီနေရာမရောက်မီ ဦးစီ ဘေးတစ်ဖက်
တစ်ချက် ချုံပုတ်အကွယ် ကမ်းစပ်၌
ပုန်းကွယ်နေကြသည်။ ၎င်းတို့ ပုန်းကွယ်
သည့် နေရာမှာ ပုစွန်ထောင်ထားသည့်

အိုးကို စား ၂ ကိုက်အကွာလောက်
ဖြစ်၍ မှောင်နေသော်လည်း ကြယ်ရောင်
ကြောင့် မြင်နိုင်သည်။ ပုစွန်သူခိုးမင်း
သူများ စမ်းချောင်း၏ ကမ်းတစ်ဖက်စီ
တွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြရာတွင် ဆေးလိပ်
မသောက်ခဲ့၊ စကားမပြောဘဲ ထိုင်နေကြ
ရင်း ပုစွန်အိုးကို လှမ်းကြည့်ရာ တစ်စုံ
တစ်ရာမျှ အိုးနားလာသည်ကို မတွေ့ရ
ပေ။ အချိန်မှာ ညဉ့်နက်လာပါပြီ။
ထိုင်စောင့်နေသည်မှာ ၁ နာရီကျော်ရှိ
လာသည်မို့ ပုစွန်အိုးဆီသွားရန် ခဲ
တစ်လုံးပစ်၍ အချက်ပြလိုက်သည်နှင့်က
ပုစွန်အိုးရှိရာသို့ အနီးဆုံးရောက်ရှိသည်
နှင့် ပြိုင်တူလက်နှိပ်စာတ်မီးနှင့် ထိုး
ကြည့်လိုက်လျှင် စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်
အိုးအတွင်းမှ ပုစွန်များကို စားလျှက်
တွေ့ရသည့်အခါ အားလုံး ဟင်ခနဲ၊
ဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြပြီး ချက်ချင်
ဖိုးမောင်က ပါလာသည့် စားရည်ဖြင့်
မြွေ၏လည်ပင်းဆီ မှန်း၍ခုတ်ချလိုက်ရာ၊
အိုးမှာကွဲထွက်လွင့်စင်သွားပြီး ဂွမ်းဟု
အသံထွက်ပေါ်သွားပြီး မြွေကြီးမှာလည်း

လည်ပင်းပြတ်လုနီးပါးဖြစ် တစ်ကိုယ်လုံး
လှုပ်ရှားနေ၍ ရေသံတွင် တဖျန်းဖျန်း
ထွက်လာသည်။ ဖိုးမောင်က ဟောကောင်
တွေ မြွေကိုယ်လုံးကို ခုတ်ကျ၊ ရိုက်ပါကွ၊
မင်းတို့ကို မြွေအပြီးနဲ့ အရိုက်ခံရဦးမယ်။
ကြည့်ရောင်ကြဟု ပြောလိုက်သည်နှင့်
၃ ဦးသား မြွေကြီးကို ခုတ်ကျ၊ ရိုက်ကျ၊
သဖြင့် ခဏကြာလျှင် စပါးကြီးမြွေမှာ
ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အားလုံးက တို့ပုစွန်ကို လာခိုး
တဲ့ တရာခံအစစ်ကို အခုမှမိတော့
တယ်။

ဟေ့... တရာခံအစစ်က
ဒီကောင်ကြီးပေါ့။

၎င်းတို့ ၄ ဦးစောင့်နေစဉ်
စပါးကြီး မြွေကြီးက အောက်ဘက်မှ
ရေစီးအတိုင်း ကူးလာပြီး ပုစွန်လာစား
သည်ကို နောက်မှ စဉ်းစားမိလေတော့
သည်။

ဖီးကုန်း - ဇော်ဝင်းမောင်

အမည်မသိသောသူရဲရည်

ပွဲအုပ်ချုပ်သူ

ဘိုဘို(ရွှေကံကူ)

, civrt qu

တုန်း

“လူလေး... အိပ်ရာနားလာ

ကျွန်တော် အိပ်ယာမှ ထလာ
ခဲ့ပါသည်။ အပြင်ဘက် ဖြန့်ထဲတွင်
တန်းလျားပေါ်၌ပေါ်၌ အမေနှင့်
မြောက်ဘက်အိမ်များမှ မမခင်အေး၊
မမခင်ဌေး၊ မမခင်သိန်းမျိုးတို့ ရောက်ရှိ
နေကြပြီး စကားဝိုင်းဖွဲ့လျက်ရှိပါသည်။
ဥပဒ်ကျောင်းမှ ပြန်လာကြဟန်တူပါ
သည်။ လင်ဗန်းအလွတ်များကို စားပွဲပေါ်
တင်ထားပြီး ရေခဲခဲကြမ်းသောက်
နေကြရင်း စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ ကျွန်တော်သည် တံစက်မြိတ်
စဉ်အိုးတွင် မျက်နှာသစ် သွားတိုက်လျှင်
ရှိရာမှ အမေတို့ပြောဆိုနေသော စကား
သံတို့နားထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပါသည်။

“မနက် ၄ နာရီခွဲလောက်က
ကာဘီး ပေါက်သံလိုလို ကြားလိုက်ရတာ
အဲဒါ သေနတ်သံတဲ့”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။
ငါလည်းကြားလိုက်ရတယ်။ ဘယ်က
သေနတ်သံတဲ့တုန်း ဘာဖြစ်တာတဲ့

“မြေကျေ၊ ရှင်းရုံးထဲနေတဲ့
အိမ်က ကလေးမလေး သူ့ကိုသူ
သေနတ်နှင့် ပစ်ပြီးသေသွားတာတဲ့”

“ဘယ်လိုများဖြစ်တာပါလိမ့်
အေ . . . ကလေးမလေး သနားပါ
တယ်”

“ကံအကြောင်းနယ် ဆိုးလိုက်
တာ။ အဖဗ်ငါးရာငါးကမ္ဘာ ခံရတော့မှာ
ဘဲ။ လှတာ၊ ပတာ လေးလိုပြောတာပဲ”

ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော
စကားသံတို့သည် ခတ်သဲ့သဲ့မျှသာ
ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ဦးခေါင်းသည်
အစိပ်စိပ် အမွှာမွှာဖြစ်သွားသကဲ့သို့
မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲ၍ သွားသလားထင်
မှတ်ရပါ၏။ အိုးထိမ်းစက်ကဲ့သို့ ကမ္ဘာကြီး
ချားချာလည်သွားပြီဟု ထင်မှတ်ရသည့်
အလား မူးဝေ၍လာပါ၏။ ရင်ထဲတွင်
တစ်လုပ်လုပ်ဖြစ်လာပါသည်။ တကယ်
မဖြစ်ပါစေနင့် အိမ်မက်သာဖြစ်ပါစေ၊
နားကြားလွဲခြင်းသာ ဖြစ်ပါစေဟု
ဆုတောင်းမိပါသည်။

ပြီလား။ မီးဖိုထဲမှာ အဆင်သင့် ခူးခတ်
ထားပြီးသားပဲ စားလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . အမေ”
ကျွန်တော်သည် ဖျားနေသည့်
အကြောင်း မပြောတော့ပါ။ ကြောင်အိမ်
(မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းများ ထားရှိသော
မီရိုတံခါးများတွင် သံဆန်ကာများ တပ်
ထားသည်) ကိုဖွင့်ပြီး ကော်ဖီဖျော်သည်။
ကိတ်မုန့်နှင့် စားလိုက်ပြီး ပါရာစီတမော
သောက်လိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲတွင်
ပူလောင်နာကျင်လျက် နေပါ၏။ ကမ္ဘာမီး
ထက်လည်းကောင်း၊ ငရဲမီးထက်လည်း
ကောင်း။ ပူပြင်းလောင်မြိုက်မှုတို့သည်
ကျွန်တော့် နှလုံးသားထဲ၌ လှည့်လည်
လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိပါပြီတည်း။ မနေ့ည
က အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်လည်း
ဆန်းစစ်လျှင် ယခုကြားရသော သတင်း
စကားတို့သည် အစစ်အမှန်ဖြစ်မည်မှာ
သေချာပါ၏။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ယာ
ထဲတွင် ခေတ္တလုံးအိပ်နေလိုက်ပါသည်။
တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် ချွေးများစီးလာပြီး

အနည်းငယ်သက်သာ သွားပါသည်။

ထို့နောက် အဝတ်အစားများ လဲပြီး ရွေးကုန်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ မှတ်ဆိတ် (ကိုကိုဝင်းမောင်) ၏ ကမ္ဘာ သစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဩဘာနှင့် ကြီးထွန်းတို့ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော် ၎င်းတို့ပိုင်းတွင် ခုံလွတ်တစ်ခု၌ ဝင်ထိုင် လိုက်ပါသည်။ ကိုကိုဝင်းမောင်မှ “နွားနို့ တစ်ခွက်ဟေ့။ သကြားမထည့်ဘူး။ ဆား နည်းနည်း” ဟု အော်လိုက်ပါသည်။ ကိုကို ဝင်းမောင်သည် ကျွန်တော်၏ ယောက်ဖဝမ်းကွဲ ကျွန်တော် အစ်မ၏ ယောက်ျားဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လာ သည့်အခါတိုင်း နွားနို့နဲ့ဆေးလိပ်ချပေးပါ သည်။ မည်သည့်အခါမျှပိုက်ဆံမယူပါ။

“မိုင်းလွင် . . . မင်းလည်း ကြားပြီးရောပေါ့ကွာ။ ငါတို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဘယ်လိုဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရပါလိမ့်ကွာ။

“ဩဘာမှ စိတ်မကောင်းစွာ ဖြင့်ပြောသည်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ သေချာပေါက်

အစစအရာရာ စီစဉ်ပြီးခါမှ ဘယ်လိုဖြစ် ရတယ်လို့။ သူငယ်ချင်း စိတ်ထိန်းပါ ကွာ”

“ကြီးထွန်းမှလည်း စိတ် မကောင်းစွာဖြင့် ပြောပြန်ပါသည်။ ငါ မယုံဘူးကွာ ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ငါ့ကိုညာနေတာနေမှာ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းတာ ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကွ ငါတို့အမေ တို့တောင် ပြန်လာကြပြီ။ ဟိုမှာ လမ်းပေါ်မှ လူတွေ အဲဒီကိစ္စအိမ်ကိုသွား တဲ့ လူနှင့်ပြန်တဲ့ လူတွေကွ” မှန်ပါသည် လမ်းပေါ်တွင် ရွာထဲမှ မိန်းမကြီးများသည် အသုပ်လိုက်၊ အသုပ်လိုက် သွားသူပြန် သူများကို တွေ့မြင်နေရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြိုင်သာယာ၏ ထုံးစံမှာ သာရေးထက် နာရေးကို ဦးစားပေးလေ့ ရှိကြပါသည်။ ဧည့်သည်များနှင့် ငွေကြေး ချို့တဲ့ သူတို့၏ နာရေးကိစ္စများဆိုလျှင် ကရုဏာထား၍ ဝိုင်းဝန်းကြသဖြင့် ပိုမို စည်ကားလေ့ရှိပါသည်။ နာရေးသို့ သွားကြသူ၊ ပြန်ကြသူများဖြစ်ကြောင်း

သိသာပါ၏။ တဘတ်ကလေးများကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး သုပ်သုပ်နှင့် သွားနေကြ ပါသည်။ ကျယ်လောင်စွာစကားများ ပြောဆိုရယ်မောခြင်း မပြုကြပါ။ စိတ် မကောင်းဖြစ်ခြင်းနှင့် သံဝေဂဖြစ်ခြင်းတို့ သည် မျက်နှာများပေါ်၌ အထင်သားပေါ် လွင်လျက်ရှိကြပါ၏။

“သေနတ်မှန်ရင် မီးစနှင့် ထိုး
လိုက်တာထက်ကို ပိုဆိုးသတဲ့ ကောင်မ
လေး နနနယ်နယ်နှင့် မသေခင် ဘယ်
လောက်နာလိုက်မလဲကွာ”

“ဟုတ်တယ် . . . သူ့ကို
သူ့သေနတ်နှင့် ပစ်ပြီးနာလွန်းလို့နေမှာ
ပေါ့။ သေနတ်ဒဏ်ရာထဲကို ဆန်တွေ

ဆုပ်ပြီး သိပ်ထားတာတဲ့”

“လူကြီးတွေ နီးလာပြီး ထွက်
ကြည့်လိုက်တော့ ကြမ်းပြင်မှာ လူးလိပ်
နေရတာ အသံတောင်မထွက်နိုင်တော့
ဘဲ တစ်ခဏလေးနှင့် အသက်ပျောက်
သွားတော့တာပဲတဲ့ အနားမှာလည်း ခရီး
ဆောင်အိတ်ချထားသတဲ့ အိမ်ကထွက်
ပြေးဖို့ ကြံစည်နေတာဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။
သူ့အကြံမအောင်လို့ သူ့ကိုသူ သတ်သေ
သွားတာဖြစ်မယ်”

“ပီတောက်တော့ တော်တော်
ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲတဲ့ သေတာတောင်
လက်တစ်ဖက်မှာ ပီတောက်ပန်းတွေ
ဆုပ်ထားသေးသတဲ့ တော်တော်တော့
စိတ္တဓာတ်တက်ကွ။ အေးလေ လူတစ်
ယောက်ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ဖို့ဆို
တာ တော်ရုံစိတ်ညစ်ရုံနှင့်တော့ လုပ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒါမှမဟုတ် အခုလောလော
ဆယ်တော့ အချုပ်ထဲရောက်နေပြီ
အာမခံမရဘူးလို့ ပြောတာပဲ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းမှ
လူတို့သည် မြတ်လေးနွယ်၏ နာရေး

ကိစ္စအကြောင်းကို ပြောနေကြပါ၏။
ဦးမင်းထိန်သည်လည်း မြိုင်
သာယာတွင် ထန်းလျက်ပွဲရုံဖွင့်ခဲ့သည်
မှာ တစ်နှစ်ကျော်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော
ကြောင့် နယ်မိတ်ဆွေများ ပေါများနေပြီ
ဖြစ်ရာ၊ ထိုသတင်းကို ကြားသည်နှင့်
အညာကျေးလက်ပြည်သူတို့၏ စိတ်နေ
စိတ်ထားအတိုင်း နွားလှည်းများဖြင့်
ရွာလုံးကျွတ်နီးပါး တက်လာကြပါသည်။
အစိမ်းသေဖြစ်သည့်အပြင် နှစ်ဆန်းတစ်
ရက်နေ့ဖြစ်နေ၍ နေ့တွင်းချင်း သင်္ဂြိုဟ်
မည်ဟုသိရပါသည်။ မြတ်လေးနွယ်၏
နာရေးသည်ကား တစ်နယ်လုံးစိတ်ဝင်စား
မည်ဆိုလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ
ကောင်းလှပါ၏။ ငွေကြေးချမ်းသာ
ကြွယ်ဝ၍ မည်သည့်အရပ်ဒေသမှန်
မသိရပဲ ပြောင်းရွှေ့လာသော ဦးမင်းထိန်
တို့ မိသားစု၏ အနေအထားသည်ပင်
ထူးဆန်း၍ ဝတ္ထုဆန်နေပါ၏။ လူမက
နတ်တမျှ လှပချောမောသည်အပြင်
ငယ်ရွယ်နုပျိုလျက် ပတ်ဝန်းကျင် အပြင်
လောကနှင့် ဆက်နွယ်မှုမရှိဘဲ တိတ်

တစ်စိတ် နေထိုင်ခဲ့သော မြတ်လေးနွယ် ပါသည်။

သည်လည်း ဒဏ္ဍာရီဆန်လွန်းသည်

“လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး

အပြင် သေနတ်ဆီသည်မှာလည်း

ဒီလောက်လှတဲ့ ကလေးမျိုး ငါတို့တစ်

ကျွန်းတော်တို့ ဒေသနှင့် အလှမ်းဝေးလွန်း

သက်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။

လှပြီး သေနတ်နှင့် ကိုယ်ကိုယ်ကို ပစ်၍

ပိုက်ဆံလည်း ချမ်းသာတယ်။ ဘာ

အဆုံးစီရင်ခြင်းဆိုသည်မှာ မကြာဘူး

ကြောင့် ဒီလောက်ကဲဆိုရတာလည်း

မတွေ့ဘူးပါ။ ထူးဆန်းလွန်းလှ၍ အံ့ဩ

သနားလိုက်တာအေ” မြတ်လေးနွယ်၏

တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်ရကာ စိတ်ဝင်စားစရာ

အသုဘရှုပြန်လာသော မိန်းမကြီးများ

ဖြစ်နေပြီးလှပချောမောသော မိန်းကလေး

အားလုံးမှ တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း

တစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ လူတိုင်း စုပ်

ပြောဆိုကြပါ၏။

တသပ်သပ် ဖြစ်ကြရကာ ကရုဏာ

“သူငယ်ချင်းတို့ ငါ မြတ်လေး

သက်လျက်ရှိကြပါ၏။

နွယ်ဆီ သွားချင်တယ်ကွာ။ ငါ့ကို

“သမ္မေ သတ္တာ ကမ္မသကာ

လိုက်ဖို့ပေါ့”

ဆိုပေမယ့်လည်း ဒီအဖြစ်ကတော့

“ဟိုရောက်ရင်တော့ စိတ်ထိန်း

ဆိုးလှပါတယ်။ သက်ပျောက်ဆွမ်းတရား

နော်”

ဟောရင်းနှင့် ဘုန်းကြီးတောင်းမှ အတော်

“လူတွေရိပ်မိသွားရင် . . .

ကလေးကို ဝမ်းနည်းမိတယ်” ဟု

မင်းရဲ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ကျမယ်။

ဆုတောင်းပြည့် ဆရာတော်ကြီးမှပင်

လူတွေက ဒီကောင်မလေး ကိုယ့်ကိုယ်

မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ ပါသည်။ တစ်ရွာလုံး

ကို သတ်သေသွားရတာဟာ မင်းနှင့်

တစ်နယ်လုံး မြတ်လေးနွယ်ကို သနား၍

ပတ်သက်ပြီးတစ်ခုခုရှိလို့ ဖြစ်မယ်လို့

နေခဲ့ကြပါသည်။ မြတ်လေးနွယ် သက်ရှိ

အပေါ်ယံယုက်ပြီး ကောက်ချက်ချခံရရင်

ထင်ရှား ရှိစဉ်က တွေ့မြင်ဖူးသူနည်းပါး

မင်းအတွက်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာကျမယ်။

သွားလေသူ မြတ်လေးနွယ်လည်း ဂုဏ်
သိက္ခာထိခိုက်လိမ့်မယ်။ မင်းသွားသင့်
ပါတယ်ကွာ။ ငါတို့အားလုံး အတူတူသွား
ကြတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများ
အားလုံး စုံညီလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
မြတ်လေးနွယ်ထံသို့ ထွက်ခဲ့ကြပါတော့

သည်။ မြေကျောရင်းရုံးများရောက်သည်
နှင့် သွားသူပြန်သူလူများစွာတို့ကို တွေ့
ရပါသည်။ ဝင်ပေါက်ရောက်သည်နှင့်
မြတ်လေးနွယ်သည် မကြိုဆိုသင့်
မကြိုဆိုထိုက်သော အနေအထားဖြင့်
ကျွန်တော်ကို ကြိုဆို၍နေပါပြီတည်း။

မြတ်လေးနွယ် ချစ်သော
ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်တွင် ကျယ်ပြန့်
လှသော အေးမဏ္ဍပ်ကြီးထိုးထားပါ
သည်။ ပိတောက်ပင်ကြီးမှာလည်း
ထက် ကျန်ပိတောက်ဖူးတို့အားလုံး
အစွမ်းကုန်ပွင့်နေ၍ လှချင်တိုင်လှ၍နေ
ပါ၏။ မဏ္ဍပ်အလယ်တည့်တည့်တွင်
အေးခုတင်ဖြင့် မြတ်လေးနွယ်ကို
ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ အပြာနုရောင်
ဇာခြင်ထောင်လေးချထားပါသည်။ အိပ်
ယာခင်းအသစ်၊ ခေါင်းအုံး အသစ်၊
ပန်းနုရောင် စောင်ပါးပါးကလေးချွေပေး
ထားပါသည်။ ပန်းကုလားကာများ ပြု
လုပ်ထားပါ၏။ ရေမွှေးနံ့များမှာလည်း
ကြိုင်သင်းလျက်ရှိသည့်အပြင် ပိတောက်
ရနံ့တို့မှာလည်း တစ်ဝင်းလုံးမွှေးပျံ့လျက်

ရှိပါ၏။ လေတိုက်သည့်အခါတိုင်း
ပိတောက်ပွင့်ဖတ်ကလေးများ ကြွေကျ
လျက်ရှိရာ မြေပြင်တွင် ရွှေဝါရောင်
ပန်းတောက်ကော်ဇော ခင်းထားသည်နှင့်
ပင် တူနေပါသည်။ မဏ္ဍပ်အနီး မိုးကာ
ပေါ်သို့လည်း ပိတောက်ပွင့်ဖတ်တို့
တဖျော့ဖျော့နှင့် ကြွေကျလျက်ရှိသော
အသံတို့ကို ကြားနေရပါသည်။

မဏ္ဍပ်ပစ်တွင် ပရိသတ်
အပြည့်ရှိလျက် ငြိမ်သက်စွာတိုင်နေကြ
ပါသည်။ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဘကြီးကျော်၊
အတွင်းရေးမှူး ဘကြီးသိန်းပို၊ ဦးချစ်
မောင်၊ ဦးလှသောင်း၊ ဦးဖျိုသိုင်း၊ ဘကြီး
လှညွန့်၊ ဘကြီးရိန်၊ ဘကြီးငြိမ်း အစ
ရှိသော လူကြီးများနှင့် ကိုရင်စက်ငြိမ်း၊
ကိုရင်စက်ရိန်၊ ကိုရင်အိုထွန်း၊ ကိုဝင်း
လွင်ကို ညီညီကိုမြင့်အောင် စသော
လူငယ်ပိုင်းအရွယ်များ ကာလသားခေါင်း
ကို ဘဲလေးနှင့် လူငယ်များတို့ ရောက်ရှိ
လျက် ရွာဘုံပစ္စည်းများဖြင့် ရေမွှေးကြမ်း
ဆေးလိပ်၊ ဂျင်း၊ လက်ဖက် တို့ဖြင့်
ညှော်ခံလျက်ရှိနေကြပြီး သင်္ကြန်ရန်ကိစ္စ

တို့ကို တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းလျက်ရှိကြပါသည်။ အုတ်ဂူတည်ဖို့ ပြောတယ်။ ပန်းရံ ငှက်ရိုးနှင့် မောင်သောင်းတို့သွားကြပြီလား။

ဘကြီးကျော်မှ ကိုမောင်မြင့်ကို မေးပါသည်။ အစောကြီးကတည်းက သွားကြပါပြီ။ အခုလောက်ဆို အကြော်ထည့်တောင် ပြီးတော့မယ်ထင်တယ်။

ခြံခံတစ်ဖက်တွင် ဖျာများဖြင့် ကန့်၍ ထမင်းရံပြုလုပ်ထားပြီး အသုဘရှုလာကြသော ပရိသတ်တို့ကို ညော်ခံ ကျွေးမွေးလျက်ရှိပါသည်။ သုံးရေအတွက် ရေစည်လှည်းများဖြင့် တိုက်ကြရ၏။ ရွာသူရွာသားများသည် လိုလေးသေးမရှိ ရအောင် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးကြပါ၏။

ယခုအချိန်တွင်တော့ ကျွန်တော်သည် ထူပူလျက်ရှိကာ အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသလိုသာ ဖြစ်ပါ၏။ ရင်ထဲတွင် စူးအောင် နာကျင်လျက် လေးလံမွန်းကျပ်လျက်ရှိပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ပရိသတ်အတွင်းမှ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်၍ အနီးဆုံးသို့ ရောက်အောင်

သွားလိုက်ပါသည်။ မြတ်လေးနွယ်၏ မျက်နှာလှလှလေးကို အနီးကပ်တွေ့မြင်ရပါပြီ။ သေသူနှင့် မတူပါ။ အိပ်ပျော်နေသည်ဟုသာ ထင်ရပါ၏။ မြတ်လေးနွယ်ယခုကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သောကိစ္စတွင် ကျွန်တော်၏ ပယောဂများ ဖြစ်နေလေရောသလား။ ကျွန်တော် အစကတည်းက တွေးမိဖို့ ကောင်းပါသည်။ မြတ်လေးနွယ်ကို လက်ထပ်ချင်သည်ဟု ဆိုသောအချိန်မှစ၍ မြတ်လေးနွယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အခက်တွေ့လျက် စိတ်ညစ်နေဟန် တူပါသည်။ မြတ်လေးနွယ်တွင် ကျွန်တော်ကို လက်ထပ်ရန်အတွက် ကြီးမားသော အခက်အခဲ ကြီးမားသော ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေမည်မှာ သေချာလောက်ပါသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ချစ်သူမဖြစ်ခင်က မြတ်လေးနွယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ လန်းဆန်းတက်ကြွလျက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တွေ့မြင်ခဲ့ရပါ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ရှိပြီး နောက်တွင် တစ်စတစ်စ ငေးပိုင်၍

လာသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ရွှင်လန်း
တက်ကြွမှုတို့ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ဆုံး
၍လာပါသည်။ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်
တွေ့ဆော်၍ ငွတ်မပြောသင့်မှန်း သိရမည်

ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်မှ လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းသောအခါ ထိတ်လန့်၍ သွား
သည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ အမှန်တော့
မြတ်လေးနွယ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ
အားမရသဖြင့် ကျန်းမာရေးပြဿနာသော်
လည်းကောင်း၊ အခြားသော ပြဿနာ
သော်လည်းကောင်း၊ မြတ်လေးနွယ်တွင်
ရှိနေပြီဟု တွက်ဆမိပါသည်။ ကျွန်တော်
သာ မြတ်လေးနွယ်ကို လက်ထပ်လိုက်
လျှင် မြတ်လေးနွယ်တွင် ကြုံတွေ့နေရ
သော ပြဿနာ (သို့မဟုတ်) ခုကွတို့ကို
ပျံ့ဝေခံစားနိုင်လိမ့်မည်။ ကူညီဖြေရှင်း
ပေးနိုင်မည်။ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးမဆို
မြတ်လေးနွယ်ရှေ့မှ မားမားရပ်ကာ
ရင်ဆိုင်၍ မြတ်လေးနွယ်ကို အကာ
အကွယ်ပေးနိုင်မည်ဟု ယူဆခဲ့မိပါသည်။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မြတ်လေးနွယ်ကို
ငွတ်အတင်း လက်ထပ်ခွင့် တောင်းဆို
ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စေတနာရှေ့သွား
ဖြင့်သာ တောင်းဆိုခဲ့ မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ယခုတော့ ကျွန်တော်၏ စေတနာတို့

သည် ဝေဒနာဖြစ်ရပါချေ ပြီတည်း။
မြတ်လေးနွယ်သာ ဤလမ်းကို ရွေးချယ်
မည်ဆိုပါက ကျွန်တော် လက်ထပ်ရန်
တောင်းဆိုမိမည် မဟုတ်ပါ။ ယခုမှ
အချိန်လွန် နောင်တတို့သည် ကျွန်တော်
အား အပြင်းအထန်ဆုံး ထိုးနှက်၍
ဖိစီးနှိပ်စက်လျက်ရှိပါလေပြီ။

“မြတ်လေးနွယ် တမလွန်ဘဝ
ကနေ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ မြတ်
လေးနွယ်ရဲ့ ရှေ့မှာပဲ ကိုယ်သစ္စာပြု
ပါ့မယ်။ မြတ်လေးနွယ်ဟာ လူလောက
မှာ မရှိတော့ပေမဲ့လည်း ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ
မြတ်လေးနွယ် ထာဝရရှိနေမှာပါ။
တကယ်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ အသက် ၁၇
နှစ်ဆိုတာ ငယ်ပါသေးတယ်။ ကိုယ့်ဘဝ
မှာ တခြားမိန်းကလေးတွေ တွေ့ကြုံလာဦး
မှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင် မြတ်လေးနွယ်ကို
ကိုယ့်ရင်ထဲကနေ ဘယ်တော့မှ မဖယ်
ထုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မြတ်လေး
နွယ် ထာဝရရှိနေမှာပါ။ ကိုယ်တစ်သက်
ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလို့
ကတိပြုပါတယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ်

ဟာ မြတ်လေးနွယ်နှင့် လူချင်းမပေါင်း
သင်းခဲ့ကြရသေးပေမဲ့လည်း နှလုံးသား
ချင်း ပေါင်းသင်းခဲ့ကြရပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို လွတ်လပ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်
တော့တဲ့ အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်
လို သဘောထားပါတော့မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့
သစ္စာတွေ မှန်ကန်နိုင်မြဲခဲ့ရင်တော့
မြတ်လေးနွယ် ကောင်းရာသူဂုဏ် လား
ပါစေ။ မြတ်လေးနွယ်နှင့် ကိုယ်တို့လည်း
သံသရာတစ်ကွေ့ တစ်ခုသောဘဝမှာ
တော့ နောင်ကြီးမဲ့အဖြစ်နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ
ပေါင်းဆုံရပါစေလို့ ကိုယ်ဆုတောင်းပါ
တယ် မြတ်လေးနွယ်ရယ်” ကျွန်တော်
သည် မြတ်လေးနွယ်၏ သက်မဲ့မျက်နှာ
ကလေးကို ကြည့်ငေးကာ ရင်ထဲမှ
စကားများ ဆိုနေမိပါ၏။ မျက်လုံးအိမ်
အတွင်းဝယ် မျက်ရည်တို့သည် ပြည့်လုံ
လာလျက် မြတ်လေးနွယ်၏ ရပ်သွင်
သည်ပင် မပီတိတမ်းဖြစ်၍ လာပါ၏။

“သူငယ်ချင်း စိတ်ထိန်းပါကွာ။
လူတွေရိပ်မိကုန်လိမ့်မယ် သွားကြပါစို့”
သူငယ်ချင်းကြီးထွန်းမှ

ကျွန်တော့်ကို အသာလက်ကုတ်ပြီး
ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်။ မှန်ပါသည်
ကျွန်တော် ဤနေရာတွင် ဆက်နေလျှင်
ကျွန်တော့်စိတ်ကို အက်ပြီးထိန်းထား
နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။ မျက်ရည်
တာကျိုး၍ တစ်ကမ္ဘာလုံးကြားအောင်
ချွံ့ပွဲချွံ့ ငိုကြွေးမိတော့မည်ဖြစ်ပါ၏။

“ငါ... အိမ်ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး
ကွာ။ ငါမျက်နှာဟာ ဘယ်လိုမှ အိမ်
ဆည်လို့ လိမ်ညာဗုံးကွယ်လို့ ရနိုင်တော့
မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကွက်သစ်ပိုင်းကိုသာ
သွားရအောင်”

“အေးပါကွာ... မင်းစိတ်ချမ်း
သာသလိုနေပါ။ အားမလျော့နှင့် မဇီရဲ့
အနားမှာ ငါတို့အမြဲရှိနေမှာပါ”

ကျွန်တော်တို့ ကွက်သစ်ပိုင်းသို့
ထွက်ခဲ့ပါသည်။ တံထဲတွင် မနက်ပိုထား
သော မြတ်လေးနွယ်နှင့် ထွက်ပြေးရာ၌
ယူဆောင်မည့် ကျွန်တော့်၏ အဝတ်
အစားအိတ်၊ ဂစ်တာ၊ ငှက်ကြီးတောင်စား
(စားအိမ်ပါ) နှင့် ဓာတ်မီးတို့ကို တွေ့ရ
သောအခါ မနေ့ကနှင့် ဒီကနေ့၏ ဖြစ်

ပျက်ပြောင်းလဲမှုတို့၏ မြန်ဆန်ခြင်းကို
ကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းမိရပါ၏။ မနေ့ညက
သာ ကျွန်တော်နှင့် မြတ်လေးနွယ်တို့
ခိုပြေးဖြစ်လျှင် ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်
သည် မြတ်လေးနွယ်ကို ပိုင်ဆိုင်လျက်
ရှိနေပြီဖြစ်ကာ ခြင်္သေ့ယာနှင့် ဝေးလံ
နေသော တစ်နေရာတွင် ရောက်ရှိနေ
မည်ဖြစ်ပြီး လောကကြီးထဲတွင်
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သာ ရှိသကဲ့သို့
မိုးမပြင်လေမပြင် ပျော်ပွဲဆင်၍ နေကြ
လောက်ပြီဖြစ်ပါ၏။ လူ့ဘဝဟူသည်ကား
ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်မရ၊ မဖြစ်ချင်တာကို
မှ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၍ အသံနာလွန်းလှပါ၏။
ကံကြမ္မာ ဟူသည်ကား ယုံစား၍မရနိုင်
သော အရာပါတကားဟု ရင်နာနာနှင့်
နားလည်သိရှိလိုက်ရပါသည်။ အစစ
အရာရာ ကြိုတင်စီမံပြင်ဆင် ကြိုးစား
အားထုတ်ပြီးခါမှ မသက်ဆိုင်သော
ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော ရလဒ်တို့
ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်းသည် ကံကြမ္မာ၏
လှည့်စားခြင်းပေလော။ ဉာဏ်မစီနိုင်
တော့အောင် ဖြစ်ရပါ၏။

ကျွန်တော် ပြောသည်ရန် ခက်
နေသည်မှာ ကျွန်တော်ပယောဂကြောင့်
ကျွန်တော့် တောင်းဆိုချက်ကြောင့်
မြတ်လေးနွယ် လူ့လောကမှ ထွက်ခွာ
သွားရသည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်ပါ
၏။ ကျွန်တော့်တွင် အပြစ်ရှိသည်ဟု
ခံစားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အပြစ်ရှိသူက
ဘာမှမဖြစ်ဘဲ အပြစ်မရှိသော မြတ်လေး
နွယ်က လူ့လောကကြီးမှ ထွက်ခွာသွား
ရခြင်းမှာ မတရားပါ။ မဖြစ်သင့်ပါ။
ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် ၏ အပြစ်ကို
ကျွန်တော်ခံယူသင့်ပါ၏။ မြတ်လေးနွယ်
မရှိသော ဘဝတွင် ကျွန်တော်ဆက်လက်
ရှင်သန်နေ၍ကာ ကျွန်တော်ဘဝသည်
အဓိပ္ပာယ်ရှိပါမည်လား...။ ပျော်ရွှင်နိုင်
ပါမည်လား...။ မြတ်လေးနွယ်၏
လမ်းစဉ် မြတ်လေးနွယ်၏ နောက်သို့သာ
လိုက်သင့်ပါ၏။

ကျွန်တော့်တွင် ထိုသို့ မိုက်ခဲ
လှစွာသော အတွေးတို့ဝင်ရောက်လာပါ
၏။ နေ့လယ် ဥနာရီခန့်ဖြစ်၍ နေသည်
လည်း ခြစ်ခြစ်တောက်မှု ပူပြင်းလျက်ရှိ

ပါ၏။ ဆေးသောက်ပြီးခါစက အဖျားကျ
သလိုလို ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုမူ အဖျား
က ပြန်၍တက်လာသဖြင့် ကိုယ်တို့သည်
လည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူ၍လာပါ၏။
ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်လည်း ကမ္ဘာမီးတမှု
အသံနလုံးတို့ အရည်ပျော် ပြာကျလှ
မတတ်။ ရင်နှစ်ခြမ်း ဖျန်းဖျန်းကွဲမတတ်
မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်၍ နေပါ၏။
တဲအတွင်းမှ လေးတိုင်စင် (ခုတင်အဖြစ်
အသုံးပြုသည်) အောက်ခြေထောင့်တွင်
သစ်ပင်များအား ဆေးဖြန်းရာတွင်
အသုံးပြုသော အင်းဒရင်း (ဝါးဆေး)
ပုလင်းသို့ မျက်စိ ရောက်သွားသည်။
ကျွန်တော်၏ ခေါင်းတို့သည်လည်း
ပွင့်ထွက်မတတ် ကိုက်ခဲလျက်ရှိကာ
ပူးနောက်၍လည်း နေပြီဖြစ်ပြီး မျက်စိ
ထဲတွင်လည်း အမည်းပျောက်တို့ ပေါ်
လာပြီး ပြာဝေလိုလာပြီ ဖြစ်ကာ ရုတ်
တရက် ဆေးပုလင်းဆွဲယူ လိုက်ပါ၏။

ရှေ့လဆက်၍
ဘိုဘို(ရွှေကံကျ)

ဝတ္ထုရှည်အစအဆုံး

စိတ်ဝေသင်္ကာအဖွဲ့မှူးတယ်

တိုးတိုး

ကျွန်မအခု အသက် ၄၀ ကျော်ပြီ။ အမေက ကျွန်မထက်ကြီးသား ၂ ယောက် မွေးသေးတယ်။ ၄ နှစ် ၅ နှစ်နဲ့ ကွယ်လွန်သွားကြလို့ ကျွန်မရယ်။ ညီမ ၂ ယောက်ထပ် မွေးပြီး အဖတ်တင်တယ်။

အဖေတို့ ငယ်ငယ်ကတော့ ရွာကြီးမှာ စည်စည်ကားကားနဲ့ အဘိုးကလည်း သူကြီးဖြစ်တော့ အဖေတို့ ညီအစ်ကို ၃ ယောက်ရှိတာ။ တောသူဌေးသားတွေပေါ့ အဘိုးက လယ်စက ၁၀၀ လောက်ရှိတော့ ကုလားတွေကို လယ်အငှားချပြီး အဖေတို့ ညီအစ်ကို ၃ ယောက်၊ ရွာကြီးနဲ့ နီးတဲ့မြို့မှာ ခေတ်ပညာတွေ သင်ကြတာ။

အဖေက ဆယ်တန်း မအောင်ခင်၊ မြို့သူကို ခိုးပြေး မြို့သူကို အိမ်ခေါ်လာ။ အဘိုး လယ်ကရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့စားသားသမီး မွေးပေါ့။ အဖေ့ညီ ၂ ယောက်ကသာ။ ပညာတတ်ပြီး မြို့သူတွေနဲ့ ယူကြ။ အစိုးရ အလုပ်တွေ လုပ်ကြရင်း အဘိုးအဘွားတို့ ကွယ်လွန်

ကြ၊ တိုင်းပြည်တွေ ဖျက်နေတော့ လယ်လုပ်၊ ကုလားတွေလည်း ကုလားပြည်ကုန်ပြီး ဟိုရွာပြေး၊ ဒီရွာပြေး၊ အိမ်ကြီးတွေသူများ ဖျက်ယူပြီးမှ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေကို မွေးတာ။

အဲဒီတော့ တောင်ဥက္ကလာပ မြို့တောင် တည်နေပြီ။ ဒီတုန်းက မြေက ရှေးချိုသေးတော့ ပေ ၄၀၊ ပေ ၆၀ မြေလေးဝယ် သစ်သားအိမ်ဆောက်။

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေကို ကျောင်းထားပြီး အမေက အိမ်ရှေ့မှာ လက်ဖက်နဲ့ အကြော်စုတွေ တင်ရောင်းတယ်။ ဒါလည်း လူကလည်း မလည်တော့ အကြွေးကျတာနဲ့ ဆိုင်ပြုတ်တာပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မအစားကို ခြံခြံရပြီး ဆန်ခပ်ညည်း ထမင်းနဲ့ဟင်းချို ငါးပိရည် တို့စရာနဲ့ စားရတာ များပါတယ်။ အဖေကိုတော့ ငါးဟင်းလေး တစ်ပတ်မှာ ၂ ခါလောက် ချက်ပေးတာ အဖေက “ငါ့ကို ဟင်းတွေ မကျွေးကြနဲ့၊ ငါးပိရည်လည်း ကြိုက်တာပဲ” လို့

ပြောတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ ၃ ယောက်၊ သွဲ့တွေရလာတော့ ညီမ ၂ ယောက်က သူတို့ ကြိုက်တဲ့သူတွေနဲ့ လက်ထပ်ကြရော။ လူချော၊ လူတော်လေးတွေ ပညာတွေသင်ရင်း ကြိုက်ခဲ့ကြတာ။ သူတို့လဲ အိမ်ငှားတွေနဲ့ မိသားစုများလို့ ဒီအိမ်ပါလာကြတာ။

ပြီးတော့လည်း ... ဒီတုန်းက ယောက်ျားတွေ အရက်သိပ်မသောက်ကြသေးတဲ့ အချိန်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မထိုင်ကြတဲ့ သမက်တွေ အဖေနဲ့ အမေကလည်း လက်ခံကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာမ လုပ်တယ်။ ညီမ ၂ ယောက်နဲ့ သူတို့ ခင်ပွန်းတွေက ရသမျှ လခကို ကျွန်မကိုပေး။ ကျွန်မက နေ့လယ်မှတက်ရတဲ့ ကျောင်းကို တက်ပြီး အိမ်မှာ စားမူသောက်မူ အကုန် ဖန်တီးတယ်။ အဖေနဲ့ အမေလည်း အသက်ကကြီးလာပြီ။

ဆန်နည်းနည်းကောင်းတာနဲ့

ဟင်းအသင့်အတင့် ချက်တော့လည်း
အားလုံးက စားကြတာပဲ။ ဒါနဲ့ အိမ်
ထောင်သည် ညီမတွေက ကလေး ၂
ယောက်စီရကြတော့လည်း ကျွန်မပဲ
ကလေးတွေ အဝတ်ဖို၊ မှန်ဖို၊ ဖန်တီးတာ
ပေါ့။

ဒါနဲ့ အဖေ ညီ ၂ယောက်
လည်း ပင်စင်စားတွေ ဖြစ်ပြီး သားသမီး
ချမ်းသာတဲ့လူလည်း အိမ်ပိုင်ရာပိုင်နဲ့
နေကြတာ။ တစ်ခါတစ်ရံ မုန့်လေးဝယ်
လာ အဖေ့ကိုကျွေး၊ တူမတွေကိုလဲ
ချစ်ကြတော့။ ကျွန်မကိုလဲ ဦးလေးတွေ
က စကြ၊ နောက်ကြတယ်။

“ဘယ့်နယ့်လဲ... ဒီအပျိုကြီး
က ညီမတွေလို အိမ်ထောင်ပြုပြီး ကိုယ်
လင် ကိုယ်သားသမီးနဲ့ နေပါလား။
ခုတော့ အားလုံးသူ အပူကျနေတာပဲ။
ဒါနဲ့ ရှက်က အိုရှပ်ပေါက်နေပြီ” ဒီလို
စတော့။

“ပြတော့ ပြချင်တာပေါ့။
ကျွန်မကိုလည်း ကြိုက်တဲ့လူတွေ ရှိပါ
တယ်။ ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်းတွေ

ဒါပေမဲ့ ငမ့်တွေ၊ ဘွဲ့လေးတစ်ခုရပြီး
အိမ်ပိုင် မရှိဘူး။ ဒီလိုက်လာမှာ။
ဒီတော့...

“နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမှုတ်လို့
ပဲပြတ်နဲ့ ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ နေ့စဉ်တုတ်ရင်း
အလုပ်ဆင်းရတယ်နော်” ဆိုတဲ့ သီချင်း
လို သူဌေးကလည်း ကျွန်မကို လာမ
ကြိုက်ဘူး။

ကျွန်မ ဒီလိုပြောတော့။
ဦးလေးတွေရော အဖေအမေရော ရယ်
လိုက်ကြတာ။ ဟုတ်တယ်။ ကျောင်းဆ
တွေလေး၊ ကျွန်မတောင် ပြန်ကြိုက်တော့
မလို့ ရုပ်ချော သဘောကောင်း၊ ကျောင်း
ဆရာအလုပ်နဲ့ မိဘတွေကို လုပ်ကျွေး
နေတဲ့လူ သူလည်း ခုတော့ အိမ်ထောင်
ကျပြီ။

ဒါနဲ့ အသက်ကလဲ အိမ်ရင်း
စားရင်းနဲ့ ၄၁ နှစ်ထဲ ရောက်လာပါရော
လား။ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေကလည်း
ကြီးလာ။ အဖေအမေတွေလဲ ၅၅ နှစ်
ဖြစ်လာတော့ ဆေးဖိုကပါ ကုန်လာသေး
တယ်။ ညီမတွေရဲ့ ကလေးတွေကလည်း

ကြီးလာတော့ အစားနဲ့ အဝတ်ကို ပီလာ။

ဈေးထဲသွားရင် ဘာဟင်းလေး ချက်ရင် ကောင်းမလဲ။ စဉ်းစားတာနဲ့ ကြာလာတာပဲ။ ကျွန်မလည်း အဖေနဲ့ အမေအတွက် ဝက်သား ၂ ရက်၊ ၃ ရက်ဆို အစိတ်သား ဝယ်တယ်။ ဒါနဲ့ ဝက်သားသည်ဆီမှာ ဟိုလူကြီးနဲ့ ခဏ ခဏ ဆုံတယ်။ သူကတော့ နေ့တိုင်း ဝယ်တာကို၊ သူဝယ်နေတော့၊ ကျွန်မ ဘေးဖယ်ပြီး စောင့်နေတာ။ ဝက်သား သည်က ...

“လာလေ အပျိုကြီးရဲ့ ဆရာမ ကလည်း။ အဖေအို အမေအိုအတွက် ဝယ်တာကို၊ ကျင်မောင်လည်း ဝယ်လို့ ပြီးပါပြီ” ဆိုတော့...

သူက...

“ဪ... ဟုတ်လား။ အဖေ အို၊ အမေအို ရှိတာလား။ ကုသိုလ်လုပ် ပါရစေ။ ဒီမှာ အဖေ အမေ မရှိကြတာ ကြာပြီ။ ဒီအတုံးချိန်စမ်းပါ” ဆိုတာနဲ့ ဝက်သားသည်က ချိန်တာ။

“ငါးဆယ်သား ကျော်တယ်။

ငါးဆယ်သားဖိုးပဲပေး” ဆိုတာနဲ့ သူက ယူပြီး ကျွန်မခြင်းထဲ ထည့်ပြီး ထွက် သွားရော။ သူ့နောက်က ဆွဲခြင်းကြီးနဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အမြဲလိုက်တာ မြင်ရတယ်။

ဝက်သားသည်က “ယုသွား ဆရာမ၊ တရုတ်က သူဌေး၊ ဈေးရှေ့က သစ်ဆိုင်နဲ့ တိုက်ကြီးကို ပိုင်တာ၊ မုဆိုးဖို အသက်က ၄၇ နှစ် ရှိသေးတယ်။ သား ၂ ယောက်က အိမ်ထောင်သည်တွေ မနက်ဘက် အဖေနဲ့ သစ်လာရောင်း ညနေပြန်။ အဲဒါသူက အိမ်အကူနဲ့ ချက် ပြုတ်ကျွေးတာ ကုသိုလ်လည်း လုပ်တာ ပဲလေ”

ဝက်သားသည်ကြီးပြောမှ၊ သတိထား ကြည့်မိတော့၊ ဈေးရှေ့က ပေ ၁၀၀ ပတ်လည်လောက် ၂၀၀ တိုက် ကြီးနဲ့ ရှေ့က သစ်ဆိုင်ကြီး ပြောမှ၊ သတိထား ကြည့်မိတော့၊ ဈေးရှေ့က၊ ပေ ၁၀၀ ပတ်လည်လောက် ၂ သံ တိုက်ကြီးနဲ့ ရှေ့က သစ်ဆိုင်ကြီး၊ ကျွန်မ

အိမ်နဲ့ ကား ၁ မှတ်တိုင်လောက် သွားရင်လည်း ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကျောင်းဖြစ်လို့ နေ့တိုင်း ကျွန်မ လမ်း လျှောက်သွားတာ ဂရုမထားမိလို့ မသိ တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဈေးထဲမှာတော့ နေ့တိုင်း တွေ့ပါတယ်။ သူ့အဖော် မိန်းမ ကြီး၊ ခြင်းတောင်းနဲ့ ပြန်သွားမှ သူက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် တိုင်တာ၊ နောက်နေ့တွေ မှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ဝင်းခါး၊ ကျွန်မနဲ့ တွေ့လို့လာ “မုန့်ဟင်းခါး စားပါဦး” လို့ ခေါ်သေးတယ်။

“ကျွန်မက စားခဲ့ပါပြီ။ နေပါ စေ” ဆိုပြီး ရှောင်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတော့ သူတို့ တရုတ် လမ့်ပွဲ လုပ်တာတဲ့၊ ဈေး ထဲက လူတွေကို ဝက်သားပေါက်စီး ကြက်သားပေါက်စီးတွေ၊ ကျွတ်ကျွတ် အိတ်တွေနဲ့ ထုတ်ပြီး ဝေနေရာက၊ ကျွန်မကိုလည်း တွေ့ရော။ သူ့အကူ မိန်းမကြီး ခြင်းထဲက ၂ ထပ် နှိုက်ပြီး ကျွန်မကို ပေးတယ်။ ကျွန်မလည်း အတင်းပေးတော့ ယူခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်ကျွေး

တာ တစ်အိမ်လုံးစား လိုက်ကြတာလေ။ ပေါက်စီးတွေကလည်း ပူနွေးနေတာပဲ။ အဲ့ဒါနဲ့ ၁ လကျော်ကျော် ကြာတော့ ကျွန်မလည်း ကျောင်းပိတ်တဲ့ရက်မို့ ဈေးကို ဖြည်းဖြည်းလာတာ။ သူ သစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဈေးသည်မိန်းမ ၅ ယောက်ခန့်နဲ့ ဝက်သားသည်ကြီးလည်း ပါတယ်။ ရပ်နေကြတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း တွေ့ရော ဈေးသည်တွေက “ဟော... လာပြီ လာပြီ” ဆိုပြီး သစ်ဆိုင်ထဲကို ဆွဲခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီနေ့က သစ်ဆိုင် ပိတ်ထားပြီ။

“လာကြပါ... လာကြပါ။ ဒီနေ့ တရုတ်နှစ်သစ်ကူးနေ့ပါ။ ကိုယ့် မိတ်ဆွေတွေကို ကျွေးချင်လို့ ခြံ့ထဲက ချက်ပြီး လာဖို့တာ။ အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြပါ” ဆိုပြီး သူက ရှေ့ကတက် တယ်။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ စားပွဲ ဝိုင်းကြီးနဲ့ ပြင်ထားလိုက်တာ။ ဘဲကောင် လုံးပေါင်း ထားတာက ၂ ကောင်၊ ဝက်ခေါက်ကင်၊ ဝက်သားကင်၊ ဝက်သဲ၊

အူနံကို တုတ်ထိုးလုပ်ထားတာလဲ ပါ တယ်။ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဆံကြော် တွေကလည်း အများကြီး ပုစွန်အကောင် လိုက်တွေကြော်၊ ကကတစ် အကောင် လိုက်ကြော်ပြီး အသီးအရွက်ကြော်တွေ အုပ်ထားတာလည်း ပါရဲ့။ ၁၂ မျိုး ဟင်းချို ပန်းကန်ကြီးကလည်း အကြီးကြီး ပဲ၊ လာကြတာပေါ့။ အရက်ကလေးတွေ ဖန်ခွက်ငယ်နဲ့ ထည့်ပြီး “နည်းနည်းတော့ သောက်ကြပါ” ဆိုတာနဲ့ သောက်ကြ၊ ဝက်သားသည်ကြီးက သူလည်း တရုတ် ကပြား အရက်တွေထပ် ငဲ့သောက်သူများ တွေကို ငဲ့ပေးလို့ ရယ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီ မှာ စားနေကြတုန်း ဈေးသည်တွေက “ကဲ... ဈေးစည်တုန်းလာ ခေါ်တယ်”

“ဟောဒီ... ကိုကျွန်မောင် ကတော့ သွားမှပဲ” ဆိုပြီး ထကြတော့ ကျွန်မမှာ စားလက်စနဲ့ မထပဲ စားလိုက် တော့တာ။

“နေကြပါဦး... နေကြပါ ဦး” ဆိုပြီး ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေနဲ့

ထုပ်ထား အထုပ်တစ်ထုပ်စီ ပေးပြီး
စားပွဲမှာ လာထိုင်တယ်။ ကျွန်မလည်း
စားတာ လက်စသတ်ပြီး ပန်ကန်နဲ့
ငွန်းခက်ရင်းကို ချလိုက်ရော။ သူက
ကျွန်မ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး...

“ကျွန်တော် မအောင်နိုင်တော့
ဘူး။ ဈေးသည်တွေက ပြောကြတယ်။
ခင်ဗျားက အပျိုကြီး သိပ်ဣန္ဒြေရှိတယ်။
အလုပ်က အထက်တန်းပြဆရာမ၊
အသက် ၄၂ နှစ်တဲ့။ ကျွန်တော်က
မုဆိုးဖို အသက် ၄၇ နှစ်၊ သား ၂
ယောက်က အိမ်ထောင်ကျနေပြီ ငြို့ထဲ
မှာ နေတယ်။ နေခင်းတော့ ဒီမှာ သစ်
ဆိုင်ရောင်းပြီး မနက်စာစားပြီး ညနေ
ပြန်တယ်။ ကျွန်တော်က အဖေက
တရုတ်အစစ်၊ အမေက တရုတ်ကပြား
ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ ယူတယ်။ တရုတ်အစစ်
ကပြားတွေလာစပ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်
မယူဘူး။ ခင်ဗျားကို တွေ့တာ ၂
နှစ်ကျော်ပြီ မရ အရယူမယ် စိတ်ကူး
တယ်။ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့အထိ ကျွန်တော်
စောင့်မလို့ပါ။ ခုတော့” ဆိုပြီး...

ကျွန်မလက် ၂ ဖက်ကို သူ
လက်နဲ့ဆုပ်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်မလက်
ကို သူခေါင်းနဲ့ ဖိပြီး ခေါင်းငုံ့ထားတယ်။
ဆက်ပြောတယ်။

“ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ နေ
ပါ။ ဘာမှမချက်နဲ့ တံမြက်စည်းလည်း
မလှည်းနဲ့ အဖော်ရှိတယ်။ ကျောင်း
ဆရာမပဲ ဆက်လုပ်။ ကျွန်တော်
မပြောသေးဘူး မှတ်တာ ခုတော့
ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး။
ကျွန်တော့် နားမှာနေပါ။ ကြည့်နေရရင်
ကျွန်တော် ပျော်ပြီ နော်... နော်”

သူလေး သူအတော် ပြော
တတ်တာပဲ။ ပြောနေရင်းလည်း ကျွန်မ
လက် ၂ ဖက်ကို သူလက်နဲ့ ဆုပ်ပြီး
မျက်နှာနဲ့ ဖိထားတယ်။ ကျွန်မထက် ၅
နှစ်ကြီးပေမယ့် ကျွန်မထက် ငယ်မယ်
ထင်ရအောင် အရွယ်က တင်တာ။

“ကျွန်တော် ဒီစကားများ
ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖူးပါဘူး။ သားတို့
အမေနဲ့ မိဘချင်း ပြောဆိုပေးထားလို့
ညားခဲ့တာပါ။ ဒီတော့ ကျွန်မ စိတ်က

ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး။ ဒု
ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်ချင်တဲ့ စိတ်ပေါက်
သွားပြီး...

သူဦးခေါင်းနဲ့ ဖိထားတဲ့
ကျွန်မ လက်၊ ဆွဲမယူပဲနဲ့။ “ကျွန်မ
စဉ်းစားမယ်နော်... နော်” ဆိုပြီးမှ
လက်ကို ဆွဲယူရတယ်။ သူလည်း
ဦးခေါင်း မော်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြတယ်။

“စောင့်နေပါ့မယ်။ ရမယ်
ဆိုတဲ့ စကားကို စောင့်နေပါ့မယ် နေပါ
ဦး။ ဒီအိမ်ကို ပေးဖို့လုပ်ထားတဲ့ အထုပ်
တွေ” ဆိုပြီး ဘေးနားက စားပွဲလေးပေါ်
တင်ထားတဲ့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ် သုံးထုပ်
ကို ယူပေးပြီး သူကရှေ့က ဆင်းသွား
ပြီး အိမ်ရှေ့က ဆိုက်ကားကို ခေါ်တယ်။
ကျွန်မလည်း ခက်ရှက်ရှက်နဲ့ ဆိုက်ကားနဲ့
အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။

အလုပ်ပိတ်ရက်၊ ကျောင်းပိတ်
ရက်မို့ အိမ်မှာ လူစုံရှိနေကြတော့။

“ဘာထုပ်တွေလဲ ဟင်။ ဈေး
မဝယ်ပဲ ချက်ပြီးသားတွေ ဝယ်လာတာ
လား” ကလေးတွေက ပြောပြီး အထုပ်

တွေ ဖြေတာ၊ ကြက်ကောင်လုံး ပေါင်က
တစ်ကောင်၊ ဝက်ခေါက်ကင်တွေ
အသားကင်တွေ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ
ကြာဆံကြော်တွေ ပုစွန်ထုပ်ကြော်တွေ
မှ အများကြီးပဲ။ အဖေနဲ့ အမေကို
တစ်ပွဲပြင်ပေးပြီး အားလုံး မတ်တွေ
ညီမတွေ ကလေးတွေစားတာ မကုန်
ဘူး။ ပြီးတော့ ဝက်သားကောက်ညှင်း
ထုပ်တွေ လိမ္မော်သီး၊ ယန်သီးတွေကလည်း
အများကြီးပဲ။

ကျွန်မလည်း ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင် အဖေနဲ့ အမေကို ပြောပြလိုက်
တော့ အဖေနဲ့ အမေက သဘောကျပြီး
အဖေက...

“ပြီးလိုက်တော့ သမီးမုဆိုးဖို့
ဆို အဖေ သဘောကျတယ်”

အမေကလည်း “ဟုတ်တယ်
သမီးလည်း အမေတို့ တစ်အိမ်လုံးရဲ့
ဝတ္တရားတွေကို ပြုခဲ့တာ။ နစ်မနည်း
တော့ဘူးပြုပါ သဘောတူတယ်”

အဖေကလည်း “သမီးသွားပြီး
စကားပြန်ပါ။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ ရုံးမှာ

လက်ထပ်မယ်လို့ အဖေတို့ အိမ်မှာ ဘောလီတွေ၊ အောက်ခံဘောင်းဘီ တွေ
ဘုန်းကြီး ငါးပါး ဆွမ်းကပ်မယ်ပြီးပြီ” လည်း ပါတယ်။

ဒီလိုပြောလို့ ကျွန်မသွားပြီး “ဈေးထဲက စက်သမားတွေကို
စကားပြန်တော့ သူက၊ သူ့ဈေးက ဝယ်ခိုင်းလို့ ချုပ်ခိုင်းလို့ ဝယ်ပေးထားတာ”
ပတ်ဝန်းကျင်က ၁၀ ယောက်၊ အရပ် လို့ပြောတယ်။ မိရိုးအသစ်ကြီးမှာ ကျွန်မ
လူကြီးက ၁၀ လောက် ဖိတ်မယ်။ အတွက်လို့ ပြတယ်။ အလှပြင်တဲ့
ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးနဲ့ အိမ်နီးချင်းနဲ့ ၃၀ ပစ္စည်းတွေလည်း ခိုခူးတို့၊ လိုရှင်း တို့
ဖိတ်ပါ။ သူက ခံပေါက် ပွဲ ၁၀၀ မှာ မိတ်ကပ်တို့ အနုပဲ ပါတယ်။

ပေးမယ်လို့ ပြောပြီး နောက် ၃ ရက်မှာ မနက်စောစော၊ အိပ်ရာက
ရွှေခွေကြီးက ၂ ကျပ်သား လက်ကောက် ထရင်းဆွဲထားတယ်။

၂ ရံက ၂ ကျပ်သားနဲ့ စိန်ချယ်၊ ၇ “ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ဘာမှ
လုံးစီးထားတဲ့ လက်စွပ်တစ်ကွင်း ကျွန်မ မလုပ်ရဘူး။ တော်တော်ကြီးမှ အဝတ်
ဖို့ လာပေးတယ်။ အဖေကို ငွေ ၅ အစားတွေဝတ်ပြီး ဈေးဝယ်မယ်။
သိန်း၊ အဲဒါ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နေ့ခင်း မှန်ဟင်းခါး စားကြမယ်။ ရွှေလေးလည်း
မှာ ကျွန်မ သူ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့တာပဲ။ ဝတ်ထားပါ။ နည်းနည်းလေးကို” ပြောပြီး
အိမ်ကျတော့ အပေါ်ထပ်မှာ ခုတင် ဖတ်ထားလို့ အတော်နဲ့ အပြင်မထွက်ရ
အသစ်၊ ခြင်ထောင်အသစ်၊ မွေယာ ဘူး၊ သူက မုဆိုးပိပေမယ် ကျွန်မကတော့
အခင်းနဲ့ စောင်အသစ်တွေနဲ့ ဆင်ထား အချစ်ဦးမို့ ချစ်တာပေါ့။
တယ်။

“မင်းဖို့ ပိုက်ဆံတွေလည်း ရှိတယ် သုံး” တဲ့။

လုံချည်က ကီရိုနိုက ၅တည်း အိမ်အကူ မိန်းမကြီးက သူ
အင်ဒိုနီးရှား ပါတိတ်က ၅တည်း အိမ် နောက်ဖေတင်နေတာမို့ အခြောက်

နာရီဆို ရောက်ပါတယ်။ မိန်းမကြီးက
ခြင်းနဲ့ နောက်က လိုက်တယ်။ သူက
ဈေးဝယ်ပြီး မိန်းမကြီးပြန်မှ သူနဲ့ ကျွန်မ
တို့ မုန့်ဟင်းခါး စားတယ်။ အိမ်ကျမှ
ကျွန်မကြိုက်တာ ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ်
ဟောလစ်လို ကြိုက်တာပြော၊ သူ့ဖျော်
ပေးတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်မကြိုက်တဲ့
ဟင်းပြော အိမ်အကူက အားလုံးချက်
တတ်တယ်။

ပြီးမှ သူ့သား ၂ ယောက်နဲ့
သူ့စားဖို့ ချက်ခိုင်းတယ်။ သူ့သားတွေက
လည်း ကျွန်မကို "အခေါ် မုန့်စားပါ"
ဆိုပြီး မုန့်အမျိုးမျိုး ဝယ်ဝယ်လာ ကျွေး
တယ်။ မြန်မာဟင်းတစ်ခွက်လည်း
အမြဲပါတော့ ကြိုက်တယ်။ အိမ်အကူ
မိန်းမကြီးကလည်း ကျွန်မထက် ၁၂
နှစ်ကြီးပေမယ့် ကျွန်မကို "သမီး" တဲ့
ချစ်တယ်။ ကျွန်မကလည်း ညနေ
ခါတိုင်း ခြောက်နာရီမှ ပြန်ပေမယ့်...

"အခေါ်ကြီး သမီးနဲ့ မြေးရှိ
တယ်ဆို ညစာအိမ်ကျမှ စား" ဟင်းတွေ
ပိုတာ ယူသွားလို့ ပေးတာ။ ဝမ်းသာတာ

ပေါ့။ မိန်းမကြီး ပြန်သွားမှ ကျွန်မက
ပန်းကန်တွေ မသေမသပ်ထားခဲ့တာတွေ
ရှင်းနေရင်း သူဝင်လာပြီး

"မိန်းမကြီးကို စောစောပြန်
လွှတ်တော့ ကိုယ်ပင်ပန်းတာပေါ့။ သူ့ကို
ဒီလိုလုပ် ဟိုလိုလုပ်နဲ့ ခိုင်းပါလား။
လာပါ ကျောင်းမှာလည်း ပင်ပန်းမှာပဲ။
မိန်းမကြီး စောစောပြန်တော့လည်း
ကိုယ်တို့ ကိုယ်တို့ စောစော အိပ်ရာဝင်
ရတာပေါ့ လာပါ" ဆိုပြီး ဆွဲခေါ်လို့။
ကျွန်မ ရယ်ရတယ်။

ကျောင်းပိတ်တဲ့ ရက်လည်း
ထမင်းကို နေ့စာ စားပြီးမှ အမေတို့
အိမ်ကို ကျွန်မသွားတာ။ သူ့သိပ်မကြိုက်
ဘူး။ ကျောင်းပိတ်တဲ့ ရက်လည်း မိန်းမ
က မိဘအိမ်ကိုသွားလို့ မျှော်ရတာပဲ။
သူ ဒီလိုပြောလို့ ကျွန်မ ကျောင်းပိတ်
တိုင်းမသွားပါဘူး။

ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျမှ
ကျွန်မ ညီမငယ်က ဈေးဝယ်တော့ ဈေး
ထဲ ကျွန်မတို့ ဈေးဝယ်အခါနဲ့ ဆုံရင်
သူက ဝက်သား ၅၀ သားဖြစ်ဖြစ်၊

ကြက်ကောင် ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝယ်ထည့် ပေး
လို့။ ညီမက သူ့ကိုအဝေးက မြင်ရင်
ရှောင်ပြေးတာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ သူ ၅ရက်လောက်
ဖျားတယ်။ သူ့သား ၂ယောက်က သူ
ကြည့်နေကျ ဆရာဝန်နဲ့ သူနာပြု ခေါ်
ကုတယ်။ သူ အသံ နည်းနည်း ခြောက်
တယ် ပြောတယ်။ ကျွန်မ ကျောင်းက
ခွင့်ယူပြီး မအိပ်မနေ ပြုရတော့
သက်သာသွားပါတယ်။

ဆရာဝန်က ပြောတယ်။
"ဪ... မိန်းမ ရနေပြီလား။
ခင်ဗျား မိန်းမ၊ မအိပ်မနေ ပြုရတော့
ကျွန်တော် သဘောကျလိုက်တာဗျာ"
လို့ ပြောသွားတယ်။

ခါနဲ့ ကျွန်မ၊ အမေတို့ အိမ်
မရောက်တာ ၁ လလောက်ရှိတော့
သူလဲ နေကောင်းလို့ သွားတာ။ ဟိုမှာ
မီးဖိုချောင် တစ်ခုလုံး ငြိုကျလို့ အိမ်သာ
ကို ရသလို တစ်ခုခုနဲ့ ပြန်ဆောက်ထား
ပြီး မီးဖိုကိုတော့ အိမ်ထဲရွှေ့ချက်ခေါ်ကြ
တယ်။ ညီမတွေလည်း မီးဖိုသောက်စရာ

ပိုက်ဆံရှာတာ မရကြဘူး။ မုန်းချေ “၁၀ သိန်း” လောက် ကုန်နိုင်တယ်။ ကျွန်မ စဉ်းစားတယ်။

ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျတာ ၅ နှစ်ရှိပြီ။ ကျွန်မကို မကံလာဆောင်ပေး တာလဲ။ သင့်သလိုပါ။ ကျွန်မကို ရွှေဝယ် ဆင်တာတော့ ဒီအတိုင်း ရှိနေတာလဲ။ ကျွန်မ အဖေ၊ အမေတွေ မီးဖိုပြင်တာ ငွေ ၁၀ သိန်း ကုန်မှာကို ကျွန်မဟာ သမီးကြီး ပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူနဲ့ အိမ်ထောင် ကျနေတာ။ ဒါလေးကို ကျွန်မအကုန် ခံလိုက်မယ်ဆိုရင် ဆွေမျိုးတွေ ဘယ် လောက် သဘောကျကြမလဲ။ ကျွန်မ သူ့ကို ပြောမှာလဲ။ ဒီလိုစိတ်ကူးပြီး ပါးစပ် က ထုတ်ပြောရမှာ ရှက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့။

“ကျွန်မတို့ အဖေ၊ အမေ အိမ်က နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ကြီး ပြိုကျ သွားပြီး၊ အိမ်သာပါ ပါသွားတယ်။ အိမ်သာတော့ မတ် ၂ ယောက်က ယာယီ အိမ်သာလေး လုပ်ထားတယ်” လို့ပြောတော့ သူတာမှ မပြောဘူး။

“သွားကြည့်လုပ်ပေး လိုက်ပါ လား။ ငွေဘယ်လောက် ကုန်မှာလဲ၊ မင်းလုပ်ပေးလိုက်ပေါ့” ပြောမလားလို့ ကျွန်မစဉ်းစားတာ မပြောတော့ ဒီလိုနေ တုန်း သူပဲခူးဘက်ကို သွားစရာရှိတယ်။ ၁ လတစ်ခါ မနက်စောစော “နေ့စား ထမင်းစားလိုက်တော့ ဟေ့” ဆိုပြီး သွားတာ။ သူ့သားတစ်ယောက်လည်း ပါလို့ သစ်ဆိုင်လည်း ပိတ်ထားတယ်။ ကျွန်မလည်း ကျောင်းပိတ်လို့ အိမ်အကူ မိန်းမကြီးလည်း အလာမခိုင်းပဲ ကျွန်မ အိမ်ရှင်းနေတာ။

သူ့စီရိမှာ သော့တန်းလန်းနဲ့ တွေ့လို့ ကျွန်မဖွင့်ကြည့်တာ။ စီရိထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေ သိန်း ၇၀ ထပ်၊ ထားတာ တွေ့တယ်။ ကျွန်မသေတ္တာလေး တစ်လုံး လဲ သော့ခတ်ထားတာ။ အဲဒီသော့တွဲမှာ သော့အသေးလေးရှိတော့ ကျွန်မ ဖွင့် ကြည့်တာ စိန် ၂ တန်သွား လက် ကောက်က ၁ ရံ၊ စိန်အလုံး ၆၀ လောက်ပါ။ ဆွဲကြိုးက ၁ ကုံး၊ စိန်တစ် လုံး နာကပ်ကြီးက ၁ ရံ၊ စိန် ၁၀လုံး

ချယ်ထားတဲ့ နာကပ်ကြီးက တစ်ရံ၊ စိန် ၁၀ လုံးရံထားတဲ့ လက်စွပ်ကြီးက တစ်ကွင်း၊ ရွှေ ၅၀ကျပ်သား လောက် ရှိတဲ့ ရွှေလက်ပတ်ကြိုး တစ်ခု၊ သူ့ မိန်းမရဲဇာတ်ပုံနဲ့ သူတို့ လင်မယား ဇာတ်ပုံကြီးပါ တွေ့တယ်။

ကျွန်မ သော့ပြန်ခတ်ပြီး သော့ကိုတော့ သူ့စားပွဲ အံဆွဲထဲ ခါတိုင်း ထားတာမြင်လို့ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ သူ့စားပွဲထဲ မှာတော့ နေ့တိုင်းသုံးဖို့ ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေထင်တယ်။ ၄၊ ၅ သိန်းလောက် ရှိတယ်။

မိုးချုပ်စမှ သူပြန်လာတယ်။ သူ့သားက ကားနဲ့ ပျံပြီး ပြန်သွားတော့၊ အောက်ထပ် တံခါးတွေ ပိတ်ပြီး အိမ်ပေါ် တက်လာတယ်။

“ထမင်းလည်း စားခဲ့ရတယ်။ ငါကွာ ဟိုလူကတိုက် ဒီလူကတိုက်နဲ့ နည်းနည်းများသွားတယ်။ အိပ်ကြစို့” ဆိုပြီး...

ကျွန်မကို အိပ်ရာထဲ ဆွဲသွင်း တယ်။ ကျွန်မလိုက်ရတာပေါ့။ ခဏနဲ့

သူအိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကျွန်မကတော့
ဒီအိမ်မှာ ရေပူရေအေးတွေ ရေချိုးသလို
ကျွန်မ မိဘတွေ အသက်ရှစ်ဆယ်နီး
နေတာကို ရေအေးလေးနဲ့ အိပ်ပေါ်မှာ
ချိုးစေချင်တာပေါ့။ ဗိုလ်ထိုင် အိမ်သာ
လေးမှာ ဝင်စေချင်တာပေါ့။

အဲဒါလေး လုပ်ပေးဖို့ ပြောတာ
ကို သူက စကားမပြန်တာ။ အိပ်လို့
တောင် မပျော်ဘူး။ ဒီကြားထဲ သူက
အရက်စော်နံနံနဲ့ ဖက်ထားလို့ ငြိမ်နေရ
တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ မနက်ကျတော့ သူနဲ့
မှန်ဟင်းခါးလိုက်ပြီးစား။ ဟင်းခိုင်းချက်
နေစားထမင်းစားပြီး၊ ကျောင်းကိုသွား
ညနေပြန်လာ သူနဲ့ ထမင်းစားပြီး
အိပ်ရာ မဝင်ခင်ပဲ။

“ကျွန်မ ပြောထားတာ။ ဘယ်
လိုလဲ။ အဖေတို့ မီးဖိုချောင်လေး ပြင်
ပေးဖို့လေ မီးလည်းကျလာတော့မယ်။
လက်သမားလည်း ရှာရဦးမယ်လေ” လို့
ပြောလိုက်တော့...

“ဟ... အဖေနဲ့ အမေက
အတူနေတဲ့ သမက် ၂ ယောက်က

ကြည့်လုပ်ကြမှာပေါ့။ အဖေနဲ့ အမေ
လည်း အိုနေကြပြီ။ သေရင်လည်း
ဒီအိမ် သမီး၊ သမက်၊ မြေးတွေပဲ
ယူကြမှာပဲ။ မင်းက ပူနေတာ။ ဝါနဲ့လည်း
မဆိုင်ပါဘူး။ မင်းအတွက် ငါပူမယ်။
စိတ်ထဲထားမနေနဲ့” သူလေ သူဒီလို
ပြောလိုက်တာ ကျွန်မဖြင့် လန့်သွားတာ
ပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မပြန်ပြီး ပြောလိုက်
တယ်။

“ဘယ်နှယ်... ကျွန်မနဲ့
မဆိုင်ရမှာလဲ။ ကျွန်မက သမီးအကြီး
ဆုံး၊ လူငယ်တွေ မတတ်နိုင်တဲ့ နေရာ
မှာ ကျွန်မအိမ်ထောင်သည်က ပိုက်ဆံ
ရှိတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့
သမီးက အဖေ အမေရဲ့ အိမ်ပျက်နေတာ
ပြင်ပေးတယ် ဟေ့ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို
လည်း ယူချင်တာပေါ့။ ရှင်နဲ့ မညားဘဲ
အပိုကြီးဆိုရင်လဲ ကျွန်မ ပူတာကတော့
ပူမှာပဲ” ဒါနဲ့ ကျွန်မ သူသဘောကို
သိရအောင်...

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ရှင်လုပ်ပေး
ပြီး ဆင်ထားတဲ့ထဲက လက်ကောက် ၂

ကျွန်မလည်း ကျောင်းပိတ်လို့ အိပ်ရိုနေ
တုန်း သူ့သားကြီး တက်လာပြီ။ စာရွက်
တစ်ထပ် “အဖေလာရင် ပေးလိုက်ပါ”
ဆိုပြီး ကျွန်မကို ပေးပြီး ဆင်းသွားလို့
ကြည့်လိုက်တော့ စာချုပ်တွေ ဖြစ်နေ
တယ်။

“ဒီ သစ်ဆိုင်နဲ့ တိုက်။ မြို့ထဲ
က တိုက်အားလုံး သူ့သား ၂ ယောက်
ကို အပြီးလွှဲပေးလိုက်တဲ့ စာချုပ်ဖြစ်
တယ်။ အောက်က သူ့လက်မှတ် ထိုး
ထားတယ်။ အဲဒီစာချုပ်ကို ကျွန်မ မြင်
အောင် ကျွန်မကို လာပေးတာ ဖြစ်မယ်
ထင်တယ်။ ကျွန်မ...”

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ” လို့
ရယ်လိုက်မိတယ်။ အခု သူသေရင်
ဒီတိုက်ပေါ်က ကျွန်မ ခွေးပြေး ပြေး
ဆင်းပေါ့။ ကျွန်မကရော မသေဘူးလား။
ဒီစာချုပ် လုပ်တာ မကြာသေးဘူး
ကျွန်မ သူထိုင်တဲ့ စာခွဲပေါ် တင်ထားပြီး
ကျွန်မပြန်ဖတ်တာ။ ဟို ၇ လတုန်းက
ညီမဝမ်းကွဲက စာရေးတာ...

“အစ်မ... ကျွန်မတို့ ဆီမှာ

ကျူရှင်သင်ပြဖို့ လူလိုနေလို့၊ အစ်မ
အလုပ်ကထွက်ပြီး လာပါလား။ ၁ လကို
၂ သိန်း၊ ၃ သိန်းရမယ်။ နေရာ၊
စားစရာလည်း ကျွန်မဆီမှာ နေစာ။
ကျွန်မကလေးတွေလည်း ပညာသင်ပေး
လာပါလား။ အစ်မရယ်” လို့

စာရေးတာ။ ကျွန်မက “ငါ
အိမ်ထောင်ကျနေပြီဟေ့ မလာတော့ဘူး”
လို့ စာပြန်လိုက်တာ။

အခုသူ့ဆီ ကျွန်မစာရေး
တယ်။

“ညီမ ငါလာမယ် စိတ်ကူး
တယ်”

“ကျူရှင်ယူချင်တဲ့ လူတွေ
ရှိသေးလား” ဆိုတော့...

“အစ်မ လာသာလာခဲ့ ကျူရှင်
ယူချင်တဲ့ လူတွေများလို့ ကျွန်မတောင်
ကျူရှင်ခန်း ဖွင့်ထားတယ်။ အစ်မ
လာနော်။ အစ်မ” တဲ့ ဖုန်းပြန်လာတယ်။
ဖုန်းနဲ့ ပြောတာပါ။

ဒါနဲ့ ကျွန်မ “ကျွန်မက နေ
သမီး” ထက်ထက်” လို့ ပြောတာ။

စိတ်ကြီးတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မကြံထား တယ်။

တာ။ အထမြောက်အောင် လုပ်မှာပဲ ကျောင်းလဲ့ ချည်တွေ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း မအူပင်မှာ ရှိတယ်။ အဟောင်းရော အသစ်ရော အမှိုက် မအူပင်မှာ ကျွန်ုပ် ပြရင် ၁၀၀ ဂရမ် ကောက်တဲ့ မိန်းမကို ၅ ရက်လောက် ထဲကပေးထားတာ။ အဝတ် ၅ စုံပဲ။ ကျွန်မ အိမ်ကပါတာကို ယူခဲ့တယ်။ ကျောင်းဝတ်စုံ အသစ်ကိုတော့ ဝတ်ခဲ့ တယ်။

“ဟာ... မအူပင် နီးနီးလေးပဲ လေယာဉ်လက်မှတ်တော့ သွားပေါ့။ ၁ ပတ်တစ်ခါ ပြန်လာ။ ဝယ်ထားပြီး သူနဲ့ မနက်ဘက် မုန့်ဟင်း ငါးလည်း ဈေးထဲမှာ စားတယ်။ နေ့စာ ထမင်းလည်း အိမ်မှာ သူနဲ့စားတယ်။ သူ့သားတွေ ရောက်လာမှ သူ့အောက် ထပ်ဆင်းသွားတယ်။

“နီးနီးလေးပဲကွာ။ မဟန်ရင် ဒါနဲ့ကျွန်မ ဆွဲကြိုး။ လက် လည်း ပြန်လာပေါ့” တဲ့ ကောက်၊ နားကပ်၊ လက်စွပ်တွေချွတ်၊

ကျွန်မနောက်နေမှာ။ ကျောင်း ကျွန်မမှာ ရှိတဲ့ ပုလဲနားကပ်နဲ့ ပုလဲ က ထွက်ဖို့ လျှောက်လွှာတင်တာပဲ။ လက်စွပ်ကလေးကို ဝတ်၊ သူ့ဆွဲကြိုး လက်ကောက်၊ နားကပ်၊ လက်စွပ်တွေ တို့ အိမ်ကိုတော့ ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး။ ကို လက်ကိုင်ပုလိနဲ့ ထုတ်ပြီး သူ့ခေါင်း အဝတ်ခက် ဟောင်းဟောင်း ၅ စုံကို အုံးဘေးမှာထား။ ကျောင်းစိမ်းလုံချည် အိမ်အကူ မိန်းမကြီးကို ပေးထား အသစ်ကို ဝတ်ပြီး ကျောင်းသွားမယ့်

ပုံနဲ့ ထွက်ခဲ့ပြီး ခတ်လှမ်းလှမ်းကျမှ
အငှားကား စီးပြီး လေယာဉ်ကိုလာတာ။
တစ်နာရီလောက်မှာ လေယာဉ်ထွက်တာ
ပဲ။ ဒီခရီးလောက်မှာ ရောက်တာပဲ။
အဲဒါ “စစ်တွေ” ပေါ့။

အငှားကားနဲ့ သူ့အိမ်ရှေ့
ရပ်လိုက်တော့...

“ဟယ်... အစ်မ၊ အစ်မ
လာပြီ” ဆိုပြီး ညီမဝမ်းကွဲကစီးကပ်တယ်။

အမေတုန်း အဖေတုန်း ညား
ကြတဲ့ လင်မယားဖြစ်လို့ ကြုံဆိုကြတာ
လေ။ အဖေနဲ့ အမေက ပညာသင်ပေး
လိုက်လို့ သူတို့ ဘွဲ့ရကြတယ်။ အခု
“အထက်အောက် ကုန်တွေ” လှောင်
ရောင်းဝယ်နေကြတာ။ သူဌေး ဖြစ်နေကြ
ပြီ။ ကျွန်မပြောပြလိုက်တယ်။

“ငါက အိမ်ထောင်ကျနေတာ။
ငါကြိုက်လို့ပေါ့ဟာ။ ပစ္စည်း အသင့်ရှိ
တယ်။ လူချော မုဆိုးဖို့ ငါ့ကိုတော့
အစစ ချစ်ခင်ပြီး ရွှေ ခွံ သားလောက်
ဆင်ထားပေးမယ့် အဖေ အမေတို့ အိမ်
ဟောင်းတော့ မီးဖိုဆောင်နဲ့ အိမ်သာပါ

ပြိုကျတော့။ အတူနေ ညီမတွေ၊ မတ်
တွေကလည်း မပြင်နိုင်လို့ ငါက သမီး
ကြီးဖြစ်တော့ ပြင်ပေးချင်လို့ ငွေ ၁၀
သိန်းတောင်းတာ...

“မင်းအပူမဟုတ်ပါဘူးကွာ။
မင်း မတ်တွေ လုပ်ကြမှာပေါ့ ဆိုတာ။
ငါဒေါသဖြစ်ပြီး ငါ့ကျောင်းက ထွက်ခဲ့
တော့ ကျူရှင် ပြုရမယ်ဆို”

ဆိုတော့ သူတို့လင်မယား
ရယ်ကြတယ်။ ပြီးမှ...

“အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်
ပဲ အစ်မ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပညာသင်
ကျွေးမွေးပြီး ဒီ ဂယောက်ကို မကံလာ
ဆောင်ပေးလိုက်တာ။ ဒါမှအောနဲ့ မအော
ပဲ။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကို ပြင်မယ်”

“ဟုတ်တယ်... အစ်မ
ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်ကို မရောက်လို့
ဒါတွေ မသိတာဖြစ်မယ်။ ငွေ ၁၀သိန်း
နဲ့ ရမလား။ ကျွန်မတို့ ပြင်မယ်” တဲ့

ငါက သမီးကြီး ငါ့လုပ်ရမှ
ကျွန်ုပ်မှာရှိ အလုပ်က ထွက်ပြီးလာတာ
ကျူရှင်ပြန် နေရာသာပြန်” လို့တော့

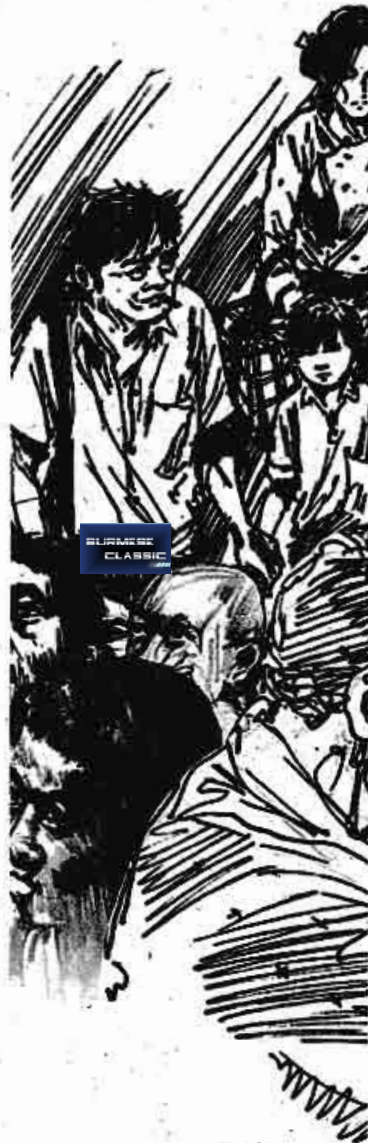

“ကဲ... လား၊ ကျွန်မက
 နောက်ဖေးက ခြေမှာ ကျွဲရင်ခန်းလုပ်
 ပြီး စာမေးပွဲကြီးလဲ နီးတော့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့
 သားသမီးတွေက တက်ကြမယ် ဆိုလို့
 ဆောက်ပြီးမှ ဟိုဘက်က ပိုက်ဆံတွေ
 ပိုပေးပြီး ခေါ်သွားလို့ ဆရာကောင်းတွေ
 မရှိလို့ ပိတ်ထားတာ။ အစ်မ လာရင်
 ပြန်ဖွင့်မယ်။ စိတ်ချ... စိတ်ချ” ဆိုပြီး
 နောက်ဘက်ကို ခေါ်သွားတယ်။
 တွေ့ပါတယ်။ စာသင်ခုံတွေနဲ့ ကျွန်မ
 သဘောကျတာပေါ့။

ကျွန်မအတွက် တစ်ခန်း
 ခုတင်တွေ မွေ့ရာတွေနဲ့လုပ်ပေး။ ထဘီ၊
 အင်္ကျီတွေလည်း ၅ စုံဝယ်ပေးတယ်။
 ၂ ပတ်နေတော့ ညီမ ယောက်ျားက
 ရန်ကုန်က ညီမကြီးရုံးကို ဖုန်းဆက်ပြီး
 ငွေ ၁၀သိန်း၊ အိမ်ပြင်ဖို့ ပြောပြ။
 ဘယ်ကငွေ လွှဲလိုက်တာ။ ယောက်ျား
 ကို မပြောနဲ့လို့ ဖုန်းနဲ့ မှာတယ်။ နောက်
 ပတ်မှာ ညီမငယ်ဆီက ဖုန်းလာတယ်။

“မမ ... ယောက်ျား အိမ်ကို
 လာမေးတယ်။ မသိဘူး” လို့ပြောတော့။

သူ မအူပင်ကို သွားပြီး တပြိုင်လုံးရှာတာ
 မရှိဘူးတဲ့။ ဘယ်သွားလဲတဲ့။ ကျွန်မတို့
 လည်း မသိဘူး။ ဆိုတော့ ပြန်သွားတယ်
 လို့ ဖုန်းဆက်တယ်” လို့ဆိုတယ်။
 နောက် ၁ လမှာ ညီမက...

“မမ ယောက်ျားလာတယ်။
 သူ့ကို မိန်းမ ၃ ယောက်တောင် လာ
 စပ်ကြတယ်။ အသက် ၃၀ လဲ ပါတယ်။
 ၁လ အတွင်း ပြန်မလာရင် သူမိန်းမ
 ယူလိုက်မယ်တဲ့” ကျွန်မဖုန်းနဲ့ ပြန်ပြော
 လိုက်တယ်။ အစ်မလဲ ဘယ်ရောက်နေ
 လဲ မသိဘူး။ မိန်းမသာ ယူလိုက်လို့
 ပြောလိုက်။ နောက်ကို သူ့အကြောင်း
 ငါ့ကို မပြောနဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအိမ်မှာလဲ ကျွန်မက ငါတွေ
 ပုစွန်တွေကို မြန်မာလို ချက်လို့ စား
 ကောင်း ကြတယ်။ ဒီမှာ အိမ်အကူက
 ရခိုင်လို ချက်တာ စားမကောင်းလို့တဲ့။
 ကျွန်မ ဟင်းချက်ရတယ်။ ကျွန်မ ဖိုး
 မလင်းခင်ထ၊ ဈေးသွားဝယ်၊ ဟင်းစာ
 အိုးချက်ပြီးမှ စာသင်တာ။ တစ်လကို
 သိန်း ကျော်ရတယ်။

သူတို့ လင်မယား တင်ပေး လို ရေချိုးခန်းနဲ့ ချိုးရတယ်။ သမီးရယ်၊
လိုက်တဲ့ ငွေ ဘဝသိန်းကို ကျွန်မ ပြန် ဟိုမှာ သမီးပျော်သလောက် နေနေ
ပေးတာလဲ။ မယူကြဘူး။ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်ကို သမီး” တဲ့။

ပဲ ဂြာသိန်း လွှဲပေးပြီး...

ကျွန်မ ဝမ်းသာရတာပေါ့။

“အဖေ့ အမေအတွက် စား နောက်ထပ် နှစ်၊ ၂ နှစ်နေပြီး ကျွန်ရင်
ချင်တာ ဝယ်ကျွေး။ ကျန်းမာရေး မကောင်းရင်၊ ဆေးကုဖို့ ထား။ နင်တို့
မသုံးနဲ့” လို့မှာ ရတယ်။

နောက်ထပ် နှစ်၊ ၂ နှစ်နေပြီး ကျွန်ရင် ယူချင်တဲ့ ကလေးတွေကို ဈေးရှေ့ယူ
မပေးနိုင်တဲ့ ကလေးတွေ သင်ပေး။

မတ် ၂ယောက်လည်း ရာထူး ညီမတွေ၊ မောင်တွေကို မြန်မာဟင်းတွေ
တွေတိုးလို့ လခတွေလဲ တိုးရတော့။ ချက်ပေး။ မုန့်ဟင်းခါးတွေလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်း၊
ကျွန်မတို့ဘဝ ဂြာသိန်းကို အဖေ့ အသက် ၆၀ ဝါ
အမေအတွက် ဘာထ်မှာ အပ်ထားတယ် ခင်လို့ ဘုန်းကြီးက အသက် ၆၀ ဝါ
လို့ ပြောကြတယ်။ ညီမ ၂ယောက်က ၄၀ သူ ညီမ သီလရှင် ၂ ပါးက
ဖုန်းတစ်လုံးဝယ်ပြီးမှာ အဖေ့ အသက် ၅ ဆယ်ကျော်၊ ညီမ ဝမ်းကွဲ
လို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့ စကားပြောရ က ၂ပါးက ၄၀ကျော်တွေ၊ တစ်လ ခါ
တယ်။

ညီမတွေ၊ မောင်တွေကို မြန်မာဟင်းတွေ ချက်ပေး။ မုန့်ဟင်းခါးတွေလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်း၊
ကျွန်မတို့ဘဝ ဂြာသိန်းကို အဖေ့ အသက် ၆၀ ဝါ ခင်လို့ ဘုန်းကြီးက အသက် ၆၀ ဝါ
လို့ ပြောကြတယ်။ ညီမ ၂ယောက်က ၄၀ သူ ညီမ သီလရှင် ၂ ပါးက
ဖုန်းတစ်လုံးဝယ်ပြီးမှာ အဖေ့ အသက် ၅ ဆယ်ကျော်၊ ညီမ ဝမ်းကွဲ
လို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်မနဲ့ စကားပြောရ က ၂ပါးက ၄၀ကျော်တွေ၊ တစ်လ ခါ
တယ်။

“သမီးလုပ်ပေးတဲ့ အိမ်သာ ဖိုလ်ထိုင်နဲ့ ရေချိုးခန်းနဲ့ အဖေ့ အမေ
ရေဝင်ချိုးရတယ်။ သမီး၊ မီးဖိုဆောင်လဲ အသစ်ဖြစ်သွားပြီး ဆောင်းတွင်းအေးတဲ့
အခါလည်း မြေးတွေက ရေခွေးကြို အခါလည်း မြေးတွေက ရေခွေးကြို
ထည့်ပေးလို့ အဖေတို့ ရေ၊ ရေအေး

သား ဘုန်းကြီးနဲ့ သီလရှင်တွေပေါ့” တရားစခန်း တစ်လ တစ်ခါ
ဖွင့်တာ၊ လူ ၄၀ ၅၀၊ ဒီလိုတရားဝင် ဖွင့်တာ၊ လူ ၄၀ ၅၀၊ ဒီလိုတရားဝင်
ကြတယ်။ ဆွမ်းစရိတ်မယူပဲ ဖွင့်တာ၊ လူတို့ လူတွေကလည်း အမြဲရှိတော့၊
ကျွန်မလဲ။ တရားစခန်းဖွင့်ရင် လူထည်ပိုင်း

သွားတရားထိုင်ပြီး မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်။

ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီး နမ၊ သီလရှင်
တွေကို မေးကြည့်တာ သီလရှင် ဆရာ
ကြီးတို့ ဆွမ်းခံရတာလည်း မတွေ့ပါလား
ဆိုတော့။ ဆရာလေးတို့က အစ်ကို
ဘုန်းကြီး စစ်တွေမှာပဲ ပျော်တယ်
ဆိုတာနဲ့ အဖေ အမေတွေ ကွယ်လွန်
တော့ ခြံတွေ၊ အိမ်တွေ ရောင်းပြီး
စစ်တွေကို လိုက်လာပြီး ဥယျာဉ်
စလုံး သီလရှင်ဝတ်လိုက်ပြီး ကျောင်းတွေ
လည်း ဆောက်၊ ငွေတွေလည်း ဘဏ်
မှာ အပ်ထား၊ ညီမဝမ်းကွဲ သုံးယောက်
ကလည်း လိုက်လာပြီး သီလရှင် ဝတ်
လိုက်တာ သံဃာတော်က ကျောင်းမှာ
၇ ပါးပဲရှိတယ်။

တရားစခန်းလုပ်လို့ ငွေလိုရင်
ဘဏ်က ထုတ်ပြီး သုံးအလှူရှင်တွေ
လှူသူရှိရင်လည်း ဘဏ်ထဲထားတော့
ငွေပိုနေတယ်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးနဲ့
ကျောင်းရှိသံဃာတွေကို အရုဏ်ဆွမ်း
နေဆွမ်း၊ ဆရာလေးတို့က ချက်ပြီး
ကပ်ရတယ်။ ကပ္ပိယကြီးတွေကလည်း

ဆရာလေးတို့ အစ်ကို ဝမ်းကွဲတွေပဲ
အသက်တွေ ၆၀ ရှိပေမယ့်၊ ကျန်းမာ
ကြတယ်။ သူတို့က ယောကျ်ား အလုပ်
တွေ၊ လုပ်ကြတာပေါ့။ ကျောင်းဝိုင်းထဲ
သစ်ပင်၊ ပန်းမန်တွေ စိုက်ကြတာ၊
အိုက်လုံကြည့်နေဆို တရားစခန်းမရှိလဲ
ကပ္ပိယတွေရော၊ ဆရာလေးတို့ရော၊
တရား ဥပုသီ ထိုင်ရတယ်။

ဆရာတော် တရားစခန်းဖွင့်တဲ့
အခါ၊ ကျွန်မ တရားမှာရတယ်။ ဝိပု
ဿနာ တရားတွေ ဟောတာ၊ ဆရာ
တော်က “ထူထောင်ရင် ပူလောင်ရတယ်။
ရုပ်သိမ်းမှ ချုပ်ငြိမ်းရတယ်” ဆိုတာ
တွေ ဟောတယ်။

ကျွန်မ အိမ်ပြန်လာတော့
ညီမကြီးဆီက ဖုန်းလာတယ်။

“မမ ယောကျ်ား အိမ်ကိုလာ
တယ်။ နှင့်အစ်မ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါတွေ
မှ ဖြစ်မယ်။ ငါ့ကိုလာစစ်တဲ့ ဆရာဝန်မက
သူ့မှာ အမေက အသက် ၇၅နှစ်၊
အစ်ကိုက ခြေထောက်တစ်ဖက် ခြေ
သလုံးက ပြတ်နေတဲ့ အစ်ကိုနဲ့ အမေကို

ငါ့အိမ်ခေါ်ထားမယ်တဲ့ အဲဒါတွေ ကား ကိုယ်မကောင်းတာ လုပ်တာလဲ ကိုယ်ပဲ
တစ်စီးဝယ်ပေးရမယ်တဲ့၊ ကားက ၃၀၀ သိတယ်။ ကိုယ်ကောင်းတာ လုပ်တာ
တန်ကားကောင်းတဲ့ စိန်နားကပ်၊ စိန် လည်း ကိုယ်ပဲသိတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်
လက်ကောက်၊ စိန်ဆွဲကြိုး၊ စိန် သွားရမယ့် လမ်းလဲကိုယ်ပဲ သိမယ်”တဲ့။

လက်စွပ်တွေ ဝယ်ဆင်မှ ငါ့ကို ယူမယ် ကျွန်မ လုပ်ခဲ့တာတွေ သိပါ
တဲ့။ လှတော့ လှတယ်။ အသက်က ပြီး ကျွန်မ ငွေ ၃၀၀၀၀ ယူပြီး၊
လည်း ၃၀ပဲ ရှိသေးတယ်။ ငါက ဆရာလေးတွေစီ သီလရှင် အဝတ်ဝယ်
သစ်ဆိုင်နဲ့ တိုက်လည်း ပိုင်တယ်။ ဖို့ သွားတော့ ဆရာလေးတွေက “သူ
မှား လှူထားတဲ့ ဝတ်စုံတွေ ရှိတယ်
လေးနဲ့ယူသွား စောင့်၊ ခြင်ထောင်တွေ
မယူဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ငါ စိတ်
လည်းအနံ့ရှိတယ်။ လူချဉ်လာခဲ့”တဲ့။

ညီမဝမ်းကွဲ လင်မယားက လူ
နင်အစ်မကို ရောက်တဲ့ ဆီ ငါ့ရှာမယ်။ ၁၀၀ ဖိတ်ပြီး၊ ထမင်းကျွေးမယ်တဲ့၊
နင်တို့ သိကိုသိရမယ်” လို့ ပြောသွား အဖေနဲ့ အမေရယ် ညီမကြီး လင်မယား
တယ်။ သနားပါတယ် မမရယ်။ ပြော လည်း လေယာဉ်နဲ့ လိုက်လာကြတာ။
လိုက်ရမလား”တဲ့။ ကျွန်မ သီလရှင်ဝတ်တဲ့ ပွဲမှာ အဖေနဲ့
အမေကို ကျွန်မ ကန်တော့တယ်။
ရန်ကုန်ကို မလာတော့ဘူး” လို့

“အမယ်လေး သွားမပြောနဲ့
ငါသီလရှင် ဝတ်မလို့ မပြောကြနဲ့နော်
လို့ ပြောလည်း ပြော” နောက် ၁ဝတ်မှာ
သီလရှင် ဝတ်ဖို့ ကြံလိုက်တော့တယ်။
ဆရာတော်က အမြဲဟောတယ်။
ကျွန်မ သီလရှင် ဘွဲ့က
မဓမ္မေသီ၊ တဲ့ရှင်။

အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်။

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုပဲကြည့်၊
လားတုံး”

